

Fardipli

SinHa

bizimkosemiz.com

Mehmet Ali Bulut

BİLGE

SinHa

Kitabı elinize aldığınız andan itibaren içine düşebileceğiniz girdabın kenarında olduğunuzu hatırlatmak istiyoruz. Bu girdap özellikle dünyaya belli açılardan bakanlar ve şekillendirilmiş inanç sahipleri için yıkıcı sonuçlar doğurabilir. Etki alanına alacağı koşullu inancı aklın akıntılarında sağa sola savurduktan sonra sahibinin ruh derinliklerine fırlatacak olan girdap, koşullanmamış inançlar için aklın labirentlerinde eğlenceli bir gezi olacaktır...

Bu kitapta her okur kendi ruh hallerinden birini ya da birkaçını bulabilecektir. Hangi sayfada, hangi satırlarda, hangi yaşam kırıntısının içinde kendinizden bir parça bulacağınız, dünyaya nereden, hangi açıyla baktığınızla doğru orantılıdır. Görecelik içeren savlarıyla SinHa; pek çok okurun elinde kendi yüzünü/maskesini net görebileceği bir ayna olarak da algılanabilir...

Mehmet Ali BULUT

1954 yılında Gaziantep'in Ėslahiye ilçesinin Kerküt köyünde doğdu. Ėlkokulu burada tamamladı. Gaziantep Lisesi'ni bitirdi.

1978 yılında Ėstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakóltesi Arap ve Fars Dilleri ve Edebiyatları bölümünden mezun oldu.

Aynı fakóltenin Tarih bölümünde doktora tezi hazırlamaya baēladı.

1979 yılında Tercüman gazetesine girdi. Tercüman'ın kütüphanesinin kurulması ve kitapların tasnifinde görev aldı.

Birçok kitap ve ansiklopedinin yazılmasına ve hazırlanmasına katkıda bulundu.

Daha sonra gazetenin, haber merkezi ve yurt haberlerinde çalıştı. Yurt Haberleri müdürü oldu. Köğe yazılan yazdı.

1991 yılında haber koordinatörü olarak Ortadoēu gazetesine geçti. Bu gazetede 5 yıl süre ile köğe yazarlığı yaptı. Yeni Sayfa ve Once Vatan gazetelerinde günlük yazılan ve araētırmaları yayınlandı.

1993 yılında haber editörü olarak Ėhlas Haber Ajansı'na girdi. Daha sonra Ajans'ın haber müdürü oldu ve dört yıl boyunca bu görevde kaldı. Mahalli bir ajans konumundaki Ėhlas Haber Ajansı onun haber müdürlüēü döneminde Türkiye'nin ve Ortadoēu'nun en büyük görüntülü haber ajansı haline geldi.

1997 yılında bir grup arkadaēıyla birlikte Veri Haber Ajansı'nı kurdu. Daha sonra finansal sıkıntılardan dolayı ajansı kapattı. 1999 yılında BRT televizyonuna girdi. Haber editörü ve program yapımcısı olarak görev yaptı.

Karakter Tahlilleri, Dört Halife'nin Hayatı, Rüya Tabirleri, Asya'nın A-yak Sesleri, Ansiklopedik Ėslam Sözlüēü, Türkçe Dualar gibi yayınlanmış e-serleri; Sorular ve Cevaplar, Hikayeler Kitabı ve ZuNima gibi yayınlanma a-ēamasında bulunan çeēitli

eserleri bulunmaktadır.

ÇeÇitli dergi ve gazetelerde yayınlanmıÇ çok sayıda makale, araÇtırma ve Çiirleri bulunan

Mehmet Ali Bulut evli ve bir kız çocuğu sahibidir.

İthaf _____

BULUğMA

Bilge hayli uzamıŒ saçlarını arkaya attı ve yeniden önündeki kitaba eğildi. Okuduğu hiçbir kitap, hiçbir yazı, zihinsel açlığını gideremiyor, yüreğindeki boğluğu dolduramıyor, kafasındaki sorulara cevap veremiyordu. Derin bir bezginlik ve ümitsizlik içine yuvarlandığı hissediyordu. "Eğer birileri bu zihinsel sorgularıma çözüm bulmazsa helak olacağım kesin." diye mırıldandı.

Daha sonra kafasında yoğunlaşan soruları yüksek sesle birbiri ardına sıraladı: "Doğru ne, yanlığ ne? Doğru niçin doğru, yanlığ niçin yanlığ? Eğer doğru kesin ise niçin görecelik var? Kimine göre doğru olan niçin kimine göre yanlığ? Kimine göre normal olan neden diğerlerine göre anormal? Doğruyu neye göre belirlemem gerekiyor? Doğru, yer ve kiğiye göre değiğiyorsa, hakikati neye göre saptayabilirim?"

Birden ürperdi. Dilinin ucunda o güne kadar aklından hiç geçirmediği bir soru Œekillenmiđti: "Acaba gerçek diye bir Œey de mi yok?"

Sonra derin bir irkilme ile içinin allak bullak olduğunu hissetti: "Gerçek yoksa. Tanrıyı nasıl izah edeceğim? Oysa ben hissediyorum ki evrenin her zerresi bir yaratıcının varlığını zorunlu kılıyor. Belki de bana böyle inanmam öğretildiği için, ben öyle sanıyorum. Eğer, doğrular Œslam'ın esaslarındaysa neden Müslümanlar periŒanlık içindeler?"

Œçine doğan kuğku onu iyice sarstı: "Benim 'zorunlu' dediğim 'Tanrının varlığı' için bile kuğkuda olanlar var. Acaba Tanrı tanımazların elinde nasıl bir bilgi var ki ona dayanarak Tanrısızlığı ka-

bullenebiliyorlar? Acaba onlarda benim ulaÇamadığım bilgiler mi var?" Artık neyin doğru neyin yanlış, neyin gerçek neyin hayal olduğunu karıÇtırmaya baÇlamıÇtı. BaÇı, ardı arkası gelmeyen sorulardan kazan gibi olmuÇtu. Kalbi ile aklı arasında yoğunlaÇan çeliÇki yumağını nasıl çözeceğini bilemiyordu. Ğnancını büsbütün yitireceği korkusuna kapıldı, ürperdi...

Yorgunluktan gözleri kapanıyordu. BaÇı omuzlarının üstünde düÇecekmiÇ gibi sallanmaya baÇladı. Ani bir hareketle gözlüğünü çıkardı. Gözlüğünü çıkartır çıkartmaz baÇı kitabın üstüne düÇtü. Bu Çekilde ne kadar kaldığını hatırlayamıyordu. Uyumuydu, uyumamıÇ mıydı, bunu da bilemiyordu. Neden sonra istem dıÇı olarak aniden baÇını kaldırdığında, kendisini gizli bir güç uyandırmıÇ gibi hissetti. Birileri adeta yüreğine dokunmuÇtu. Tam karÇısında bir ıÇık demetinin parıldadığını fark etti.

Gördüğünün rüya mı gerçek mi olduğuna karar veremedi. Dört bir yandan uğultular duyuyordu ve karÇısındaki duvarda asılı gibi duran ıÇık demeti adeta odanın içerisine yayılıyordu.

Gözleri fal taÇı gibi açılmıştı. Gördüklerini açıklamakta güçlük çekiyordu. Çığlık atmak istedi ama bunu baÇaramadı. Sanki bir güç bunu yapmasına engel olmuÇtu. Bedenine sızdığını hissettiği garip enerji adeta kalbini yatıÇtırıyor ve onu dinginliğe yönlendiriyordu. Çok geçmeden içini, anlayamadığı tuhaf bir haz doldurmuÇtu.

"Hızır bu mu acaba?" diye düÇündü. Çünkü babası sık sık "Kul sıkıÇmayınca Hızır yetiÇmez." derdi. Fakat zihni kendisine hücum ederek bu düÇüncesini olumsuzladı: "Sen kimsin ki sana Hızır görünsün!" Ama karÇı karÇıya olduğu her ne ise, onu etkisine alarak kendisine yöneltmiÇti. Odanın içine süzüldüğünü hissettiği ıÇık demeti, manyetik alan gibi onu kendisine çekmiÇ, bütün varlığını kuÇatmıÇtı. Bütün güdülerinin elinden alındığını fark etti. Artık iyice emindi, karÇı karÇıya bulunduğu tanımsız varlık,

kendisine tamamıyla hükmediyordu. Bütün kontrol ondaydı...

-----1

7

I-----

"Acaba..." diye mırıldandı ama sözünü tamamlayamadan iliklerine kadar iğleyen bir sesle irkildi:

"Hayır ben O değilim. Ama kendini kontrol edemediğin doğru. Şu anda kontrol bende ve sen bir üst boyuta alındın. Çünkü seninle konuşacaklarım var."

"Benimle mi?" dedi Bilge kekeleyerek.

"Evet."

"Peki sen kimsin?"

"Fardip'li SinHa'yım. Babanın duası da diyebilirsiniz."

"Fardip neresi? SinHa da ne?"

"Fardip, sizin gözlerinizin algılayamayacağı maddelerden yapılmış ve bu yüzden de ıGıgını göremediğiniz bir yıldızlar kümesidir... Dördüncü uzaydadır ama size pek uzak değildir. 250 bin ıGık yılı uzaklıktadır."

"Bu çok mu yakın sayılıyor."

"Elbette. 5 milyar ıGık yılı uzaklıkta bulunan yıldızlar da var. Üstelik bu yıldızların tamamı birinci uzayda yer alıyorlar. Ve bunların ıGıgı henüz gezegeninize ulaşmış değil. Belki hiç ulaşmadan gezegeninizin ömrü bitecek."

"Birinci uzay mı? Evren kaç uzaydan oluşuyor ki? Ve dördüncü uzaydaki bir yıldız nasıl oluyor da birinci uzaydaki yıldızlardan daha yakın olabiliyor?"

"Evren 7 uzaydan oluşuyor. Birinci uzayın derinliğini yıldızların size olan uzaklığından biraz anlayabilirsin. Çünkü görülebilir yıldızlar bu bölümde yer alıyor, ikinci ve daha sonraki katlarda sizin algılayacağınız kütleler olmadığı için, buralar size göre yıldızsızdır."

"Peki bu uzaylar yani katlar, üst üste mi bindirilmiş?"

"Hayır iç içe ve sarmal. Size göre en uzak uzay ile en yakın uzay arasındaki uzaklık, ara geçitler kullanılacak olsa an kadar yakındır. Ama bu bedeninizle oraya varmak isterseniz, değil sizin belki bütün türünüzün ömrü yetmez..."

"Neden? Sen her ne isen, onu geçebildiğini iddia ediyorsun, biz neden geçemeyelim ki?"

"Çünkü madde formunda kaldığınız sürece o uzaylara yaklaşamazsınız. Siz yaklaştıkça o uzaklaşır. Sizin tanık olduğunuz en yüksek hız, ıçık hızı. Oysa o, bizim için birim hızdır. Üstelik ışığın hızı da bu değil. Hayal süratine varmak için bile onun birkaç yüz katma ulaşmanız gerekir. Aslında o da sınırlı bir hızdır. Siz, bu düşük hızda bile varlığını koruyamadığınıza göre, bu beden formlarınızla oraya varmanız imkansız. O boyutlara varmak için maddesel formdan çıkmanız gerekir. Bu da size göre ölüm demektir. Aksi takdirde sonsuz bir zaman dilimi bile, oraya varmanız için yetmez..."

"O katlarda da canlılar var mı?"

"Bu doğru bir soru değil."

"Peki nasıl sormalıydım?"

"Evrenin başka yerlerinde bizim gibi topraksı yaratıklar var mı, diye sorabilirdin. Çünkü evrende cansız hiçbir şey yok. Ve hiçbir yeri de boş değil."

"Peki sen öyle sormuş say."

"Eğer maksadın; bilinçli, algılama yeteneğine sahip varlıklar ise, evet var. Ama topraksı bilinçli yaratıklar var mı diye soruyorsan, Hayır. Siz, canlı deyince kendiniz gibi varlıkları düşünüyorsunuz. Bu hem bilgisizlik, hem bencillik ve hem de küstahlıktır."

"Neden küstahlık olsun?"

"Çünkü bu yaklaşımınızla Yaratıcı'nın kudretini itham etmiş oluyorsunuz."

"Anlayamadım. Nasıl?"

"Anlayamayacak bir şey yok. Sizden başka yaratıklar olmadığını düşünmekle, Yaratıcı'nın sonsuz yaratıcılık özelliğine araz isnat etmiş oluyorsunuz. Bu, haddini

bilmemektir; tamamen bilgisizliğin ve bilgisizlikten kaynaklanan küstahlığın eseridir..."

"Öyle değil mi ama? BaĞka bir dünya yok kıl"

"Nereden biliyorsun? Sizin galaksınızda bağılı olduğunuz yıldız sistemi içinde bile sayısız mavi gezegen var ki onlardan habersizsiniz. Geç bunları, sizin kürenizin doğasında sizinkine benzer birçok gezegen ve uydu var Dünyanızın yaĞadığı süreçten geçirildikleri takdirde atmosferli hale gelecek en az birkaç 'dünya' var."

"Ben dünya tektir zannediyordum."

"Zaten sizin bilgilerınız hep zandan ibaret."

"Hayır, Hayır sandığın gibi değil. Sadece birinci uzayda sizden önceki insanların kullanıp yağanmaz hale getirdikleri altı küre var. Fakat o gezegenler ağırlı kirlenmişlikten dolayı size benzer yapıda olan varlıkların yağan formlarına elverişli durumda değiller.

Yani
sizin
deyiminizle
ölü
yıldızlar.

Evrenin
yeniden
yapılandırılacağı dönemini bekliyorlar. Onlara Çimdilik uzayın hapishaneleri dersek daha uygun olur. Onları tüketenler, enerji bedenleriyle, evrensel toplantıyı orada bekliyorlar... Üzerinde yağadığınız bu gezegenin birinci evresini yağanı insanlar da, gezegeninizin güneğ etrafında çizdiği yörünge düzleminde o anı bekliyorlar..."

"Birinci evre mi?"

"Evet birinci evre. O dönem sizin takviminizle on bin yedi yüz elli yıl önce kapandı. Siz Çimdi ikinci devreyi yağıyorsunuz."

"Birinci evre nasıl sona erdi?"

"Tufan dediğiniz olaylarla. Ya da başka bir deyişle Yaratıcı'nın cezasıyla."

"Yaratıcı neden böyle bir ceza verdi?"

"Yeryüzünde kirlilik o safhaya varmıştı ki Yaratıcı onları yok etmeye karar verdi. Adına medeniyet dedikleri anlayış ve teknoloji düzeyi, insanı yaratılış amacının çok dışına

atmıŒ, onun varlığını anlamsız kılmıŒ, yeryüzünü yaŒanmaz hale getirmiŒti. Üstelik, Yaratıcı'yı bütünüyle unutup her geliŒmeyi doğanın güçleriyle izah etmeye baŒlamıŒlardı. Yani küstahlığın son aŒamasındaydılar..."

"Teknolojileri bizden ileri miydi?"

-----1

10 1-----

SinHa:

"Siz kendinizi çok mu ileri sanıyorsunuz? Sizler Gımdilik sadece ilkelikten kurtulacak kadar bilgiye sahipsiniz."

"Biz de onların ulaGtığı düzeye ulaGacak mıyız?"

"Evet. Hem de bu sefer üzerinde bulunduğunuz gezegenin büsbütün yaGanmaz hale getirilmesini sağlayacaksınız. Tıpkı onlar gibi sizler de Gımaracak, evreni ses ve görüntü kirliliğine boğacaksınız. Üstelik evrensel toplantıyı da inkar edeceksiniz."

"Evrensel toplantı dediğın nedir?"

"Siz ona haGır dersınız... Yani yeniden dirilerek bir yerde toplanıp hesap verme anı..."

"Ama kıyamet zaten kopacak değil mi? ProgramlanmıG kaçınılmaz sonumuz bu ise, bundan insanı sorumlu tutmanın anlamı ne?"

"Elbette kıyamet ve haGır programlanmıG kaçınılmaz son. Ama bu sona ulaGıncaya kadar geçecek zamanı siz belirlersınız. Yaratıcı sonu takdir etti, süreyi değil. Yeryüzünde pozitif üretim çoğunlukta olduğu sürece, zaman dediğınız yontucu, kendi ivmesini doğru yönde tutar ve süre uzar. Gınsanlar sürekli pozitif değer üretebilselerdi belki de siz, size göre, sonsuza kadar son anı bekleyecektınız. Ama negatif üretimler ve değerler o kadar arttı ki yeryüzünde barındırılmanızın hiçbir anlam ifade etmediği bir hale doğru, hızla kendinizi sürüklüyorsunuz. O yüzden de bizler, iGe müdahale etmekle görevlendirildik. Üstelik biz öncüleriz. Biz, hâlâ yapılabilecek bir Geyler var diye buradayız. Eğer biz görevlerimizde bir haGın sağlayamazsak ki o takdirde sizden ümit kesilmiG olur o zaman da ötekiler gelir. Ötekiler sizin ürettiğınız negatif değerlerle beslenenlerdir. Zaten ondan sonra yeryüzünde yaGama Gınsınız kalmaz. ürettiğınız

negatif değerlerden dolayı yer altınızdan kayar, dağlar üstünüze gelir. Sularınız çekilir, acılağır. Dünya sizi doyurmaz, sular susuzluğunuzu gidermez, kanunlar sizi korumaz hale gelir."

"Onlar yani negatif olanlar kimler? Onlar da uzayda mı yağıyor?"

-----1 11 I-----

"Size göre evet, uzaydalar?"

"Kaçıncı uzaydalar?"

"Sizin henüz keğfedemediğiniz bir uzayda, yani alt uzaydalar. Ama yazık ki henüz bu

kavramları algılayabilecek durumda değilsin. Sonraki zamanlarda anlayacaksın ki sıfırın altında da en az üstündeki kadar rakımlar ve yaÇamlar mevcuttur. Mamafih içınızden bazıları artık o dünyaların karanlığını ve korkularını Çimdiden hissetmeye baÇlamıÇ durumdadır."

Bir süre sessiz kalan Bilge, öncelikle uzayla ilgili sorularına yanıt aramaya karar verdi:

"Peki siz dördüncü uzayda olduğunuzu söyledınız. Ne kadar sürede gidip geliyorsunuz?"

"Biz ara kesitleri kullanıyoruz. Sizin zamanınızla an denebilecek sürede gidip gelebiliriz..."

"Ara kesit ne demek?"

"ğimdi bir defterin sayfalarını düÇün. Bu sayfaların kesilmeden öylece katlandığını varsay. Açıldığında yüz metre uzunluğunda bir mesafeyi kapsayacak sayfalar üst üste katlandığı için en alttaki sayfa ile en üstteki sayfanın birbirine uzaklığı bir santimlik yakınlıktadır. Ğğne batımı yolunu takip ettiğinizde yüz metre değil, bir santimlik yol almıÇ olursunuz. Ara kesitten kastım bu. Ama evrenin birbirinden soyutlanmıÇ boyutlarının normal kavuÇum yollarını takip ederek Fardip'ten buraya gelecek olsam, bu yolculuk 250 bin yıllık zaman alır. Bu da sizin 'Ğlk atamız' dediğiniz 'topraksı uzaylinın' bu gezegene görevli olarak atanmasından sonra, gezegen üzerinde yaÇayacağınız toplam zamanın, altıda beÇini teÇkil eder."

"O halde sen insanın bu gezegende toplam geçireceği sürenin 300 bin yıl olduğunu söylüyorsun. Yanılıyor muyum?"

"ğimdilik bu konuları geçelim. Yanıt versem de sen bunu algılayacak düzeyde değilsin.

Çünkü sizden önce de bu gezegen boÇ değildi."

"Peki SinHa ne demek? Özel bir anlamı var mı?"

"Var elbette. Bize isimler evrende yapmakla yükümlü olduğumuz hizmetlere uygun olarak verilir. Bana da bu ad eğittiğim bir insandan dolayı verildi."

"Yani siz daha önce de mi bu görevle dünyaya geldiniz?"

"Pek çok kez."

"Peki sana bu adın verilmesini sağlayan görevle kimi eğitmiştin?"

"Yusuf Has Hacib'i."

"Onu gerçekten sen mi eğittin?"

"Bizim de emeğimiz geçti. Onun amacı ve görevi, gerçek bilgisine ulaşmaları planlanmıŞ bir toplumun öncüsü olmaktır. Ben de onu görevine hazırladım. O yüzden de eserine benim asıl görevim olan 'Huzur ve Saadet Bilgisi' adını verdi. Benim görevim insanları saf bilgiye ulaştırmak ve mutluluğa kavuşturmaktır. Hacib yaptığımız sohbetleri daha sonra kitaplaştırmak istedi. Ben de o kitaba, 'Kutadgu Bilig' adını uygun gördüm. Daha sonra, görevimde başarılı olduğuma karar verildi. Çünkü onun yolundan giden binlerce, yüz binlerce insanın hakikat ıGıgına kavuştuğu gözlemlendi. Ondan sonra da Kutadgu anlamına gelen SinHa diye çağırıldım."

"Daha önceki adınız neydi?" "Zao"

"Zao'nun anlamı nedir?"

"Zao, sahip, gözleyen, gözeten, takip eden, iz süren demektir. Kutadgu'yu bilirsin..."

"Hayır Kutadgu'nun da ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Mutluluk, huzur, güven, selam, barış, ıGık, esenlik, doğru yolu takip eden, iz süren, amaca ulaşan... gibi anlamlara gelir."

"Peki sen gerçek misin, yoksa hayal misin? Şu an ben bir rüya mı görüyorum?"

"Ben Yaratıcı'ya göre hayal, sana göre gerçeğim. Ama bana göre sen bir rüyasın."

"Yani ben rüya görmüyor muyum?"

-----1 13 I-----

"Rüyayı yaÇayan benim, sen değılsin. ğu anda gördüğün Çey sana göre gerçeğın ta kendisidir. Hem de hiç yaÇamadığın kadar." "Yani Çu anda ben uykuda değılim öyle mi?" "Hayır değılsin."

Derin bir sessizlik yaÇandı. Bilge, ne yapacağını bilemiyordu. Böyle kutlu bir olay yaÇamak için nasıl bir iyilik yapmıÇtı? Babasının duası da neydi? GeçmiÇi anımsamaya

çalıGtı. Üniversiteye gideceğı akÇam babasıyla yaptığı konuÇmayı anımsadı. Babası üç yıl önce ölmüGtü ama söyledikleri hâlâ kulağında çınılıyordu: "Oğlum sen Rabbinle samimi olursan, O seni hiçbir zaman darda koymaz. Ne zaman dara düÇsen Hızır yoldaÇın olur. Ben senden razıyım Rabbim de senden razı olsun." Ani bir iç duyuÇla bu zatın Hızır olabileceğine karar verdi.

"Hayır" dedi ses, "Ben Hızır değılim, bunu sana baÇta da söylemiÇtim. Ben SinHa'yım." Bilge iyice ÇaçırmıGtı. Çünkü o, karÇısındakinin Hızır olduğunu sadece içinden geçirmiÇti. Fakat SinHa düÇüncesini bilmiÇti.

"Sen içimden geçenleri de mi duyuyorsun?" diye sordu, alçak bir ses tonuyla.

"Evet ben düÇünce boyutundaki titreÇimleri algılayabilirim. Sen ifade etmeye çalıÇtıklarını içinden geçiriyorsun ama düÇündüklerini enerji blokları halinde resmediyorsun. Bu da benim bakıÇlarımla açık seçik görünüyor."

"Nasıl yani?"

"Çç, senin için bir kapalı alandır. Benim için öyle değıl. Maddesel yapı bizim ne görüÇ, ne duyuÇ, ne geçiÇ imkanımızı kısıtlar. Biz size baktığımızda negatif ve pozitif alanları yani kararmıÇ ve aydınlanmıÇ noktaları görürüz. Bunun dıÇında her Çey bir enerji akıÇından ibarettir. Hem içinden geçirdiğini bilirim, hem düÇüncelerini okurum. Çstersem senin formlarına da girebilirim."

"Nasıl yani?"

SinHa, "ĞĞte bu Ğekilde" der demez, havada asılı gibi duran ığık, kısa bir süre içinde çevresinde enerji halkalarının akığtığı bir insan biçimini aldı. Ėimdi Bilge'nin karĖısında,

yüzü parıldayan, vücudu nahif, neredeyse ihtiyar sayılabilecek bir insan görüntüsü

vardı. Bilge içini tarifsiz bir hazzın doldurduğunu hissetti. Hiçbir korkusu kalmamığtı.

Aklı, kalbi, ruhu, bedeni, her Ėey yerli yerine oturmuğtu. Ellerini kontrol etti, bağını

yokladı, ortada eksik olan bir Ėey yoktu. Rahatlamığtı. Birdenbire, hava kararmığ

olmasına rağmen, odanın hayli aydınlık olduğunu fark etti. "Bu karanlığın ortasında bu

aydınlık nasıl olabilir?" diye düğündü. SinHa, "ĞĞte buradan bağlayalım." dedi ve ekledi:

"Sen bana soru soracaksın, ben sana yanıt vereceğim. Bu iliÇki sen istedikçe devam

edecek. Ama bundan asla kimseye söz etmeyeceksin. Seninle benim aramdaki anlağma

bu olacak. Benden kimseye söz etmeyeceksin." "EĞime de mi?"

"Ėimdilik eğine de söyleme. O Ėimdi annesinde. Döndüğünde bir hal çaresi buluruz."

Adının SinHa olduğunu söyleyen ihtiyar, karısının annesinde olduğunu da bilmiÇti? Bir

kere daha inancı arttı ve kesin bir kararlılıkla:

"Tamam!" dedi, "Anlağtık."

SinHa, Bilge'yi bir kez daha ĖaĖkınlığın doruklarına götürecek bir konuya giriğ yaptı:

"Gerçek, mutlak ve sonsuz olduğu için bütünüyle kuğatılamaz. O yüzden de herkes

kendi yetenek ve iç derinliğine göre ondan nasiplenir, pay alır."

"Bu konuyu biraz açar mısın?" "Sen fil hikayesini biliyor musun?" "Hangi fil?"

"Denizin dibindeki fil." "Denizin dibinde fil ne gezer?"

-----1

15 I-----

"Neden olmasın? Yeter ki sen görebil. Ancak sana anlatacağım bağka bir Ėey.."

"Dinliyorum..."

"Vaktin birinde padişahın biri bir rüya görmüş. Rüyada denizin dibinde geziniyormuş.

Uzakta dev bir karaltı fark etmiş. Korkusundan fazla yaklaşamamış. Karaltı ona

seslenmiş: 'Yaklaç ve beni gör. Benim mahiyetimi kavrarsan, saadetlerin en büyüğüne

kavuşacaksın'.

Padişah tam yaklaçmaya karar vermiş ki o anda uyanmış. Uyanınca meraka kapılmış.

Acaba gerçekten denizin dibinde böyle bir şey var mıydı? Bu nasıl bir rüyaydı ve niçin

ona yaklaşamamış-tı? Sonunda dalgıçları toplamaya ve bu işin mahiyetini öğrenmeye

karar vermiŒ. 'Kim bana deniz dibinde gördüğüm Œeyin resmini izebilirse ona yeryüzünün en büyük dln sunacağım' diye ferman ıkarmıŒ ve bunu tellallar aracılığıyla bütün memleketlere duyurmuŒ. Dünyanın dört bir yanından dalgıçlar gelmiŒ. Her gelen dalgıç, verileceği bildirilen ödüllere bir an önce kavuŒmak arzusuyla suya dalarak deniz dibindeki karaltının neye benzediğini anlamaya alıŒmıŒ. Sayısız dalgıç denize dalıp ıkmıŒ.

Kimisi, o bir hortumdur demiŒ; kimisi, o bir sütundur demiŒ; kimisi, o bir kamıya benziyor demiŒ; kimisi, yayvan bir et parçasıdır demiŒ; kimisi de, yan yana iki hanerdir demiŒ. Her dalgıç, kendi gördüğünün doğru olduğuna yemin ediyormuŒ. PadiŒah ise söylenenlerden bir türlü tatmin olamıyormuŒ. Çünkü onun gördüğü karaltı dalgıçların söylediği bütün Œekillerden çok farklıymıŒ. Sabırla, onun tamamını kavrayacak ve onu olduğu gibi tarif edecek bir dalgıın çıkmasını bekliyormuŒ. Sayısız dalgıç denizin dibine dalmıŒ ıkmıŒ. Hiç birinin söylediği tam olarak diğerisi ile rtŒmemiŒ. Sonunda danıŒmanlanndan biri bu parçalan birleŒtirmeyi akıl etmiŒ. Bütün parçalar yerli yerine oturtulunca gövdesi, bağı, kuyruğu, hortumu, sütun gibi ayakları ile ortaya bir fil ıkmıŒ. DanıŒmanı çizilen resmi padiŒahın önüne koyunca, padiŒah büyük bir heyecanla 'Evet iŒte benim gördüğüm buydu!' demiŒ.

Bilge:

"Peki, padiŞah kime ödöl vermiŞ?" diye sorunca SinHa, onun gözlerinin içine bakarak, Şu cevabı verdi:

"Bak Bilge, sen de o acemi dalgıçlar gibi tek unsurda kalıyorsun. Bunu aŞ. EŞyayı önce bir harf olarak algıla, sonra bütüne ulaŞ. Eğer 'A'ya A' dersen, o kendisinden baŞka bir Şey ifade etmez. Ama onu bir harf olarak görürsen o hem alfabeyi, hem katibi, hem kendisini göstermiŞ olur."

Bilge bu yanıt üzerine:

"Yani herkese mi ödöl vermiŞ?" diye sorunca SinHa;

"Bundan sana ne?" dedi ve devam etti: "Sen eğer ödüllere takılıp kalırsan bu kıssa sana hiçbir Şey anlatmaz. ğimdi ben sana sorayım: 'Fili sütuna benzeten' yalan mı söylemiŞ oldu? Yahut 'Fil bir hortumdur' diyen padiŞahı aldattı mı? Ya onu hançere benzeten?

Hayır, herkes kendi algılama kapasitesince onu kavrayabildi ve öyle anlattı. Kimse yanlış bir Şey söylemedi, ama hepsi eksik söyledi. Çoğu doğrular da böyledir. O yüzden sana göre, ötekine göre deĝiŞir. Eğer doğruları üstüste koyabilir ve onlardan bütün meydana getirebilirsen gerçeĝe ulaŞmıŞ olursun. Halbuki bilen bilir o da bulanık bir görüntüden ibarettir. Ne kadar çok sayıda doğruyu birleŞtirebilirsen o kadar gerçeĝe yaklaŞmıŞ olursun. Ama gerçeĝi asla tam olarak bilemezsin. Mutlak ve sonsuzu nasıl kavrayabilirsin ki? Tabi böyle olunca senin doğrun sana, öbürünün doğrusu ona ait kalır ve herkes kendi doğrusunu daha sevimli bulur Herkes kendi doğrusunda ısrar edince çatıŞma baŞlar. Ğĝin özü bu."

ÖNYARGILARDAN SIYRILIĝ

Bilge bu yanıt karŞısında sessiz kalmayı tercih etti. SinHa, onun kafasına takılan bir

bağka soruya dönüğ yaptı:

"Sen Ėimdi aslında lamba yanmadığı halde, etrafın neden aydınlık olduğunu merak ediyorsun, değil mi?" Bilge, tereddütsüz "evet" dedi.

"Çünkü karanlık senin kafanda. Onu ağamazsan, ona takılı kalırsan, hiçbir aydınlık, seni gerçekten aydınlataamaz. Oysa bana göre karanlık diye bir Ėey yok. Karanlık, gölgeyi asıl sanmaktır"

"Yani aslında karanlık yok mu?"

"EĞyayı ancak gözlerinle görebileceğin bilgisine saplanıp kalırsan, elbette karanlık hep

var olur. Oysa sizin kör dediğiniz birçok insan, gözü sağlam birçok insandan daha iyi görüyor Rüya da gözleriniz mi görüyor? Mutlak gerçeği kavramak için, eğikleri aÇmak zorundasın. Ama eÇikler de sizin için bir nimettir Rahat yağamanızı sağlar. Bütün sesleri duyabilsen, bütün görüntüleri görebilsen, buna dayanamazsın. O yüzden de yaratıcı kudret, insanı beğ duyuya hapsetti. Bu hapsetme insanın rahatı için."

Bilgenin kafası iyice karışmıştı. "Gerçek, insanın iç aydınlığına göre değiğebiliyorsa, iğimiz çok zor" dedi içinden. Oysa bilim, denenebilirliği temel alıyordu. Bir deneyin sonuçlarının bilimsel olabilmesi için daima aynı sonucu vermesi esastı. Ve mırıldandı: "Peki ya evrensel doğrular? Evrensel doğrular yok mu?" "Elbette var. Bak külli tümel ve sonsuz bir aklın varlığı evrensel bir doğrudur Kimse Yaratıcı'yı reddetmez. Onun varlığı evrenseldir. Ama anlayığ inançlara, bölgelere ve milletlere göre değiğir. Hatta her insana göre değiğin Yeryüzünde kaç insan varsa o kadar değiğik Rab anlayığı vardır

sandaki dıĞa vurumu ise 'âmâ' halidir. Yani varlığın harici vücut giymemiĞ aÇaması.

BingBang'm bir saniye öncesindeki durum. Bu bir boĞluk halidir o, algılayamadığı için

'yok' zanneder. Ve 'Tanrı diye bir Çey yok der. Böylece, kendisindeki algılama

eksikliğini açığa vurur, yani farklılığını...

Çünkü her bir insan kesinlikle diğer insanlardan farklıdır. Gerçi sizi birbirinizden ayıran

özellikler, binde birlik bir kesit içine sıkıĞtırılmıştır ama bu binde birlik kesite

yerleĞtirilen farklılık, pratik yaÇamınız açısından 34 milyar kadar ayrı özelliği

içermektedir... Dolayısıyla her bir insan, Yaratıcı'nın baĞka bir dıÇavurumudur. O

yüzden asla iki insan tam olarak birbirine benzemez. Tabi-i kavrama ve algılamaları da.

Yaratıcı'yı reddeden bile O'nun varlığından hareket ederek reddeder. Olmayan Çeyi nasıl

reddedersin? Reddi doğuran bu binde birlik alanın içine sıkıĞtırılmış evrensel Çifrelerdir.

Bazen tek bir genin yanlış dizilimi insansı varlığın algılamasını maymunu yaratığın

anlayıĞ düzeyine düşürür. O da evrensel Çifreleri ancak bir maymunun anlayıĞıyla algılar

ve ona göre tepki verir..."

"Bugün insanlar tek tanrıyı reddediyorlar. Geçmişte ise sayısız tanrılara inanıyorlardı.

Bu nasıl oluyor?"

"Hayır onlarınki çok tanrıya inanmak değildi. Sadece Yaratıcı'ya ait isim ve sıfatları

birbirinden bağımsız hale getirdiler ve her bir isme evrendeki işlevine uygun bir tanrı

adı taktılar..."

"Bu nasıl olur? Allah'ın Çer vasıfları mı var ki insanlar, Çer tanrısı icat ettiler..."

"Çer dediğin Çey nedir?"

"Yani kötülük?"

"Tamam işte, ben de onu soruyorum. Kötülük ne?"

"Yoksa o da mı görecelidir, iyilik gibi?..."

"Siz insanlar nesneleri diği ve erkek diye ayırırsınız. Olayları da iyi ve kötü diye sınıflarsınız. Birbiriyle güreğe tutuğmuğ iki insanı düğün. Birisi için kötü olan sonuç, diğeri için iyidir... Yenilen bu

-----1 19 I-----

olayı kötü olarak değerlendirir, yenen de iyi diye tanımlar. Ve hatta sevincinden havalara fırlar... ğimdi, söyler misin mağın sonucundan beklentisi bulunmayan üçüncü Çahıslar için bu tanımlamaların ne anlamı var? Onlar bir güreğ izlediler. Bu oyunda

birinin galip, birinin mağlup olacağını zaten biliyorlardı." "Yani iyilik ve kötülük yok mu?"

"Olmaz olur mu? Elbette var. Ama iyilik dediğin Çey her zaman her yerde iyilik, kötülük de kötülük değildir. Yerine göre deĞiĞir..."

"Ama, geçmiş dönemlere ait destan ve efsanelerde, kötülük tanrılarından, iyilik tanrılarından, öfke ve kin tanrılarından, aÇk ve nefret tanrılarından bahsedilir... Nefret, öfke, gazap, cezalandırma tanrının özellikleri olabilir mi?"

"Niye olmasın? Sizin sayıp durduğunuz doksan dokuz isimden birisi de 'Mudill'dir.

Yani yoldan saptıran... Bir adı da 'Cebbar'dır yani despot, dilediğini yapandır. Keza bir adı da 'Kahhar'dır. Yani kahredip yok eden... O, aynı zamanda öç alandır."

"Allah öç alır mı?"

"Elbette alır. Çünkü bir adı da 'Müntekim'dir."

"Peki bu bir çeliĞki deĞil mi?"

"Niye çeliĞki olsun? Alemde var olan her Çeyin kaynağı Yara-tıcı'ya ait bu isim ve sıfatlardır. Sende öfke bulunuyorsa, sende intikam duygusu bulunuyorsa, sende sevme ve sahip olma duygusu varsa kaynağı seni Yaratan'dadır. Onda olmasaydı sana da veremezdi..."

"Ama sosyoloji, önce çok tanrı inancının var olduğunu, sonra tek tanrılı dinlerin doğduğunu, bunların da aklın eseri olduğunu söylüyor."

"Bu bir iddia. Hem doğrudur hem yanlış..." dedi ve devam etti SinHa.

"Doğru, çünkü insan ancak aklıyla Yaratanı'nı kavrar. Yanlış, önce tek Tanrı inancı vardı... İlk insan aynı zamanda ilk mesajcıydı.

Ve yaratıcısını biliyordu. Aktardığı bilgiler doğrudu. Ancak zamanla bu doğrular cahil ve tanrısal gücü kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak isteyenlerin elinde anlamını yitirdiler ve Yaratıcı'ya ait her bir özellik, her bir ad ayrı ayrı tanrıların gibi algılandı. Daha doğrusu gücü ellerine geçirenler tanrılık misyonunu üstlenmek için bu soyut kavramları birer elbise gibi üstlerine giydiler..."

"Nasıl yani?"

"O'nun bir ismi yaratandır. Bu vasfa tanrıların tanrısı adı verildi. Bu bir tür doğurganlık olduğu için diGi olarak tanımlandı..."

"Niçin?"

"Ğnsan içine doğan manayı tanımlayamıyorsa, ona kendindeki sıfatlardan bir elbise giydirir. Örneğin her mevsim kendisini tazeleyen, yeni yeni meyveler ve çiçeklerle kendini açığa vuran doğaya 'tabiat ana' diyorsunuz. Çünkü sizin tanımlayabildiğiniz doğurganlık anneliktir. O özelliği tanrıya da yakıştırdınız... Oysa o, ne doğdu ne doğurdu.... Siz bunu havsalaınıza sığdıramadığınız için evrendeki doğurganlığı da kendi özelliklerinizle adlandırdınız... Örneğin geytan dediğiniz varlığı düĞünün. Yaratıcı onu katından kovdu. Siz onu Tanrı'ya kafa tutan bir varlık olarak algıladınız. O da tasavvurunuzda Ğer tanrısı olarak beliriverdi... Ne var ki, böyle düĞünmeniz için nedenleriniz yok değil... Bu çeliğkiler özellikle önünüze kondu. Ancak aklını gerçekten kullanabilenler bu bilmeceyi çözebilir..."

"Peki Allah bu çeliğkiden rahatsız değil mi?"

"Hayır. Çünkü ona göre bir çeliğki yok. Çeliğki sizin kullandığınız ölçülerde, yanlış bilgilerde... Sen Samiri'yi tanır mısın?"

"Ğsrailoğulları'nı, yaptığı buzağıyla aldatan Samiri mi?" "Evet. Aslında o kimseyi

aldatmadı. Sadece halkın içinde var olan bir çelişkiyi açığa çıkardı..." "Nasıl yani?"

"Musa onlara saf bilgiyi getirdi. Ama onlar, ancak örflerinin tanımladığı bir tanrı

istiyorlardı. Mısır'da gördükleri gibi, dokunu-

-----1 21

1-----

labilir ve insanın kendisiyle özdeğıştirebileceğı bir tanrı. Çünkü onlar, saf bilgiyi

yüklenebilecek durumda değillerdi. Ancak nesneler arası ilişkileri kavrayacak

düzeydeydiler. 'Biz Mısır'da olduğu gibi dokunulabilir, karşısına geçilip konuşulabilir

nesnel bir tanrı istiyoruz.' diyorlardı... O da onların o zaafını böğüren danayı yaparak

ortaya çıkardı... Ona bu fırsatı veren de Allah'tır... Nitekim Musa dağda dört gün kalacaktı. O, bu süreyi 40'a tamamladı ki, halk Musa'dan ümidini kessin. Böylece içlerinde gizlediklerini korkmadan açığa çıkaracaklardı... Öyle de oldu..."

"Peki hocam, Allah, insanın doğru yola yönelmesini istediği halde niçin önüne bu kadar girift meseleler çıkarıyor..."

"insanlar kendilerine takdir edileni hak etsinler diye..."

"O halde inançların farklı uygulamalarla açığa çıkması Allah'ın eseri..."

"Denilebilir. Tabi bir Geye dikkat etmelisin. Farklılığı yaratan O' dur ama ihtilafı isteyen O değildir. Ana ilkeleri sabit tutup, uygulama biçimlerini, zaman, mekan ve sizin henüz bilmediğiniz bazı baĞka faktörlere bağılı olarak farklı kılıyor. Siz bu uygulama biçimlerindeki farklılığa bakarak bir çeliĞki varmıĞ gibi algılıyor ve bu algılamayı temel esaslar için de geçerli kılıyorsunuz. O'nun, daha dar çerçeveli gruplar oluĞturup dayanıĞmanız ve biliĞesınız diye doğanızda açığa çıkardığı bu farklılıklar, sizin objektifinizden geçer geçmez tam tersine bir görüntü kazanıp sizden olmayanlara karĞı düĞmanlık olarak beliriyor ve savaĞ gerekçesi oluyor. GeliĞmeniz ve 'evrenin en öznel değeri' olduğunuz yolundaki savı gerçekleĞtirmeniz için gereken dinamizm ve dürtüyü O, 'yakınını sevmek ve kollamak' barıĞçı esasları üzerine kurmanızı isterken; siz onu, sizden olmayanları yok etmek olarak algılıyorsunuz. Bu da doğal olarak size çeliĞki gibi yansıyor. O, dinlerdeki uygulama farklılıklarını, siz farklı farklı toplumlar olup yardımlaĞmanız ve iyiliklerde yarıĞasınız diye yaratıyor. Ama siz bunu savaĞ gerekçesi yapıyorsunuz. Evet bu bir çeliĞki ve Yaratıcı'nın amacına uygun değil. Ama, Yara-

ti bundan rahatsız da değil. Çünkü bu sizin tercihiniz ve sonuçları da sizin kefelerinize yazılıyor..."

"Peki Yaratıcı, bu çeGıtlilikten rahatsız değilse, neden insanlar birbirlerini illa da belli sınıflandırmalara sokmaya zorluyorlar?"

"Güzel bir soru. Sanırım bunun cevabım biraz önceki açıklamamda bulabilirsin. Ama istersen bunu Ğimdi baĞka bir zamana bırakalım. Ğnsanların bu çeliĞkilerden hareketle niçin mesajı topyekun reddetme yönüne gittiklerini, daha doğrusu Tanrı tanımaz gibi görünen insanların nasıl böyle bir yargıya varabildiklerini anlatmaya çalışayım."

"Neden anlatmaya çalışayım, dedınız de anlatayım demedınız?"

"Çünkü muhatabım, saf bilgiyi almaya henüz hazır değil de ondan."

"Afedersınız hocam! Pardon, size hocam diyorum, bu Ğekilde hitap etmemin bir sakıncası yok değil mi?"

"Tabi diyebilirsin. Bu senin algılama kapasitene bağlı. Ğster hocam de, ister üstat de, ister master de, istersen bilge de. Yahut hiçbir unvan kullanma. Bana vereceğın sıfat, ancak senin beni nasıl gördüğünü anlatır. Benim mahiyetime zarar vermez. BaĞka bir anlamı da yoktur. Bir de edindiğın izlenimleri sıralamana yarar. Tanrınıza ait bilgilerınız de öyle. Siz sizin sınırlı yetenek ve bilgilerınızle kavradığınız bir Tanrı'ya taparsınız. Ama Allah sizin sınırlı yetenek ve bilgilerınızle tanımladığınız Tanrı değildir. O, sizin kavramlarınızla kendini vasıflandırmaktan münezzehtir. O yüzden iĞin aslını bilenler, 'Rabbim seni, sen kendini nasıl sena edip yüceltinse öyle sena edip yüceltiriz.' dediler. Çünkü insan O'nu tam olarak kavramaktan acizdir. Ama yine de sizin O'nu tanımanız için imkanlar yarattı."

"Siz onun için mi bazen tanrı bazen Allah diyorsunuz?"

"Sizin vasıflandırdığınız Yaratıcı ancak sizin tanrınızdır; ama o Alemlerin Rabbi Allah' değildir. Çünkü Allah, Allah'tır Ama O, siz onu kavrayınız diye, sizi 'Sureti Rahman'da yarattı. Kendisini de sizdeki sıfatlarla açığa vurdu. Hatta sizin iÇınızı kolaylaÇtırmak

-----1 23 I-----

iÇin, kendisinde var olan birçok isim ve sıfatları size de verdi. Buna rağmen siz onu ancak sizdeki sınırlı istidatlar ölçeğinde bilebilirsiniz. Bu bilme de daima eksiktir."

"Neden?"

"Çünkü sizin Çartlanmalarınız ve sınırlı kuÇatıcılığınız, O'nun, tabiatınızda tam olarak açığa çıkmasını engeller."

"Niçin Allah bizi Sureti Rahman'da yarattı?" "Kavramanızı kolaylaştırmak için. ğimdi ben sana Mele'den geldim desem ne anlarsın?" "Hiçbir Ğey."

"Ama 250 bin ıĞık yılı mesafeden geldim desem bunu az çok anlarsın. Çünkü elinde ölçüler var. Yılı biliyorsun, ıĞık hızını biliyorsun, metreyi, kilometreyi biliyorsun. Ama Mele'yi bilmiyorsun. Yaratıcı muhatap olarak insanı seçtiğı için, kendisine ait sıfatları sınırlı olarak ona da verdi. Ta ki insanlar onları basamak yaparak O'na yaklaĞabilsinler, algılayabilsinler. Yani insan da bir mikro tanrıdır."

"Mikro tanrı mı! Bu nasıl olur?"

"Hemen telaĞa kapılma. Müteal ve sonsuz olan Allah'ın ilahîlik vasıflarını birilerine dağıtıyorum sanma. Çünkü O, benzemekten uzaktır ama bilinmekten değil."

"Sanırım burayı anladım. Çünkü Muhyiddin Ğbnü'lArabi, Allah'ı bilmek O'nun zatını bilmenin gayrıdır.' demiĞ. Yani eserlerinden kudretine ve bilgisinin varlığına ulaĞırız ama O'nun mahiyetini tam olarak kavrayamayız."

"Doğru. Sonsuz, sınırsız ve mekansız olanı nasıl kavrayacaksın ki! Fakat O kendi kudretinin dıĞavurumlarını eĞyada sergilemiştir. Tabiat dediğiniz eĞyadaki kudret o kadar mükemmel ve ilahîdir ki, eğer yaratıcı ile bağlantısını kuramazsanız, onu bizatihi Yaratıcı'nın kendisi zannedersiniz"

"Eskilerin tabiiyyun dedikleri tabiat taparların hataları da bu

mu

7"

"Evet sayılabilir. Yani onları bu yaklaşımlarından dolayı hemen silip atamazsınız. Az önce sana 'A' harfinden söz etmişim. Şöyle evrene A' dersen, o, A'dan başka bir şey olmaz. Ve bu uğurda söyleyeceğin her şey birbirini doğrular. Ama sen ona bir harf olarak bakarsan, birdenbire karşında duran, 'eser' olur ve ustasını göstermeye başlar."

"Nasıl bir gösterme?"

"Evrende, Yaratıcı'nın sayısız isim ve sıfatlarının, sayılamayacak kadar çok tezahürleri, ortaya çıkış biçimleri vardır. Mikro organizmalardan ta dev galaksilere varıncaya kadar bildiğin ya da bilmediğin bütün varlık formları, O sıfat ve isimlerin tecellisinden yani kendilerini gözle görülür alanda sergilemelerinden, geliyor. Ve tabi ki, bu ad ve sıfatlar Yaratıcı'ya ait oldukları için, eserlerinin de daimi olmalarını isterler. Yani nakışlarını göstermek ve bu nakışlarda ölümsüzlüğü sergileyip yaşıtmak isterler. Ve keza, an be an bu evreni yeniden ve taze olarak varlık sahasında tutmak isterler. Mademki evren, Yaratıcı'nın bir tablosudur; tablonun, yapan açısından da, kudretini göstermek bakımından bakan açısından da daima tazelenmesi gerekir ki usandırmassın. Yaratıcı'nın kendisini, Allah'ın yüce misalleri vardır.' diye tanıtmassını n sırrı da budur. O, isim ve sıfatlarını iki şekilde açığa vurur Biri biraz önce açıkladığım, tezahürlerdir, diğeri de eğerinin mahiyetine yerleştirdiği faaliyetteki ağık, Gevk, ve iştahadır."

"Hocam anlamakta güçlük çekiyorum. Biraz daha basit anlatabilir mısınız?"

"Çalışayım. Yani her eylem, her hareket bir lezzetten kaynaklanıyor. Daha doğrusu hareketin bizatihi kendisi bir lezzettir Nasıl ki hareketsizlik de hiçlik ve lezzetsizlik ise. Hiç hareket olmasaydı, hiç varlık olmazdı. O, 'ol' deyince eğer var oldu ve her bir şey kendi kabiliyeti ölçüsünde ve programına uygun olarak, o ilk komutla harekete geçti. Ve hareketin daimî olması için de o hareketin sürekliliğini sağlayacak donanım ile donattı."

Nasıl ki her bir çekirdek filiz olmak için yanıp tutuğur, nasıl ki her bir sperm ana rah-

-----1 25 I-----

minde döl tutmak için sonsuz bir aÇk ve motivasyona sahiptir, her bir eÇya ve o eÇyayı idare eden yasalar siz onlara doğa yasası dersınız aynı Çekilde kendi varlıklarını sürdürmenin sonsuz hazzı ve iÇtiyakı ile doludur. Tabiata baktığında, sonsuz bir aklın muhteÇem iÇleyiÇini görürsün. Her baharda yüz binlerce bitki ve canlı, hiç biri diğesine karıÇmadan varlığını, görünebilir sahaya taÇır Bu faaliyet ve devinim, elbette ki Yaratıcı'nın da hoÇuna gider. O, bununla, kendisini Çuurlu yaratıklarına tanıtmak ister ama yeterince bilgi birikimi sağlayamamıÇ insan aklı, eserle kudret arasındaki iliÇkiyi

tam algılayamaz ve eÇyada görülen bu muazzam faaliyet ve ince hesaplan, tabiat mekanizmasını n doğal bir iÇleyiÇi zanneder. Onu, kendi kendine iÇleyen, var edip yok eden bir varlık zanneder. Ve kendisini tekrarlayıp duran bir döngünün içine hapseder.

Kör, sağır, camit varlıkları, kendi fiillerinin yaratıcısı zanneder.

'EÇyanın hakikati sabittir' denilmiÇ. Bir tür eÇyanın sabitliği ilkesi. Fakat insanlar bunu da iki türlü algıladılar Kimisi bu 'sabitliği' eÇyanın kendisine atfetti, kimisi Yaratıcı'nın âlemdeki sıfatlarının kalıcılığına.

'La mevcude illa hu' (O'ndan baÇka bir Çey yoktur) diyen de hata etmiÇtir, 'Heme O'st' (görünen her Çey O'dur) diyen de.

'La mevcude illa hu' diyen, Yaratıcı'nın eÇyadaki ad ve sıfatlarının hakkına tecavüz etmiÇ olur Çünkü 'Bâki'nin gölgesi bakidir ve siz ona ademiyyet yani yokluk ya da hiçlik atfedemezsiniz. 'Heme O'st' diyenler ise, eÇyanın kırılğan ve deÇiÇken tabiatını da Tanrı diye vasfetmiÇ oldular. 'Çîzî nîst' (her Çey hiçliktir, her Çey asılsızdır) diyen ise sadece kendindeki algılama eksikliğini açığa vurmuÇ oldu."

"Peki ne demek lazım?"

"Fi külli Çeyin lehu ayatun tedullu ala ennehu vahid."

"Ben Arapça bilmiyorum."

"Bilmediğini biliyorum. Aslında diller de eÇikler gibidirler. Gerçeği kavramaya erigel olurlar. Çünkü anlam birdir ama her millet ona baÇka bir elbise giydirir. Biraz önce söylediğim sözün an-

lamı: 'Her eyde, o eyin mutlak ve bilgisi her eyi kuatmı bir Yaratıcı'nın eseri olduğunu gösterir deliller ve iaretler vardır.' demektir. Evren, bütünüyle Yaratıcı'nın isim ve sıfatlarının, eserlerini ortaya koydukları bir laboratuvardır ama, O'nun kendisi değildir. Evren bütünüyle Rahman'in eseridir. Rahman sonsuz ve karşılıksız sevgidir.

Allah kendisini ve mahlukunu sever. O yüzden de evreni Rahman'in eseri olarak tanıtır.

Ve tabi aynı nedenle insanı da Rahman'la vassetti. 'Ben insanı Rahman suretinde yarattım.' derken, evrende faaliyet halinde bulunan bütün isim ve sıfatların hepsinin insanda da cereyan ettiğini anlatmayı kast etti. imdi sen çıkıp insan Rahman'a benzer veya evren bizatihi Tann'nin kendisidir dersin yanlı yapmı olursun...

Demek ki mesele, doğru açıdan bakabilmektir. O da doğru ölçölere sahip olmayı gerektirir. Yine ta baa dönerek diyeceğim ki, 'A'ya 'A' diye bakarsan, o 'Adan başka bir şey değildir. Ama ona bir harf olarak yaklaırsan, bir de bakacaksın ki, altında sayısız veriler gizlenmiş. Tann'ya inananla, inanmıyor gibi görünenlerin yolları burada ayrılır."

"Yani diyorsunuz ki, evrene bir harf diye yaklamalıyız. O zaman Katibi'nin hünerlerini de kavrarız. Aksi takdirde evren, bizi iç dengeleriyle kendi varlığına taptırır."

"Evet öyle diyebiliriz. Çünkü eserden müessire, sanattan sanatkara geçmedikçe eya yerli yerine oturmaz ve size sırlarını tam olarak açmaz. Özellikle kimınızın 'beinci element' dediği evrensel sevgiye dikkat etmeniz gerekir.

Toprak, su, hava ve ate, birbiriyle asla barımayacak ve uzlamayacak bu dört unsurdan yaamı var etmenin sanatı, sevgi elementini kullanmaktan geçiyor. Sevgi elementi görünmediği ve dokunulmadığı ve hatta test edilemediği için yok sayılıyor.

Yani fiziksel olarak algılanamıyor ve test edilemiyor. O yüzden de bu birbiriyle hiç de uyuamayacak dört elementin, sonsuz olasılıklar içinde en olanaksız gibi görünen

mükemmellik olgusunda birleŖip, bu

-----! 27 I-----

kadar farklı ve sınır tanımaz 'oluŖum ve nesneler' meydana getirmeleri yadırganıyor.

Yani siz, 'GüneŖ büyüktür, Dünya'yı çeker.' dersiniz. Oysa bütün varlıkları ve evreni bir tek görünmez merkez etrafında tutan, büyüten, daraltan, eksilten ve çoğaltan güç bir incizabın (çekimin) , bir hayranlığın, bir aŖkın eseridir. Yani bu dördünü birleŖtiren sır, 'beŖinci element' olan sevgidir. Bunu görmeniz gerekir. Yaratıcı evrenin tam ortasına kendi sevgisini koydu ve onu her zerreye yaydı. EŖyanın birbirine karŖı aldığı vaziyetler de bu sevgi gücünün azalıp çoğalmasına göre deŖir...

Bütün bu varlıklar içinde beĞinci elementi doğrudan algılayıp doğrudan yansıtabilecek tek varlık insandır. O yüzden de bir tek insan, bütün evrenden daha değerli bir konuma oturdu..."

"Peki hocam, yukarıda 'bilinçli varlıklar' dediniz, evrende insandan başka muhatap varlıklar da mevcut mu?"

"Elbette. ğimdi sen beni hangi kategoriye oturtacaksın? Ben bir uzaylı mıyım insan mı?"

"Bilemiyorum ama insan değilsiniz."

"Niye olmayayım. Belki bedenî kayıtlardan kurtulmuş bir insanım."

"Ama bizim yapımızda değilsiniz."

"Doğru, iĞte benim sana anlatmak istediğim bu. Seni ve diğer insanları yanıltan da bu.

Elinize bildiğınız bir iki ölçüt almıĞ, her varlığı o Ğablona oturtmaya çalışıyorsunuz.

Oysa yaĞamın öyle dereceleri var ki... Sen Ğablonlardan sıyrılacaksınız. Meleğ

inanmanın, iman esasları arasında olmasını n sırrı ne ki?"

"ĞĞte bu. Bak Ğimdi biz bu odanın içinde sana göre iki kiĞiyiz. Oysa bu odada yaĞam

formlarından ayak konulacak bir yer bile yok. ğu karĞında duran apartmanda kimseyi

görmüyorsun diye orada hiç kimse yoktur diyebilir misin?"

"Diyemem."

"Peki Dünya gibi topraktan ibaret olan ve yaÇam formunun ortaya çıkması için sayısız Çartların bir araya gelmekliğini gerektiren Çu gezegeninizin her zerresi canlılarla dopdolu iken, uzayı dolduran Çu muhteÇem köÇklerin boÇ olduğunu nasıl iddia edebilirsin.'

".....Yani uzaylılar var mı?"

"Siz onlara uzaylı dersınız. Birileri, insan dıÇı varlıklar der, bir baÇkası ruhaniler der. Size iletilen evrensel mesajlarda ise bu varlıklar cinler, Çeytanlar ve melekler diye anılır. Mamafih insanlığın son savaÇı onlarla olacak ve siz korkunun, yok edilmenin en acı halini onların karÇında yaÇayacaksınız..."

"Yani insanlarla uzaylılar mı savaÇacak?"

"Bunu niye yadırgıyorsun? Sizin anladığınız tek Çey o değıl mi? Sonunda gerçek savaÇı da tatmıÇ olacağımız. Aksi takdirde Yaratıcı Adem'e, ğeytandan sakınmayı niye salık versindi ki..."

"Peki hocam Çeytan diyorsunuz, melek diyorsunuz. Ama ben onları aynı sözcüklerle betimlediğimde karÇı çıkıyorsunuz."

"Çünkü benim melek ve Çeytandan kast ettiğimle senin kavradığın Çey farklı da ondan!"

"Ne diyeceğız peki onlara?"

"Melek kelimesinin köküne ve anlamına çok dikkat etmeniz gerekir. Çünkü o saf enerjinin ta kendisidir."

"Yani onlar sadece enerjiden ibaret varlıklar mıdır?"

"Peki siz insanlar baÇka bir Çey mısınız?"

"Ama insanların dört unsurdan, yani toprak, su, ateÇ ve hava unsurundan var edildiğıne inanılır."

"Bunların hepsi birer bileşik. İndirgeğinizde karşınıza saf enerji çıkar. Bir de sevgi.

Ateş, hava su ve toprak milyarlarca yıl beraber bulunsa, beşinci element devreye girmedikçe, yani onları bilinçli bir şekilde bir forma bürünmeye razı eden sevgi olmadıkça bir şekil oluşturabilirler mi?"

"Bilmiyorum."

-----i 29 i-----

"Asla. Aslında bu dört unsur, sizin, yaşam formlarının en ağır ve en uzak biçimi olduğunuzu gösterir ve sizi ağırlaştırır. Çünkü her bir unsurdan var edilmiş tekil unsurlu varlıklar da var. Siz ise çok unsurlusunuz. O yüzden de siz ancak kendi formunuzda

görürebilirsiniz, başka formlara giremezsiniz."

"Peki diğer varlıklar nasıl?"

"Onlar asıl formlarının dışına da çıkabilir ve başka formlara bürünebilirler."

"Uzaylılar da böyle varlıklar mı? Yani saf enerji oldukları için bize, bizim formlarımızla görünebiliyorlar. Nasıl oluyor bu?"

"Onların bedenleri topraktan olmadığı için girdikleri kabın şeklini alırlar. Örneğin, sizin Kutsal önderinize Yaratıcı'nın mesajlarını getiren Galaktik mesaj taşıyıcısı, zaman zaman O'nun etrafındaki insanların biçimine girmiş ve O'nun çevresinde bulunanlara görünmüştür."

"Yani Cebrail'in Dihye suretinde görünmesini mi söylüyorsunuz."

"Ooo! Evet. Demek sen kendi geçmişini biliyorsun!"

"Çok az. Siyer okumuştum. Oradan hatırladım."

"Örneğin sizin cin dedikleriniz, maddesel forma biraz daha yaklaşmış enerji varlıklardır.

Ve tek unsurludurlar. Dolayısıyla bir insana o insanın formatında görünebilirler. Yani insan şeklinde görünebilirler. Beyninize dalgalar göndererek, sizde istedikleri gibi bir simülasyon meydana getirirler. Siz onu nesnel bir varlık zannedersiniz. Oysa o sadece sanal bir beden giymiş olur."

"Yani uzaylılar cinler mi?"

"Yalnızca onlar değil. Yine sizin deyiminizle melekler var, ruhaniler var. Bütün bunlar enerji varlıklardır. Bunlar genelde pozitif varlıklardır. Bir de negatif varlıklar var."

"Kimdir onlar?"

"Siz onlara kısaca Çeytan diyorsunuz ama onların da sayısız türleri var; Karanlık setrililer, Çeromitler gibi... Bunlar negatif var-

hklardir ve insanin gerçeğe ulaşması yolunda direncinin artmasını sağlarlar. Engelli koğudaki bariyerler gibi... Bariyere takılıp kalırsanız, devre dışı kalırsınız, sıçrayıp geçerseniz, eğyayı kavramada bir adım daha ileri gitmiğ olursunuz. Ama genelde hep takılır ve mutsuz olursunuz."

"Peki Geytanlar niçin bunu yaparlar?"

"Bu ezeli bir yazgı."

"Niçin böyle bir yazgı bize verilmiş."

"Size gelen ilahî mesajları okumuğsan anlamığsındır ki, bu görevi insanın kendisi yüklenmiştir."

"Bu kadar üst boyut varlıklar dururken neden insan böyle bir sorumluluğu yüklenmiş peki?"

"Hepsinden daha kuğatıcı bir yaratılığa sahip olduğu için."

"Ne yani, insan meleklerden, Geytanlardan ve cinlerden daha mı yetenekli?"

"Elbette. Sana az önce de söylemişim. Ğnsan çok unsurlu bir yaratık. Diğerlerinin hepsi tek unsurludur ve ancak bir hal üzere bulunabilirler. Ya negatif ya pozitifler. Ğnsan ise hem negatif hem pozitif olabilir."

"O yüzden mi Yaratıcı'nın 'gözdesi' oldu ve 'Rahman Sureti' ile vasıflandırıldı? Ama yine de bunu anlayamıyorum."

"Anlamaman doğal. Sen çekirdeği bilir misin?"

"Atom çekirdeğini mi?"

"O da olur, ağaç veya bitki çekirdeği de olur. Örneğin meyvenin içindeki çekirdek, meyve ile birlikte o ağacın bir parçasıdır. A-ma aynı zamanda onun tamamını kuğatmış gibidir. Bir incir çekirdeğini düşün. Bir saka kuğunun gözünden 10 kere daha küçük bir

incir çekirdeğinin içinde tonlarca odun, milyonlarca yaprak ve incir meyvesi

bulunduğunu söylersem yanlış mı olur?"

"Hayır onu toprağa ekersek, bir incir ağacı ve o ağaçtan da sayısız incir ağaçları elde edilebilir."

-----1 31 I-----

"Gökte insanın ve evrenin sizleri hayrete düşüren ve akılları gözlerinde olanları yanlışla sevk eden görkemi burada. İnsan bu evren ağacının bir meyvesidir ama, o da bizzati bir evrendir. Nitekim daha önce gelmiş geçmiş birçok gerçek er, insanı küçük evren,

evreni de büyük insan diye tarif etmişler. Çünkü insan, bu varlık ağacının en uç noktasında salman meyvesidir. Kalbi ise onun çekirdeği. Yaratıcı, o yüzden buyurmamış mıdır ki, 'Ben âlemlere sığmam ama mümin kulunun kalbine sığarım.' diye."

"Peki hocam, insan bu kadar yüce bir varlık. Neden çoğu insan, üstelik peygamberler de gelmiş olmasına rağmen Yaratıcı'yı tanımazlığa veya inkara düşüyorlar?"

"Sence neden? Az önce sen de o noktanın eşiğine kadar gelmedin mi? Bunu anlayabilmelisin?"

"Hayır anlayamıyorum. Evet, ben o noktaya doğru sürükleniyordum. Siz gelmeseydiniz, aklımdaki karışıklık beni oraya götürüyordu. Peki bunu nasıl yenebiliriz?"

"Doğru ve saf bilgiyle. Ama doğruya ve saf bilgiye ulaşmak kolay değil. Çünkü evren ve içerdiği eşya, sayısız tuzaklarla doludur. İlk yakaladığın bilgiyi o eşya ile ilgili son gerçek sayarsan, aldanırsın. Çünkü asla son yoktur. Her son bir başlangıçtır ve her başlangıç bir bitiktir. Eğer elde ettiğin ufak tefek ipuçlarıyla evrenin tamamını çözmeye kalkışırsan, sizin tabirinizle, çuvallarsın.

2 ile 2'nin toplamı 4'tür. 2 ile 2'nin çarpımı da 4'tür. şimdi bu bilgiden hareket ederek,

'Bir sayının kendisi ile toplamı aynı zamanda kendisi ile çarpımına eşittir.' dersin yanlışa varırsın. Çünkü 3'le 3'ün toplamı ile çarpımı birbirinden farklıdır.

şimdi sana çok daha ilginçini söyleyeyim. Bir tek sayı vardır ki onun kendisiyle çarpımı kendisiyle toplamından daha azdır. O sayıdır. Kuralını 1 üzerinden kurarsan daha da

büyük hatalara düşersin. Çünkü 1'in 1'le çarpımı 1'dir ama toplamı 2'dir. O yüzden

Yaratıcı kendisini 'Bir'le vasfetmedi. 'Tek'le vafetti. 'De ki Allah Tek'tir.' O yüzden eş, benzeri yoktur. Bir, birdir ama onu ken-

diĞiyle topladıĞınızda çokluk çıkar. Yani dualite. Hayır ve Ğer tanrıları fikri gibi... Ama teki toplayamazsınız. O yüzden Yaratıcı, biz bu hataya düĞmeyelim diye iĞin evveline 'La ilahe illallah' lafzını koydu. 'Tekten baĞka tek yoktur.' dedi. Böylece biri birle toplayarak Yaratıcı'yı kavramaya çalıĞmanın insanı yanıĞa götüreceğini duyurdu. Çünkü siz ancak, sıfır'dan 'bir'e doğru giden doğal-sayılarla kavramaya alıĞkınısınız. Sizin için önce baĞlangıç vardır, sonra sonuç. Bu yanıĞa düĞmenize neden, sonucun baĞlangıçtan önce gelebileceğini kavrayamamanız. Mamafih bir gün sonucun baĞlangıçtan önce var olabileceğini kavrayacaksınız...

Siz önce sayıların, özellikle de sanal sayıların gizemini çözmelisiniz. O zaman Yaratıcı'nın sanatını az da olsa çözebilir, 'Ben âlemi altı günde yarattım sonra arĞın üzerine istiva ettim.' sözünü kavrayabilir, doğruya yakın sonuçlara varabilirsiniz. Ne yazık ki henüz sanal sayıları formüle edebilmiĞ deĞilsınız... Bunu çözmedikçe bir anda her yerde olabilmenin gizini de kavrayamazsınız...

ğimdi siz ne yapıyorsunuz? Bir, iki, üç... diye sayıyorsunuz. Sonra doğal olarak dönüp 'Evreni ve tabiatı Allah yarattıysa O'nu kim yarattı?' diyorsunuz. ĞĞte bu, düz mantıĞınızın sizi sürüklediĞi açmazdır. Bunun yanı sıra O, kendisini 'Lem yelid velem yuled.' diye vafetti. Böylece 'ana'sı olanın tanrı olamayacağını gösterdi. BaĞlangıcı olanın, kaçınılmaz bir sonunun da olabileceĞi gerçeğini hatırlatarak sizi baĞlangıç fikrinden kurtulmaya yöneltti: Sonu olmayan baĞlangıç, baĞlangıcı olmayan son. Ama tek doğrultuda hareket etmeye alıĞtırılmıĞ beyniniz, size ait olan bilgiyi O'nun zatına uyguladı ve açmaza düĞtü. Tren örneğini çok verirler. Sen de bilir mısın;

?"

"Evet."

"Nedir tren?"

"Bir lokomotif ve birçok vagon."

"Güzeeel. En son vagonu kim çeker?"

"Lokomotif"

-----1 33 i-----

"Hemen oraya gelme. En son vagonu, bir önceki, onu da bir önceki. Nihayet lokomotif
kadar gelirsın. ğimdi desem ki, lokomotifı kim çeker, ne diyeceksin?"

"Öyle bir soru olmaz hocam. Lokomotif, lokomotiftir. Enerji kaynağı kendisi olduğu

için hem kendisini hem vagonları çeker."

"Olmaz diyorsun ama kendin aynı ii yapıyorsun. Tren kavranabilir alan içinde olduğu, bağı ve sonu görülebildiği için rahatlıkla bütün vagonlan lokomotif çeker

için,

onu

Yaratıcı'ya

isnat

etmekte

diyebiliyorsun.

Evreni

kavrayamadığın

zorlanıyorsun. Oysa eyadaki bütün kanun ve kudretlerin her biri bir diğerini taçıyan ve çeken vagonlar gibidirler. Onların hepsini zapturapt altında tutan ise küllî kudret. O

Hayır'dır, yağamın kaynağı ve devam ettirenidir. Bunu uzay boğluğunda dönüp duran gezegenlere ve yıldızlara da uygulayabilirsin. Ay'ı boçlukta tutan Dünya'dır, Dünya'yı

boçlukta tutan ise Gneğ. Peki Gneğ'i boçlukta tutan, Samanyolu sisteminin

ekirdeğinde bulunan yıldız, ya onu kim tutar? Bunu arttırabilirsin. Sonunda varacağın yerde, O vardır. O'nun kudreti ve azameti vardır."

SinHa, Bilge'ye kalem ve kağıt almasını söyledi. Bilge söylenileni yaptıktan sonra,

SinHa ona ağağıdaki rakamlardan oluğan geni izdirdi:

1

1

1

1

2

I

13 3

1

14

6

4 1

1

5 10 10 5

1

1

6 15 20 15 6

1

1

7 21 35 35 21 7 1

1

8 28 56 70 56 28 8 1

1

9 36 84 126 126 84 36 9 1

Forma: 3

-----1 34 I-----

"Görüyorsun ki her Çeyin baÇı ve sonu "Bir"dir. Her satır onunla baÇlayıp onunla bitiyor.

Aslında her Çey tek'ten ibarettir. Örneğın iki, 1 + l'dir. Üç ise 1 +1 + l'dir.

Bütün elementlerin temeli olan Hidrojenin numarası da birdir. Bir elektron bir

nötrondan ibarettir. Yani 1 + l'i temsil eder. Altıncı sırada ise Carbon yer alır. Carbonun

sıra ve sayı numarası altıdır. H+C hidrocarbonları oluşturmaya baÇlar ki, bu da organik

yağamın baÇlangıcıdır Yani altıncı mertebede evrenin işlemleri tamamlanmış oldu... Her

sayının sıfırcı kuvveti l'dir. Dolayısıyla O eÇittir 1 olur. Birinci kuvveti ise kendisidir,

ikinci kuvveti 4, üçüncü kuvveti 8, dördüncü kuvveti 16, beÇinci kuvveti 32'dir. Bu

diziliÇ sana bir Çey hatırlatıyor mu?"

"Evet Binary sistemi dediğımız bir baÇka sayı tabanına göre sayıların diziliÇidir.

Bilgisayarların işleyiÇ sistemi de buna göredir..."

"Yukarıdaki üçgenle ilgili bir sır daha vereyim sana. Çık altı sırayı esas alırsan ki bu

âlemin altı günde yaratılması esasına da işaret eder l'leri dışarıda bırakarak 2'den 6'ya

kadar olan sırayı alır ve içindeki rakamları toplarsan Çunu göreceksin:

1

1

2 1

13 3

1

14 6

4 1

1

5 10 10

5 1

1

6 15 20 15 6

1

Bu 5 sıranın toplamı 114 yapar. 114 hem evrendeki element sayısı, hem Son Mesaj'daki sure sayısına denktir. Bu 6 günde âlemin yaratılmasını da anlatır... Peki, bir sayının sıfırcı kuvvetinin daima 1 olması da sana bir Çey anlatıyor mu?"

"Hocam benim matematiğim kötüdür. Sayıların gizemine de yabancıyım"

-----1 35

I-----

"Ğnanan bir insan, sayıların gizeminden uzak kalamaz. Sence sıfır nedir?"

"Sıfır hiçbir Çeydir." "Öyle mi sanıyorsun..." "Evet..."

"Sıfır bir Çey olmayabilir ama her Çey ancak onunla vardır, ö gaybin kendisidir içte.

Sıfır'ı kabul etmeden bire ulaşmak ve biri kabul etmeden de ikiye ve üçe varmak imkansızdır. Çokluk dediğin âlem üçle bağlar, ö yüzden Son Mesaj'ın 'önsözü' sayılan Fatiha'dan sonra gelen ilk suresinin ilk ayetleri hemen bu meseleye dikkat çeker; 'Elif Lam Mim. Bu kitapta hiçbir kuçku yoktur. Rablerinden korkan ve sakınanlar için yol

göstericidir, ö korunanlar ve sakınanlar ki gayba inanırlar.' Yani 'Sıfır'ı kabul ederler.

Madem ki Binary kodlamasını biliyorsun, öyleyse bütün görüntülerin yani sayıların 'akım var' ve 'akım yok' gerçeğinden ibaret olduğunu da bilirsın. Ėyi bir mümin öncelikle sayıların gizemini bilmelidir..."

Bilge kafasındaki soruları sorabilmek için sabırsızlanıyor, bir dakikayı bile boğa geçirmek istemiyordu. Ama kapı çalındı. Saatin kaç olduğunu da unutmuğtu.

Gayrıihtiyarî saatine baktı ve "Bu saatte kim olabilir?" dercesine kendisini SinHa diye tanımlayan zata baktı. Ne yapacağını bilemedi. SinHa "Bugünlük bu kadar yeter.

Gitmeliyim. Kapıda seni bir sürpriz bekliyor Ben yine geleceğim." dedi ve bir anda ortadan kayboldu.

Bilge bir anda karanlığın ortasında yapayalnız buldu kendini. IÇıkları yakmadığını anladı. Bir kör edasıyla düğmelerin bulunduğu yana doğru yöneldi, duvarı elleriyle yoklayarak ilerledi ve düğmeyi buldu. IĞığı yaktı. Kapıya doğru giderken, bir yandan da hâlâ yağadıklarının gerçek mi yoksa bir hayal oyunu mu olduğunu kavramaya çalığıyordu. Deliriyor muydu?

Kapıyı açtığında gerçekten de kendisini bir sürpriz bekliyordu. Kapıyı açar açmaz annesinde olduğunu düğündüğü eğini karĖısında görünce ĖaĖırmaktan kendini alamadı:

"Aaaa! Gönül hoş geldin canım. Hayrola sen Pazartesi gelmeyecek miydin?"

Gönül, böyle tuhaf karşılanmasına bozulmuştu.

"Ne yani gelmeme sevinmedin mi? Gıstiyorsan geri gideyim."

"Hayır canım onu demek istemediğimi pekâla biliyorsun. Sadece Çığıldım."

"Evet Pazartesi gelecektim ama ahimle yine kavga ettik. Çekip geldim. Annem biraz üzüldü, ama ne yapayım, o da oğluna sahip çıksın."

Gönül, Bilge ile henüz evlenmişti. Severek evlenme karar almışlardı. Dindar tavırlarından dolayı ailesi, Bilge'yi pek sevmemişti ve evlenmelerine de pek sıcak bakmamışlardı. Ne zaman bir araya gelseler, Bilge'nin, tatsız bir kavgaya girişmemek için susmasıyla ortalık matem evine dönerdi.

Gönül, ağabeyinin iş için seyahate çıktığını duyunca birkaç günlüğüne annesine gitmişti ve orada kalmayı tasarlamıştı. Bilge'ye de dergiye yazacağı yazı için fırsat tanımıştı.

Ama iş planladığı gibi gitmemiş, kardeşi acilen dönmek zorunda kalmış, o da eve geri dönmüştü.

Gönül, oldukça rahat ve serbest yetmişmişti. İnancıydı ve yaşamın ciddiye alınması gerektiğini savunuyordu. Bilge'yi de kafasındaki ideallere uygun gördüğü ve eksiklerini onunla tamamlayabileceğini düşündüğü için sevmişti. Hep dürüst ve inancılı birisiyle evlenmeyi düşünmüştü ve kendince bunu gerçekleştirdiğine inanıyordu. Antropoloji eğitimi almıştı. İnsanlığın geçmişi ve doğal olarak da geleceği ile ilgili konularla oldukça yoğun şekilde ilgilenirdi. Aslında dinî bilgisi kendince fazla değildi ama, yaşamın bir o-yun olamayacağına dair sağlam kanısı vardı. Uzun dersler boyunca inceledikleri fosiller ve geçmiş medeniyetlere ait bulgular üzerinde düşünürken sıklıkla Tanrı fikriyle karşılaşması, onu bu konuda daha duyarlı kılmıştı. Bu yüzden son

zamanlarda Kutsal Metinleri daha sık okuyordu. Anlayamadığı yerleri Bilge'ye soruyordu a-

-----1 37 I-----

ma zaman zaman Bilge'nin de sorularına yanıt vermekte yetersiz kaldığını görüyordu.

Bilge Gefkatle karısına sarıldı. Gönül aynı içtenlikle eĞinin yüzüne baktı:

"Sen hasta mısın canım? Yüzün sapsarı olmuĞ!" dedi. Bilge:

"Hayır turp gibiyim bunu da nereden çıkardın?" diye kendini

savundu. Gönül, büyük bir telaĞla mutfağa gitti ve gidip gelmesi

bir oldu:

"Niye kendine bir eyler yapmadın? Dolapta yemek vardı, dokunmamığsın bile. Niye ısıtmadın? Bu saate dek bir ey yemedin mi?" Bilge:

"Hayır, kitaba dalmığım, unuttum." demekle yetindi. Ama Gönöl, bir tuhaflık olduğunu seziyordu.

"Sende bir hal var!" dedi ısrarla. "Sanki korkulu bir rüyadan uyanmıÇ gibisin!"

Bilge ağırdı. Neredeyse SinHa'yı ağzından kaçıracaktı ki, o-nun "Ėimdilik eğine de söyleme!" uyarısını anımsadı. Vakit hayli geç olmuğtu. Her ikisi de birbirleriyle konuğmaksızın yatak odasına yöneldiler. Gece Bilge yatakta kıvranıp durdu. Aklını kemiren düğünceler uyumasına izin vermiyordu. Yağadıklarının düÇ mü gerçek mi olduğuna da tam olarak karar veremiyordu. Onun huzursuzluğu eğinin dikkatinden kaçmamığtı.Ama ne sorarsa sorsun Bilge'nin konuğmak istemediğini de fark etmiÇti. Gönöl'ün de uykusu kaçmığtı. Gülümseyerek Bilge'ye biraz daha sokuldu ve onu kollarıyla sararak kendisine çekti...

SANMAK VE BĞLMEK

Aradan üç gün geçmişti. Bilge hâlâ durgundu. Gönül bu durgunluğun ilşkileriyle ilgili bir problemten kaynaklandığını sanarak üzüüyordu. Ama üzüntüsünü eğine belli etmemeye çalışıyordu. Her zamankinden daha Gefkatliydi. Yazısının nasıl gittiğini soruyor, sık sık yardıma ihtiyacı varsa yardım edebileceğini tekrarlayıp duruyordu. Bilge ise "Hayır karıcığım inan bir Gey yok. iyiyim. Sadece kafam biraz meğgul." deyip geçitiriyordu.

O akğam Bilge eve erken gelmişti. Gönül, eğinin doğum gününü unuttuğunu sanarak içten içe kırılmıştı ama belli etmiyordu. Oysa Bilge, sırf onun doğum günü olduğu için erken gelmişti. Bir süre dinlendikten sonra, Gönül mutfakta iken çantasından bir küçük paket çıkartarak, onun gelmesini bekledi. Gönül salona girer girmez de hediyesini vererek sürprizini yaptı. Teğekkür busesinden sonra Bilge, "Bu akğam yemeğı dığarıda yiyelim." dedi.

Gönül bu teklife eğinin boynuna sarılarak karğılık verdi. Sevinmişti. Uzun zamandır dığarıda yemek yememiğlerdi. Oysa genç kızlığında haftada en az iki üç kere ailece dığarıda yemek yerlerdi.

Hemen giyinip çıktılar. Bağ bağa ve hoğ birkaç saat geçirdiler. Adeta birbirlerini bir kere daha keğfedip biraz daha yakınlaşmışlardı. Gönül ilk defa o gece, "Senin gibi biriyle evlendiğim için kendimi Çanslı hissediyorum." dedi Bilge'ye. Bilge, bu itraftan tuhaf bir haz ve gurur duymuştu.

Gece, saat 22.00 gibi eve döndüler. Saatlerdir devam eden müthiş bir sağanak vardı. Taksiden iner inmez kendilerini içeriye atmak için hızlı adımlarla eve yöneldiler..

-----1 39 I-----

"Aaa evde ıgık yanıyor!" diye bir çığlık attı Gönül. Sonra da: "Allah Allah! Iğığı açık

bırakmamıŒtım. Hepsini tek tek kapattıŒıma eminim." diye mırıldandı. Ėçini korku

sarmıŒtı. Telağla:

"Bilge galiba evde hırsız var, bak içerde ığık yanıyor! Ben ığığı açık bırakmadığımı iyi biliyorum." dedi.

Bilge de telağlandı. Hızla merdivenleri çıktılar ve korkuyla kapıyı açtılar, içerisi karanlıktı. Lambaları yaktılar. Gönöl, telağla evde ığık gördüğüne yemin etti. Acaba hayal mi görmüŒtü? Bilge durumu kavramıŒtı ama bir Ėey de söyleyemedi. Ėkisi de ürpermiŒti. Ne yapacaklarını, ne diyeceklerini bilmeden kendilerini koltuğa bıraktılar.

Bilge, SinHa'yı söylesin mi, söylemesin mi bir türlü karar veremiyor, tereddütler içinde

bocalıyordu. Bir yandan da "Eğer söylemezsem ve bir gün Gönül bu ıGıgı bir kere daha görürse, aklını oynatır, kendisine zarar verir." diye düĞünüyordu.

Tam bu sırada duvarda bir ıGık belirdi. Gönül çığlık atarak Bilge'nin yanına sıçradı.

"Bak, bak, bak! Sen de görüyor musun, duvarda ıGık var!" dedi.

Bilge sakın bir sesle:

"Meraklanma canım bize zarar vermez. O pozitif bir varlık." dedi ve baĞından geçenleri anlatmaya hazırlandı. Tam bu sırada evin içini dolduran bir sesle irkildi Gönül:

"Selam size ey kutlu dostlar. Ben SinHa." dedi ses. Gönül, adeta baygınlık geçirecekti.

Tir tir titriyordu. Bilge'ye sokuldu ve koluna sıkı sıkı sarıldı.

"Neler oluyor Bilge, neler oluyor? Lütfen, bu da ne?"

Bilge sakın bir sesle:

"Annenlerden geldiğın günü hatırlıyor musun? ĞĞte o gün bu varlık bana geldi ve uzun süre onunla sohbet ettik. Admin SinHa olduğunu, bizi saf ve gerçek bilgiye ulaĞtırmak için yardım edeceğini söyledi. Onunla iki saat kadar konuĞtuk." Ğeklinde karısına kısa bir açıklama yaptıktan sonra yüzünü SinHa'ya çevirdi.

"Aleykümselam hocam." dedi.

SinHa, siluetten biçime dönüğmüğtü. Çevresine saçtığı yoğun güven duygusu ve huzur Gönül'ü de kuğatmığtı. Ona "Sakin ol, size zarar vermek için gelmedim." dediğinde, Gönül zaten yatığmığtı.

SinHa, Bilge'ye hitaben:

"Senin sözünün eri olduğunu gördüm. Zorda kaldığın halde, eğine benden söz etmedin.

Bu benim açımdan, sana güven duyabileceğimin kanıtı oldu. EĞin de en az senin kadar pozitif değerlerle yüklü yüksek bir ruha sahip. Onun da bizim sohbetimizde bulunmasını n sakıncası yoktur."

Gönül gayrıihtiyari "Ne sohbeti?" dedi. Bilge:

"Hocamızla evren, inanç, insan, yağam ve ölüm üzerine konuğtuk. O bizim bu konulardaki sorulanmızı yanıtlamak için geldi." dedi. SinHa, boÇlukta bağdağ kurmuğ, holigramik bir görüntü sergiliyordu. Çevresinde ığık haleleri vardı. Lazer ekranda izlenen bir görüntü gibiydi. SinHa Gönül'e hitaben:

"Güzel kızım, Ėu dakikadan itibaren yediklerine, içtiklerine ve baktıklarına dikkat et. Çünkü içinde bir can tağıyorsun." dedi.

Gönül'ün bundan haberi yoktu. Henüz bunu anlayacak döneme girmediği için, farkında olması da beklenemezdi. Gönül:

"Pardon efendim, Size ne diye hitap edebilirim?" SinHa:

"Ėstedığın Ėekilde hitap edebilirsin." dedi.

"Yani benim hamile olduğumu mu söylüyorsunuz?"

"Evet"

"Bunu nasıl biliyorsunuz?"

"Ben onu görebiliyorum."

"Oğlan mı kız mı?"

"Bu fark eder mi? ğu anda bağlı bağına bir mucizeyi yağıyorsun. Bundaki görkemi

kavramaya çalığ. Hem kız veya oğlan olması neyi değiğtirir? EĞer illâ bir Ėey için endiğe edeceksen, onun ya-

-----1 41

I-----

pısının pozitif enerjilerden oluğmamasından endiğe et ve pozitif olması için ona yardım et."

"Bu nasıl olacak."

"Negatif yani helal olmayan, Yaratıcı'nın yenmesini ve içmesini yasakladığı nesnelerden uzak dur. Böylece onun yapısının, saf bilgiyi ve doğru inancı kavrayabilecek kapasitede olmasını sağlarsın. Hoş olmayan görüntülere bakma, onun ruhunu zedellersin. Haram bakışlar negatif dalgalar gibidir. O manyetik alan, ona yüklenecek ilahî disketi zedeler. Programları bozulur.

Üzülme, öfkelenme, kimseyi küçük düşürme ki, sende karar kılan varlık da olgun ve yüce ruhlu olsun. Pis ve karanlık ortamlardan uzak dur. Gökyüzüne ve yeşile sıkça bak. Ona sevdiğin müzikleri dinlet. Onun da duyabileceği şekilde kutsal kitabı oku. Çünkü onun bu âlemde yapacağı yolculuk şu dakikalardan itibaren başlamış bulunuyor. Onun duymayacağını, anlamayacağını sanma. Artık o senin duyumsayacağın her şeyi duyumsar, duyar, görür ve algılar. Sadece senin anlayacağın formlarda ifade edemez. Mamafih dinlemesini bilersen o da seninle iletişimde içindedir..."

Gönül, sarsılmıştı. şimdi bu varlığa, o da tıpkı Bilge gibi derin saygı duyuyordu. Ne diyeceklerini, söze nereden bağlayacaklarını bilemeden öylece dakikalar geçti. SinHa:

"Niye sustunuz?" Gönül atıldı:

"Efendim ne diyeceğimi bilemiyorum, Kaçtırdım! Hiçbir şey aklıma gelmiyor!"

Bilge de dalmıştı, Gönül'ün kamına baktı. Çocuğunun orada olduğunu düşündü ve içinden, "Bu ne muhteşem kudret böyle?" diye sordu kendi kendine. SinHa:

"Gökte bütün mesele o kudreti anlamaktır." dedi.

Bilge, derin bir uykudan uyanmış gibi sıçradı. SinHa yine içinden geçirdiği bir soruya yanıt vermişti. Bilge, bir kere daha sarsıldı, içindeki bütün şablonların çözüldüğünü,

"Biliyorum." sandığı

eylerin bir hiç olduğunu kavramaya bağladı. Bol keseden, entelektüellik ayaklarıyla teoloji konusunda etrafına kestiği ahkamları hatırladı. "Hata etmiğim." dedi ve "Seni tenzih ederim ya Rabbi, seni anlamaktan uzağız." diye mırıldandı.SinHa:

"Kimi neyden tenzih ediyorsun?" diye sordu. Bilge:

"Allah'ı, düğüncelerimden ve aklıma gelen vasıflarından tenzih ediyorum. Yanlığlardan ve O'na yakığmayan eylerden..."

"Allah'ı yarattıklarından niye tenzih ediyorsun ki? O kendisine yakığtıramayacağı eyi yaratmaz."

"Ama efendim, eytan, pislik, insanin nefsi, hiçlik, beğeri yaklağımlar.... Bunlardaki kötölükleri Allah'a nasıl yakığtırabiliriz?"

"Niye yakığtıramıyorsun?"

"ėer olan, kötü olan eyi nasıl Allah'a yakığtırabiliriz?"

"Allah kendisine yakığtırmasaydı eytanı yaratmaz ve o kadar kudretlerle donatmazdı.

Hem eytanın er olduğunu nereden biliyorsun

7"

"Hocam sayısız insan, eytanın saptırmasıyla yaradılığ maksadının dığına tağıyor ve cehennemlik oluyor. eytanın varlığını nasıl 'Hayır' diye anabiliriz?"

"eytanın varlığı bağkadır, eytana uymak bağkadır. Bak dığarıda yağmur yağıyor. Yağmur Hayır mıdır er midir?"

"Hayırdır!"

"Nereden biliyorsun? Bak az sonra öğreneceksin. ėu anda pek çok semti su bastı.

Birçok ev sular altında kaldı. Bir yığın insan yağamını kaybetti. Mallar telef oldu. Yollar

bozuldu, köprüler yıkıldı. Binlerce insan yağmurdan zarar gördü. Nasıl 'Yağmur

Hayırdır, berekettir.' diyebilirsiniz?"

"Ama hocam, yağmur olmazsa susuzluktan kırılıyoruz."

"Peki Geytan olmasaydı?"

"Daha iyi olmaz mıydı? Birçok insan Geytanın kandırmasıyla helak olur, doğru yoldan sapar, sonunda cehennemlik olur. Bundan daha büyük Çer olur mu?"

-----1 43 I-----

"Doğrudur, bundan büyük Çer olmaz. İnsanın ebedî azap veya cehennem dediğiniz

'Yaratıcı'nın sevgisinden mahrum bırakılma' cezasına çarptırılması serlerin en büyüğü.

Ancak sayısız insan da var ki, ona hiç yenilmez. Bunu nasıl izah edeceksin?"

"Bilmiyorum."

"Bak Ğimdi, güneĞ her Ğeye hayat verir. Ama bazı Ğeyler onun ısıısıyla çürür, bozulur, kokuĞur. Hatta kararır. Peki bu güneĞten midir, yoksa o Ğeylerin doğasından mıdır?"

"Tabi ki o Ğeylerin yapısından kaynaklanır."

"Eğer Ğeytan olmasaydı, insanın doğasında var olan yetenekler ortaya çıkmaz, maddî ve manevî hiçbir gelişme olmazdı. İnsan iradesini kötüye kullanıp Ğeytana mağlup olduğunda, 'Bu Ğeytan da niye yaratıldı? Allah Ğer olan bir varlığı yaratmayı kendi rahmetine nasıl yakıĞtırabilirdi?' diyemez. Ğerri iĞlemek özel durumların neticesiyken, bir Ğeyi yaratmak onun bütün sonuçlarına bakar. Yani Ğeytan bir tür analizör. Ğyilerle kötülerin birbirinden ayrıĞmasını sağlar.

Mamafih bu düĞüncede sen yalnız da değilsin. Birçok din bilgini bile bu meseleyi anlamadığı için, büyük günahları iĞleyenlerin dinden çıktığına karar vermiĞler ve hata iĞlemiĞlerdir. Onlar da tıpkı senin gibi Allah'ı 'kötü sandıkları fiillerden tenzih etmek için' Ğerri yaratmayı Allah'a layık görmemiĞlerdir. Ve 'ğerri yaratmak serdir.' derler. Oysa Ğerri yaratmak değil, Ğerri iĞlemek serdir.

Sonra bir konu daha var. Allah insanı hiçbir zaman günah iĞlemesin diye yaratmamıĞtır. Aksine, 'Siz hiç günah iĞlemeyen varlıklar olsaydınız, sizi yok eder yerinize, bir hata iĞlediğinde piĞmanlığını açığa vurup tövbe yoluna gidenleri yarattırdık.' diyor. Bu da gösteriyor ki, hiç Ğer iĞlememek mümkün değildir.

Hem 'günah' dediğiniz Ğeyi iĞlememek, bir devinimsizliktir. İnsan ise ancak devinebildiği kadar değer ifade eder. Ve insan devinimi, tam ve saf bilgi kaynaklı olmadığı için, doğru kadar yanlış yapmaya da mahkumdur. Zaten insanın günah dediğiniz Ğeyleri yapmamak gibi bir lüksü yoktur. Çünkü insanda öyle derin duygu-

I-----

lar ve latifeler var ki, onlar devreye girdiğinde insanın, iradesine hakim olması imkanı kalmaz ve günah iğler. Yani Gerri seçer. Demek ki sorun hiç günah iğlememek veya hiç Gerre bulağmamak değil, bir günah iğlediğinde hemen tövbe edip o davranıştan dolayı Yaratacı'dan özür dilemesidir."

"Ama hocam, bir öğrenci bile öğretmeninden iğiteceği azar yüzünden, ödevini ihmal etmeden yaptığı halde, bir insan Yaratacısının 'yapma' dediği Geyleleri yapıp durursa bu ne anlama gelir? Ondan çekinmediğini veya ona inanmadığını gösterir. Bir insan gerçekten inanıyorsa ve O'nun kendisini cezalandıracağını biliyorsa, nasıl günah iğleyebilir?"

"Bu insanın doğasıyla ilgili bir konudur. İnsanın mahiyetini ve zaaflarını iyi bilmek gerekir. Çünkü insan, hazır bir gramlık lezzeti, ilerdeki bir kiloluk lezzete değişecek şekilde yaratılmış. Bu nedenle hazır bir tokat yemektense ilerde olası sayısız azapları seçer, insanda yukarıda sözünü ettiğim duygular baskın olduğu zaman aklı ve iradesi devre dışı kalır. Aklın uyarısını dinlemez. Arzu ve vehimleri onu kontrolüne alarak az ve önemsiz hazır bir lezzeti, ilerde gayet büyük bir ödüle tercih ettirir. Çaresizlik içindeki bir insanın, hazır 10 lirayı, ileride alacağı muhtemel 1000 liraya tercih etmesi gibi... Çünkü arzu ve istekler geleceğe bakmaz an'a bakar. Dolayısıyla insanda öyle duygular ve arzular vardır ki onlar bedene hakim oldu mu, akıl ve kalp susar."

"Öyleyse, büyük günahları iğlemek veya Gerri seçmek, imansızlıktan gelmiyor?"

"Tabi ki... Duygu ve arzuların beden üzerinde kontrolü ele geçirmesinden

kaynaklanıyor. O yüzden ilahî mesajda günah iğleyenler Giddetli bir şekilde

korkutularak öyle bir seçimle karşılaştıklarında arzularına yenilmemeleri sağlanmaya

çalıGılıyor."

Bu sırada Gönül biraz konudan sıkılmış olmanın, biraz da yorgunluğun tesiriyle baGını eĞinin omzuna yaslamış uykuya dalmıştı. Bilge, onu hafif bir hareketle uyandırmaya niyetlendi ancak Sin-Ha'nın iĞaretiyle bundan vazgeçti:

-----1 45 I-----

"Bırak uyusun. ğimdi çok güzel bir rüya görüyoı; Az sonra u-yanacak ve konumuz deĞiGecek."

Bilge meraklanarak sordu:

"Rüyasında ne gördüğünü biliyor musunuz?"

"Evet çünkü Ğu anda o rüyayı seyrediyorum."

"Nasıl seyrediyorsunuz?"

"Gayet net seyrediyorum, bir film izler gibi."

"Bu nasıl mümkün oluyor?"

"insan rüya görürken, beyin yağan duyguları görsel olarak depolar. Her görüntünün havada yayılmış olan çekli, bir enerjidir. Elektrik dalgaları nasıl televizyon cihazına girip yeniden çekillere bürünürlerse, bu enerji sinyalleri de öyle. İnsanın kalbi aynı zamanda muhteşem bir ekrandır, bir bilinç yansıtıcısıdır ve bir tür hafızadır. Beynin yaydığı dalgalar orada çekle bürünür. Bu görüntülerin çoğu, insanın gündelik yaşamında tanıdığı şeylerin formuna girer. Bazıları ise rüya âleminin unsurlarıyla yansır. İşte bu yüzden rüyaları tabir ettirmek zorunda kalırsınız."

"şimdi ne görüyor?"

"Nasip çarkını izliyor."

"Nasip çarkı mı? O da ne?"

"Kader, Yaratıcı'nın olup bitecek hadiselerle ilgili koyduğu ölçülerdir. Her şey belli ölçülerle olur ve biter. Her şey matematiksel bir ifadedir. Neyin, kime, ne kadar isabet edeceği belirlenir. Buna nasip çarkı denir. Her gün, her saat, yaratılmışların nasipleri dağıtılır ve onlara nasıl ulaşacağı belirlenir."

"Yani zenginlik, yoksulluk gibi mi?"

"O da dahil her şey."

Onlar konuşurken Gönül sıçrayarak uyandı. Uyumuş olmasından dolayı utandı:

"Tuhaf!" dedi, "Dalmışım ve üstelik rüya bile gördüm." Bilge "Ne gördün?" diye soracaktı ki. Gönül, SinHa'ya dönerek:

"Hocam nasip nedir? Kadere inanmamız emrediliyor ama her şey kaderimiz gereğince geliyorsa günah veya sevap işlemekteki payımız nedir?"

SinHa, Bilge'ye gülümseyerek, "Bak" dedi "Konu nasıl değİti?" Bilge:

"Evet efendim, söylemiğtınız." dedi. Gönöl, "Nasıl yani?" diye sordu, Gağkınılıkla. Bilge:

"Sen dalınca hocam senin rüya görmekte olduğunu söyledi ve uyanınca senin soracağın soruyla konunun değİceğini belirtti." "Anlamadım. Rüya gördüğümü nasıl bildi?"

SinHa: "Beyninin yaydığı dalgalardan senin neler gördüğünü izledim."

Gönöl'ün SinHa'ya hayranlığı artmaya baçlamıçtı. "Siz rüyaları da mı görüyorsunuz?"

" Bu olağanüstü bir beceri değİl. Bir gün siz de geliğtireceğiniz birtakım aletlerle insanların gördüğü rüyaları anında izleyebilecek hatta onları kaydedebileceksiniz. Daha da ilerisi var. Beyninizdeki görüntüleri yeniden ekrana taçayıp izleme imkanı bile bulacaksınız. Gözünüz her iki dakikada bir algıladığı Çekilleri beyindeki görüntü ve ses arçivine kaydeder." Bilge, Gönöl'ün gördüğü rüyayı merak etmekten SinHa'nın söylediğı son sözleri duymadı bile. Gönöl'e döndü: "Ne gördün?"

"Uçsuz bucaksız bir dönme dolap vardı. Bütün insanlık onun etrafında toplanmıçtı.

Herkes dönme dolaptan kendilerine gelecek bir Çeyler bekliyordu. Ben kalabalığın en arkasında duruyordum. O keÇmekeÇ içinde dönme dolaptan fırlayan bir sepet benim bulunduğum yöne doğru geldi. Yüzlerce insan sepeti yakalamaya çalıçtı. Pek çok el uzandı ama sepeti yakalamayı baçaramadı. Sepet havada süzüldü, süzüldü ve geldi benim önüme düçtü. O anda 'Al onu, o senin nasibin.' diyen bir ses duydum. Merak ve heyecanla sepeti açtım. Ççinde çok güzel bir kız çocuğı vardı. Üzerine de bir eti-

-----1 47 I-----

ket iliğtirilmiçti: 'Gönöl kızı Betöl.' Gözlerime inanamıyordum. Sevinçten bir çığlık

attım ve uyandım." SinHa gülümsedi:

"Bak kızım çocuğunun cinsiyetini merak ediyordun. Merakın sona erdi. Adını bile öğrendin üstelik. Demek ki her Gey ezelden belirlenmiş, isimleriniz bile... Siz ise, kendi kendinize evlendiğinizi, çocuklarınıza isim taktığınızı düşünürsünüz."

"Peki öyle değil mi? Yani bizim olup bitenlerde hiç katkımız yok mu?"

"Olmaz olur mu? Elbette var. Vicdanını iyi dinlersen, yaptığın veya yapmadığın işlerde senin de iradenin rol oynayıp oynamadığını kavrarsın."

"Evet insan bazen öyle düğüncelere kapılıyor ki, her hareketimiz bizim irademizin sonucuymuş gibi geliyor. Öyle zamanlar da oluyor ki insan olup bitenlerin hiç birinde

gerçek bir role sahip olmadığına inanıyor."

"Gökte kader bu." dedi, SinHa. "Az önce Gerri yaratmakla işlemek arasındaki farktan söz etmiştik. gerri yaratmak Yaratıcı'nın işidir. Ama onu seçmek sizin eyleminizdir."

"Yani her Geyi yaratan Allah ama onların içinden doğruyu veya yanlışını seçen biziz, öyle mi?"

"Sayılır."

"Peki hocam Gönül'ün sorusunu ben de sorabilir miyim?"

"Hangi soru?"

"Nasip ve kader! Nasip denen Gey nedir? şans, uğur veya uğursuzluk diye bir Gey var mı?"

"Bunların her biri ayrı ayrı kavramlar. Kader başka, nasip başka, şans başkadır. Uğur veya uğursuzluk ise tamamen başka bir alandır."

"Peki kaderden bağlayabilir miyiz?"

"Neden hemen kadere geçtin? Ona ulaşmadan önce, konuşulması ve anlaşılması gereken en az beş konu, geçilmesi gereken en az beş basamak var."

"Nasıl yani? Hangi basamakları geçmek lazım?"

"Yaratıcıyı, tam olarak bildin mi ki, O'na ait halleri kavraya-bilesin, ki yaratıcılık onun sadece bir özelliğidir."

"Hayır! 'Allah'ı idrak etmek, O'nu idrak edemeyeceğini idrak etmektir.' demişler."

"Ama yine de insan, aklıyla nasıl bir kudretle karış karışya olduğunu kavrar. Tabi O'nu kavradığım sandıktan sonra da iş bitmez. Çünkü bağı Yaratıcı'dır. Mamafih sonu da O'dur.

Ben bu öğretilerde takip edilmesi gereken silsileden söz ediyorum. Birinci basamak

Yaratıcı'yı, daha doğrusu evreni tasarlayan dehayı tanımaktır. İkinci basamak o

'Tasarımcı'nın' Allah olduğunu bilmek ve yasalarına uymaktır. Üçüncü basamak ise

O'nu sevmek ve sevgiyi açığa vurmaktır. Siz buna kulluk dersiniz. Her şeyin özü ve aslı

budur. Yani Allah'ı bilmek, inanmak ve itaat etmek. Allah, bizzat inananlara, 'Ey iman

edenler, Allah'a iman edin.' diye emrediyor. İman edenler, zaten inanmış insanlardır.

Onları tekrar Allah'a iman etmeye çağırmanın mantığı nedir?"

"Hocam bu ayet değil mi? Bugüne kadar hiç dikkatimi çekmemişti."

"Evet. Sizin için ayet, bizim için 'Allah'ın Kelimesi."

"O zaman ortalıkta iman ettiğini sanan, ama aslında Allah'a iman etmemiş, bir yığın insan var demek olmuyor mu bu?"

"Elbette ki öyle. Örfün getirdiği hazır şablonları kullanmak bağkadır, iman edip onu yüreğinde yaşamak bağkadır. Siz hep sanıyorsunuz ama bilmiyorsunuz. Oysa sanıların çoğu yanlış olmaktan kurtulmaz."

"Ne demek örfün getirdiği hazır şablon!"

"Senin baban Müslüman değil de Hristiyan olsaydı, şimdi sen o dini öğreniyor olmayacak mıydın?"

"Doğru."

"Öyleyse senin imanında, inancının pekişmesinde, İslam'ı seçmende ve onu kabulünde ciddi bir özel gayretin yok. İnançsız-

-----1 49 I-----

lının ıstırabını çektin mi ki, inancın ne olduğunu bilesin. Allah'a ve üstelik doğru Allah'a inanmanın ne olduğunu nasıl kavrayacaksın?

Hepinizde, özelliklerini kendinizin belirlediği bir tanrı inancı var. Ama, O'nun kendisini vasfettiği haliyle Allah'a inanan çok az... Çünkü elinizdeki bilgiler sanılardan öteye geçmiyor...

Siz kültürünüzü atalarınızdan nasıl devralmıŒsamız, imanınızı ve dininizi de öyle devraldınız. Din sizin için bir ata yadigarı, bir miras. Yani siz aslında y reğinizden gelerek O'na ihtiyaç duymuyorsunuz. Sadece babalarınızdan ve atalarınızdan öyle gördüğünüz için, inanıyor ve yaŒıyor görünüyorsunuz. O yüzden de Ėlah  Me-saj'a çok sevdiğiniz bir Ėiir kitabı veya kıymetli bir tarihi eser gibi bakmaktan kendinizi alamıyorsunuz."

"Peki bu yanlıŒsa, doğrusu nasıl olacak?

"Sizin sahabe dediğiniz insanları iyi incelemeniz gerekir. Ėmanın ve dinin insanın yaŒamındaki önemini o zaman kavrayabilirsiniz. En büyük probleminiz karanlığı tanımadan ıŒıđa sahip olmanızdır..."

Bir sessizlik oldu. SinHa, sanki ikisine de duydukları yeni bilgileri akıllarına oturtabilmeleri için süre tanımladı. Sonra sözü yine SinHa baŒlattı:

"O kara derili köleyi hatırlıyor musun?"

"Hangi kara derili k le?"

"Hani Œu sesi uzayın en derin yerlerine kadar ulaŒan k le? Siz ona "ezan okuyan adam" adını taktınız. Ama biz onu baŒka bir  -zelliğiyle biliyoruz. O insan türünün en dirençli, en samimi birey-lerindendi."

"Anladım, Bilali HabeŒi'yi kastediyorsunuz!" "Evet o. Ona yapılan iŒkenceyi bütün gökyüzü birimleri izledi. Ona yapılan dayanılmaz iŒkencelere rağmen o hep "Ehad! E-

Forma: 4

had!" diyordu. "Allah Tektir!" diye inliyordu. Yaratıcı kudret hepimizi o sahnelere tanık kıldı."

"Neden özellikle ona yapılanlara hepimizi tanık kıldı?"

"Ğnsan türünün erdemini ve kararlılığının gücünü kavrayalım diye."

"Daha önce de buna benzer tanıklıklarınız oldu mu?"

"Evet oldu. Ğbrahim'in yakılması ve oğlunu kurban etmesi... Bir de Eyüp'ün çilesi ve Allah'tan bir kelime olan Ğsa'nın çarmıha gerilmek istenmesi.... Gerçi Ğsa sizin sandığınız gibi çarmıha gerilmedi."

"Ama birileri çarmıha gerildi. Kimdi o?"

"Tabi ki birileri çarmıha gerildi. Ğsa ise göğe çekildi. Onun dünyevi bedeniyle göğe çekilmesi, biz gök ahalisini çok hayrete düğürmüğtü. Ama bu hal, insanın ne kadar küstah, ne kadar bağnaz ve doğru sanarak ne kadar derin yanlışlıklara düğebileceğinin de belgesi oldu. O gün çarmıha gerilen, aslında Ğsa'yı ve kendisinin de aralarında bulunduğu havarileri ihbar eden kiğiydi. Ama onlar 'Ğsa'yı çarmıha gerdik.' sanıyorlardı. Ėlk üç olayda Yaratıcı müdahalemizi istedi ama Ğsa'nın ve Bi-lal'in yağadıklanna müdahale etmemizi istemedi."

"Neden?"

"Ğnsandaki nefreti ve gayba imanının gücünü kavrayalım diye. Çünkü Ğsa'ya yapılanlar, meleklerin itirazını doğrular mahiyetteydi. Bilal'in direniği ise, geçmiğte insanın yaratılıp muhatap bir varlık olarak görevlendirilmesine karĖı oluğan itirazlara yanıt niteliğindeydi...."

"Hangi itirazlara?"

"Diğer dört olayda muhataplar gayba ağına peygamberlerdi. Ama Bilal, gayba ağına

değildi. Fakat derin bir Allah inancına'u-laÇmıÇtı. Hem de hiçbir Çey görmeden... O
yüzden de evrenin Yaratıcısı onun görüntülerini ve sesini evrenin her noktasına yaydı.
Hepimiz onu izledik ama müdahale etmemize izin verilmedi.

-----1 51 I-----

O, sonuna kadar yapılan iÇkencelere katlandı. Ölümü göze aldı ve kalbindeki Allah
inancına gölge düÇürmedi. Onun sırrı neydi biliyor musun?"

"Neydi?" dedi Gönül, büyük bir merakla.

"O inançsızlığın doğurduğu sahipsizliğin karanlığını yüreğinde yaÇamıÇtı. Sonunda
gerçeği kavramıÇ ve sahibini bulmanın haz-zma ermiÇti. Bu derin inançtan dolayı

ektiği acılara ve yapılan ikencelerin şiddetine rağmen geri adım atmadı."

Bilge bütün doğallığıyla;

"Ne muhteem bir olay! O ne kutlu bir insanmığ!..." dedi.

"Aynı donanım sende de var. Ama aynı kararlılık yok." Bilge:

"Niçin bende o kararlılık yok?" diyecekti ki SinHa sözünü sürdürdü:

"Karına ağık oldun mu?"

"Evet. Ben onu çok sevmiçtim."

"Peki imdi sevmiyor musun?"

SinHa'nin bu sorusu, Gnl'n dikkat kesilmesine yetti. Büyük bir merakla yanı bağında oturan kocasının ağzından çıkacak söze kulak kesildi. Çünkü kocası "Onu sevmiçtim." demiğti. Acaba imdi sevmiyor muydu? Yahut sevgisi mi azalmığtı?

Bilge, bu sözünün eğinin kalbinde dalgalanmalara neden olduğunu hemen sezdi ve:

"Tabi ki seviyorum!" dedi.

"Peki imdiki sevginle, ona kavuğmayı istediğin dönemlerdeki sevgin aynı mı?"

"Elbette imdi biraz daha farklı."

"Neden farklı olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum." demekle yetindi Bilge. Bu sorgulama Bilge'nin de Gnl'n de bir parça gerilmesine neden olmuğtu. SinHa iki tarafı da yatığtıracak bir ses tonu ile:

I-----

"ĞĞte bu, alıĞmadır. Yani ülfet. Allah'a imanda da en tehlikeli nokta ülfettir, insanlar mensup oldukları dinî atmosferi hazır bulurlar ve büyüklerinden gördüklerini taklit ederler. ĞĞin özüne inmeyi akıl etmezler. Tekrarlayıp durdukları eylemleri ibadet zannederler, ibadetlerinde samimidirler ama bunu, yüreklerindeki imanın bir gereğı olmaktan çok, öyle alıĞtırıldıkları için yaparlar. Bugünkü Ğslam yurtlarının durumu da bunu göstermektedir. Çünkü onlar, Allah'ın varlığı meselesini hazır bir postüla olarak benimserler ve tekrarlayıp dururlar. Oysa Allah'a iman etmekle bir tanrının varlığını bilmek birbirinden çok farklı Ğeylerdir." Bilge sordu:

"Hocam bunu çok tekrar ediyorsunuz. Neden?"

"Çünkü sistemin en temelinde bu gerçek yatmaktadır. Bütün hurafeler, hak olan dinden bütün sapmalar, bu iki hususun birbiriyle karıĞtırılmasından kaynaklanır."

"Bu nasıl olabilir?"

"Allah'a 'gerçekten inanan bir insan' baĞkalarına olabildiğince hoşgörölü olduğı halde, kendi nefesine karĞı tavizsizdir. Tanrı hakkında 'sadece bilgi sahibi' olanlar ise toleransı kendi nefislerine, taassubu ve cehalet ateĞini baĞkalarına yönlendirirler. Kendi yanlışlarına dinî bir mazeret bulurlar ama baĞkalarının hatalarını, ellerindeki bilgi Ğablonuyla hemen mahkum ederler.

Oysa gerçek bir mümin baĞkasında bir kusur gördüğü zaman, onu uyarır ama Allah'ın sonsuz rahmet sahibi olduğuna inandığı için mahkum etmez. Allah'ın Son Elçisi'nin yaĞamını incelediğinizde, bağıĞlayıcılığının, cezalandırıcılığından daha önde olduğunu görürsünüz. Oysa sıradan bir din bilgininin, daha çok 'cezalandırdığına' tanık olursunuz."

"Bu, imanının gerçek veya taklidi olmasından mı kaynaklanı-

yor;

7»

"Denilebilir. Daha çok sanmak ve inanmak farkından kaynaklanır. 'Yaratılanı ho
gördük yaratandan ötürü' diyen, olayın farkındadır. Her günah ileyeni cehenneme
gönderen ise 'sanmak'tadır; Hak'tan Hakikat'ten habersizdir."

MUHSN

"Sen iktiran nedir bilir misin?" "Bilmiyorum, nedir iktiran?"

"Yakınlık demektir. Bazen doğru ile yanlığ birbirine oldukça yakın biçimlerde
grnrleri. Benzer elbiseler giyerler. O zaman ikisini birbirinden ayırmak zorlağır. te

Allah'ı bilmekle, Allah'a iman etmek böyledir? Ėkisini aynı elbiseler içinde göre göre aralarında bir fark yok zannedersınız. Kaba taslak bilgiler, alığmayı beraberinde getirir. Ama inancın sanıya ve alığkanlığa tahammülü yoktur. Alığkanlık tekdüzeliktir ama iman sürekli tazelenmektir..."

"Hocam anlayamadım, biraz açar mısınız?"

"Yarın güneğ doğar mı?"

"Doğar."

"Ama doğmayabilir de."

"O da bir olasılık."

"Fakat o hep doğduğu için, kimsenin yarın güneğin doğup doğmayacağı konusunda bir kaygısı yok. Güneğ ise görevini kusursuz yapar ve her zaman tam saatinde doğar. O yüzden de bu muazzam hadiseye kimse kafa yormaz. Dolayısıyla bunun ne büyük bir nimet olduğunu da düğünmez. Çünkü güneğin her gün doğmasına alığmığlardır."

"Yani?"

"Yani, elbette karını seviyorsun. Ama bu sevgi, bağlangıçtaki gibi yoğun ve ıstırap verici değil. Çünkü sen ona kavuğmuğsun. O nimet elinde. O yüzden de kıymetini yeterince bilemezsin. Allah'a iman da böyledir. Allah'ın varlığını bilmek, O'nu daima içinde yağatmaktan farklı bir Ėeydir. Herkes bir yaratıcının varlığını bilir a-

ma bu bilgi, herkesi her zaman aynı oranda etkilemez. Halbuki insan doğası O'nsuzluğa ancak dört dakika dayanabilir ve ölür." "Yani Allah'a inanmayan insan yaÇayamaz mı?"

"Öyle de denilebilir. ğimdi bir insan nefes almadan kaç dakika yaÇayabilir."

"Dört dakika."

"Gördün mü. Demek insan organizması Allahsızlığa' en fazla dört dakika dayanabilir.

Çünkü nefes alıp verirken çıkardığınız ses Allah'ın adıdır. Yani 'Hu'... O 'Size kendi ruhumdan üfledim.' buyuruyor. Sizin alıp verdiğiniz nefesler de o üflemenin sizde açığa çıkmasından ibarettir."

"Nefes alıp verirken Allah'ı mı anıyoruz?"

"Elbette nefes tek baĞına Yaratıcı'nın en yalın adıdır. Hiçbir canlı nefes almadan yaÇayamaz ve nefes Yaratıcı'nın adıdır." Gönül iyice meraklanmıÇtı:

"Nasıl yani? Biz nefes alırken Allah'ı mı anıyoruz?" SinHa:

"Elbette."

"Peki öyleyse Allah'ı dil ile anmanın anlamı ne oluyor?"

"Bilge, seninle evli olması nedeniyle her gün bu eve gelip, ömrünün büyük bir kısmını seninle birlikte geçiriyor mu?"

"Evet."

"Peki bu seninle ilgileniyor olmaya yeter mi?"

"Hayır elbette baĞka Çeyler de beklerim. Örneğin beni gerçekten sevip sevmediğini zaman zaman merak ediyorum. Eğer onun beni hâlâ eskisi kadar sevmediğini hissedersen, bundan büyük rahatsızlık duyarım. Ondan her Çeyi benimle paylaşmasını isterim."

"Ya gördün mü? ğunu unutma ki güzel kızım, en kıskanç Allah'tır. O yüzden de

kendisine ait eylerin bakalarına isnat edilmesine, kendisine yöneltmek üzere yarattığı sevginin baka varlıklara yönlendirilmesine; yani irk koulmasına asla tahammül edemez. Kulunun sevgisini kimseyle paylaamaz.

-----1 55 I-----

Elbette kulunun kendisine mahkum olduğunu bilir. Ama O, kulun, O'nu bu mahkumiyetten dolayı değil, kendi arzusuyla sevmesini bekler. Senin kalbin, O'nun sevgisinin k       bir aynasıdır.

Sen nasıl, kocanın kalbinde senden bağka kadınların varlığına tahammül edemezsen, Tanrı da kulunun kalbinde kendisinin yerini alacak sevgilere tahammül edemez. Senin sevgin de dahil."

"O zaman bizim iğimiz çok zor."

"Hayır o kadar da zor değil. Sen kocanı Allah için seversen, kocan da seni Yaratacıcı'nın bir armağanı olarak severse sorun kalmaz. Kocanın bu eve her gün gelmesi, evliliğinin bir zorunluluğudur. Ama seni sevmesi ve herkesten önde tutması iradesiyle ilgili bir sorundur. Nefes, kulun Tanrı'yı iradesi dığında anmasıdır. Yaratacıcı ise iradeli bir ilgi ister. ĖĐte imana davet, kiğinin iradeli hareketlerinde de Rabbin rızasını gözetmeye çağrıdır."

"Hocam ben size nasibi sormuğtum. Siz Allah'ı sevmeyi anlattınız. Bunun ilgisi ne?"

"Ėmanın Ėartı kaçtır."

"Altı."

"Sayabilir misin onları?"

"Ahiret gününe iman, Allah'a iman, peygamberlere iman..." SinHa, Gönül'ün sözünü kesti:

"Doğru ama sırayı takip etmiyorsun"

"Nasıl yani?"

"Allah'a iman her Ėeyin ilkidir. Önce O'na inanmak gerekir. O yoksa, ahiretin ne anlamı var, peygamberin ne anlamı var?" "Doğru." "Đimdi tekrar ve doğru olarak say!"

"Allah'a iman, meleklerle iman, kitaplara iman, peygamberlere iman, ahiret gününe iman, ve kadere yani hayrın ve Ėerrin Allah tarafından yaratıldığına iman."

"Gökte Gımdı iGi doğrulttun. Peki, kadere iman kaçınıcı sırada yer aldı."

"Altınıcı sırada."

"Öyleyse sen neden birinci, ikinci ve üçüncü sırayı atlayarak en sona geçiyor ve sıralamaya oradan bağılıyorsun?"

"İnsanın en çok kafasını karıştıran kaderdir de ondan."

"Hayır kızım, kaderin insanın kafasını karıştıracak bir tarafı yok. Kafanızın karışması, ilk beğ basamaktaki incelikleri gereği kadar bilememenizden; bilgilerinizin birtakım sanmalardan ibaret kalmasından kaynaklanıyor. Sen ilk beğ basamağı hakkında kavra-san, kaderle ilgili bir problemin de kalmaz."

"Ama biz onlara iman ediyoruz."

"Bak kızım! Az önce Allah'ı bilmenin, O'na iman etmekten farklı olduğunu söyledim.

Elbette herkes bir yaratıcının varlığını bilir Ama onunla sürekli yağıamaz. Kimisi tanrısını sadece darda a-nar ve ondan yardım bekler. Kiminiz onu, hazineci bağı gibi görüyorsunuz. Kiminiz onu aile doktorunuz gibi görüyorsunuz, kiminiz ise çöpçatan."

Bilge, duydukları karışısında Çağıırmığıtı. Kendi kendine "Tövbe ya Rabbi!" dedi.

"Tabi ki tövbe etmeniz gereken çok Çey var." dedi SinHa. Bilge:

"Yani böyle Çeyleri Allah'tan isteyemez miyiz?"

"Elbette ki istersınız. Ama öncelikle O'nun, seni yaratan olduğunu ve her an ve her

Çeyde, hep ve yalnız O'na muhtaç olduğunu bilmelisin ki, sonra ondan bunları isteyesin.

Sen onu normal Çartlarda hiç anma ama bir sıkıntıya düğünce 'Haaa Allah vardı, bir de

ona derdimi söyleyeyim de.' Bu hal buna benziyor. Oysa O, her saatınızı O'nun sevgisi

ve ıGığı ile geçirmenizi bekliyor. Demek ki Allah'a iman bağıka, O'nun varlığını bilmek

bağıka..."

"Sen hiç Allah'ı, Gönül kızına aÇık olduğun dönemlerdeki gibi sevebildin mi?"

-----1 57 I-----

Bilge iyice burkuldu, içinden "Hayır" dedi. Gerçekten de insanların Allah'ı sevmeyi hep ertelediğini kavradı. SinHa:

"Eğer sen, Yaratıcı'yı iki dakikalık bir süre için, aÇık olduğun bir kız kadar sevebilsen ve O'na kavuĞmayı arzulayabilsen, sana gaybin kapılan açılırdı.

Demek ki Allah'a iman etmek o kadar da basit değil. Bir Yaratıcı'nın, daha doğrusu u gördüğümüz evrenin bir tasarımcısının olması gerektiğini bilmekle, O'na iman etmek arasında sizin anlayamayacağınız kadar büyük bir fark vardır O'nun varlığını herkes bilir ama O'na iman eden çok azdır. Önce doğru Allah'a, yani O'nun kendisini tarif ettiği ekilde iman etmek gerekiyor" Bilge: "Ben hakkıyla O'na inandığımı sanıyordum."

"Hayır sen iman ile ilgili çok bilgiye sahipsin. Dini bilgilerde ve varlık konusunda çok bilgiye sahip olmak, tam bir imanın delili sayılmaz. Nice din bilginleri vardır ki imanları sıradan müminlerin imanı kadar bile değildir. Bak ein senden çok daha az bilgiye sahiptir ama o inanç konusunda senden önde görünüyor. Senin kalbin üzerindeki karanlık bölgeler, onunkine oranla daha fazla. Bu karanlık bölgeleri bilgisayar disketlerinde oluan bazı secture'ler yani bozuk birimler gibi algılayabilirsin. Bu da gösteriyor ki ein muhsin bir doğaya sahip!" Gönül:

"Hocam muhsin ne demek?"

"Muhsin, gözleriyle görüyormuçasına Allah'a inanandır Yani O'na yöneldiğinde, Allah'ın gerçekten seninle beraber olduğunu ve seni duyduğunu yüreğinde tam olarak hissetmendir." Gönül:

"Hocam insan baka nasıl olabilir ki? Yani varlığına inanmadığı, kendisini duyduğunu bilmediği bir varlığa nasıl yalvarabilir ve nasıl ondan bir ey isteyebilir ki insan?.."

"ğartlanma ile!"

"Nasıl yani?"

"Düün ki, bir insan küçüklüğünden itibaren bir olayı annesinden, babasından ve çevresindekilerden görerek öğreniyor. n-

sanların, üstesinden gelemedikleri olaylar ve sıkıntılar karÇısında ellerini açıp yalvardıklarını izliyor. Bu durum zaman içinde o insanda doğal bir refleks oluÇturur ve o da benzer durumlarda aynı iÇi mekanik olarak yapar. Örneğin dua eder ama o anda yalvardığı Kudret'in onu gördüğünden veya talebini karÇılayacağından tam emin değildir. Muhsin yaradılıÇtaki bir insan ise en basit bir arzusu için bile Yaraticı'ya yöneldiğinde O'nun kendisini gerçekten gördüğünü bilir ve istediğinin verileceğine inanır. Çünkü o, yalvardığı Rabbi'nin onun istediğini verebilecek kudrete sahip olduğunun bilincindedir."

Bilge içine düÇtüğü duruma üzüldü. Oysa o kendisini karısından daha dindar ve Allah'a daha yakın biliyordu. Bir ümitsizliğe düÇtü. SinHa, onun kalbindeki dalgalanmayı gördü:

"Sakın bu konuda ümitsizliğe düÇme. Çünkü, Çeytanın insandan koparabileceği en büyük taviz, ümitsizliktir. Ümitsizlik mümin için Çirk sayılır. Allah olmazları bile olduracak kudrettedir, insan bu konuda ümitsizliğe düÇtü mü arkasından daha büyük tehlikeler gelir." dedi. Bilge, silkelenir gibi olmuÇtu: "Ne gibi tehlikeler?"

"Çyi bir mümin olamayacağına inanan insan, kulluk vazifesini boÇlar. 'Ben zaten adam olamam, ben bu Çeyleri beceremiyorum.' diye diye, üretebileceği olumlu enerjileri de üretmekten vazgeçer ve sonunda kalbinin tamamen kapatılmasına neden olur. Kalbi bütün âleme yayılmakta olan ilahî mesajları alamayacak hale gelir. Bu ise yeryüzünde bir insanın düÇebileceği en kötü, en Çerli haldir, ikinci bir konu. Çnsan yüzüne karÇı yapılan eleÇtirilere en az arkasından yapılan övgüler kadar sevinmedikçe, inancı olgunluğa ulaÇmıÇ olmaz. Sen henüz eÇinin bile bir konuda senden üstün olmasına tahammül edemiyorsun. Edineceğin bütün pozitif değerlerin en kıymetlisi, nefsinin

ateşini söndürebilmendir... Senden daha olgun, saf bilgiye senden daha çok vakıf, olgun, pozitif değer üreten insanlar var. Onlar gibi olamadığına yanmalı ve ken-

-----1 59 I-----

dini olgunlaştırmalısın. Yüreğindeki inancı pozitif değerler üreterek güçlendirebiliyor musun? Asıl önemli olan bu!"

Bilge içindeki dalgalanmadan utandı. Hiçbir şey yokmuş gibi yumuşak bir ifade takındı ve:

"Peki hocam iman eksilir çoğalır mı?" diye sordu.

"Bu, kast ettiğin Çeye göre deĞiĞir. EĞer imanı, mahiyeti itibarıyla soruyorsan deĞiĞmez derim. Çünkü iman bir cevherdir ve basittir. Azı da imandır çoğu da imandır. Ya vardır ya yoktur. Ve o evrenin dilidir."

"Bunu bir örnekle anlatabilir mısınız?"

"Örneğin bir bilgisayarda her Çey Binary kodlarıyla anlatılmıĞtır. "Sıfır" YOK'u, "Bir" VAR'ı temsil eder. Her Çey 'akım var', 'akım yok' komutlarıyla ortaya çıkar."

"Hocam biraz daha açar mısınız?"

"Elektriğin özelliklerini bilir misin?"

"Az çok."

"Üç buçuk voltluk bir elektrik de cereyandır, bin beĞ yüz voltluk bir elektrik de.

Dolayısıyla yapısı itibarıyla iman var veya yoktur denilebilir ama az veya çok denilemez."

"Ama biz bazı insanlar için 'onun imanı güçlü' deriz, bu teĞhis yanlıĞ mı oluyor?"

"Sizin elektrik dediğiniz enerji kendisini iki kanunla açığa vurur. Volt ve amper. Biri gücünü, diĞeri Çiddetini belirler. Elektrikte ıĞığı ve harareti açığa çıkaran, amperidir Ğmanı da amperi yüksek, amperi düĞük olarak belirleyebiliriz. Yüksek bir imana sahip dediğiniz insanda iman o kiÇiyi, inandığı doĞrultuda eyleme sevk eder. Ama amper düĞükse, eyleme yönelme yeterince güçlü olmaz."

"Demek ki, inandığını söylediĞi halde farzlarda tembellik gösterenlerin problemi de bu."

"Sayılır. O yüzden sizin 'imam' dediğiniz büyük fakihler, namaz kılmayanı inanÇsız saymamıĞlardır."

"Peki imanın, bu yönüyle güçlendirilmesi mümkün mü?" "Tabi ki mümkün. Zaten bütün sorun bu. Ve bu yüzden peygamberler seçilmiŒ ve onlara kitaplar gönderilmiŒ. Ğnsan ameli salih denilen yararlı iğleri, devamlı surette iğleyerek kalbindeki karanlıkları yani 'bad secture' olarak adlandırdığım bozuk hücreleri onarır. Ve böylece inancının gücünü arttırır. Huzurun da, güvenin de, bağarının da, sevginin de, hoğgörünün de, mutluluğun da, doygunluğun da temeli inançtır ve kalbin bu bozuk hücrelerden temizlenmesidir.

Allah'a iman olmadan, bilgi irfana, söz anlayığa, fiil ibadete dönüŒmez; yani ölüm ötesi için zorunlu olan pozitif enerji üretimi gerçekteŒmez. Her eyleminde Yaratıcı'nın sonsuz kuŒatıcılığını ve evreni içine alan sevgisi düŒünülmedikçe o enerji açığa çıkmaz. Sağlam inanç olmadan da bunları sağlamak imkansızdır. Çünkü a-kım yoksa görüntü de yoktur... Demek ki iğin temeli birinci basamak. Yani Allah'a iman."

GRADE VE NEFĖS

SinHa, kendisini ĖaĖkınlık ve hayranlıkla izleyen iki insanın kafasındaki soru iğaretlerinin yok olması için konuŒmasını örneklerle zenginleŒtirerek sürdürdü:

"Ėimdi var sayalım ki, Allah'a hakkıyla inandın ve onun varlığını yüreğinde hep tağıdın. Yine de kaderi anlamada güçlük çekersin."

"Neden?"

"Çünkü bir de nefsiniz ve ondan doğan dürtüleriniz var. Yani hareket ve eylemlerinizin temeli olan dürtüler. Dürtüler iki kaynaktan beslenir. O kaynaklar sizce ne olabilir?"

"Birincisi nefis ve Ėeytan, ikincisi Rahman ve melek olabilir. Bunların ilki Ėerri ve kötülüğü ikincisi de hayrı ve iyiliği üretirler çünkü."

"Sizin açınızdan öyle de denilebilir. Çünkü eylemlerinizin kaynağı, meyilleriniz yani

dürtülerınızdır. Dürtülerınız ise nefsınızden doğar gibi görünür. Ancak o dürtülerin doğmasında Rahman'in, meleklerin ve Ğeytanların rolü var. ĞĞte bu noktada meleklerle ve tabi Ğeytanlara iman devreye girer. Çünkü Ğeytan da ateĞten yaratılmıĞ olmakla birlikte yaradılıĞ itibarıyla melek formatındadır."

ğeytan cin taifesinden değil mi?

Tür olarak cinler sınıfına girer ama yaradılıĞları itibarıyla cinlerden daha üstün, daha

güçlü varlıklardır. Cinlerin sudan, ateşten ve havadan yaratılmış türleri vardır fakat
Gezitanlar nar denilen ateşin karanlığından var edilmişlerdir. Sızma ve etkileme
kabiliyetleri cinlerle kıyaslanmayacak kadar yüksektir. Cinleri dua ve ted-

bir ile kendınızden uzak tutabilirsiniz. Ama eytandan ancak Allah'ı sığınarak kurtulabilirsiniz...

"Peki Hocam bunlar nefsimizi nasıl etkiliyorlar? Nefsin mahiyetini açıklayabilir mısınız? Meyillerimizin kaynağı konusunda aydınlanmak istiyorum."

"Yine basamak atlıyorsun. Onu kader konusuna ulaştığımızda zaten anlatacağız. Önce sabırlı ol ve sırayı takip et. İlkokulu bitirmemiğ birini ortaokula, ortaokulu bitirmemiğ birini de liseye almazlar ve tabi böyle birinin üniversiteye girmesinden hiç söz edemeyiz. Üniversite sıralarında iğlenmesi gereken bir konuyu getirip ilkokul çocuğuna anlatırsan, hata yaparsın. ğimdilik onun varlığını bil ve sırasını bekle. Çünkü Ğimdi sıra melekleri kavramada. Yani ikinci sırada melekleri anlamak ve meleğin ne anlama geldiğini bilmen gerekir."

SinHa bunları anlatırken, Gönül'ün canı sigara ve kahve içmek istemiğti. Ancak saygısızlık olur diye yanlarında sigara içmeyi göze alamadı. Kalkıp başka yerde içmeyi düğündü ama bu kez de anlatılanları önemsemiyor görünmekten korktuğu için yerinden kımlıdayamadı. Ancak akl sigarada olduğu için de bir türlü dikkatini anlatılanlara yoğunlaştıramıyordu. SinHa, sözünü keserek, Gönül'e döndü ve ona hitaben:

"Benimle bir arada iken kendınızı sıkıntıya sokmayın. Kalk ve canının istediğı eyi yap. Ancak yapmak istediğın sana da, içinde-kine de zarar verecek bir ey. Benden sakınarak bunu yapmaman yanlığ. Bunu sana ve bebeğine zarar vereceğı için yapmamalısın. Çünkü sigara duyularımızın üstünü ince bir zar gibi kaplar ve onlardan yeterince yararlanmanızı önler.

Bize gelince... Bizim bir eyler içmek veya yemek gibi bir derdimiz yok. Biz zikirle, Allah'ı teğbih etmekle besleniriz. Bizim enerji kaynağımız da o. Ama siz yemek içmek

zorundasınız." dedi.

Bilge, SinHa'nin bu izahına anlam verememişti. Oysa Gönöl, bu sözlerin söylenmesinin nedenini iyi biliyordu. SinHa, Gönöl'e

-----1 63 I-----

"Ğçmek istediğinden Bilge'ye de getir. Çünkü ona Ğimdiye kadar sorduklarımdan daha çetin bir soru soracağım. Önce biraz rahatlasın." dedi. Bilge:

"Gönül bana neyi getirecek?" diye sordu. Gönül atıldı: "Canım! Ben içimden kahve ve sigara içmeyi geçiriyordum. Bu arzu, benim sizi dinlememi önlüyordu. Kafam onunla meğguldü. Hocamız aklımdan geçenleri söyledi ve bana izin verdi." dedi. Sonra Gönül kalkıp mutfağa geçti. Ėki dakika sonra elinde sigara ve bir tepsi içine yerleğtirdiği iki fincan kahve ve iki su bardağı ile salona girdi. Bilge:

"Haaa! Hocam belki sırası değil ama Ėu sigara konusunu da biraz açabilir mısınız?

Sigara helal mi haram mı?"

"Helal ve haram kavramları sizin içindir. Biz negatif ve pozitif olarak değerlendiririz.

Ama ille de sizin anlayacağınız kavramları istiyorsanız söyleyeyim. Bir Ėeyin haram veya helal olmasını ancak Yaratıcı tayin eder. Onu kendi hikmetine göre yapar. Bazı Ėeriatlarda helal kıldığını bir bağka Ėeriatta haram kılar. Bu, O'nun bileceği Ėeydir."

"Hocam haramlar her Ėeriatta aynı değil mi?" "Üç ağağı beğ yukarı aynıdır. Temel haramlar değiğmez. Ancak örneğin Ėsa'ya Ėarap içmek helal kılındı. Ama ondan önceki peygamberlere de son peygamber olan Muhammed'e de yasaktı." "Neden böyle?"

"Yediğğiniz içtiğiniz nesneler sizin doğanızı, huyunuzu ve karakterinizi oluÇturur. Bu ise milletlerin birbirinden farklılağmasını sağlar. Sizin tabiatınız ise bilginin sizde nasıl açığa çıkacağını belirler.

Çok et yiyen insanlar saldırgan, katı kalpli ve bencil olurlar. Hiç et yemeyen insanlar pasif, durağan ve özverili olurlar. Ėarap insanın vücudunu hararetlendirir. Beynini rehavete sevk eder, uyku hali verir. Soğuk iklimde yağayanlar için bunun bir kısım faydaları vardır ama sıcak iklimlerde bu tamamen ters etki yapar.

Dolayısıyla yediğiniz içtiğiniz Çeyler, sizin yaÇam tarzınızı belir-liyor. Bu açıdan ne yiyip içtiğınize dikkat etmeniz gerekir. Bakın helal dairesi geniÇtir. Ama helal olan her Çeyi yemek zorunda değılsınız. O yüzden de size gelen mesajda 'Helal kıldıklarımızdan da ancak temiz olanlarını yiyin.' denilir." Bilge:

"Ben hâlâ sigaranın haram mı helal mi olduğunu anlayamadım." dedi.

"Size gelen mesajda ve onu en iyi anlayan Son Elçi'nin sözlerinde bunu açık açık yasaklayan ifadeler var mı?" "Bildiğim kadarıyla yok." "Peki ona nasıl haram diyeceksınız?" "Ama sigaranın sağlığa zararlı olduğu biliniyor." "Sağlığınıza, bile bile zarar vermeniz helal mi?" "Hayır. Bir ayette 'Kendınızı ellerınızle tehlikeye atmayın.' deniliyor."

"Öyleyse hükmünü buldun. Kararını sen vereceksin." "Bir boyut daha var." dedi SinHa.

"Cennet dediğiniz boyutta hiçbir can sıkıcı söze, kirliliğe ve pis kokuya yer yoktur.

Sigaranın temiz bir yapıya sahip olduğunu söyleyebilir mısınız?"

"Hayır."

"Demek ki, sigara kokusuyla cennete girme olanağınız yok. Önce o kokudan temizlenmeniz gerekir. Bunu burada yapamazsanız ölümün öbür tarafında zorlu bir ameliyeden geçirilirsiniz. Bu kokuyu giderecek tek Çey de maalesef ateÇtir...

Sigara haramdır veya helaldir diyemeyeceğim ama cennete girmeyecek kokular ve maddeler sıralamasında üçüncü grubun dördüncü sırasında yer aldığım biliyorum.

Kararı siz vereceksiniz... Benim size Çu haramdır, Çu helaldir deme hakkım yok. O görev elçilere verildi. Ben size ancak haramın neden haram, helalin neden helal olduğunu anlamanıza yarayacak doğru bilgiyi aktarmakla mükellefim. Yapıp yapmamak size aittir."

Gönül, bu sözleri duyar duymaz, sadece birkaç nefes aldığı sigarasını söndürdü ve "Ben artık bunu içmeyeceğim." dedi. SinHa:

"Bu hemen ve kolayca verilecek bir karar değil. Şu anda içinde bulunduğun ruhi durum da böyle kesin bir karar vermeye uygun değil. Aldığın kararı sonradan bozmaktansa ani karar vermemek daha doğru bir yol. Verdiğin karar mutlaka uygulamalısın." SinHa, Gönül'ün tebessümü üzerine Bilge'ye döndü:

"ğimdi sana etin bir soru soracağım. Hazır mısın?"

"Estağfirullah hocam, ben öğrenmeye çalışıyorum, bilmek haddim değıl."

"Allah, evrendeki bütün hareket ve faaliyetleri meleklerle sevk ve idare ettiğı halde, Ğlahlığı ve kudreti hususunda ortaklığı reddeder. Böyleyken gönderdiği Ğlahî Mesaj'da sık sık 'Biz' ifadesini kullanıyor. 'Biz', 'Biz', 'Biz' dediğı halde sen onu nasıl 'Bir'leyebilecekseñ? Tevhide nasıl ulaşacaksın? Hem O kendisini, 'Yaratıcı-lann en güzeli Allah'in Ğanı ne yücedir.' diye açığa vurduğu halde, sen O'ndan başka yaratıcı olmadığını nasıl bileceksin?"

"Hocam ben bu sorulara yanıt veremediğim gibi, kafamı asıl karıştıran meselelerin başını bunların çektiğini de itiraf etmeliyim."

"Öyleyse biraz dinlenme zamanı geldi. Gerçi bu, sizin için geçerli bir gereksinim. Bizim için yorulmak veya dinlenmek diye bir sorun yoktur. Çünkü bizim formumuz sabit. Eksilmez, azalmaz. Sizin ki ise sürekli değıren dengelerle halden hale geçer."

"Niçin sizin vücut formunuz sabit, bizim ki değıren?"

"Biz evrime tabi tutulmamış varlıklarız. Yaratılığ formumuz ne ise öyle devam ederiz. Daha alt formlara indirgenmemiz, bazı istisnalar haricinde mümkün olmadığı gibi üst boyuta çıkmamız da mümkün değıl.

Tabi ki Sonsuzluk Efendisi'nin isteğı başka. Sizin için durum farklı. Kendi formunuzun altına düşmeniz de mümkün, en üst

mertebelere varmanız da. O yüzden hep oluşum halindesiniz. Mükemmele varma süreciniz devam ediyor.

Sizin bedenınız, alt yapı unsurlarının üst formlara yükselmesi için bir atölye hükmündedir. Topraktan yükselen unsurlar, çeşitli yollarla sizin bedenınıza girerek bir üst bilinç boyutuna geçerler ve böylece Sonsuzluk formuna doğru bir adım daha atmış olurlar."

"Biz yanılırız, değişiriz, hayret ederiz. Sizde yapısal bir değişme olmadığını biliyoruz. Peki hayret ve yanılma olur mu?"

"Evet yapısal değişme olmaz, tabiatımız sabit. Yanılma olmaz. Çünkü bize saf bilgi verilir ve biz onu tatbik ederiz, kendimizden bir şey katmayız. Hayret konusuna gelince... Elbette biz de hayret ederiz, hayrete düşeriz."

"Bu nasıl olur?"

"Bizdeki bilgi saf bilgi olmasına rağmen eksiktir. Bize bilginin tamamı verilmemiş değildir. Biz de Yaratıcı'nın birçok hallerine hayret ederiz. Çünkü ona dair bilgi bize verilmemiştir. Bilmediğimiz için de Yaratıcı'nın o içine hayret ederiz. Hatırla, melekler, 'kan dökücü ve bozguncu' olduğunu bildikleri Adem'in, yeryüzüne halife olarak tayin edilmesine hayret etmişler ve Yaratıcı'ya 'Biz seni teğbih ve tenzih ederken, böyle bir mahluku nasıl halife tayin edersin?' diye sormuşlardı. O da, cevaben 'Ben sizin bilmediklerinizi de bilirim.' demişti. Çünkü melekler Yaratıcı'nın bütün bilgelerine sahip olmadıklarını biliyorlardı. Ve yine biliyorlardı ki O, ancak hikmetinin gerektiği gibi hareket eder. O yüzden Adem'e yani sizlere hizmet etmeye boyun eğdiler."

"Yani sizin hayretınız bir tek Allah'ın fiilleri konusunda olur, öyle mi? Varlıkların yaptıklarından hayrete düşmezsiniz."

"Yaratıcı'nın eylemlerinde hayrete düşmeyiz. Ama bazen değerlendirmesinde hayrete düşeriz. Varlıklar konusunda da bir kez hayrete düştük."

"Nedir o?"

"Son elçinin uzay yolculuğı..." Bilge:

-----1 67 I-----

"Hz. Muhammed uzay yolculuğı mu yaptı?" diye sorunca Gönül:

"Peygamberimiz Mirac'a çıkmadı mı? O bir tür uzay yolculuğudur." dedi. SinHa:

"Tebrik ediyorum kızım. Sen fakih bir insansın." dedi. Bilge:

"Fakih insan ne demek?" SinHa:

"Olayları doğru kavrayıp, onlardan kendisine bir anlayış çıkaran demektir..." Bilge:

"Peki Hocam Mirac'a niçin hayret ettiniz?"

"O Elçi, çok unsurlu olmasına rağmen, hiçbir yaratığın varamayacağı yerlere vardı.

Bizim türdeki varlıkların varlığını asla koruyamayacağı manyetik alanlara girdi ve orada

O'nunla mükâleme etti. Bizim tabiatımızı ağan bu hadisenin, topraksı bir varlık

tarafından gerçekleştirilmesi bütün gök ehlini hayrete düşürdü. O zaman, melekler,

insanın kendilerinden gerçekten yüksek olduğuna kanaat getirdiler..."

"İlginç!" dedi. Bilge. "Bize de O'nun parmağının iğaretiyle Ay'ı parçalaması ilginç gelir.

Ama biz bugün bunun olabilirliğini teknik olarak da kabul edecek durumdayız. Yani

böyle bir şeyin olmasını n imkan dahilinde olduğunu bilim olarak da kabul ediyoruz."

Bilge tekrar başa döndü. İnsanın olgunlaşma sürecini ve bunun nereye kadar devam

edeceğini merak ediyordu:

"Peki hocam, insanda olgunlaşma ve mükemmelleşme süreci ne zaman başlar ve ne

zaman biter?"

"Tabi ki ana rahmine düşmekle başlar ve nihayete kadar sürer."

"Nihayet dediğiniz ne?"

"Fena bulmak."

"Fenafillah mı yani?"

"Buradaki deyimle evet."

"Yani öldükten sonra da gelişmemiz devam ediyor, öyle mi?" "Tekamül demesek bile evet ondan sonra da bir gelişim söz konusudur. Peygambere niçin salat ve selam okuyorsunuz?"

"inan hocam o mesele gerçekten kafamı kurcalayan bir konu. Biz daha çok bunu, O'nun Gefaatine ulaşmayı umarak yaparız."

"Elbette ki o da var ama nedeni sadece o değil."

"Peki ya ne?"

"Bugün bu kadar yeter. Artık veda zamanıdır. Bak eğin çoktan uykuya vardı bile.

Gözleri açık ama içi uyuyor. Selam!"

"Selam!"

SinHa aniden yok oldu. Gönül, bu elektrik boğalmasından etkilenerek uyandı. "Özür dilerim uyumuşum." diyecekti ama SinHa'nın olmadığını fark etti. Bir süre sessizlik içinde etrafa bakındılar. Gkisi de ne diyeceğini bilemiyordu. Gönül alışkın bir eda ile: "Hadi uyuyalım." dedi. Bilge, namaz kılmak istediğini söyledi. Gönül hayret etti. Çünkü eği dindardı ama namaz konusunda fazla bir duyarlılığı yoktu:

"Hadi gel uyuyalım. Yarın bağlarsın. Birlikte bağlarız ve bir daha da bırakmak yok..."

Bilge, "Hayır" dedi, "Hemen şimdi bağlayacağım ve bir daha da bırakmayacağım."

Gönül, yağamlarında yeni bir devrenin bağlamakta olduğunu farkındaydı. Bu yüzden de biraz tedirgindi. Yoğun bir dinî yaşamı çevreleri taçtıyamazdı. Bir anda aklından sayısız karğılaştırmalar yaptı: Acaba örtünmesi gerekiyor muydu? Örtünürse eski çevresini tamamen kaybeder miydi?

Bu kutlu kiğinin yağamlarına girmiş olmasına seviniyordu ama bir yandan da derin kaygılar taçtıyordu. Kendilerine göre bir dini anlayışları vardı ve muhafazakâr bir aile

olarak biliniyorlardı. YaiÇin boyutları değiÇirse?.. Ya Bilge kendisini iyice kaptırırsa, çevresine ne diyecekti?.. Acaba artık sinemaya; o her hafta gitmese boğluk duyduğu sinemaya, tiyatroya gidemeyecekler miydi? EÇi ona çarÇaf mı giydirecekti?.. Zaten çevresinde gereğinden fazla dindar

-----1 69 !-----

bilinen Bilge, bu iÇi daha da ileriye vardiırırsa evlilikleri ne olacaktı?

Elbette kendisi de inanıyordu. Yüreğinde Tanrı sevgisi büyüktü, ona güveniyor, ona

dayanıyor ve herhangi bir zorlukla karGılaGtıkları zaman ondan yardım diliyordu ama
Çimdi o yaÇamlarının tamamını kontrol edecekti. Bunu nasıl taÇıyacaktı?.. Bu
sorgulamalar esnasında içinde sayısız Gönül'ün ortaya çıktığını keÇfetti. Sanki
yüreğinde iki üç insan birbiriyle tartıÇıyordu. Birisi "Bu iÇ i-yi olmadı. KeÇke o ihtiyarla
hiç karÇılaÇmasaydınız." diyordu.

Bir diğeri Gönül ise "Aaaa kızım sen de bu iÇi amma ciddiye aldın, ö kadar da kendini
kaptırma. Hem canım bu zamanda bu kadar da olmaz. Sonra söylediklerinin doğru
olduğunu nereden bileceksin? Belki de siz halüsinasyon gördünüz. Birilerine söylemeniz
size gülerler. BoÇ ver, fazla kafana takma." diyordu. Bir diğeri ise, "Bak kızım, bu senin
için bir Tanrı ikramıdır. Kurtulmak istiyorsan duyduklarına sıkı sıkı sarıl. Yeryüzünde
böyle bir Çey herkese nasip olmaz. Hadi gözün aydın. Siz kutlu iki kiÇisiniz ki Allah
karÇınıza böyle birini çıkardı..." diyordu.

Bilge ile göz göze geldiler, önün da kafasından aynı Çeylerin geçtiğini hissetti:

"Ne düÇünüyorsun?"

"Bilemiyorum. Bu yükü kaldırıp kaldıramayacağımı düÇünüyorum diyebilirim.

Kendimize göre bir dünya görüÇümüz ve yaÇamımız vardı. Pekala mazbut bir yaÇam
sürüp gidiyorduk. Bu iÇ bizi nasıl etkileyecek bilemiyorum. Doğrusunu istersen, onun
etkisinden de kendimi kurtaramıyorum."

Bilge bir taraftan da kollarını çevreliyordu. Abdest alacaktı ama içinden bir ses, "Aman
canım hemen heveslenip namaza duracaksın ama yarın yine bırakacaksın. En iyisi sen
biraz daha düÇün ve iyice karar verdikten sonra baÇla. Heveslendin ama iyi düÇün."
diyordu.

Bilge'nin içindeki tereddütler çok daha derine iniyordu. Sanki ilk defa imanla, inançla karşılaşıyordu. Din değıştirmiş gibi derin sarsıntılar içindeydi.

Bir süre daha boş boş oturdular. Sonra Bilge kesin bir kararlılıkla kalkıp lavaboya gitti.

Abdest alıp geldi. Gönül:

"Bu kere kararlısın umarım. Daha önceki bağlamalar gibi olmaz." dedi. Bilge;

"inşallah bu kere olmaz. Hadi sen de abdest al da birlikte kılalım." Gönül:

"Ben kendimi hazır hissetmiyorum."

Gönül yatak odasına doğru giderken. Bilge namaza durmuştu bile... Gönül'ün kafası iyice karışmıştı. Örtünecek miydi? Çevresine ne diyecekti, onlardan gelecek tepkiyi göğüsleyebilecek miydi? Örtünmeden olabilir miydi?

Kafasına hücum eden sayısız sorulara yanıt vermeye çalışmaktan bitkin düştü. "Öfff bu da nerden çıktı böyle!" dedi içinden. Yağamlarının alt üst olacağını düşündü ve kararsızlıkla gece kıyafetlerini giyip yatağa girdi.

LABGİRENT

SinHa ile yapılan sohbetin üzerinden hayli zaman geçmişti. SinHa uzun süre ortalıkta görünmemişti. Gkisi de neredeyse yağadıklarımın bir vehim, bir hayal olduğunu düşünmeye başlamıştı. Kendileriyle konuşan yaratığın gerçekte olup olmadığı konusunda zaman zaman kendilerini sorguya çekiyorlar ama buna net bir yanıt veremiyorlardı. Yağananlardan geriye kalan bir tek gelişme vardı. Bilge namazlarını eskisi gibi aksatmıyor ve vakti girer girmez kılıyordu. Gönül ise yağadıklarının güzel bir düş olduğunu varsayarak normal haline dönmüştü... Zaman zaman kafalarına bir konu takıldığında, "Keçke gelseydi de konuşabilseydik." diye içlerinden geçirdikleri oluyordu ama hallerinden de memnundular.

Gönül, evlerinin civarında bulunan bir spor kulübüne sık sık giderek, havuzunda kanasıya yüzüyordu. Yüzmeyi çok seviyordu. Gerçi Bilge onun bu sevgisinden pek memnun değildi ama Gönül, her seferinde bir bahane bularak onun gönlünü yumuŖatmayı baŖarıyordu. Son günlerde yapılan itirazları da "Ama yüzmenin doğuma çok yararı var." savunmasıyla yumuŖatıyordu. Gerçi küçük misafirin gelmesine daha aylar vardı ama Gönül onu bahane ederek istediğı tavizi kopartmayı baŖarıyordu. Sıcak bir Temmuz günüydü. Mavi fayansla döŖenen havuzun sularında serinleyen

insanlar oldukça keyifli görünüyordu. Havuzun çevresi insan kaynıyordu. Gönül önce bir Gezlonga uzanarak bir süre güneşlendi. Bir süre sonra kalkarak havuza doğru yürüdü. Havuzun kenarına oturarak ayaklarını suyun içine soktu. Bir yandan ayaklarını çırparak, suyun serinliğinin tadını çıkarıyor, bir yandan da çevresindeki insanları seyrediyordu, insanlar ne garipti? Herkes burada nedense masum yüzünü sergiliyordu. Oysa bu insanlardan her biri normal zamanlarda hırsa, ihtirasa sahip değil

miydi? Bu soru sonrasında çevresinde bulunan insanları biraz daha dikkatlice incelemeye başladı.

Yüzmeye gelenlerin her biri diğerkleri yokmuğçasına kendi âlemine dalmığtı. Birkaç genç havuzun içinde birbiriyle Ğakalağıyor ve kahkahalarla gülüyordu. Kimisi kulaç üstüne kulaç atarak havuzun bir kenarından diğerk kenarına gidip gelerek kendi halinde eğlenmeyi yeğlerken, kimisi suların üstünde sırt üstü yatarak hem suyun hem de güneğın tadını çıkarmayı tercih ediyordu. Bir genç biraz da etrafta bulunan genç kızların dikkatini çekebilmek umuduyla trampleden suya her seferinde bağka bir tarz deneyerek atlayığlar gerçekleştiriyordu. Havuzun kenarına sıralanan Ğezlonglara uzanan insanların bir kısmı kitap okuyor bir kısmı uyuyordu. Sarığın bir genç kız kendilerine kur yapan erkeklere ilgisiz gibi davranarak, elindeki volkmen radyonun kanallarını değığtirmekle uğrağıyordu. "Allah için güzel kız!" diye düğündü Gönül. Erkeklerin onun çevresinde bu denli pervane olmalarına hak verdi. "Gerçi vücut güzelliğini esas alan bir erkek ne kadar kıymetli olabilir ki?" diye sormadan da edemedi.

Tam karğısındaki Ğezlonga uzanmığ yağı hayli geğkin bikinili bir kadın iliğti gözüne. Senelerin etkisiyle deforme olmuğ vücutuna ve kırığ kırığ derisine rağmen, genç kız edasıyla hareket eden bu kadın nedense sinirine dokunmuğtu, içinden "Bu kadar edepsizlik de olmaz. Ğnsan yağını bilmeli." diye ona kızdı. O anda, adeta beyninin derinliklerinden geliyormuğçasına kulağında çınlayan bir sesle irkildi: "Sen ondan çok mu farklı görünüyorsun. Bak kamın burnuna gelmiğ?"

Tepeden tırnağa ürperdi. Tüyleri diken diken olmuğtu. gağkınlıkla etrafına bakındı ve sesin sahibini görmek istedi. Aslında ses o-na hiç de yabancı gelmemiğti. SinHa'yı anımsadı. Duyduğı sesin onun sesine benzeyip benzemediğini düğündü. Çevresine

bakındı ve kendisini biraz toparlandı. Ama oturduğu yerden kalkamadı...

Havuzun sularındaki dalgalanmalara dalmıŒtı. Suyun üstünde o güne dek hiç dikkatini çekmeyen hafif bir yağ tabakası gördü. Ğğ-

-----1 73

!-----

rendi. Midesi bulandığı için ayağını sudan çekti. Ama yerinden kalkmadı. Merakla sesi bir kere daha duyup duymayacağına dikkat kesilmiŒti. Gözü tekrar kadına iliŒti. Varisli bacakları, sarkık göğüsleri, katlanıp aŒağı doğru sarkmıŒ göbeğı ile son derece çirkin

görünüyordu, içinden, "Bu tiplerin burada ne iÇi var?" diye düĞündüğü anda aynı sesi bir kere daha duydu: "Sen güzel olduğun için mi vücudunu gösterme hakkına sahipsin?" Gönül, bu kez sesi çok daha net duymuÇtu.

DehÇetle irkildi. "O burada!" diyerek ayağa fırladı ve koÇup havlularına büründü.

Bacaklarını da örtecek Çekilde havluya sarındıktan sonra bir Çezlonga oturdu. Bu durumda bir süre kaldı. E-li gayriihtiyarî çantasına uzandı. Sigaralıktan bir sigara aldı ve yaktı. Oysa doktor ona en azından bebeği oluncaya kadar sigara içmemesini söylemiÇti. Fakat o buna rağmen günde bir kaç tane içiyordu. Sigarasından derin bir nefes çekti. Karnındaki çocuk sanki bundan gerçekten rahatsız olmuÇ gibi bir iki tekme attı. Gönül, çocuğun bu hareketinden her zamankinden daha fazla etkilendi. Çocuğun daha önceki her tekme atıÇında Gönül kamını sıvazlar "Senin orda olduğunu biliyorum yavrum! Seni seviyorum ve dört gözle gelmeni bekliyorum." derdi. Bu sefer irkilmiÇti. Sigarasını söndürdü ve acele tavırlarla kalkıp giyinmek için kabinlere yöneldi....

Eve döndüğünde saat 17.00'ye geliyordu. Banyoya girdi ve uzun süren bir duÇ seansı yaptı. Bedeninin her tarafını defalarca sabunladı. Banyodan çıktıktan sonra aynanın karÇısına geçti. Saçlarını kurulayacaktı. Ancak aynadan akseden güzelliğine takıldı kaldı. Uzun uzun bedenini inceledi:

"Ama ben gerçekten güzel bir kadınıam!"

Kendisini inandırmak için havlusunu hafifçe araladı ve beden hatlarına baktı. Göğüsleri biraz daha irileÇmiÇti fakat bunun anneliğe hazırlıkla ilgili olduğunu biliyordu. Cildi eskiden olduğu gibi i-peksi görünümünü kaybetmemiÇti. Karnı bir tuhaftı ama o da nasılsa doğumdan sonra normale dönecekti. Bu kadar güzel bir vücuda sahip olduğu için kendisiyle gurur duydu. Hatta Bilge'nin ne

Çanslı bir erkek olduğunu düğündü. Kendisi gibi bir karısı olduğu i-çin acaba gururlanıyor muydu? Kendi kendine sorduğu bu soruyu, "Erkeklerin hiçbir zaman kıymet bilmediği" önyargısıyla geçiğtirdi. Bu sözü annesinden duymuğtu. Demek babası da annesinin kıymetini bilmemiğti. Oysa annesi de çok güzel bir kadındı. Onun gençlik resimlerini hatırladı. Fakat Çimdi o resimlerdeki kadından bir eser kalmamığtı. Kendisi bilmesine o genç kızın annesi olduğuna dünyada inanmazdı.

Bu düğünce onu allak bullak etti. Demek kendisi de o hale gelecekti. Yüreğinde bir sızlama hissetti. D'in bir acı duyarak, ümitsiz bir kaygıya kapıldı. Saçını kurulamaktan vazgeçti. Salona geçti. Öylece televizyonun karğısına oturdu. O akÇam annesine gideceklerdi. Yemek yapmayacağı için rahattı. Koltuğun önüne bir sandalye koyduktan sonra koltuğa çöktü ve ayaklarını sandalyenin üstüne uzattı...

Televizyonun kısık sesi ona ninni gibi geldi... Kapı ziliyle uyandığında saat altı buçuğu biraz geçiyordu. Ne zaman daldığını hatırlayamadı. Bilge olmalıydı. Kalktı ve kapıya gitti. O saatte uyumanın getirdiği bir sarhoğluk içinde ağır davranığlarla ve biraz da gelenin Bilge olduğundan emin rahat hareketlerle kapıyı açtı. Ancak kapıyı açıp kapaması bir oldu. Kapının arkasından seslendi:

"Kimsiniz?"

"Kızım Allah için bir sadaka verir misin?"

Gönül, zincirini takarak kapıyı araladı:

"Ne istiyorsunuz?"

"Giymediğiniz elbiselerden bir parça verirseniz sevinirim."

Gönül, kapıyı kapattı. Ne yapacağını bilemeden kapının arkasında öylece kalakaldı.

DıÇarıdaki talebini tekrar ediyordu:

"Allah yavrunu sana bağıqlasın kızım. Bir sadaka ver de gideyim." Gönül, kapının arkasından seslendi:

"Bekle geliyorum."

-----1 75

I-----

Gardıroba gitti. Önce kendi elbiselerine baktı. Artık giymediğı bir iki elbisesini çıkardı. Ğçine koymak için torba aramaya koyulacaktı ki havuz bağıında duyduğı sesi bir kere daha duydu: "Allah'ı sevmek böyle mi olur kızım? Ğyileri kendine, eskileri Allah'a ayırıyorsun."

Gönül, doğal bir tavırla; "Hocam siz mısınız?" diye sordu. A-ma sesine karGılık alamadı. Gçine büyük bir telaG düGtü.

Elindeki eski giysileri yatağın üstüne fırlattı ve gardroptan en yeni elbisesini çıkardı.

Bilge'nin de en son aldığı ceketini kapıp kapıya koGtu. Kapıyı açtı. Kapıda kimseler yoktu. Yıkılmıştı. Elindeki elbiselerle salona döndü. Kendini güçlkle koltuğa bıraktı.

Hüngür hüngür ağlamaya baGladı:

"Ben kaybettim! Ben kaybettim!" diye hıçkırarak ağlamaktan kendini alamadı. Bir süre sonra sinirleri nispeten yatıGtı. Yeniden koltuğa geçip oturdu ve baGına gelenlerin ne olabileceğini düGünmeye baGladı.

Bu sırada televizyonda haberler baGlamıştı. Televizyondan yükselen uğultu dikkatini çekti. Bir Hayır severin dağıttığı giyecekleri kapıGmaya çalıGan insanların sergilediği manzara, içler açığıydı. Az önce yaGadığı olaydan hemen sonra böyle bir manzaranın karGısına çıkmasını ikinci bir uyarı olarak değerlendirdi ve yeniden hıçkıra hıçkıra ağlamaya baGladı. O gözyaGlarını dindirmeyi baGaramadan kapı zili bir kere daha çaldı.

Gönül aynı dilencidir umuduyla koltuğa bıraktığı elbiseleri kaptığı gibi kapıya koGtu. Kapıyı açar açmaz elbiseleri uzattı ve; "Al, sana elbiselerimizin en iyisini veriyorum!" dedi.

Kapıdaki Bilge olduğunu fark edince, kendine geldi. Bilge içeri girer girmez. Gönül onun boynuna sarıldı ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Her Geyden habersiz olan Bilge karısının bu hareketine anlam vermeksizin onu yatıGtırmaya çalıGtı. "Ne oldu güzelim? SakinleG hele! Ne oldu? Niçin böyle ağlıyorsun?"

-----1

76 1-----

Gönül, dakikalarca hıçkırığını durduramadı ve konuşamadı. Bir süre sonra sakinleçti ve havuzun başından itibaren yaçadıklarını ona anlattı.

Bilge yapmacık bir eda ile, "Aaa! Olmaz ki canım! Bu kadarı da fazla! Yaşamımızı böyle etkilemeye ne hakkı var?" diye tepki gösterdi. Ama içinden de hem Gönül'ün havuzdan soğuduğuna hem de SinHa'nin hâlâ kendileriyle ilgilendiğine gizliden gizliye sevinmişti...

Bilge mutfağa geçti. Hayli acıkmıştı. Mutfakta hiçbir hazırlık olmadığını görünce biraz da sinirlendi ama karısına belli etmedi. Yumuşak bir eda ile:

"Yemek yapmadın mı?" dedi. Gönül:

"Bugün babamlara gidecektik ya!" Bilge;

"Ėnan tamamıyla unutmuşum. Yoksa bu kadar gecikmezdim. Hemen hazırlan o zaman.

Atlarınız bir taksiye gideriz." dedi. Gönül:

"Hayır hiç halim yok. Telefon ederiz, gelemeyeceğimizi söyleriz."

Bilge:

"Olur mu, annen hazırlık yapmıştır, ayıp olur, gideriz." dedi. Gönül sessiz kaldı. Sonra kalktı ve yatak odasına geçti. Kısa sürede giyinmişti. "Gidelim." dedi.

Yemek masasında sessizlik hakimdi. Gönül her zamankinden daha sakindi. Oysa en çok konuşan ve etrafı neşelendiren hep o olurdu. Annesiyle babası, acaba aralarında bir problem mi var diye çaktırmadan damatlarını ve kızlarını süzüyorlardı. Bilge de sakindi ama bu onun her zamanki haliydi. Özellikle annesi, kızının bu sakinliğine anlam veremiyor ve için için eziliyordu.

Gönül yemekten sonra kapıyı çalan dilenci ile yaşıadıklarını onlara da anlatınca anne ve babasının merakı bir parça dağılmııtı.

Babası: "Olur böyle Geyle!" deyip geçiırtirdi. Annesi ise, "Keıke verseydin, kızım!" dedi, "Ama kendini üzme. Bir daha fırsat çıkarsa bunu da telafi edersin."

-----i 77 I-----

Gece, gündelik sorunların konuıulmasıyla sürdü. Siyaset, partiler, ekonominin kötü gidiıatı, yöneticilerin yeteneksizliıı ve benzeri konular konuıuldu. Bilge kayınpederiyle fikirleri pek uyuımadııı ve konuımaları, sonunda hep tartıımaya dönüıtüıü için sessiz

kalmayı tercih etti. Buna rağmen bütün oklar yine ona yöneliyordu. Sanki ülkedeki temel sorunların nedeni Bilge ve Bilge gibilerdi. Bilge bazen konuğulanları tasdik ederek, bazen de sessiz kalmayı tercih ederek geceyi tamamladı.

Eve döndüklerinde, kapıda bir not vardı:

"Size baskın düzenleyelim demiğtik ama bulamadık. Artık sizi bekleriz."

Ferhat Aylın Gönöl, notu görünce:

"Sana gitmeyelim demiğtim. Keğke evde kalsaydık. Ben Aylin'i çok severim. Onlarla daha iyi bir gece geçirirdik" dedi. Bilge:

"Üzölme olanda Hayır vardır. Biz yağamımızın ne kadarına sahibiz ki onu kontrol edelim." Gönöl:

"Ayıp oldu. Aslında Aylin önceki gün, bugün bize gelebileceklerini söylemiğti ama ben tamamen unutmuğum. Annem sabah arayınca Hayır diyemedim." Bilge aldırılmaz bir Ėekilde:

"Üzölme telafi ederiz." diyerek yatak odasına geçti. Üstünü çıkarttı ve pijamasını giydi.

Sonra salona döndü ve televizyonu açtı. Gece haberlerini izlemek istiyordu.

Kumandanın tuğuna basmasıyla Gönöl'ün çığlığını iğitmesi bir oldu. Hızla içeri koğtu:

"Ne oldu? Bir sorun mu var?"

Gönöl yatağın üzerinde kıvranıyordu. "Bebek geliyor! Bebek geliyor!" diye bağırıyor ve acısını dindirmek için ne yapacağını bilemez tavırlar sergiliyordu. Oysa bebeğin gelmesine daha bir iki ay vardı. Bilge alelacele üstünü giydi ve hemen bir taksi çağırarak, Gönöl'ü hastaneye götürdü. Doktorunu da çağırmiğti.

Bu arada Gönöl'ün annesi ve babası da Bilge'nin telefonu ü-zerine apar topar hastaneye gelmiğlerdi. Gönöl, yoğun bakıma a-

lınmıŖtı. Kapıda ne yapacaklarını bilmez Ŗekilde bekleŖiyorlardı. Derken, Gönöl'ün doktoru dıŖarı çıktı:

"Meraklanmayın, bir Ŗey yok. Çok yoğun bir stres ve üzüntü yaŖamıŖ olmalı. Bir sıvı boŖalması söz konusu. Onu yatıŖtırmaya ve sıvı akıŖını önlemeye çalıŖıyoruz."

Gönöl'ün annesi merakla atıldı:

"Erken doğum mu?" Doktor:

"Olabilir. BekleyeceŖiz." diyerek tekrar içeri girdi.

Saatler geçmiŖti ve hâlâ Gönöl'ün durumu hakkında net bir bilgi alamamıŖlardı. Gecenin fecirle aydınlanmaya baŖladığı bir saatti. Herkes bir banka yıŖılıp kalmıŖtı. Uykunun aŖırlığı bütün baŖları eğmiŖ, omuzlara düŖürmüŖtü. Hatta babanın horultusu bütün koridora yayılıyordu.

Bilge de, bir koltuŖa yıŖılmıŖ uyuyakalmıŖtı: Kör karanlıkta ne olduŖunu bilmediği iŖrenç bir çamur zeminde yürüyordu. Dar bir koridordu. Sağlı sollu iki tarafından, görünmeyen vücutlardan uzanan uzun tırnaklı ellerle birtakım yaratıklar onu yakalamaya çalıŖıyorlardı. Koridorun iki tarafı demir parmaklıklarla kaplıydı. A-deta bir hapishanenin koridorunu andıran ardı arkası gelmeyen bir tünelden geçiyordu.

Büyük bir panik ve korku içindeydi. Çok ilerde bir ıŖık vardı. O ıŖığa ulaŖtığında kurtulacaŖını sanıyordu ama bunu bir türlü baŖaramıyordu. Kendisi koŖtukça tünelin ucu adeta ondan uzaklaŖıyordu. Çıldırıcı çığlıklar, iŖrenç görüntüler, Ŗekilden sekile giren formlar ve ona uzanan sayısız eller içinde koŖarken, aklını yitirecek gibi oluyordu.

Bir ara bastığı çamurun, insan etinin çürümesinden oluŖan pis bir balçık olduŖunu fark etti. Yerde bir yıŖın insan iskeleti vardı. Onlar da her nasılsa bu tünele girmiŖler ve burada korku ve panik içinde yaŖamalarını kaybetmiŖlerdi.

Ama Bilge'nin içinde her Çeye rağmen kurtulacağına dair bir ümit vardı. Gördüğü ıÇığa varacağına inanıyordu. Ümidini koruyarak daha da hızlı koÇmaya baÇladı. Yüzüne örümcek ağına benzer ağlar takılıyordu. O koÇtukça çamur zemin daha bir ağırlaÇıyor. koÇmasını önlüyordu. Tünel de sanki her adımda biraz daha daralıyordu. Bilge'nin kurtulma ümidi gittikçe zayıflıyordu. "Bu tünelde kalıp öleceğim." diye paniğe kapıldıkça telaÇı daha da artıyordu. Bağıırıyordu ama çığlıklar arasında sesini kendisi bile duymuyordu. Demir parmaklıklar arasından uzanan eller, onun üstünü baÇını

paralamıŒtı. Vücudu kan revan içinde kalmıŒtı. Tünelin ucuna doğru koŒmaya alıŒıyordu. Sonra birdenbire tünelin üstünün açık olduŒunu fark etti. Birileri ona üstten el feneriyle yol gösteriyordu. Fenerin cılız ıŒığında sayısız iskeletin hareket ettiŒini görüncel, korkusunun arttıŒını hissetti. "KeŒke bu ıŒık olmasaydı." diye düŒündü. Çünkü gördüŒü manzaralar onu daha da ürkütmüŒ ve iŒrendirmiŒti.

Bir yığın insan, bu pislik deryası içinde kıvranıyor, kimisi de o pisliŒi alıp üstlerine baŒlarına sürüyorlardı. Önü sıra koŒmakta olan birkaç kiŒi daha gördü. Fakat tünelin ucu bir türlü gelmiyordu. Yüksek sesle bildiŒi duaları tekrarlamaya baŒladı. Bir yandan da ardına bakmaksızın koŒuyordu. Ümidini yitirmek üzere olduŒu bir anda bir el onu yakaladı ve ileri fırlattı. Bilge bir anda kendini ıkıŒın yakınında buldu. Kendisini fırlatanın kim olduŒunu anlayabilmek için çevresine bakınırken iŒren bir kahkahayla irkildi. Bir baŒka el onu yakalayıverdi ve tekrar geriye doğru fırlattı. Artık bütün ümidini kaybetmiŒti. Aynı anda yukarıdan gelen bir ses duydu. Bu babasının sesiydi. "KoŒ!" diyordu, "Ümidini kaybetme ve koŒ!" Evet, bu kesinlikle babasının sesiydi. Bilge ümitlendi ve tekrar koŒmaya baŒladı. KoŒarken birbiri ardına tekbir getiriyordu. Çok uzaktan bir ocuk sesi geliyordu: "Baba bana yardım et! Baba bana yardım et!" diyordu. Bu haykırıŒ Bilge'yi daha da telaŒlandırdı. Ne yapacaŒını aŒırmıŒtı. Çaresizlik içinde o da avazının ıktıŒı kadar baŒırdı: "Baba bana yardım et! Baba bana yardım..." Bilge AO» takatiyle koŒuyordu. Sonra ne olduŒunu anlayamadan kendisini dehlizin ucunda buldu. Bir adım daha atsa sanki mutlak karanlıktan mutlak aydınlıŒa geçecekti. Aydınlık ona bir uçurum gibi göründü. Tereddüt geçirdi. IŒık öyle yoğunlaŒmıŒtı ki, ona bakacak gücü kalmadı. Gözlerini kapattı. Kendisini bir uçuru-

mun baĞında buldu. Önünde derin bir vadi vardı. KarĞı taraf yemyeĞildi ve müthiĞ bir huzur telkin ediyordu. Vadinin üzerinden bir grup kumrunun uçuğunu gördü. KarĞı taraftan biri ona sesleniyordu:

"Atla!"

Bilge uçurumun dibine baktı. Atladığında paramparça olacağını düĞündü. KarĞıdaki adam ona sesleniyordu:

"Atla!"

Bilge adama baktı. Babasından baĞkası değildi. Yanında bir kız çocuğı vardı. Babası onu alıp vadiye fırlattı.

Çocuk düĞerken bir kumruya dönüĞüp uçmaya baĞladı. Bilge de kendisini attı.

Uçurumdan yere, iki ayağı üstüne düĞtü. Yere bu Çekilde nasıl indiğini anlayamadan yukarıya baktı. Babasının attığı kız çocuğunun gökten yere düĞmekte olduğunu gördü.

Kucağını açtı ve onu yakalamaya çalıĞtı. Ve onu yakaladıktan sonra hafifçe yere indirdi.

Ona sıkı sıkı sarıldı. BaĞını kaldırıp babasına bakmak istediğı anda gözünü açtı.

Onun uyanmasıyla doktorun koridora girmesi bir oldu: "Hadi gözünüz aydın! Kızımız kurtuldu. Akıntıyı kestik. Gönül kızımız Çimdilik uyuyor. Biraz sonra kendine gelir, onu görebilirsiniz." dedi.

Bilge, gördüğü rüyanın tesiriyle bitkindi. Bu nasıl Çey böyle diye düĞünürken, ezan sesi iĞitildi. Sabah ezanı okunuyordu.

Bilge, hemen lavaboya gitti ve abdest aldı. Görevlilerden birine namaz kılabileceğı bir yer olup olmadığını sordu. Kırk yaĞları civarındaki görevlinin cevabı olumsuzdu. Bilge camiye giderim diye düĞünürken, görevli geldi ve bir risk üstleniyormuĞ gibi,

"Gel benimle. ğurada kapalı bir oda var. Orada kılarsın." dedi.

Birlikte odaya girdiler. Görevli, bir dolabın arkasından kirli bir karton parçası çıkardı ve

serdi...

Bilge namazını kıldı. Ama bu kez kıldığı hiç diğerk namazlara benzememişti. Sanki ilk defa namaz kılıyordu. Namazı bitirince i-

çinde derin bir haz dolaştışını hissetti. Nedenini bilemediğı bir haz sarmıştı vücudunu.

"Demek namaz bu!" diye mırıldandı. "ğimdi anlıyorum iğın sırrım."

Görevliye teğekkür etti. Hava da aydınlanıyordu. Koridora girdiğinde kayınpederi ile kayın validesinin olmadığını gördü. Durumu anlayınca kendisi de Gönül'ün odasına koştu.

Gönül, kendine gelmişti... Gülüyordu. Bir taraftan da o gece gördüğü korkunç rüyayı anlatıyordu. Sonunda birilerinin onun elinden tutup onu karanlıktan ıçığa çıkardığını söylüyordu.

"Kızımı bana bağışladılar." dedi. Bilge'nin içeri girdiğini görünce: "Biliyor musun beni o karanlıktan çekip alan o dilenciydi. 'Sen bana yardım etmedin ama ben sana yardım edeceğim.' dedi. Çıktığımda yanında bir kız çocuğu vardı. Al bu senin kızıdır, ona sahip çık ve onu koru, dedi."

Gönül'ün gözleri sulanmıştı. Damlalar yanaklarından süzülüp yastığa döküldü. Bilge usulca karısının bağını sıvazladı ve alnına bir öpücük kondurdu.

Ertesi gün saat 11.00 gibi Gönül, taburcu edildi. Annesi bir i-ki gün onunla kalacaktı.

Doktor uzun bir süre iğ yapmaması ve üzülmemesi gerektiğini söylemişti.

O akşam, herkes Gönül'ün evinde toplanmıştı. Haluk da kız kardeşini görmeye gelmişti.

Haluk, eniştesini pek sevmiyordu ama, onların mutluluk dolu yaşamlarına da

imreniyordu. Çevresinde evli olan arkadaşlarının problemlerine tanık oldukça kız

kardeşinin iyi bir evlilik yaptığına seviniyor, yeryüzünde iyi geçinebilen çiftler olmasını

, kendisi için de bir umut sayıyordu. Gerçi çok kız arkadaşı vardı ama onların hiç

birisiyle evlilik yapmayı düşünmüyordu. "Bunlardan ana olmaz." diyordu. Bu, onun kız

kardeşinin evine ikinci gelişi idi. Akşam yemeğine birlikte oturdular... Yemekten sonra

Bilge, bir ara kayboldu.

Muhsin Bey, biraz da iğneleyici bir eda ile kızı Gönül'e:

"Seninki yine nereye kayboldu?" diye sordu. Gönül:

"Namaz kiliyordur." dedi uzandığı yerden. Muhsin Bey:

"Bizim molla yakında uçacak." diyerek, elindeki gazeteye daldı. Bir ara gözlüğünün üstünden, kendisi gibi düğündüğünden emin olduğu oğlu Haluk'a baktı ve cumhuriyeti, laikliği ve sistemi övücü eyler söyledi. Zinde güçlerin ie sahip çıkmalarından duyduğu memnuniyeti dile getirdi. Haluk:

"Ben katılmıyorum baba. yi eyler yapmıyorlar. Yaananlar demokrasi ile taban tabana zıt. Siz bugün, biraz da Batılı dostlarınızın(!) tezgahına gelerek, Müslümanların alanını daraltmaya çalışıyorsunuz. Çünkü güç sizde. Gücü eline geçiren, hemen diğerlerini kendi gibi olmaya zorluyor." dedi. Muhsin Bey:

"Elbette öyle olmalı! Bu sürü toplumu ancak zorlamalarla bir yere getirebilirsin. Eğer toplum medeni olmak istemiyorsa elbette devleti idare edenler onları medeni olmaya zorlayacaktır. Bundan doğal ne var?"

"Ben sana katılmıyorum." diye yineledi Haluk. "Bu gidiğın sonu iyi değil. Bu gün güç sende diye, sen senin gibi düğünmeyenleri, kendin gibi olmaya zorlarsan, yarın da senin gibi düğünmeyenler, gücü eline geçirir, seni kendileri gibi olmaya zorlayabilirler. Her ikisi de fağızmdır. Bırakın Tanrı ağkına insanlar nasıl yağamak istiyorlarsa, öyle yağasınlar. Sen tanrıya inanıyorsun diye herkes inanmak zorunda değil. Diğerleri de sen inanmıyorsun diye seni zorlayamaz. Gerçek insanlık bunu gerektirir. Devlet dediğın de milletin hizmetinde olur. Onu korur. Bizde ise devlet milletle, onun değerleriyle mücadele ediyor..."

Muhsin Bey öfkelenmiğti ama uygar olduğundan kuğku duymadığı oğluna daha yumuğak bir üslupla:

"Ne yani memleketin geliğmesine engel olan bu insanlara fırsat mı verilsin? Bunlara

fırsat geçse bizim gibi ağdağ insanları kıtır kıtır keserler. Sen nasıl böyle

düğünebiliyorsun? Ben seni ağdağ biri olarak yetiğtirdim."

Haluk biraz da babasının damarına basmak için:

-----1 83 !-----

"Tabi senin keyfin yerinde, geçimin iyi, halk neler yağıyor, umurunda değil. Hem beni de fazla ilgilendirmiyor zaten. Ben yakında bu ülkeden ayrılacağım. Benim gibi dinle, dincilerle ilgisi olmayan insanlar bile buradan kaçmak istiyorsa, problem irtica mir-tica

değil. Problem, sizlersınız. Hoşunuza gitmeyen herkese kefen biçiyorsunuz. Belli bir gurup ülkeyi sömürüyor. Elbette bunu kimseye kaptırmak istemezler..." dedi.

Tam o sırada Bilge namazını bitirip salona girmiştir. Baba oğlun ateşli tartışmalarına hiç müdahale etmeden dinlemeye geçti. Haluk, biraz da içi çakaya vurarak, eniştesine döndü:

"Yahu enişte, burada sizi savunuyorum, senin sesin bile çıkmıyor!" dedi.

Bilge gülerek karşılık verdi:

"Bence konuyu değiştirin. Çünkü babanı ikna edemezsin. O bir militarist, sen ise bir demokratsın. Ne babanın söyledikleri tümünden yabana atılır Geylerdir, ne senin söylediklerin vazgeçilir Geylerdir... Ama ikınızın aynı yerde buluşması mümkün değil.

Bu sorunu zaman çözecek. Sabırla, hoşgörüyü hatta kendi doğrularımızı da sorgulayarak ülkenin büyümesini sağlayacak asayiş ortamını koruyabilirsek sizler ve bizler bu içi çözeriz. Belki biz yapamazsak bile parmağıyla Gönül'ü göstererek senin yeğenin ve onların yaşıtları bu problemi çözerler. Gelecek bizim lehimize geliyor. Bilgi arttıkça, medeniyet yaygınlaştıkça, insanların da vicdanı aydınlanacak. O zaman insanlar, birilerinin iğaretleriyle değil, kendi vicdanlarının söyledikleriyle hareket edecekler. Fikirler aydınlandıkça, vicdanlar baskılardan kurtuldukça, insanlarda hakikati ve inancı arama dürtüsü de gelişecek. Aklın hükmedeceği gelecekte, hangi fikir, hangi inanç iddialarını akla ispat ettirmişse o kazanacak."

Haluk, eniştesini doğruladı ama bazı yönlerini düzeltmekten de geri kalmadı:

"Doğru söylüyorsun ama bu kafayla korkarım gelecekte de İslam dünyası yine ikinci, üçüncü sınıf ülkelerden olmaya devam edecek. Bu hurafelerle, bu kulaktan dolma, söylentiden öteye geç-

meyen bilgilerle, bu tembellik ve bilgisizlikle Müslümanlar bir yere varamazlar. Hepsi yan gelip yatmışlar. Bağlarındaki yöneticiler, meskenetin ve rahatın kucağına oturmuş, demokrasiden, insan haklarından habersiz günlerini geçiriyorlar. Kalabalık, cahil, üretimsiz bu nüfusla eminim 21. yüzyılda da geviğ getirmeye devam edecekler. Gğte sizin ilerici din dediğiniz İslam ve onu uyguladıklarını söyleyen ülkelerin hali. Bir yığın hurafe, göz yağı ve yoksulluk..."

"İslam'ın kendisi hurafe kaynağı değildir. Onun akla uygun esaslarını bilgisizliğimizle hurafeye dönüştüren biziz. Göz yağı ve yoksulluk ise Asyalıların temel problemi.."

"Ne fark eder? ikisi de aynı kapıya çıkıyor ve sonuçta Müslümanlar geri kalmış topluluklar oluyor. Madem Müslümanlık bu kadar bilgiye önem veren bir dindir, niçin teknolojik gelişmelerin altında bir tane Müslümanın imzası yok? Bugünkü medeniyet ve teknolojik gelişmeler Hristiyanların ve Yahudilerin eseridir. Üstelik de dinlerinin taassubunu reddetmiş, dinde reform yapmış Hristiyanların... Siz dinimiz sağlam, Kuran en son kitap deyip duruyorsunuz ama bunun size kazandırdığı ne? Sizin bunlardan nasibiniz ne? Bana onu söyle!"

Bilge, Haluk'un son sorusuna bozuldu. Onun kendini Müslümanların dışında ve İslamiyet'i geliştirmeye mani göstermesine üzüldü. Eski Müslümanların bilime ve geliştirmeye yaptıkları katkılardan söz etmek istedi ama Haluk, onun vereceği cevabı somut bir itirazla kesip attı:

"Bana hikaye anlatma. Bilgiye ve geliştirmeye bu kadar katkıda bulunmuş bir topluluğun niçin bu hale düştüğünü bana anlatamazsın. Bana göre İslam geliştirmeye engel bir dindir. Daha doğrusu dinlerin doğası böyle. Eğer Hristiyanlar dinlerinde reform yapmasalardı ve en azından o toplumların büyük bir kısmı bu reformları benimsemeseydi, onlar da

hâlâ bizim gibi ortaçağ karanlığında sürünüyor olacaklardı. Bizim de reform yapmamız
Çart...

Din savağ demektir, gerilik demektir. Aç herhangi bir ansiklopediyi, bir tek teknolojik
geliğmede herhangi bir dindarın eserini

-----1 85 I-----

göremezsın. Aksine hep engellemeleriyle karğılağrsın. Din belki afyon değildir ama
insanların hevesini kırdığı kesin..."

Bilge, kayınbiraderinin bu itirazları karşısında sustu. Ne kadar savunursa savunsun, hangi örneği verirse versin, sözlerinin İslam dünyasının bugünkü geri kalmışlığının nedenlerini açıklamaya yetmeyeceğini biliyordu. Susmayı tercih etti. Doğrusu ikisi arasında İlk defa oluşan bu olumlu diyalogu bozmak da istemiyordu.

Muhsin Bey ise, çağdaşlığı savunan oğlunun az önceki çıkışlarını unutmuştu bile.

Onunla gurur duydu. Oğlunun düşüncesini desteklemek ama kendisinin de iyi bir

Müslüman olduğunu vurgulamak için:

"Aslında bizim dinimiz en iyi dindir. Mantıklı dindir. Bu gericiler kutsal dinimizi bu hale getirdiler. Bizi gerileyenler, teknolojiye düşmanlık gösterenler işte hep bu gericiler. Matbaaya da bunlar karşı çıkmadılar mı? Dini onların hegemonyasından kurtarmak için mutlaka bizde de reformlar yapılmalıdır. Bak, Türkiye İslam dünyasının en gelişmiş ülkesidir. Bunun tek nedeni yaptığımız devrimlerdir....

Muhsin sözlerini sürdürecekti ama Gönül, uzandığı yerden havayı dağıtmak için

Bilge'ye:

"Canım çay demlenmiştir! Ama istiyorsan babama önce bir kahve yap. Bugün kahvesini içmedi." dedi. Haluk da kahve içebileceğini söyledi.

Anne Gffet Hanım: "Aaa çay demlemiştin! Çayı kim içecek?" diye atıldı.

Bilge kalkıp mutfığa geçti. Bir süre sonra elinde kahve tepsisiyle içeri girdiğinde Haluk ile babası yine rejimi tartışıyorlardı. Bilge konuşmalara hiç katılmadı.

Kahveler içildikten sonra Haluk, yarın işe erken gitmesi gerektiğini söyleyerek izin istedi ve gitti. Muhsin Bey ise üçlü koltuğa uzandı ve kestirmeye koyuldu. Gffet Hanım bulaşıkları yıkamak için mutfığa geçti. Bilge eşi Gönül'e yatağa gitmesini ve orada u-

yumasini söyledi. Herkes yatağa geçtiğinde saat 24.00'e geliyordu...

Bilge kafası karığmığ bir Ėekilde yatağa uzandı. Ėslam'a ve Müslümanlara yapılan ithamların haksız olduğunu düğünüyordu ama bunları nasıl yanıtlayacaktı? Üstelik bütün görüntüler Müslümanların aleyhindeydi ve onu eleğtirenlerin elinde olanları haklı gösteren kanıtlar vardı. Gerçekten de ilk emri " Oku" olan bir dinin mensuplarının bu halde olması açıklanabilir gibi değildi, izzeti ve onuru prensip edinmiğ bir dinin mensuplarının Batı karĖısında bu kadar acizlik sergilemesi anlağılır ve anlatılabilir olmaktan uzaktı.

Nefsinde, kayınbiraderine hak veren çıķıĖlar hissediyordu:

"Bu Müslümanlar da çok tembel. Zaten dindarlar hep dünyayı terk etmek gerektiğini telkin etmiyorlar mıydı? Demek ki din gerçekten geliÇmeyi engelliyordu." Bilge içindeki bu itirazlara kızıyordu. Ama akıllı ve nefsi itirazlar üretmeye devam ediyordu:

"Bu bir dönemdir. Bu kötü bir mevsimdir. Ėslam toplumlarının da güzel zamanları gelecek. O gün medeniyet de Ėslam'dan yana olacağı için onun bütün eserleri, bütün güzellikleri Ėslam'ın övünç defterine yazılacak. Ve o zaman, geri kalmığlığın ezikliğini içine sindiremediği için, öfkesini kendi toplumundan ve kendi geçmiğinden çıkaran Haluk gibi insanlar, Müslümanlardan ve bu dinin bir ferdi olmaktan utanmayacak..." diye sayısız telkinler yaptı kendi kendine.

Bilgisizliğini bağığlayamıyordu Bilge. Onlara susturucu yanıtlar veremediği için, onları ikna edecek yeterli birikime sahip olamadığı için kendi kendisine kızdı. Ama yapacak bir Ėey de yoktu. Bir kitaptan okuduğu Ėu cümleyi tekrarladı:

"Geleceğin inkılabı içerisinde en gür seda Ėslam'ın sedası olacaktır." Yüreğinin bir yerlerinde derin bir arzu duydu:

"KeÇke SinHa gelseydi de ona sorsaydım..."

ALAN TANIMI

Betül dünyayı ÇenlendirmiÇti. Küçük yuva onun avazlarıyla dolup taÇıyordu her gün.

Betül evdeki on dördüncü gününü tamamlamıÇtı. Ancak sürekli ağlıyordu. Doktor anne sütünün yetmediğini, çocuğun mamalarla desteklenmesi gerektiğini söylemiÇti. Bugün

ilk defa annesinin sütünü emdikten sonra kendisine bir biberon da mama vermiÇlerdi.

ğimdi mıÇıl mıÇıl uyuyordu. Gönül de Bilge de sevinç içindeydi. Vakit hayli ilerlemiÇti.

Bilge bir ara salondaki kanepede uzanan eÇinin yanından ayrıldı ve çalışma odasına

geçti. Kafasına takılan bir soruya yanıt bulmak umuduyla kitapları karıştırıyordu.

Gönöl'ün "Bilge çabuk gel!" diye bağırdığını duyunca paniğe kapıldı. Ona bir Gey olduğunu sandı ve hızla salona girdi.

Gönöl duvardaki ıGıgı gösterdi ve "Bak o geliyor!" dedi. Gerçekten bu SinHa mıydı, yoksa aGırır istekten bir yanılıgı mı yaGıyorlardı?

"Hayır yanılıgı değıl, benim." dedi ses. SinHa'nın sesiydi. Gönöl yattığı yerden doğrulup oturdu. Bilge ise bir saygı vaziyeti alıp ayakta izlemeye bağıladı. SinHa her zamanki görüntüsüne kavuGunca:

"Selam dostlarım! Uzun zamandır görüGemi yorduk, nasılsınız?" dedi. Gönöl:

"Hocam bizi niye bu kadar ihmal ettınız? gu kadar zamandır sizi dört gözle bekliyorduk. Neden gelmedınız?" SinHa:

"Ben hiç sizden ayrılmadım. Havuzun baGında da sizinle beraberdim, hastanede gördüğün kabus dolu rüya sırasında da sizinle beraberdim. O dilenci yi sana gönderen de bendim, o dar ve izbe tünelde Bilge'yi ıGığa götüren de..." Bilge ÇaGırmıG bir ifade ile:

"O siz miydınız hocam?" diye sordu. SinHa:

"Evet bendim."

"Peki neden kendinizi bizden sakladınız?"

"Biz kendi bağımıza hareket etme serbestliğine sahip değiliz. Bize görev verilir ve biz o görevi yaparız. Bir santim görevin dığına ıkmayız. Sizler bu evrenin efendilerisiniz, bizler ise sizin hizmetlerinizi görmekle vazifeli memurlarız." Bilge:

"Hocam bu nasıl olur? Siz bizden daha yüksek bir varlık olduğunuz halde niçin bizim gibi bozguncu, kendi türüne karĖı nefret duyan, birbiriyle kavga edip kan döken varlıkların hizmetçisi oluyorsunuz?"

"Kimin kimden yüksek veya ağağı olduğunu ancak. Evrenin Yaratıcısı bilir. Nitekim senin bu sorunu melekler de Yaratacı'ya yöneltiler." Bilge:

"Evet Hocam, biliyorum. Kuran'da bu meseleye yer verilmiğ. Ezeli Kudret, 'Ben yeryüzüne 'insanı halife olarak atayacağım.' deyince melekler itiraz etmiğler ve 'Ya Rabbi biz sana gerçek anlamda kulluk ve ibadet ederken, sen oraya bozguncu ve kan dökücü bir yaratığı mı tayin edeceksin?' demiğlerdi." SinHa:

"Peki Yaratıcı ne yaptı? 'Sizin bilmediklerinizi de bilirim.' diyerek insanı meleklerin itirazına rağmen, dünyanın halifesi yaptı. Melekler de buna derin bir içtenlikle uydular ve itaat ettiler." Bilge:

"Bütün bunların anlamı nedir hocam? Yani melekler hem itiraz ettiler, hem de 'Biz seni kutsarız. Senin bize öğrettiğinden bağka bilgimiz yoktur. Senin emrine de itiraz edemeyiz.' deyip itaat ettiler. Neden?"

"Yaratıcı'nın size verdiği önemi göstermek için..."

"insanlar bu kadar mı önemli varlıklar?"

"Elbette! Hatta kıyamet dediğiniz evrendeki büyük değiğikliğin yapılıp yapılmaması

bile size bağlı."

Bilge "Hocam oturabilir miyim?" dedi ve yanıt beklemeden koltuğa çöktü. Sonra heyecanla sordu:

-----1 89 I-----

"Ne yani, kıyametin kopmasına biz mi neden olacağız?" "Evet oldunuz bile." "Nasıl olduk bile?"

"Ne zaman ki Yaratıcı sizi zamanın bir ucuna yerleştirdi, kıyamet de o an koptu. Sen hiç

Yaratıcı'nın evren ve kıyametle ilgili 'cek, cak' yani gelecek zaman kipi kullandığına tanık oldun mu?"

"Hayır. O hep yaptık, ettik ve kıyamet koptu diyor. Oysa biz yaşıyoruz. Ve âlem devam ediyor... Ben bunu kendi kendime 'Mutlaka olacağı için Yaratıcı, olmuştuk gibi anıyordu.' diye düşünüyordum."

"O'nu niye kendinizle kıyaslıyorsun ki? O, koptu diyorsa gerçekten kopmuştur. Sizin gördüğünüz ise iki şeyin hızı arasındaki farktır. O, bir şeye 'Ol!' dedi mi olur. Ama o gerçekleşmeden onun ölmesi de sabit olur. Yani sonun başlangıçtan önce var olduğu gerçeği. Siz bu zamanı ve onun hızını ölçecek, onu henüz kavrayacak bilgi birikimine sahip değilsiniz. Fazla bir zamanınız da kalmadı mamafih.

O gün geldiğinde her bildiğinizi yeniden gözden geçirmeniz gerekecek çünkü... Tıpkı kullandığınız sayı sistemleri gibi..."

"Yani bizim zaman ve sayı sistemlerimiz yanlış mı?"

"Hayır yanlış değil, eksik. Ama yine de doğru bilgilere ulaşmanızı sağlayabilirler..."

"Yani biz daha işin başından itibaren olup bitmiş bir evrenin içinde mi bulduk kendimizi?"

"Elbette! Çünkü sizin var edilmenizle tür olarak yok edilmeniz; tabiatınız ile tahrip, aynı anda âlemin kitabına yazıldı. Siz ve tahrip, siz ve yok etmek birlikte anıldınız."

"Buna rağmen, O bizi evrenin halifesi olarak atadı, öyle mi?" "Evet buna rağmen, O sizi halife tayin etti. Üstelik yapmak ve bozmak yeteneğini de size vererek. Böylece bir tür evrenin ruhu durumuna geçtiniz. Dünyayı hem onarabilirsiniz, hem tahrip edebilirsiniz.

Bu tamamen insanın inisiyatifine bırakılmış. Bu uğur-

da melekler de sizin yardımınıza sunuldu. Siz görevinizi tam yapa-bilesiniz diye."

"Bunu tam anlayamıyorum."

"Anlamayacak bir Gey yok. Sen bir çiftliğin efendisi olsan, senden daha güçlü ve akıllı hizmetçilerinin bulunması çok mu abes olur? Burada esas olan, evrenin Yaratıcısı'nın onaylaması ve emridir Sizi efendiliğe, bizi hizmetçiliğe layık gören O'dur. Biz O'nun bilgisine sahip değiliz ki, 'Bu niye böyledir?' diyebilelim. Herkese düĞen, bu emirde, kendisine biçilen misyonu gerektiği Gekliyle üstlenebilmesidir..."

Gönül, oturduğu yerden SinHa'ya:

"Hocam, siz aldığınız görevin dıĞına çıkamadığınızı söylediniz. Peki insanlar niçin görevlerinin dıĞına çıkabiliyorlar?" diye sordu.

"Meselenin özü de burada kızım. Bizim seçim yapma yeteneğimiz ve hakkımız yok. Tercih kullanmaya kalkıĞan biri oldu o da tarkedildi. Bilirsin Geytan, yani kitaptaki adıyla Ğblis, bir melekti. Seçim yapınca kovuldu. Biz bu cezaya çarpılmaya cesaret edemeyiz. Çünkü kovulmanın ne olduğunu gerçek anlamıyla biliyoruz,"

"Biz bilmediğimiz için mi böyle davranıyoruz?"

"Sayılır ama tam da öyle değil. Yaratıcı'nın sizin tabiatınıza emaneten bıraktığı bir sırdan, bir gizemden dolayı sizin yanlışlarınız bağışlanıyor, bizimkiler bağışlanmıyor. Çünkü sizin yapmak ve yapmamak konusunda seçme hakkınız var"

"Hocam biraz daha basit anlatır mısınız?"

"Bak kızım, Ğimdi sen beni sevmek zorunda değilsin. Hiçbir zorunluluğun olmadığı halde beni seversen, ben bunun karĞılığını ödeyemem. Çünkü benim sevmem de zorunlu. Eğer sen, sevmek, sevmemek ve nefret etmek gibi üç deĞiĞik alternatiften sevmeyi tercih edersen, kendi yüceliğini gösterirsin. Allah, eylemlerinde serbest

bırakılmıŒ bir varlıktan, olumlu bir eylemin doğmasını daha sevimli bulmuŒ. Bize

verilen emirler 'yap' veya 'yapma ' Œeklin-

-----1 91 I-----

dedir. Bu emir verildi mi biz artık asla onun dıŒında bir Œey yapamayız. Ama siz, 'yap'

denilen Œeyi yapmama, 'yapma' denilen Œeyi de yapma serbestliğine sahipsınız. Her iki

halde de kendi tercihinizi kullanırsınız. Bu da sizi yaratan nezdinde farklı konuma

çıkarıyor. Bir robotunuz, bir köleniz olsa ve her istediğinizi yapsa, siz ona 'aferin' deme

gereği duymazsınız. O zaten sizin emirlerinizi yerine getirmekle sorumludur. Ama sizi dinleme ve emirlerinizi yerine getirme zorunluluğu olmayan birisi, sizin isteklerinizi yerine getirse onu daha çok sever ve taltif edersınız... Sizinle bizim konumumuz bu. Biz emir kuluyuz, siz bir Ėeyi yapmakta veya yapmamakta özgürsünüz, yani muhayyersınız." Bilge:

"Bu ne büyük bir iltifat insan için, değeri bilemiyoruz..."

"Doğru. Bizim bütün çabamız, size, sizin ne kıymetli varlıklar olduğunuzu anlatabilmektir. Peygamber dediğiniz elçilerin görevi de bu değil mi? Bütün istenen de bu. insanın evrendeki yerini anlaması ve kendisine bu üstünlüğu bağığlayan Yaratıcısına karđı samimi minnet duygularım açığa vurmasıdır. Asıl görev, asıl kulluk bu." Bilge:

"Peki Yaratıcı'nın bizim takdirimize ihtiyacı mı var?"

"Elbette ki Hayır. Takdir ve ibadet, yaradılığın ücreti ve neticesidir. Ėnsan doğasının gerekliliğidir O'nun sizden böyle bir eylemi istemesi, O'nun ihtiyacından değildir.

Yaradılığınızın zorunluluğudur. Yapılan iyi iğlere karđılıklı takdir edilen sevap ise Yaratıcı'nın kendi katından bir ikramdır. Tabiatınıza uygun hareket etmenin karđılıđı."

"Hocam anlayamıyorum!"

"Bak Ėimdi sen bir pehlivansın. Birileriyle güreğe tutuğtun. O-nu tuğ ettiğinde doğanda var olan pehlivanlık yeteneğinin gereğini yerine getirmiğ olursun. Bu senin pehlivanlığının doğal neticesidir. Ama ekstradan birileri sana bir ücret verirse, o, onun bir ikramı olur. Rakibini devirmenin ücreti değil. Aynen öyle de Yaratıcı'nın, insanın kulluğuna ihtiyacı yok. O zaten sende emanet bıraktığı sırdan dolayı senin günah dediğin bütün yanlış eylemlerini

bir ekilde bağılayacak veya senin azap dediğın bir operasyon yani cehennem süreci ile seni onlardan temizleyecek. Ama bizim bilmediğimiz, fakat O'nun bildiğı bir sırdan dolayı, belki de sizdeki güzel yeteneklerin sonsuza kadar sürmesini sağlamak için ibadeti emretmiğ. Yani O'na sizin ihtiyacınız var. O'nun sizin ibadetınıza değıl..."

"Peki biz ibadet etmesek de O bizi affeder mi?" "Affetmek veya etmemek O'nun takdirindedir. Ama bizdeki bilgilere göre sonunda bütün insanlar bağılanacaklar. Ancak insan, nasıl bir varlığa karğı edepsizlik ettiğini iyi bilirse, zaten O'na karğı gelmez. Düğünün ki o sizi yarattı. Sayısız beliriğler içinde en mükemmel ve en soylu biçim olan insan formunda sizi var etti. Pekala bağka bir formda da var edilebilirdınız. Sizi evrenin en şerefli varlığı yaptı. Size inanma ve inanmama gibi tercih yapma hakkı tanıdı. Hatta kendi varlığını bile sizin için tartışılabilir kıldı. Ėsteseydi, sizi de bizim gibi sabit, değığmez varlıklar yapardı ve o zaman hayvan dediğınız ve tamamen kendi iç programlarıyla hareket e-den yaratıklardan ibaret kalırdınız. Herhangi bir ey karğısında öyle veya böyle davranabilme yeteneğınız ve seçeneğınız olmazdı.

Evreni sizin göz zevkınıza göre donattı. Bu gezegeni, her türlü gereksinimlerinizi ondan elde edesınız diye emrinize sundu. Güneğ'i hem bir lamba, hem sizin yağam kaynağınız yaptı; Ay'ı bir takvimci kıldı. Yıldızları ve semayı sizin ufkunuza astı, birbirinizden lezzet almanızı sağladı. Bizim gibi üst varlıkları bile sizin hizmetçileriniz yaptı... Size bu kadar ikramda bulunmuğ bir varlığa karğı gelmek ve onun emirlerini çiğnemek, tek bağına sizin gibi varlıklar için yeter bir cezadır aslında. Ama o yine de sizden vazgeçmediğı ve sizi sevdiğı için sonunda bütün günahlarınızı bağılamayı kendine yazdı. 'Rahmetim gazabımı ağıtı.' buyurdu."

"Sonunda dediğınız, ne kadar zamandır..."

"Bu da sizin yüklendiğiniz olumsuz enerjinin miktarına bağlıdır. Ne kadar çoksa, temizlenme atölyesi olan cehennemde o kadar uzun süre kalırsınız..."

-----1 93 I-----

"Yani cehennem ceza yeri değil de temizlenme atölyesi mi?"

"Öyledir ama temizlenme süreci hiç de tahammül edebileceğiniz bir iğ değildir..."

"Ama bizim bildiğimiz kadarıyla Gırk koÇanlar, yani putları ve sebepleri Tanrı edinenler ebediyen cehennemde kalacaklar..."

"Evet Ğirk büyük bir cinayettir. Bütün evreni tahkirdir. Çünkü Ğirk eĞya ile ustasının arasındaki iliĞkiyi keser. Evreni saçma ve boĞ bir oyuncak haline dönüĞtürür. Her bir zerrenin, sizin aleyhınıza davacı olduğunu düĞünürseniz, bu davadan kolay yırtmak mümkün olmaz."

"Her bir zerrenin bizim hakkımızda davacı olması ne demek?" "Ğman, bir intisaptır, eĞyayı onu var eden ile anlamaktır. Ğimdi Ğu üstünde oturduĞun kanepeyi, bir ustaya isnat etmezsen, ustasını ve ustasının sanatını tahkir etmiĞ olursun. Bakın bu kanepe sizin uzuvlarınız esas alınarak yapılmıĞ bir nesnedir. Onu yapan, bunu insan üstünde otursun diye yapmıĞ ve sizin vücut ölçülerinizi esas alarak hem sanatını, hem bilgisini, hem size yararlı olmasını düĞünerek yapmıĞ.

Evren de öyle. Her bir Ğey olması gerektiĞi gibi yapılmıĞ. Bütün zerreleriyle hem O'nun kudretine, hem bilgisine, hem varlığının tekliğine, hem varlığının zorunluluĞuna iĞaret eder. Siz O'nu kabul etmediğiniz zaman, bütün evreni nesebi gayrısahih olmakla suçlamıĞ olursunuz. Oysa yerde ve gökte var olan her bir varlık ve nesne kendi lisanlarıyla O'nu teĞbih ederler ve varlıklarının zorunlu ibadetlerini icra ederler. O yüzden de tanrı tanımazlık büyük bir cinayettir ve temizlenmesi çok çok uzun sürecek bir ameliyedir."

"Peki bütün bunlara ne ihtiyaç vardı? Kimin cennetlik, kimin cehennemlik olduğunu bildiĞine göre, neden bütün bu senaryolar?"

"Bu bir senaryo deĞil; Yaratıcı'nın, kendi sanat ve kudretini dıĞavurumudur. O, Rab'dır ve dilediğini yapar. Bunları tartıĞmak seni bir yere götürmez. Madem ki sen varsın ve madem ki teklifle karĞı karĞıyasın, asıl bu mesele üzerinde kafa yor ve kendine layık bir tavır takin... Bu dakikadan sonra Ğöyle olsaydı da böyle olsaydı

demenin bir anlamı yok... Hatta bu bile bir tür edepsizlik olur. O seni taltif ediyor, sen, ben bunu istemem diyorsun... Bu dakikadan sonra bunu söylemenin zaten pratik bir yaran yok...

Bir konu daha var. Eğer böyle bir Gey yapsaydı. O zaman da niçin bana bir fırsat vermedin, diyecektin, öyle değil mi?"

"Doğrudur hocam. Biz yazdan sıcaktır diye, kıştan da soğuktur diye yakınırsınız.... "

Bu arada Gönül bir iki kere söze müdahale etmek istedi ancak konuğunun seyrini bozmamak için sustu. SinHa:

"Sen ne söyleyecektin kızım?" diye ona söz verdi.

"Efendim bence bütün bu sorular boğ. Madem ki varız, madem ki bu tekliflerle karğı karğıyayız. Bize niçin bu teklif yapıldı yerine, bu sınavdan nasıl başarıyla çıkarız, bunu tartışmamız gerekiyor diyecektim."

"Doğru söyledin. Aslolan bu... Üstelik siz kutlu kiğilersiniz ki, bu sınavda başarılı olasınız diye ben size hizmet için görevlendirildim. Bu bile tek başına karşılığı ödenemeyecek bir nimettir."

"Doğrudur hocam. Size nasıl teşekkür etsek azdır."

"Teşekkürü hak eden ben değilim. O'dur..."

Bir süre sessizlik oldu. Sessizliği bozan Bilge oldu:

"Hocam daha önce de geldiğinizi biliyoruz. Yakın geçmişte yardım ettiğiniz birileri oldu mu?"

"Evet sizden önceki bir gazeteciydi... O da Hakk'ı arayan a-ma sürekli eğriliklere sapan biriydi..."

"Sonra ne oldu?"

"O bir hak, saf bilgi aÇığıydı ama hep aykırı yerlerde Hakk'ı arıyordu. Onu Hakk'ı

nerede araması gerektiğı konusuna ikna ettik."

"Ona da bize görüldüğünüz gibi göründünüz mü?" "Hayır onu sadece ilhamlar, rüyalar ve kendi nefsinden geliyormuş gibi hissettirilen telkinlerle yönlendirdik." "Neden ona görünmediniz? "

-----1 95 I-----

"Onun tabiatı bu kadar yüksek bir katkıyı gerektirmiyordu. Zaten inanmış ve inancının

gereklerini yapmayı arzu eden birisiydi. Sorumluluğu yüksek olmasın diye bu yapıldı."

"O zaman biz büyük bir sorumluluk altına mı girmiş olduk?"

"Evet."

"Ama biz bunu istemedik ki!.."

"Doğrudur ama ben böyle görev aldım. Size kaç kere söyleyeceğim ki, ben kendi bağıma hareket etmem..."

"Hocam bu olağanüstü bir nimet. Olağanüstü olaylara tanık olanlar eğer gördüklerinin hakkını vermemişlerse helak olmuşlar. Aynı durum bizim için de geçerli mi?"

"Tabi ki bu sizin ilk ve son Ğansınız. Eğer müdahalede biraz daha gecikseydim, sınavı bütünüyle kaybedecektınız... Bu size ilahî bir rahmettir. Kıymetini bilmek veya bilmemek size ait..."

"Hocam çok zor bir Ğey yüklenmiş olduk. Ne yapacağız Ğimdi?"

"Samimi olacaksınız. Sadece samimi... Bütün sırların bağı ih-las ve iyi niyettir. Çünkü niyet, sıradan fiilleri ibadete dönüştüren bir iksirdir... İhlas ise, kiğiyi çenette layık bir konuma çıkarır. Kömürü elmasa dönüştürür..."

"Peki o gazeteci yağıyor mu öldü mü?"

"Yağıyor ama hâlâ kendisine yapılan iyiliğin tam farkında değil... Fakat Ğimdilik istikameti doğru..."

"Ne demek istikameti doğru?"

"Meselelere doğru bakıyor ve doğru hareket ediyor, demektir."

"Meselelere doğru bakmak nasıl olur?"

"Bu da sana bağlı. Once niyetin sağlam ve düşüncen samimi olacak. Hep güzeli görmeye çalışmaktır doğru istikamet. Çünkü güzel bakan güzel görür. Güzel gören güzel düşünür, güzel düşünen yağamından lezzet alır..."

\

-----1 96 I-----

"Yani yağamdan lezzet almak da imanla mı olur? Oysa yağamdan lezzet almak bize günah gibi sunuldu."

"Yağamdan lezzet almak niye günah olsun? Ama sen o lezzette kendini kaybeder ve Yaraticını unutursan zaten felakete düğmüğ olursun. Bak Allah dostlarına. Sen onlarda hiç keder ve hüçün gördün mü? Çünkü onlar, hadiseleri gerçek sahibine isnat ederler ve rahat yağarlar."

"Hocam bunlar ne ilginç Ėeyler böyle?"

"Daha da ilginçini söyleyeyim mi? Ėman yağama sevincidir ve göz aydınlığıdır. Allah'ı bulan neyi kaybeder, O'nu kaybeden neyi bulur? Bir insan bir kere bile yağamından lezzet almamığ ve hep karamsar yağamığsa onda iman karar kılmamığtır demektir... Bu evrenin gerçek sahibini dost edinmiğ bir insanı, hangi kaybı üzer, hangi kazancı sevindirir ki..."

"Tasavvufun özü de bu galiba hocam..."

"Elbette. Esas olan Hakk'ı bulmak ve ona razı olmaktır."

"O gazeteci bu hale geldi mi?"

"Bir derece. Biz ona istemeyi yasakladığımız halde, o, zaman zaman nefsinin baskısına kapılıp yine bir Ėeyler istiyor ve cezalandırılıyor."

"Nasıl yani? Onun herhangi bir Ėeyi isteme hakkı yok mu?"

"Hemen hemen. Çünkü onunla anlağma yaptık. Biz ona kırkıncı dereceyi verdik. Buna karğılık ondan hiçbir talepte bulunmama sözünü aldık."

"Ama bu çok zor hocam!"

"Hayır zor değil. Çünkü biz, onun istediklerinin onun aleyhine olduğunu ona gösterdik."

O da bunu yağamının birçok devresinde test etti... BaÇta da söyledim ya, o Hakk'ı yanlığ yerlerde arıyordu."

"Ama Hakk'ı arıyordu... "

"Elbette o bağlangıta büyük bir istekte bulundu. Yaratıcı'dan onun sevgisini, yalnız onun sevgisini istedi. O da bedelim bağka Ėey istememek olarak koydu. Buna rağmen o güzelliğin her sureti-

I

-----1 97 I-----

ne kapıldı. Allah'a, yani mutlak güzelliğe giden yol, sayısız tuzaklarla doludur. Önce suretlerden vazgeçmek gerekir..." Bilge:

"Bu çok zor." dedi.

"Kolay diyen olmadı. Ama kuldan istenen budur. Aslında her Geyin bağı takdir edileni hoş karıştırmaktır. Neyin sizin için iyi, neyin kötü olduğunu bilemezsiniz."

Odaya gene sessizlik hakim oldu... Sessizliği bu kez SinHa bozdu:

"Kızım hani sen nasip nedir diye sormuştun ya. İşte sana cevabı: Nasip, Allah'ın sana takdir ettiği Geydir."

"Ya Gans?"

"O da, sana takdir edilen Geyin sana ulaşabilmesi için yeteneklerinin uygunluğudur.

Senin kızın sana takdir edilmiş bir nasipti. Evlenme yağıma girip evlenmen de o takdirin sana ulaşma zemini. Yani yeteneklerin artık onu kabul etmeye hazır hale gelince iş oluverdi."

"Yani insanda yetenek oluşmayınca, takdir insanı bulmaz mı?" "Elbette. Burası sebepler dünyasıdır. Takdir edilenin eline geçmesi için, yeteneğinin onu kabule hazır hale gelmesi gerekir."

"Peki İslam dünyasının geri kalmasını da aynı şekilde izah edebilir miyiz?"

"Tabi ki, başka sebepler de vardır ama temel neden bu. İslam dünyası tembellik yolunu seçerek yeteneklerini köreltti ve gelişmelerin onun eliyle gerçekleşmesini Allah onlara nasip etmedi."

"Ama hocam, 'Hak galiptir ona galip gelinmez.' denilmiş. Neden hak olan İslam mağlup durumda, hükmü kaldırılmış bir dinin mensupları galip durumda?..."

"Hakk'ın ne olduğunu iyi anlamak gerekir. İslam elbette haktır ama siz İslam'a olan bağınızı ve güveninizi kaybettiniz. Onun sizde açığa çıkarmayı amaçladığı

yeteneklerinizi, siz tembellikle körelttiniz. O da size küsüp kendine yeni vatanlar edindi."

"Yani Ğslam dünyasının geri kalmığlığı bir kader değil, öyle mi?"

"Kader değil ama ilahî takdir. Yaratıcı'nın size bir garezi yok ki... Hem demiyor mu ki

'Bir topluluk kendi halini değiştirmedikçe ben onu değiştirmem.' Demek ki kader değil.

Ama takdir, çünkü siz onu talep ettiniz."

"Evet bu bir ayet. Peki, Müslümanlar, sahneye çıktıktan kısa bir süre sonra medeniyetin

üstatları konumuna geldikleri halde, neden sonra bu mağlubiyete uğradılar?"

"Bunun sebepleri uzun... Gösterseniz bu gecelik bu kadar olsun. Hem az sonra bebeğiniz

uyanacak ve Gönül kızımız onunla ilgilenmek zorunda kalacak... BaĞka bir zaman bu

meseleyi konuğunuz. Göstersen, sen de bu arada düğün. Bakalım ne gibi nedenler

bulacaksın... Hadi Allah'a ısmarladık."

SinHa, her zaman olduğu gibi bir anda kayboldu. Onun kaybolmasıyla bebeğin

ağlaması bir oldu. Gönül, saatine baktı ve "A-aa! Nerdeyse sabah olacak saat 04.35

olmuğ." dedi ve kalkıp çocuğa yöneldi.

Bilge, öylesine kalakalmıştı. İlk defa yüreğinde derin bir pişmanlık duydu. Kendisine

nasıl bir sorumluluk yüklenecekti? Acaba o gazeteci gibi kendisinden de söz alınacak

mydı?... Gnsanın arzularının, isteklerinin bağına neler açabileceğini hiç düşünmemiştii.

Demek ki peygamberlerin yaŖamı bu yüzden çok ağır geçiyordu. Hiçbir insanın

taÇıyamayacağı garipliklere ve hikmetlere tanık oldukları için sorumlulukları da

artıyordu.

Gster istemez, Kuran'ın ilk indirilen ayetlerini anımsadı. Peygambere gelen melek, Hz.

Muhammed'e "Çok uyuma, geceleri u-yanık kal. Çünkü biz senin üzerine taÇınması ağır

bir söz indireceğiz." demişti... Bilge, sürekli huzurda olmanın, sürekli Yaratıcı ile yüz

yüze bulunmanın insanî ağırlığını ta yüreğinde hissetti. "Ben ne yapacağım ya Rabbi?

Niçin bu yükü bana yükledin? Ben bunu taĞıyamam! TaĞıyamam ya Rabbi!

Taşıyamam!"

Bilge, son kelimeyi defalarca tekrarlayıp durdu. Yüzüne adeta ölümün gölgesi
vurmuştu. Derin bir yalnızlık ve yorgunluk hisset-

-----1 99 I-----

ti. Bir gecede bütün saçları ağarmış insanların menkıbesini duymuştu ama bunun
olabileceğine hiçbir zaman Şimdiki kadar inanmamıştı... O gazeteciye düşündü. Nasıl bir
adamdı? Onda da aynı eziklikler ve iç devinimler yaşanmış mıydı?

Onunla tanıŖmak için derin bir istek duydu. Firavun'un kucağında büyüyen Musa'nın, guayb Peygamber'e duyduğu ihtiyaç gibi bir Ŗeydi bu. Kendisini nelerin beklediğini ondan öğrenebilirdi. Nitekim, Hz. Musa da guayb'in yanında Tanrı bilgilerini edindi ve Ėlk kelamı duyduğunda aklım koruyabildi... Ėçinden: "Zavallı Musa!" dedi. Tuva vadisinde peygamberlik görevini aldığı zaman dehŖetten tir tir titremiŖti. Değneğinin yılanı dönüŖtüğünü görünce nasıl korkup da kaçmıŖtı...

Uzun bir süre kendini kontrol edemedi Bilge. Dakikalar süren bu zaman dilimi içinde bedeninin sanki binlerce yıl yıprandığını hissetti. Gözleri yaŖardı. Ne yapacağını bilmez bir Ŗekilde ellerini açtı:

"Ya Rabbi senden bana gelecek bir yardıma o kadar muhtacım ki!" dedi.

Yanaklarından süzülen iki damlanın yere düŖmesiyle çıkan sestten irkildi. Damlaların bu kadar ses çıkarmıŖ olmasına hayret etti. Gazeteci ile tanıŖmak için Ŗiddetli bir istek duydu. Acaba onunla tanıŖabilir miydi? Neden ismini sormamıŖtı? Sorsaydı acaba SinHa söyler miydi?...

ğimdi aklında ne Gönül, ne çocuk, ne de yazmak istediğı ve mutlaka ses getireceğini umduğu romanlar kalmıŖtı. Hem niçin yazacaktı? Ne biliyordu ki, kime ne verecekti!..

"Ne kadar da yanılgı içindeymiŖim Ya Rabbi! 'inandım' dediğimde bile inkar halindeymiŖim meğer..." diye düŖündü. Sonra yatsı namazını kılmadığını hatırladı. Derin bir sarsıntıyla kendine geldi. "ĖŖte sen busun Bilge." dedi kendi kendine "BaŖına boyundan büyük iŖler açtın." Kafasında asıl imtihanının ne olacağı düŖüncesi vardı... DüŖündükçe de belinin iyice büküldüğünü, omuzlarının düŖtüğünü hissetti.

Bir iç sürüklenme ile aklına Hz. İbrahim geldi. Rabbi ona "Dostum!" demişti ama bedel olarak ondan oğlunu, yani dünyada sevdiği en değerli varlık olan Gımail'i istemişti. Ve o tereddütsüz oğlunu bıçağın altına yatırmıştı. Bu nasıl bir istektir ve o nasıl böyle bir emre itaatle boyun eğmişti... "Amaaan sen de! Sen kimsin onlar kim!" dedi Bilge, aklındaki kavgaları kovmak istercesine...

Kalkıp abdest tazeledi. Yatsı namazını kılmaya koyuldu. Hep ıçıkta namaz kıları ama şimdi loğluk istiyordu. Salonun ıçıklarını söndürdü. Doyasıya ağlamak istiyordu. Belki böylece iç yangını sönecekti...

Gönül, kucığında çocukla salona girdiğinde o namaza durmuştu. Gönül çocuğun alt bakımını yapmak için ıçığı yeniden yaktı. Bebeğini doyurdu. Çocuk annesinin koynunda tekrar mışıl mışıl uyumaya başlamıştı ama Bilge hâlâ namaz kılıyordu. Her rekâtı Gönül'e bir asır gibi uzun gelmişti. Mamafih o da gecenin sersemliği ve uykusuzluk arasında gidip geliyordu. Aynı derin endişeler ve kaygılar onda da vardı.

Bilge'nin son selâmı verdiğini görünce "Bitir de uyuyalım." dedi. Bilge bir baş hareketiyle ona uyumasını iğaret etti. Sonra teğbihine ara verip:

"Sen uyu canım! Sabah yakın, uyursam uyanmam. Sabah namazını kılar, biraz yatarım." dedi.

Gönül kucandaki çocuğuyla birlikte içeri geçti... Bilge öylece kalakaldı seccadenin üstünde... İlk ezan sesini duyduğunda yorgunluktan bitkin düşmüştü. Biraz daha bekleyip namaz kıldı. Bu yorgunluğa rağmen zerre kadar uykusu yoktu. Ama uyumalıydı. Çünkü saat 10.00'da dergide olması gerekiyordu ve oraya zinde gitmek istiyordu. Gstezsiz tavırlarla yatak odasına geçtiğinde sabahın ıçıkları etrafı aydınlatmaya başlamıştı.

Bilge, son birkaç ayı, SinHa ile yaptıkları son görüşme sırasında onun "araştır" dediğı Ėslam dünyasının gerileme sebeplerini incelemekle geçirmiÇti. Dergiye de eski sıklıkta yazı yazmıyordu. Genel yayın müdürünün bütün ısrarlarına rağmen, neden yazı yazmak istemediğini söylememiğti.

Fakat onun davranışlarında fark edilen değışiklik, çevresini rahatsız ediyordu. Hemen her akşam takılmadan edemediğı Erenler Kırathanesi'ne de artık pek uğramıyordu.

Bu durum onun kırathanedeki müdavim dostlarının da dikkatini çekmiğti. Nuri onu en

çok merak edenlerdendi. Derviş Nuri eski bir gazeteciydi. Son zamanlarda kimse onun tam olarak ne yaptığını ve geçimini ne ile sağladığını bilmiyordu. Ama kimsenin aklına da bu soruyu sormak gelmemişti. Erenler Kırathanesi onların dünya gamından kurtulmak için seçtikleri bir mekandı. Herkes orada en alicenap tarafını gösteriyordu. Derviş Nuri de oranın müdavimiydi ve çoğu kere eğer Bilge önce gelmiçse onun masasına gider, kendisi önce gelmiçse Bilge'yi kendi masasına çağırırdı. Sık sık Bilge'ye takılır, "Erenler, biz sizinle yanlış çağa gelmiçiz." derdi. Sonra da gülerek: "O kadar da bozulma. Hurdacılar çarğısına düşmüş antika gibiyiz. Meraklanma bir gün mutlaka birileri bizi fark eder. Biz bu âlemin harcıyız oğlum. ęu kelli felli insanlar var ya, onların hepsi bizim sayemizde ayakta durabiliyorlar." derdi. Bilge her seferinde onu gülümseyerek karğılar ve cevap vermezdi.

Bilge'nin uzun zamandır ortalıkta görünmemesi Derviş Nuri'yi iyiden iyiye meraklandırmıştı. Kırathane sakinlerine sorduğu sorulara doyurucu yanıtlar alamayınca bir gün dergiye uğramıç ve Bilge'yi sormuştu. Bilge'nin dergiye de sık uğramadığını, ara sıra gelip yazısını bıraktığını öğrenince merakı daha da artmıştı. Mera-

kını gidermek için onu evinde ziyaret etmeye karar verdi. Misafirlik için Bilgelerin kapı zilini çaldığında elinde kitap olması muhtemel bir hediye paketi vardı. Onu "Kızımıza küçük bir armağan." diyerek kapıyı açarak kendisini karşılayan Gönül'e uzattı. Gönül, "Zahmet etmişsiniz." diyerek hediyeyi Derviş Nuri'den aldı ve kendisini içeri buyur etti.

Sesleri duyan Bilge, okumakta olduğu kitabı bırakarak antreye kadar geldi.

"Hayrola Derviş abi, kızımıza kitap mı getirdin?" sorusuyla gülerek onu karşıladı..

Derviş:

"Evet.

Abdülkadir

Geylani'nin

'Futuhu'l-Gayb'

yani

'Bilinmezlik

Aleminin

Fethedilmesi' adlı kitabı..." Bilge ona takıldı:

"Bizim kız daha okuma çağına gelmemişti ki! Niçin zahmet ettiniz?"

"Ne zahmeti? Hem zahmetle rahmet arasında bir tek nokta farkı var. Zahmetin noktasına katlanırsan rahmete dönüşür."

Bilge, Derviş Nuri'yi salona buyur ederken, eski Türkçe'de rahmet ve zahmet kelimeleri arasında gerçekten bir tek nokta farkı olduğunu hatırladı: "Doğru söylüyorsun abi. Hiç düşünmemiştim." dedi.

Derviş, kendisine gösterilen koltuğa otururken; "Sonra, onun o-kuma yazma bilmediğini nereden biliyorsun. Kimse burada okur yazarlığı öğrenmez. Sadece eskiden bilip

unuttuklarını yeniden öğrenir. O da okur yazar biri. Göreceksin, onunla övüneceksin.

Seni bile geçecek." dedi.

Bilge, iddiaların bir Çaka olduğuna kanaat getirerek, "Bizi geçmek iÇ değil. Senin gibi olsun yeter." dedi. DerviÇ Nuri:

"Aman! Allah korusun. Ağır bir laf ettin, inÇallah kalem bu sözü yazmadı ve umarım onun nasibi bizim gibi berduÇluk olmaz. Bizim bahtımıza düÇen kalenderlik, onun bahtına hikmet ve iffet düÇsün dilerim... Biz ÇiÇeyi taÇa çalmıÇız. Kimse bize itibar etmez."

Kısa bir sessizlik oldu. Bilge, DerviÇ'in ziyaretinin asıl nedenini merak ediyordu. Çünkü DerviÇ'le yıllardır görüÇürlerdi ama bir-

-----1 103 I-----

birlerini hiç kendi mekanlarında ziyaret etmemiÇlerdi. Hem DerviÇ'in maksatsız ziyareti de vaki değildi... O yüzden de Bilge sabırsızlıkla, DerviÇ'in konuya girmesini istiyordu.

Ancak Derviş Nuri havadan sudan söz ederek lafı uzattığı için merakını gideremiyor-du.

Bilge, sonunda dayanamadı ve ziyaretin asıl maksadını kendi sormaya karar verdi:

"Eee hayrola Derviş abi. Bu görklü ziyaretini neye borçluyuz?" "Yok öyle önemli bir maksadımız. Biz kızımızı ziyarete geldik." "Hadi hadi! Doğru söyle. Kız nerede ise dört aylık oldu. Maksat o olsaydı daha erken gelirdin. Hem sen hiçbir Ğeye sevinmez, hiçbir Ğeye üzülmzsın. Asıl muradını gerçekten merak ettim."

"Ğnan ben de seni merak ettim. Bir hayli de özledim. Son zamanlarda Erenler'e de gelmiyorsun. Her ne kadar seninle özel hayatlarımızda bir yakınlık olmadıysa da kıraathaneye gelmeyi kesince eksikliğini duydum. Ne haldesin, gelmeyiĞinin sebebi ne, bunu öğrenmek istedim."

"Özel bir sebebi yok. Biraz tembellik..."

Bilge bunu söylerken yüzünün nasıl bir renk aldığını bilemiyordu ama Derviş, onun yüzünün kızardığını fark etti.

"Gönül kızımızla bir probleminiz mi var? Biliyorsunuz, bazen insanlar bir Ğeyi çok isterler ama, o onların en büyük imtihanı olur. Bazen de bir Ğeyi istemezler ama o onların göz aydınlığı olur... Eğer bir problem var da bizim bir yardımımız dokunacaksa hazırız."

Bu arada Gönül, elindeki kahve tepsisiyle içeri girdi:

"Derviş abi, pardon size abi diyebilirim değil mi? Sizin adınız bizim evde o kadar sık anılıyor ki, nerede ise sizi kendi abim kadar tanıyorum." Derviş, bundan bir haz duydu:

"Bilge sağ olsun. Hiç göstermiyordu ama demek bizi seviyor-muĞ. Dilerim, Rabbim ona gerçek sevgiyi tattırsın" dedi. Sonra tam kalenderce bir tavırla:

"Bu da dua mı oldu, beddua mı bilemiyorum. Çünkü o zor zanaat." diye kendisiyle çekiĞti. Yine bir sessizlik hakim oldu. Bu arada her ikisi de boĞluğu doldurmak için

kahvelerine saldırdılar.

Gönül, arada bir salona girip çıkıyordu. Son olarak su getirdi ve bir sandalyenin köşesine ilişti. Çünkü o da, bu gerçek yağından çok daha yağı görünen insanı merak etmişti. Adeta, zamanın eliyle değil de bir iç yangının veya ağır bir çilenin etkisiyle yağılmış bu adamı yakından tanımak istiyordu.

Tuhaf bir çekiciliği vardı. Gönül, çaktırmadan onu bütün haryan-la inceliyordu. Kendi kendine "Ne kadar aydınlık bir yüz. Sanki derisi gerilmiş de akma flüoresan lambası takmışlar..." dedi. Kırlanmış saç, belki bir haftadır kesilmemiş sakalı, yakası açık, eski ama temiz gömleği dikkat çekiyordu. Yakasının açık yerinden taan göğüs kılları, içindeki yangından dıa taan alevlerin uçları gibi geldi Gönül'e. "Bu adam yaayan bir hasret, gün dolduran bir gurbet yolcusu." dedi içinden.

Dervikle bir ara göz göze geldiler. Dervik adeta, "Çimi okumaktan vazgeç." der gibiydi. Gönül irkildi ve hemen kendisine bir iğ uydurup salondan çıktı. Dervik, Gönül'ün salondan çıkmasını fırsat bilerek:

"Bu iğ kızımızla ilgili değil, anladım. Çünkü o içi aydınlanmış biri gibi geldi bana. Kalbi diri ve alını secdeli." dedi. Bilge:

"Evet Dervik abi, örtülü değil ama çok sağlam bir imanı var. Namazını da kılar. Allah'a yakındır. Diyebilirim ki benden daha erdemli ve benden daha mümin..." Sonra da ağzından kaçırdı:

"O bir muhsin. Hocam öyle demişti..."

Bilge bu sözü söyler söylemez derin bir kaygıya kapıldı. Onu nasıl tevil edeceğini düşünürken. Dervik, onun korktuğu soruyu sordu:

"Hangi hoca?"

Bilge yakalanmışlığın telağıyla ne yapacağını ıardı. Yalan söylemek istemiyordu,

ondan kimseye bahsetmeyeceğine de söz vermişti.

Fakat Derviş sanki onun zorda kaldığını fark etmişçesine konuyu değıştirmeyi tercih ederek ilk soruyu hiç sormamış gibi sözü yazılarına getirdi:

-----1 105 !-----

"Dergiye artık fazla yazı yazmıyormuşsun. Benim de dikkatimi çekti ama geçen yazın çok enfesti. Okumaktan büyük keyif aldım, seni tebrik ederim." dedi.

Bilge konunun değışmiş olmasını n rahatlığıyla:

"Esağfirullah Derviğ abi, senin bizden alacağın bir Ėey yok. Biz senin sohbetine meftunuz..." dedi.

"Yok yok, tevazu göstermene gerek yok. 'Gafleti Arayan Derviğ' yazın beni çarptı. O yazı gaybin sızıntılarını tağıyordu. Öyle yağanmadan yazılacak Ėeyler değildi... Sana bir Ėeyler olmuğ ama bilemiyorum. Fakat söylemeliyim. Gördüğün veya yağadığın ne olursa olsun kendini koyuverme. Hele insanlardan gizlenme. O zaman sana ya deh derler ya da veli. Her ikisi de tehlikelidir." Bilge:

"Deliliğın tehlikesini anladım ama veliliğın ne tehlikesi var?"

"Keğke deli olsan... En çok seninle dalga geçerler fakat sana önem vermezler. O zaman da rahat yağarsın. Ama adın veliye çıktı mı yandın?"

"Neden böyle düğünüyorsun?"

"Veli bilirlerse, kimisi senden kadın ister, kimisi kocasını düzeltmeni bekler, kimisi senin dualarınla zenginliğe ermeyi diler, kimisi cennetin anahtarlarını talep eder... Daha da kötüsü seni iyi bilerek sana ihsanda bulunmak isterler. Bu sayede de senden huzur, güven ve cennet satın alacaklarını umarlar. Halbuki sen, kendinin iyi olduğunu bilsen, zaten iyi olamazsın, gerçekten o makamda isen zaten o verdikleri senin bedenine dert olur. Kısacası o makamlar sana bana göre değil. Amanaman, adını deliye de veliye de çıkarma. Ėstemezsen de eski bağlantılarını kesme." Bilge:

"Derviğ abi herkes ne olduğunu bilir. Benim veli olmaya kabiliyetim yok. Delilik de elimizde olan bir Ėey değil. Takdirde ne varsa rıza göstermekten bağka çaremiz olmadığını biliyorum."

Bilge biraz rahatlamığtı. Geriye yaslandı ve konuyu bağka bir alana kaydırđı:

"Derviş abi, bir türlü çözümleyemediğim bir problem var. islam âleminin niye bu denli gerilediği sorusu, beynimi kemirip duruyor. Sen bu konuda neler düşünüyorsun?"

Derviş, kendinden gayet emin bir yanıt verdi:

"Hakk'in hatırını bilemediler de ondan..."

"Hakk'ın hatırı nedir?"

"Ateşin ateş olduğunu bilmek ve ona, onun tabiatına göre davranmaktır. Su aktı biz baktık, kuş uğtu biz ilgilenmedik, rüzgar yıktı biz aldırmadık. Başkalari yeni Ėeyler öğrenirken, biz bildiklerimizi de terk ettik. Kısacası Hakk'in hatırını bilmedik. Allah bize Kuran'da ibret almamız için, sayısız misaller veriyor. Bak Peygamberin 'Çok okuyun.' dediği Yasin suresinde Allah yeri anlatır, göğü anlatır; 'ĖĖte size bir delil, ölü toprak... ĖĖte size bir delil daha karanlık geceden gündüzü çıkarır... ĖĖte size bir delil daha sizi bütün hayat kaynakları içine konulmuş gemiye bindirdi...' gibi uyanlarla âlem hakkında düşünmemizi ve ibret almamızı istedi ama biz gidip onu ölülere okuduk...

Anlıyor musun? ĖĖte Hakk'ın hatırını bilmemek bu..." Bilge:

"Bunları okuyabileceğimiz bir eser biliyor musun?"

"Var tabi. Ama önce kıзма getirdiğim kitabı oku sen. Sonra sana diğer kitabı da veririm. Doğrudan senin sorularına cevap verecek kitabı..."

"Adım söyle ben alırım."

"Hayır söylemeyeceğim. Çünkü sen isme bakıp reddedersin. Ben sana getirirsem okumak zorunda kalırsın."

Bilge, bu ince iğnelemeden alınmadı. Çünkü, daha önce sergilediği radikal tavırlariyle insanlari olduğu gibi, kitapları da sınıflandırmış, büyük bir kısmını toptan reddetmişti. Derviş onun bu halini bildiği için, böyle bir söz sarf etmişti. Bilge alınganlık yapmadı:

"Derviş abi çok kr geçti o haller. ğimdi çok iyi biliyorum ki yeryüzünün en anssız adamı ben deĝilim ama en cahil adamı benim. En iyi bildiĝimi sandıĝım konularda bile ayaĝımın yere basmadıĝını öğrendim. Bildiklerimin cehaletime bile yetmediĝini anladım. Eski halimizi de cahiliye dönemimizin adetleri say." Derviş:

-----1 107 i-----

"Sen yanan aĝacı görmüŐsün Bilge. Sana söyleyecek bir eyim yok. Allah yardımcın

olsun."

Bilge, DerviG'in her Geyi biliyormuG gibi görünen tavrından hayli etkilenmiGti. Bir ara onun her Geyi bildiğini ama bilmezlikten geldiğini sandı, neredeyse SinHa diye bir ruhaninin gelip onu eğittiğini ağzından kaçıracaktı ama kendisine hakim oldu:

"Yanan ağaçtan neyi kastediyorsun?"

"Bildiğimiz yanan ağaç. Musa'ya yol gösteren ağaç!" Bilge, SinHa'nin geldiği son gecede, yaGadığı iç çekiGmeyi hatırladı. Kendisi de buna benzer çağrıGımlar hissetmiGti. ğimdi DerviG'in bazı Geyleri bildiğine biraz daha emin olmuGtu. Birdenbire onun bir zamanlar gazeteci olduğunu hatırladı. ğaGkınlıkla:

"Siz eskiden gazeteciydınız değil mi?" dedi.

DerviG Nuri, aniden kendisine yöneltilen sorudan dolayı afallamıGtı. Bu alakasız sorunun neden sorulduğunu merak etti ama ilgisiz bir tavırla:

"Evet." dedi. "Ancak, bana uygun bir iG olmadığını anlayıp ayrıldım."

Derin bir soluk alarak iç geçirdi. Eli masadaki sigaraya uzandı: "Bir sigaranı yakabilir miyim?" dedi ve cevap beklemeden alıp yaktı, bir nefes çektikten sonra Bilge'ye döndü:

"Hayrola nereden çıktı bu? Gazeteci mi olacaksın?" Bilge: "Hayır sadece konuyu biraz dağıtmak istedim." DerviG: "Yani biraz gaflet arıyorsun. Elbette gaflete de insanın

ihtiyacı var. Unutmanın ne büyük nimet olduğunu ancak büyük acıları yaGayanlar bilir.

Ğnsanın, hep mukaddes bir huzurda olduğunu bilmesi kadar büyük ve ağır bir Gey yoktur. Ne yiyebilirsin, ne içebilirsin, ne ihtiyacını görebilirsin. Allah gafleti yarattı ki insanlar huzur içinde yaGasınlar. O huzur hali hep devam etse ve insan buna dayanabilse sokakta üst boyut yaratıklarla kucaklaGırdı..."

DerviG sözünün burasında durdu. Sigarasından derin bir nefes aldı. Külünü usluca kül tablasına silkeledi. Dakikalarca sigarasıyla ilgilendi ve sonra arkasına yaslandı:

"Sen hiç onlarla karşılaştın mı? Onlardan birileriyle konuştuğun mu?" Bilge sorunun asıl maksadını anlamamış gibi davranmayı tercih etti:

"Öyle Geyler oluyor mu? Gerçi bazı Allah dostlarının ruhanilerle görüştükleri hatta onlardan ders aldıkları menkıbe kitaplarında geçer ama o tür Geylerin bu asırda olması mümkün mü?.." Derviş:

"Neden mümkün olmasın? Çocuklar doğuyor, yağmur yağıyor ve hâlâ kumrular Gehirlerde bulunuyorsa, Allah kullarından ümidini kesmemiş demektir. Ne zaman ki yağmur yağmaz ve Gehirleri kargalar doldurur, o zaman belki onların gelmesi veya birileriyle ilgilenmesi kesilebilir."

Bilge, Derviş Nuri'deki derin bilgiye hayran kaldı. Gerçi hiç entelektüel ifadeler kullanmıyor, teknik ifadeler sarf etmiyordu ama benzetmelerle bildiği her Geyi kolay bir üslupla aktarabiliyordu. İçinden "O tam bir irfan eri. Meseleleri kuş bakışı görüyor. Cümleleri açık. Bütün ifadeleri, olayın tanıyımları gibi duru." diye geçirdi:

"Sen böyle biriyle konuştuğun mu?"

"Allah bizi anamızdan, babamızdan ve sevgililerimizden daha çok sever ve korur.

Elbette ki yanlış giden kulunu uyarır. Arıya, karıncaya vahyeden Allah, âlemin efendisini de aralarından seçtiği insanlara niçin vahyetmesin, ilham vermesin, elçiler göndermesin?.." Biraz durakladı ve sonra:

"Tabi bu vahiy ile Tanrı elçisi peygamberlere gelen vahiyleri birbirinden ayırmak gerekir. Peygamberlere gelen vahiyde kuşkuyla yol açacak hiçbir Gey yoktur. Ama bizim için risk yüksektir. Muhyiddin Gbnül'Arabi kitaplarında sık sık 'Bana Günler vahyedildi.' der ve hemen ekler: Ama ben peygamber değilim.' Çünkü O, peygambere gelen vahiy ile kendisine gelen örtülü vahyin yani ilhamın aynı Gey olmadığını biliyordu. Kendisine

verilen bilginin sağlam ve hak bilgi olduğunu belirtmek için 'Bana vahyedildi.' dedi.

Ama kendisinde peygamber istidadı olmadığını ve bu hak bilgilerin kendi tabiatından geçerken hak olmayan suretlere bürünme

-----i 109 I-----

ihtimali olduğunu bildiği için de 'Ben peygamber değilim.' dedi." açıklamasında bulundu.

"Bu ifadeyi kullanmak zorunda mıydı?"

"Hayır ama o kendisindeki bilgiye duyduğu saygıdan dolayı bu yolu seçti. Ama insanlara gelen ilhamın kaynaklarını bildiği i-çin de, kendisine hak suretinde zahir olan bilginin bir bağkasını yanıltabileceğini anladı ve 'ben peygamber değilim.' dedi. Böylece sözünü tartığılabılır kıldı."

"Ėlhamın kaynakları nelerdir?"

"KeÇif ehli de dahil insanların ilham sayabilecekleri fısıltılar dört kaynaktan gelir.

Rahman, melek, nefis ve Ėeytan. Rüyalarımız da bu dört kaynaktan beslenir... EĞer bir dürtü sürekli ise o ya Rahman'dandır ya nefisten. Kesintili ve ısrarcı değilse melekten veya Ėeytandandır."

"Peki insanlar bir bilginin ilham olup olmadığını nasıl anlıyorlar?"

"Sen hiç, birdenbire seni eyleme ve harekete geçiren dürtüler almaz mısın?"

"Alırım."

"ĖĖte o, bir tür ilhamdır. Hatta bazen dilin kilitlenircesine bir Ėeyi tekrar eder durursun.

Bu sende de olmaz mı?"

"Hiç dikkat etmemişim. Belki de olmuştur."

"Muhakkak olmuştur. Ėnsan bir nefesli saz gibidir. Üfleyen ve üflenen aynıdır ama yetenekler farklı olduğu için sesler farklı çıkar."

"Peki bir ilhamın veya dürtünün Rahman'dan mı yoksa Ėeytandan mı kaynaklandığını nasıl anlarız?"

"Sana gelen ilhamı veya içine doğan fikri Kuran ve hadis ölçüsüne vurdun mu, anlarsın.

Ėnsan muazzam bir varlıktır. Her bir insan, teorik olarak Cenabı Hakk'a muhatap olacak donanımda ve yaratılığtadır. Ama o bunu bilmez veya unuttur."

"Unutma nasıl olur?"

"Kuran'da sık sık 'Biz onların kalplerini mühürledik. Gözleri var görmezler, kulakları var duyamazlar, kalpleri var kavramazlar.' ifadeleri geçer. Sence bununla Allah bize neyi anlatmak istiyor?"

"Bilemiyorum."

"Rahmetinin geniĞliğini. Ve diyor ki, 'Ey kulum ben sana benden gelecek nimetleri alacak kabiliyeti verdim. Sen ise yanlışta ve ihsanımı kabul etmemekte ısrar ettin. Ben de senin kalbini kılıfa soktum ve sen artık duymayacaksın.'" "Kalbi diri olmak, bu mudur?"

"Elbette. Ama nice kalbi diri yaratılmış insan var ki, inatçılık ve nankörlükle kalplerinin kapanmasına yol açarlar. Yani ezelde 'saadet ehli' olarak takdir edilirler ama onlar 'Çakiler' sınıfında kalmayı yeğlerler. Allah da o kalpleri kilitler ve artık Hayırdan nasiplerini keser..."

"Peki ilahî takdir sabit değil midir? Bizim bildiğimiz said doğan said ölür, Çaki doğan Çaki ölür."

"Sabit olanlar vardır, olmayanlar vardır. Örneğin, ben seni yabancı bir ülkeye teknoloji eğitimine gönderiyor ama sen gidip Çarkıcı oluyorsun"

"Peki O, benim 'Çarkıcı' olacağımı bilmiyor mu?" "Elbette biliyor. Ama sana yaptığı takdir evvelkisi. Sen tercihini kullanıyorsun, O da istediğini halk ediyor."

Bilge, iliklerine kadar titredi. DerviÇin de duyabileceği bir Çekilde "Rabbim bize hidayet verdikten sonra kalbimizi saptırma." diye dua etti. DerviÇ yüksek sesle "Amin!" dedi.

"Peki kader deĞiÇebilir mi?"

"DeĞiÇiklikten neyi kastettiğine bağlı. Eğer sen kendini kastediyorsan, sorun yanlış. Sen kaderinin ne olduğunu bilmiyorsun ki deĞiÇip deĞiÇmediğini bilesin. Eğer Allah'ın

bilgisinde bir değişiklik olup olmadığını kastediyorsan, böyle bir Ğey yok. Onun bilgisinin dıĞında bir hareket veya eylem yok ki. O senin hangi zeminde nasıl hareket edip etmeyeceğini bilir. Bununla birlikte önü-

-----1 111 I-----

ne sayısız alternatifler çıkarır ve sen kendi iradenle birini seçersin. göyle bir örnek vereyim. Örneğin sana bir bela iner. Ama verdiğin bir sadaka onu karĞılar ve baĞından savar. Cenabı Hak da o belayı kaldırır veya tebdil eder. Buna kaderi muallak yani askıdaki kader denir. Bu da Allah'ın insan iradesine verdiği önem nedeniyledir." "Biraz

daha açar mısın?"

"Say ki sen bir tren kullanıyorsun. Sayısız makasların bulunduğu bir kavGağa geldin.

Tam olarak ne yöne gitmen gerektiğini de bilmiyorsun. Ama sonuçta bir yön seçersin ve o tarafa gidersin. Hepsine aynı anda gidemeyeceğine göre... Orada seni etkileyenin ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Tam değil ama neticede içime doğan bir dürtü ile bir yönü seçerim."

"Hah iÇte mesele orada. Püf noktası da orası. Az önce sana kalbin dört kaynaktan ilham aldığını ve dürtülerin de ondan doğduğunu söylemiÇtim. Eğer elinde sağlam bir ölçü olsa, hep doğru yönü seçer ve mutluluğa kavuÇursun. Ama bazen nefsin, bazen Çeytan sana Sureti Hak'tan görünür ve seni yanılıÇa sevk eder. Sen de yöneldiğin yolda baÇına gelecekleri haketmiÇ olursun."

"Bunlar çok karıÇık meseleler..."

"Doğrudur. Zaten Peygamberimiz ümmetini kaderi fazla tartıÇmaktan menetmiÇ. Ama bu bahsi yine de anlaÇılabilir Çekilde izah e-denler vardır. Hem de çağımızın bir Ğslam düÇünürü tarafından."

"Kim?"

"Eee, bunu bilmek de senin derdin olsun. Zaten bizim temel meselemiz bu kolaycılık ve hazırcılık değil mi?" "Nasıl hazırcılık?"

"Cenabı Hak kendi rahmetinden, bütün peygamberleri bizim yaÇadığımız bu bölgede göndermiÇ. Bu gösteriyor ki biz Doğu milletlerinin gerçek huzuru ve geliÇimi din ile dir. Bu büyük bir nimet. Biz her hikmeti ve bilgeliği hazır bulmuÇuz. Bu hazır bilgelikle medeniyet ve terakkide bir yere gelmiÇiz, sonra onları tabu haline getirip gerçek an-

lamlarını bir yana bırakmıŒız. Zamanla önceki bilgilerimiz de cahillerin elinde hurafeye dönüŒmüŒ. Çünkü bilgi, cahilin elinde ancak hurafe olarak kendisini açığa vurabilir.

Ama bak diğér milletler, her hakikati araŒtırarak elde ettiler Her taŒın sertliğini baŒlarını kırarak anladılar O yüzden de elde ettiklerinin kıymetini bildiler ve onu bir nesilden diğér nesle aktararak çoğalttılar Böylece onlar ileri gittiler Biz ise hazır bilgileri bile hurafeye dönüŒtürdük. Daha sonra da bir yığın baskılar ve cehalet içimizde dal budak saldı, o da nifak ve kargaŒa getirdi. Ümidimizi kaybettik. Dünyayı kalben terk etmek yerine kesberi terk ettik. Medeniyet ocaklarımız söndü. Œslam da geri kaldı..."

Bilge iyice ŒaŒırmıŒtı. Œçinden "Bu adam her Œeyi bilerek söylüyor Bana verilen ödevden bile haberdar" diye geçirdi. DerviŒ, Gönül'ün ikram ettiğí meyvelerden sadece bir elma yedi. Saate bakıyormuŒ gibi koluna baktı. Kolunda saat yoktu ama:

"Aaa!... çok geç olmuŒ! Ben kalkayım müsaadenizle" dedi ve sonra Gönül'e döndü:

"Güzél gelinim, sana zahmet verdik. Hakkını helal et. BoŒ laflarla baŒını ŒiŒirdik." dedi.

Gönül:

"Estağfirullah efendim. Büyük bir zevkle ve merakla dinledim. Hatta aklıma gelen bazı Œeyleri sırf sizin güzel konuŒmanızı kesmemek için sormadım. Ama mutlaka sizleri yine bekliyorum. Sıklıkla gelerseniz sevinirim." DerviŒ:

"Siz böyle güzel yüzle beni karŒılırsanız, ben hep gelirim ama ben, kendisine yüz verilecek bir insan değılim. Bilge'yi merak ettiğim için geldim. Onu sadece kendınıza saklamayın, bizim de ona ihtiyacımız var Bizim fakirhaneye gelmeyeceğini biliyorum.

Ama bari zaman zaman kıraathaneye gelsin de bize yüzünü göstérsin." Bilge:

"Aman DerviŒ abi beni Œımartma! Nefis sünger gibidir Övgüyü hemen emer"

DerviŒ Nuri'yi, Gönül kapıya kadar, Bilge sokağın baŒına kadar uğurladı.

Bilge, Derviğ'i uğurladıktan sonra eve dönerek kapıdan girince, G n l' n elindeki altın bilekliği dikkatle incelediğine tanık oldu. G n l, bilekliği Bilge'ye göstererek:

"Bak seninki ne getirmiğ!" dedi. Bilge, kendisine uzatılan k nyeyi alıp inceledi.

Bilekliğin  zerinde "Bet l" yazılıydı. Bilge, kızının adını Derviğ Nuri'ye hiç söylemediğini fark etti:

"Bu adam kızın adını nereden öğrendi? Ben kimseye söylemedim ki! Sadece dergideki bir iki arkadağ biliyor. Onların da söyleme olasılıkları hem az, hem anlamsız."

"Bilge, bu adam boğ biri değil! Konuğmalarını dinlemedin mi? Meselelere ne kadar

vakıf Bunlar sadece okumakla, öğrenmekle elde edilecek eyler miydi?"

Bilge Hayır anlamına kağırlarını kaldırdı. Ve ekledi:

"Ben daha ileri gideceğim. Bana göre bu adam SinHa'nın sözünü ettiği gazeteci. SinHa adamın hâlâ gazetecilik yapıp yapmadığını söylemedi. Bir arkadağ,  dört sene önce, hem de mesleğinin iyi bir yerinde iken gazeteciliği bıraktığını söylemiğti. Ama nedenini sylememiğti. Bizi de bilinçli olarak gelip buldu." Gnl de en az Bilge kadar ürperdi:

"Neler oluyor Bilge, Allah'ını seversen söyle de rahatlayayım!" "Keğke bilseydim..."

Ama görüyorsun ki dünya boğ değil... Hem anımsıyor musun geçen yıl okuduğun bir

kitapta, 'insanın hilafetinin anlamı, onun evrenin ruhu olmasında yatıyor' diyordu. Ve

yanlığ anımsamıyorsam, o cümlenin devamında 'Ruh mesabe-sindeki insanlar

tükendiğinde evrenin varlığını sürdürmesi de imkansızlağır' Ėeklinde bir cümle vardı."

Gnl anımsadığını belli etmek için bağını salladı.

O gece Betl rahatsızlandı, onu yakındaki bir kliniğe götürdüler Ateği ykselmiğti.

Küçük bir müdahale ile ateğini dĞrdler ama doktor, her ihtimale karĖı bir süre

hastanede kalmasını uygun grmĞti. Sabaha karĖı çocuğun ateği tamamen dĞmĞti.

Nöbetçi doktor, artık çocuğu gtrebileceklerini söyleyince rahatlayarak eve döndüler..

ÇÖZÜLME

Bilge daha sonraki günlerde sık sık Erenler Kırathanesi'ne uğradı. Fakat bir türlü Derviş Nuri ile karşılaşmadı.

Birkaç gün sonra Derviş Nuri'yi kahve sakinlerinden sormaya karar verdi. Çaycı Arif Baha'ya, Derviş'in gelip gelmediğini sordu. Oda:

"Haa! Ya sahi o son günlerde gelmiyor. Acaba başına bir iş mi geldi? Buraya uğramadan edemezdi. Hayret neden hiç aklımıza gelmedi ki!"

Tek eliyle taşıdığı ve üzerinde en az otuz çayın bulunduğu tepside servis yaparken bir yandan da konuşmasını sürdürüyordu:

"Tüh be insanlık esattan ölmüş! Adamı hiç merak etmedik. Yüzde yüz hastadır. Evini bilen var mı acaba?"

Nargilesinden bir nefes çeken Hurşit adlı bir müdavim:

"Yine kimin hakkında konuşuyorsun Arif Ağa? Bana ıhlamur bırak..." diye seslenince Arif baba arkası dönük cevap verdi:

"Şu bizim Derviş abiden söz ediyorum Hurşit Efendi. Son zamanlarda gelmiyor da.

Delikanlı sorunca aklıma geldi. Kendi kendime konuşup hayıflanıyorum. Şu kadar zamandır adam ortalarda yok, hiçbirimiz merak edip adamı sormadık." Hurşit ciddileşti ve:

"Hakikaten yahu, adam bir süredir ortalıkta görülüyor. Oysa her akşam takılırdı." diyerek kendisini ayıpladıktan sonra yüksek tondan çevreye seslendi:

"Derviş'in evini bilen var mı?"

Hiç kimseden ses çıkmadı.

-----1 115 I-----

Ertesi günlerde de Bilge, Derviş'in adresini öğrenmek için defalarca Erenler'e gelip gitti

ama onun kaldığı yeri bilen çıkmadı. Bilge "Bunda bir iğ var." diyordu.

Kafası Derviğ'le meğgul bir Çekilde eve geldi. Kaygılı bir ifade ile:

"Bu gün de bulamadım." dedi. Gönül de üzüntüsünü ifade etti. Gönül üzüntüsünün yanı sıra bir keğfini Bilge'ye anlatmak için sabırsızlanıyordu. Keğfi kendisince o kadar önemliydi ki içi içine sığmıyordu:

"Biliyor musun, ben iğın sırrını çözdüm."

"Hangi iğın?"

"Bizim kız ne zaman huysuzlaGırsa bakıyorum ki bilekliği kolunda değil. Ben birkaç deneme yaptım. Bilekliği çıkarır çıkarmaz ağladı. Onu takınca susuyor..."

Bilge "Hadi canım!" diyecekti ama vazgeçti.

Gönöl, onun inanmadığını anladı.

"Bak sana ispat edeceğim!" dedi ve gidip uyumakta olan çocuğun kolundan bilekliği çıkardı. Daha üç dakika geçmeden Betöl uyandı ve ağlamaya bağladı. Sancısı varmıG da yardım istiyormuG gibi ağlıyordu. Bilge çocuğu yerinden alıp kucağına yatırdı ve gazını çıkarmak için sırtını sıvazladı. Ama bir türlü ağlaması kesilmiyordu. Gönöl:

"Bak Ğimdi sen de inanacaksın!" dedi ve bilekliği kızın bileğine taktı.

Betöl ağlamayı kesti. Bilge hayretle:

"Bu bir keramet!" dedi. Gönöl "Ben de öyle düğünüyorum." anlamında bağını hafifçe sallayarak onu onayladı.

Bilge o güne dek, "Bu çağda keramet olmaz!" diye düğünüyordu ve bu düğüncesini bütün tanıdıklarına açıkça söylüyordu. Kendi kendine, gördüğünün bir yanılgı olup olmadığını sordu. ğartlanmıG olarak üst üste gelen rastlantıları keramet olarak mı yorumlu-yordu acaba? Sonra SinHa ile olan konuğmalarını anımsadı ve in-

san aklının kuşatamadığı pek çok kavramı, ilintisiz izahlarla, akılla yorumlanabilir hale getirdiğini düşünüyordu. "Şu insan bilmediği şeyin düşünürüdür. Biz kendimizde o halleri göremeyince hiç kimseye yakıştıramıyoruz galiba." dedi.

Keşfettiği garipliği Bilge'ye anlattıktan sonra, rahatlayan Gönül, o akşam annesine gideceklerini hatırlattı. Bilge;

"Ben bu kıyafetlerle gidebilirim değil mi?" diye sordu gülerek. Gönül:

"Amaaaan sen del Benimle dalga geçme. Sana bir kere bir şey söyledik diye ikide bir yüzümüze vurma. Sen babamı bilirsin. Her zaman her yerde resmî bir adamdır. Ben de o yüzden düzgün bir şeyler giymeni istemiştım. Ne var yani, bunu iki de bir bana hatırlatıyorsun? Hem seninle evli olan, onlar değil benim. Ve ben de senden memnunum."

"Şaka yaptım karıcığım! Sen de çok alıngansın. Şu an ben de senden memnunum."

O gece kayınpederi Bilge'ye fazla takılmadı. Herkesin ilgi odağı Betül idi. Betül de herkesi memnun edecek kadar cilveliydi. Kayınvalide Şefet Hanım çocuğun kendisine güldüğünü söyleyerek, bundan kendisine büyük bir pay çıkardı. Muhsin Bey ise, Betül'ün kendisine güldüğünü iddia etti. Ama kayınvalide farklı kanıdaydı. "Hayır sen kucağına alınca ağladı!" dedi.

Muhsin Bey, bu sözden alındı ve

"Ne yani torunumun beni sevmediğini mi iddia ediyorsun? Böyle saçma saçma konuşup sinir bozma!" diye karşılık verdi. Neyse ki Gönül vaktinde müdahale etti ve ortalığı yatıştırdı. Kızını kucağına alıp,

"Tabi ki o dedesini de sever, anneannesini de." demek suretiyle büyüme istidadı gösteren tartışmaya son verdi.

Ziyaret sonrası eve fazla geç olmayan bir saatte döndüler. Onlar evden çıkarken Haluk eve yeni geliyordu. Her zamanki gibi şirkette iinin çokluğundan şikayet etti ve geciktiği için özür diledi.

-----1 117 I-----

Ama herkes gibi Bilge de bu sözünün öylesine söylendiğini biliyordu. Çünkü Bilge ile Haluk, birbirlerine pek uyum sağlayamıyorlardı. Her ikisinin dünyası ve ilgi alanları

farklıydı. Bilge o yüzden onun itici davranışlarına aldırılmıyordu. Haluk da zaten Bilge'yi üçüncü sınıf bir vatandağ gibi görüyordu.

Kapıda Betül'den bir türlü ayrılamayan anneanne ve dedenin uzun süren vedalağma töreninden sonra görüşme dilekleriyle ayrıldılar. Bir taksiye atladılar.

Eve geldiklerinde saat 23.00'e çeyrek vardı. Geçeri girdikleri sırada telefon çalıyordu.

Bilge apar topar kapıyı açıp telefona koğtu ama yetiçemedi. "Acaba kimdi? Bu saatte kim arar ki!" diye hayıflandı. O saatte arayabilecek bir iki arkadaşını aradı. Ama kimse telefon edenin kendisi olduğunu söylemedi. Bilge telefonu kapattı. "Acaba kimdi?" sorusundaki merakı bağkaydı. O hep Derviğ'ten bir haber bekliyordu. Onun bir gün çıkıp geleceğini veya telefon edeceğini umuyordu.

Tam ümidini kesmişken telefon bir kere daha çaldı. Arayan Arif Baba idi. Arif Baba, önce bu saatte rahatsız ettiğ i için özür diledi ve hemen konuya geçti. Derviğ'ten bir haber aldığım söyledi. Bilge sevindi. Arif Baba, bir dostundan onun oturduğı mahalleyi öğrenmişti. Bilge büyük bir heyecanla Arif Baba'nin söylediklerini not aldı. "Balat'ta Hayal Kıraathanesi varmığ. Orada onu tanıyanlar çıkarmığ. Gençliğini orada geçirmiğ. Evi de o civardaymığ." dedi.

Arif Baba telefonu kapattığında Bilge sevinçten uçacak gibi oldu. Sevincini paylaşmak için çocuksu bir coğku ile Betül'ü yatırmakla meğgul olan Gönül'e seslendi:

"Canım onu buldum! Yarın gidip onun nerede olduğunu öğrenebileceğim"

Gönül ses vermedi. Bilge duymamığ olabileceğini sanarak, daha yüksek sesle "Gönül Hanım duydun mu? Derviğ abinin oturduğı mahalleyi öğrendim." diye tekrarladı.

Gönül'den yine ses gelmeyince Bilge onun uyumuğ olabileceğini düşünerek içeriye bakmaya karar verdi. Yorgunluktan uyuyakalmığ olabileceğini düşünerek usulca çocuk odasının kapısını açtı. Ancak o daha kapıyı aralar aralamaz Gönül, elini dudaklarına götürerek gürültü yapmaması için onu uyardı.

Biraz sonra iyice dalan Betül'ün üstünü örterek salona gelen Gönül, karanlıkta görme yeteneği azalmığ gözlerle:

"Aman Bilgece, ne sabırsızsın! Ben güç bela çocuğu uyutuyorum, sen ha bire bağıryorsun." dedi. Bilge özür diledi.

" Affedersin canım! O kadar sevinmiğtim ki çocuğun uyumuğ olabileceğini tahmin edemedim."

Bilge ertesi gün erkenden kalktı. Sabah namazını kıldıktan sonra sabırsızlıkla hazırlandı ve evden çıktı. Gönül onun nereye gidebileceğini bile bile yine de sormayı ihmal etmedi:

"Hayrola erken erken nereye böyle?"

Bilge, biliyorsun anlamına bir iğaret yaptı ve kapıyı çekerek çıktı.

Fatih'ten Balat'a inen yolda ilerlerken kafasında sayısız anı canlanıyordu. Öğrencilik yıllarını anımsadı. "Ne kadar boğ Geyler için kavga etmiğiz meğerse." dedi. Çevreden geçenleri, caddenin sağında solunda yükselen binaları hayretle izledi. Yüksel'in öldürüldüğü yere geldiğinde aynı o günkü gibi yüreği titredi, ürperdi, boğazı düğümlendi. O günden bu güne ne çok Gey değimiğti. Bu, adeta sabit bir çerçevenin içindeki tablonun değitirilmesine benziyordu. Çerçeve aynıydı ama içindeki görüntü tanıyamayacağı kadar bağıkalağmığtı.

"Bu kadar kısa zamanda bir Gahir nasıl bu kadar çehre değimebilir ya Rabbi! Hey fani

dünya..."

Bu büyük değikliğe akıl erdiremiyordu. Sahilde zaman zaman gidip akma oturdukları ağaçları anımsadı. Acaba Ğimdi orası nasıl diye düĞünürken, ayakları onu baĞka bir yöne çekti. Hayal Kırathanesi'ni hayal meyal hatırlıyordu. Patrikhane caddesinde olmalıydı.

Aca-

-----1 uy l-----

ba o büyük ağaç hâlâ duruyor muydu? Kestane miydi, çınar ıınydı unutmuğtu. Onu her

gördüğünde Osmanlı'nın azametini düğünürdü, içerden ve dıĞardan sürdürülen çabalara rağmen zorla çökertilebil-miş o koca imparatorluğun hincını almaya yeminli bir takipçi gibi her zaman dimdik ve ihtiÇamli görüntüsüyle etrafındaki apartmanlar kucaklardı dev ağaç. Adeta etrafında pıtrak gibi çoğalan ruhsuz ve estetikten uzak beton yapılara meydan okuyor ve "Bir gün o ruhun yeniden dirilebileceğinin bir kanıtıyım." der gibi duruyordu. Ya da Bilge, içindeki özlemleri onun bedeninde kalıplaÇtırıyordu.

ğimdi, o eski düğünceleri ona biraz komik geliyordu. Bir zamanlar kesinlikle Osmanlı'nın yeniden dirileceğine olan inancı tatlı bir tebessüm gibi dudaklarında dolaÇtı: "Hayır Osmanlı'nın dirilmesi hayal. Bugün artık bunu net olarak görebiliyorum. Ama bu millet, bir gün o ruhu yeniden yakalayacak. Buna zorunlu. Aksi takdirde bu topraklarda daha uzun süre varlığımızı koruyamayız." diye mırıldandı.

Patrikhaneyi, Bizans'ı, Ayasofya'yı düğündü. Ayasofya'nın halini düğününce yeniden içi karardı. "Helal olsun! Adamlar kendi topraklarımızdaki varlıklarımıza bile sahip durumdalar." diye söylendi. Ayasofya'nın yüreğinde onulmaz eski bir yara olarak yeniden kanadığını hissetti. Hâlâ onun halini düğününce göğsünün ü-zerinde bir sızı belirmesinde teselli aradı.

Bilge iki dinin mensupları tarafından Allah'a adanmıÇ bu mabedin, bugün ilahî nağmelerden mahrum kalmıÇ olmasını içine sindiremiyordu. Bu halde kalması yerine orada pazar günleri ayin yapılmasına bile razıydı. Bu mümin mabedin bir mürtet gibi yaÇıyor olması kanına dokunuyordu.

Bilge, büyük kestane ağacının yerinde durduğunu görünce ümitlendi. Tuhaftı ama sanki o ağacın hâlâ ayakta duruyor olması ona ümitlerinin gerçekleÇeceğinin kanıtı gibi geldi, içinden, "Diren oğlum, diren! Yıkılma! En azından sen inancını hiçbir zaman kaybetmedin. Burada hep ayakta durarak, doğacak kutlu günleri müjdeledin." dedi.

Cebinden sigara paketini çıkardı. Üç beğ sigarası kalmığtı. Bir paket sigara almak için yolunun üstüne çıkan büfeye girdi. Yağlı, orta karar tıknaz büfeci ona sevimli geldi.

Güleç yüzlüydü... Sanki zamanın bir yerlerinde onunla müğterek yağanmığ hikayeleri varmığ gibi ona baktı. Bilge nerede ise "Beni tanıdın mı?" diye soracaktı ama bu sevimli adam ona fırsat bırakmadı:

"Aman ya Rabbi rüyamda görsem inanmazdım! Bilge hayrola oğlum, ne arıyorsun buralarda?"

Bilge önce afalladı sonra kendini topladı ve sesin de çağrığımıyla yıllar öncesini hatırladı:

"Hasan Amca! Ne kadar çok değiğmiğsin!"

Hasan Amca eski bir Fatihliydi. Bilge üniversite yıllarında ÇarĖamba'da bir çatı katında otururken, bütün alığveriğlerini Hasan Amca'dan yapardı. Hasan Amca'nin Bilge'de de, diğer öğrencilerde de çok hakkı, çok emeği vardı. O, öğrencilerin babasıydı.

Sigaralarını, ekmek ve yumurtalarını hep o verirdi. Paraları olmadığında, "Olunca verirsiniz." der geçerdi. Bir müddet sonra borcunu vermeye giden öğrencilerin en çok karĖılaĖtıkları söz, "Ben senden öyle bir alacağımın olduğunu hatırlamıyorum." olurdu.

Hatta bir seferinde soğuk ve karlı bir günde Hasan Amca, kendisi için aldığı paltoyu Bilge'ye zorla vermiğti. "Evladım ben hep bu kulübedeyim. Evim de Çuracıkta. Bana pek lazım olmuyor. Heveslendim aldım ama giymeye fırsatım bile olmadı. Al da bize dua et." demiğti. Bilge almamak için direndiyse de baÇardı olamamığtı. Hasan Amca, almazsa ona küseceğini söyleyerek bir daha ona bu dükkandan bir Ėey satmayacağı tehdidini savurunca paltoyu almak zorunda kalmığtı. Tam on üç sene geçmiÇti aradan.

Bilge büyük bir saygıyla eğildi ve Hasan Amca'nın elini öptü:

"Bana verdiğın o palto hâlâ duruyor." dedi. Hasan Amca anlamazlıktan gelerek "Ne paltosu?" dedi. Bilge geçmişte yağan o-layı anlattı ama Hasan Amca gerçekten hatırlamamıŒ gibi görünüyordu. Bilge, Hasan Amca'nın sorusu üzerine biraz geç de olsa evlendiğini, bir kızı olduğunu, eğini sevdiğini, bir dergide zaman za-

-----1 121 I-----

man yazılar yazmaya çalıştığını anlattı. Hasan Amca, "Mağallah, sen bunlara layıktın oğlum!" dedi.

Bilge'nin yüzü kızardı. Bir anda tarihin çok uzak bir döneminde kalmıŖ gibi görünen bir olayı bütün ayrıntılarıyla hatırladı. Hasan Amca kızını ona vermek istemiŖti. Kendisi bizzat Bilge'ye bu isteğini söylemiŖti. Ama Bilge, "Ben okuyacağım. Hasan Amca. Daha üçüncü sınıftayım. ğimdilik evlenmeyi düŖünmüyorum." diyerek ona olumlu yanıt vermemiŖti.

Halbuki Bilge, Sevde'yi, babasının yanında gördüğü zaman büyük bir heyecana kapılırdı. Harika bir kızdı. En azından Bilge o-nu öyle görüyordu. Bağı örtülüydü. O zamanlar örtülü kız. Bilge için ulaşılmayacak kadar uzak ve yüksek bir zirve gibi görünüyordu. Çünkü koca Ėehrin caddelerinde dolaırırken ancak tek tük örtülü kız görmek mümkündü. O yüzden de Bilge kendisini o kıza yakııtırıyordu. O, zirvede açmıŖ bir kardelen çiçeğiydi... Kız da Bilge'ye pek yüz vermezdi zaten. Ama yine de Bilge onu sormaktan kendini alamadı:

"ęevde nasıl?"

Hasan Amca'nin yüzünde belli belirsiz bir tebessüm dolaıtı. Bilge'nin kendisinden birkaç yağ büyük olan kızına o zamanlar ilgi duyduğunu ama Sevde'nin ona fazla yüz vermediğini de hissetmiŖti:

"iyi" dedi. "Fatih'ten ayrıldıktan bir yıl sonra evlendi. Üç kızı bir oğlu var."

"Ėstanbul'da mı oturuyorlar?"

"Evet Balat'ta. Zaten onun ısrariyle buraya yerleıtik ya!"

"Hali vakti iyidir inĖallah."

"iyiler, iyiler! idare edip gidiyorlar iğte. Bağlangıçta büyük acılar çekti ama Ėimdi iyi.

Kocası gazeteciydi. Ėyi bir çocuktı ama biraz çapkındı. O halleri baçta hepimizi çok üzdü... Allah'tan Ėimdi öyle halleri yok..."

Bilge, tuhaf bir Ėaękınlıkla:

"Gazeteci mi? Peki, hâlâ gazetecilik yapıyor mu?" diye sordu. Hasan Amca, Bilge'nin soruğ biçiminde bir hayret ifadesi sezince:

"Hayır yapmıyor! Niye sordun? Gazeteciyle evlenilmez mi?" "Hayır o anlamda söylemedim. Birdenbire ĖaĖırdım da! Ben de bir gazeteci ahimi arıyorum da."

Bilge, Derviğ Nuri adlı gazeteciye aradığını, ama soyadını bilmediğini, onu bulmak için Balat'a geldiğini bir çırpıda özetleyiver-di. Hasan Amca gülümsedi.

"Bizim derviğ." dedi. Bilge, hayret ve merakla: "Onu tanıyor musunuz?"

"Elbette bizim damat o iğte! Ama adı Derviğ Nuri değil. Bu semtte onu o isimle bilmezler. Onun adı Rahmi, soyadı da Huzur-saçan."

"Demek asıl adı Rahmi Huzursaçan! Peki onu görebilir miyim?" Hasan Amca'nın gözleri dumanlandı. Çok, çok uzaklara bakar gibi daldı. Ne evet, ne Hayır dedi. Ėçeri giren bir müğterinin istediğı mah raftan alarak, parasını bozmakla uğrağtı. Daha o müğteri gitmeden bir bağkası girdi içeri. Bu durum hemen hemen yarım saat sürdü. PeÇ peÇe gelen müğterilerden dolayı Bilge bir türlü sorusuna yanıt alma fırsatı bulamadı.

Yarım saatlik süre Bilge'ye bir yıl kadar uzun gelmiğti. Bir an önce müğterilerini savıp yalnız kalmasını istiyordu ama aksi gibi müğterilerin biri çıkıyor biri geliyordu.

"Ayağın uğurlu geldi. Bilge. Bu saatte bu kadar müğteri geldiğı hiç olmamığtı." dedi Hasan Amca. Sonra uzun bir hikayeyi anlatmaya koyulur gibi derin bir nefes aldı.

Bilge'ye kahvaltı yapıp yapmadığını sordu: "Çok iyi bir peynirim var. Gel seninle güzel bir kahvaltı yapalım. Geçmiğ günleri analım." dedi. Oysa Bilge bir an önce Rahmi'yi, yani Derviğ Nuri'yi sormak istiyordu. Hasan Amca ise hiç oralı gibi görünmüyor, kahvaltı hazırlamaya çalığıyordu. Bir ara iğini bırakarak kapıya çıktı ve karĖıdaki kahvehaneye seslendi: "Hacı bize iki çay!"

Çaylar kısa zamanda geldi. Orta yere konulan bir sandığın ü-zerine serilen gazete üzerinde kurulan sofrada peynir, limon, kırmızı biberle zenginleğtirilmiğ yeğil zeytin, siyah zeytin ve büyük dilimler halinde kesilip bırakılmığ domatesler vardı. Bilge: "Hasan amca sen de öyle bir sofra kurdun ki yememek mümkün değil." dedi. Hasan amca ekmek dolabından sıcacık iki somun çıkardı. Çaylar da hazırды. Hasan Amca, bir yandan bir iki lokma aldıktan sonra, usul usul söze giriğti: "Rahmi kız istemeye geldiğinde yağı geğkin bir gazeteciydi. Sıkılıgandı. Uzun müddet

kem küm etti ve sonra: 'Hasan amca eğer razı gelirsen Allah'ın emriyle kızın Sevde'ye talibim.' dedi.

Onu fakülte yıllarından beri tanıyordum. Temiz bir çocuktı. 'Nasipte varsa olur.' dedim, ama kızın da fikrini sormalıydım elbette. O benden bu cevabı alınca iğ olmuğ da bitmiğ gibi sevindi. Sonradan öğrendim ki, bir müddettir gevde ile görüşüyorlarmığ. Nasıl olmuğsa bize çaktırmadan bir iki sefer de buluğup konuğmuğlar. Anlayacağın kendi aralarında karar vermiğler, bize de iğ resmileğtirmek düğüyormuğ. Hülasa, evlendiler. Ğliğkileri bir iki sene iyi gitti. Bir akğam eve gittiğimde, kapıyı gevde açtı. Ğlk çocuğ henüz dört aylıktı. Çocuğuyla birlikte evde olması bana bağtan garip gelmemiğti. Herhalde Rahmi sonradan gelecek diye üzerinde durmadım. Yemek vakti geldi sofraya oturduk. 'Rahmi nerede, o da gelmeyecek mi?' diye sorduğumda ana kız birbirlerine baktılar. Bir Ğeylerin olduğunu sezinledim ama yemeğın bağında meseleyi büyötmek istemedim.

Bizim hanım, 'Hasan Efendi, Rahmi gelmeyecek. gevde de gitmeyi düğünmüyor.' deyince o an on yıl yağlandım. Elbette ki insanlar evlenir ve boğanırlar. Benim derdim o değildi. Ben, iyi gitmesi gereken aile yapısının her tarafta sarsıntı geçiriyor olmasına üzölmüğtüm. gevde gibi bir kız ve Rahmi gibi bir insan anlağamazlarsa, bu milletin hali ne olacak diye düğündüm. Ğki iyi insan niçin birbiriyle iyi geçinemezler gibi Ğeylerdi üzöldüğüm. Anlayacağın ben iğ bağka tarafından yaklağtım. Kızı sakinleğtirmek için, 'Olur

böyle Geyler, düzelirsiniz. Her evlilikte böyle sıkıntılar yaÇanır.' dedim. ğevde ilk defa o anda konuğtu:

"Baba, bu olacak bir Ėey gibi değil."

"Nasıl değil kızım, seni terk etmedi ya?"

"Beni terk etti. Hatta evden kovdu."

"Derdi neymiğ?"

"Bağka bir kadın!"

"Nasıl bağka bir kadın?"

"Bir kadına tutulmuğ, ona ağık olmuğ, onunla evlenmek istiyor. Onun için de beni bağından kovuyor."

Hasan Amca burada epey müddet sustu. Gözleri de sanki buğulanmığtı. Evli bir insanın, bağka birisine ağık olup karısını bu yüzden bırakmasını hiçbir zaman anlamamığtı.

Hatta yıllar önce bunu yapan bir tanıdığından selamı sabahı kesmiğti. Çünkü bu durum ona göre erkekliğin kitabına sığmazdı.

"Ben Ėunu anlarım." dedi Hasan Amca, "Karı koca anlağamazlar, birbiriyle yapamayacaklarını anlarlar ve eğin dostun da yardımı ve arabuluculuğu ile ayrılırlar. Ama bir erkek, kendisine sadık ve çocuğunu doğurmuğ bir kadını, sırf pis nefsinin hevesine kapılıp terk edemez. Bunu ne Ėeriat kabul eder, ne örf kabul eder, ne de insanlık."

"Peki ne yaptınız?"

"Dükkanı evdekilerden habersiz birkaç günlüğüne kapattım. O-nu takip etmeye koyuldum. Söylenenler doğruymuğ. Bir gün kol kola yürürlerken aniden karĖılarına çıkıverdim. Rahmi, o kadar ĖaĖırdı ve panikledi ki ĖaĖkınlıktan elindeki paketi yere

düğürdü. Paketi yerden alıp eline tutuğturdum. 'Sen erkek misin?' dedim, 'Sana her Ėeyini veren bir kadını bırakıp kör nefsinin peğinden koğuyorsun!'

Hasan Amca olayı anlatırken bir kere daha sinirlenmiğti. O kadar ki ağzındaki ekmek parçaları sağa sola fırladı. "Afedersin oğlum!" diye özür diledikten sonra sözünü sürdürdü:

"Kıza da bir çift laf söyledim. 'Kızım, bu adam benim kızıma aÇıktı, birbirini severek evlendiler, öyle ki biz onlara Hayır diyemedik, sen aklını baÇına al. Yarın seni de terk edebilecek bu adamdan uzak dur.' dedim. Kız afallamıÇtı: 'Efendim ben öyle olduğunu bilmiyordum! Bana çok baÇka türlü anlatmıÇtı. Hiç geçinemedikleri-ni o yüzden de ondan ayrıldığını söylemiÇti!' Aralarında ne olup bittiyse kız, adeta yıkıldı. Ben olmasaydım onu parçalayacaktı. Sadece Çunu dediğini hatırlıyorum: 'Allah senin belam versin murdar herif! Benim de dünyamı karattın, karının da! Oysa ben seni hiç kimsenin sevemeyeceğı kadar sevmiÇtim!' dedi ve hızla yanımızdan ayrıldı. Rahmi oracıkta kalakalmıÇtı. ğaÇkındı, ne diyeceğini, ne yapacağını bilemiyordu: 'Git karına! Onun gönlünü nasıl yaparsın bilemem. Artık ayağını mı öpersin, yalvarır yakarır mısın o senin bileceğın iÇ. Onu al, eve götür ve benden asla bahsetmeden durumu izah et. Ona sadık olacağına söz ver. Eğer eve geldiğimde kız hâlâ evdeyse seni de, onu da yakarım.' dedim. Adeta koÇarak yanımdan uzaklaÇtı. AkÇam eve gittiğimde hanım beni kapıda karÇıladı ve durumu anlattı. Köftehor, dediğimi yapmıÇ. Daha da ileri gitmiÇ; 'Senin kıymetini bilemedim, senden af diliyorum.' demiÇ. Hatta onu sırtına almıÇ ve seni eve kadar sırtımda götüreceğim diye yeminler etmiÇ. Allah'tan bizim kız. 'Sen benim kocamsın, kölem değıl. Senden beni sırtında taÇımanı istemiyorum, yanımda ol yeten Ben sana hizmet ederim.' demiÇ de iÇi soytarılığa dökmeden kapatmıÇlar. Birkaç gün sonra zavallı kızın intihar ettiğini öğrendim. O zaman da ben yıkıldım. Çok üzüldüm ya elden ne gelir.

O kızın intiharı Rahmi'yi de çok sarstı. SakinleÇti. Sevde'nin anlattığına göre ondan sonraki dönemlerde Rahmi sık sık ağlar ve 'Ya Rabbi beni bağıÇla ve affet.' diye dua eder miÇ. Bir gün gevde sevinçle yanıma geldi, 'Baba Rahmi çok değıÇti, her Çeyi bıraktı. inanmayacaksınız ama namaz bile kılıyor.' dedi. AkÇamları tam vaktinde eve geldiğini,

evden dışarı çıkmadığını söyleyince doğrusu bu kere de ben telağlandım. Bir insan kısa süre içinde nasıl bu kadar değiğebilirdi?

Merak edip kendimce onu anlamaya çalıştım. Bir gün bana gaybdan sesler duyduğunu söyledi. Adı neydi Çimdi hatırlamıyorum, Saadetin IĞığı mı ne, öyle bir anlamı varmıÇ. Yasin miydi neydi? Öyle bir Çey. Her neyse ona göre bir ruhani varlıkla geceler boyu konuÇuyormuÇ."

Bilge duyduklari karÇısında dilini yutacaktı ama belli etmemeye çalışıÇıyordu. Çünkü SinHa da nerede ise o anlama geliyordu. Bilge, mümkün olduğunca heyecanını belli etmemeye çalışırken, "SinHa mı?" sorusunu ağzından kaçıverdi.

Bir an, "Ne yaptım ben?" diye endiÇelendi. Neyse ki Hasan Amca anlattığı konuya daldığından yaÇanan garipliğe uyanmadı. Hasan Amca "Öyle bir Çeydi galiba!" deyip nerede kaldığını hatırlamaya çalıştı. Sonra birdenbire durumu anlamıÇ gibi: "Evet doğru, SinHa! Sin Ha. Tamam öyleydi." dedikten sonra baÇını kaldırıp tuhaf tuhaf Bilge'nin yüzüne baktı: "Sen nereden biliyorsun?"

Bilge, ilk paniği atlatmıÇ olduğundan soğukkanlı davrandı ve "Öylesine aklıma geldi." deyip geçiÇtirdi. Hasan Amca yutmamıÇ-tı ama cevabı makul görmüÇ gibi davrandı. Bu esnada gelen bir müÇteriyi de savdıktan sonra kaldığı yerden sözü sürdürdü:

"Rahmi daha sonra adeta eriyip gitti. Sadece iÇini yapıyordu. Artık ne her gece katıldığı kokteyller vardı, ne de iÇ toplantısı gecikmeleri. Tabi geçimi de zaman içinde daraldı.

Duyduğuma göre 'Eski performansı yok.' diye onu gazetede geri hizmete vermiÇler, sayfa sekreterliği mi ne, öyle bir Çeyler yapmaya baÇladı. Halinden çok memnundu. ğevde adeta ona yeniden aÇık olmuÇtu. BaÇlangıçta ondaki bu deĝiÇiklikten çok ürkümüÇtü ama sonra aralarında öyle bir iliÇki baÇladı ki. ğevde onu yere konduramaz oldu. Hatta bir seferinde, 'Baba onu kasten kızdırmak, öfkelendirmek için dalına basıyorum, sinirlendirmeye çalışıyorum, o her seferinde inanılması güç bir sabırla ve

güleç yüzle beni yatıştırmaya çalışıyor. Hatta bir seferinde ciddi ciddi hakaret ettim, sen erkek misin, dedim, o yine, sen haklısın, ben sana layık bir erkek değilim, sen çok

-----1 127 I-----

iyi bir insansın, benden razı kalman için ne gerekiyorsa yaparım, dedi. Ona o kadar acıdım ki, boynuna sarılıp ağladım. Sen evliya mısın, melek misin be adam! Görmüyor musun bütün bunları sana kasten yapıyorum, niçin tepki vermiyorsun dediğimde, bana hep, insan sevginin bedelini ödeyemez. Madem ki sen bana kalbinin samimi sevgisini

verdin, ben sana köle bile olurum. Benim bağımlanmam için dua edersen bu da senin yiğitliğin olur, karlılığını verdi.' diyerek kendi özel hayatlarından bir kesiti bana aktardı. Doğrusunu istersen on üç senedir ikisi arasında neler olup bitiyor tam bilemiyorum. Bildiğim tek Gey, gevde onun meftunu. O da Sevde'yi üzmemek için her Geyi yapıyor Son birkaç senedir sık sık Beyazıt'taki Erenler Kırathanesi'ne gidiyormuş. Oradakiler ona Derviş Nuri lakabını takmışlar. Daha önce Derviş Nuri diye meczup biri oraya takılıyormuş. Onun öldüğünün aynı günü bizim Rahmi oraya gitmiş. Meğerse bizim Rahmi o zata çok benziyormuş, ona da Derviş Nuri demişler. O da hiç bozuntuya vermemiş. Sık sık oradaki güzel insanlardan söz eder. Bu civarda ise ona Toprak Rahmi derler."

Bilge "Neden toprak?" diye sorunca, Hasan Amca, "Bre oğul, Rahmi gerçekten toprak gibi adamdır Hiç kızmaz, öfkelenmez, kimseyi küçük görmez, kendisinden küçük olanlara bile yer verir de ondan." cevabını verdi.

Bilge, aynı kişiden söz ettiklerinden artık iyice emin olmuştu... Sözü edilen kişi tam da kendisinin aradığı insandı. Yani SinHa'nın talebesi... içinden şimdi "Allah dostlarının nereden beslendiklerini daha iyi anlıyorum." dedi. Ama bunu tamamen zihninden geçirdiği için Hasan Amca, sadece onun durgunluğunu görebiliyordu.

Bilge tam Rahmi'nin şimdi nerede olduğunu soracaktı ki içeriye bir müşteri girdi. Hasan Amca onunla meşgul oldu. Tam bu esnada telefon çaldı. Hasan Amca, müşteriye parasının üstünü verirken, bir yandan da telefondakine cevap veriyordu.

Telefon görüŖmesi sırasında, Hasan Amca'nın yüzü, birdenbire deęiŖti. Ben hemen geliyorum, diyerek telefonu kapattı. Daha sonra sakın davranmaya alıŖarak Bilge'ye döndü:

"Sen biraz burada bekle, ben dönerim." deyip hızla dükkandan çekip gitti.

Bilge öylece kalakalmıŖtı. Önceleri, gelen müŖterileri "Sahibi bir yere kadar gitti, biraz sonra dönecek." deyip savdı. Sonra biri sigara istedi. Bilge, doğal bir eda ile aynı cümleyi tekrarladı. MüŖteri ise

"KardeŖim ben bir sigara alacağım! Param da tam! Ver bir paket sigara, adam gelince parasını verirsin." dedi.

Adamın söylediği doğruydı. Bilge böylece bağladı satıŖ yapmaya. Fiyatını bilmediği malları da müŖterilerin yardımıyla halletmeye alıŖtı. Derken öğle oldu. Daha bir süre Hasan Amca'nın gelmesini bekledi. Namazın vakti de daralmıŖtı. Bilge, karŖı komŖu olan kasaptan iki dakika dükkana bakmasını rica etti ve en yakın camiye gitti.

Namazını kılar kılmaz dükkana döndü. Hasan Amca gelmemiŖti. Derken ikindi ve akŖam oldu. Hasan Amca hâlâ ortalıkta yoktu. Bilge, evini bilen olup olmadığını sormaya karar verdi. Tam bunu anlamak için çevreye sormaya hazırlanıyordu ki, bir genç geldi.

"Beni Hasan ahi gönderdi. Dükkanı kapatacağım. Size de teŖekkür edip, selam söyledi. Bir ara sizi yine bekliyormuŖ." dedi.

Bilge, asıl maksadına ulaŖmamıŖtı ama aradığı gazetecinin DerviŖ Nuri olduğunu öęrerimiŖti. Artık mesele onu bulmaktaydı. Yarın yine gelecekti ve mutlaka onu bulacaktı.

Bilge ilk defa, hayatın hiç de insanın kontrolü altında olmadığını tam olarak anlamıştı. "Zaten neyi kontrol edebiliyoruz ki! Yahut hangi hesabımızı tam olarak tuttu ki!..." diye geçirdi içinden. Tüm geçmişi gözünün önünden akıp gitti. Kazandığı ve kaybettiği Geylerdeki kendi rolünü düşündü. "şu benim eserimdir." diyebilecek bir başarı, "Bu benden kaynaklanan bir kayıptır." diyebileceği bir yenilgi hatırlayamadı. Hep onun inisiyatifi dışında gelişen ha-

-----1 129 !-----

diseler sonucu birtakım Geyler elde etmiş veya kaybetmişti: "Demek ki, âlemin

genelinde ileyen bir program var ve biz de o programın aktörleriyiz. Belki diğ er varlıklardan farklı olarak bizim bir tercih hakkımız var, o kadar." dedi Bilge.

Babasının bir sözü aklına geldi. Boğazı düğümlendi. Babasına derin bir özlem duydu.

Bu yoğunlukta onu arzuladığı hiç olmamıŒtı. "O köylü meğ erse hakikatin

farkındaymıŒ." dedi. Bilge ilk yıl üniversite sınavını kazanamadığında babası Œu

cümlelerle onu teselli etmiŒti: "Oğlum bu kadar kahretme kendine. Her Œeyin üzerinde

Hakk'ın iradesi vardır. Ne muzaffer kumandanlar var ki, zaferi kendi eserleri bilip helak

oldular, ne mağluplar var ki, yenilgiyi kendilerine mal ettikleri için galipler safına

geçtiler... Ç ünkü zafer de yenilgi de bir takdirdir, insana düŒ en her ikisinde de Rabbini

hatırlayabilmesidir."

Fakat Bilge yine de bu iŒ in hikmetini tam olarak anlayamadığını kendi kendine itiraf

etti: "Her Œey onun takdiriyle olup bitiyorsa, insanın suç ve cezadaki rolü neydi?"

Kuran'da sayısız teklif ve teŒvikler vardı. "ğ  krederseniz arttırırım.", " yilik yaparsanız

size, k  t  l  k yaparsanız size." "Kim bizim zikrimizden y  z çevirirse, ona d  nyada zor

bir geçim derdi yazarız. Kıyamet g  n   de k  r yaratırız."

Bilge bu t  r ayetleri zihninden ge ire ge ire Fatih yokuŒunu  ıkmıŒtı. Ta caddeye

vardıktan sonra ancak akıl edebildi ki Balat'tan direk Emin n  'ne geçebilirdi. Ni  in

b  yle yapmadığına hayıflandı. Olanda Hayır vardır varsayımına bıraktı kendini.

Eve bitkin geldi. Sanki sabahtan bu yana bir asır ge miŒti. Kapıda kendisini karŒılayan

G  n  l'e sıkı sıkı sarıldı. Sanki onu kaybedip de yeniden bulmuŒ gibiydi.

G  n  l, onun bu sıcak ve Œefkat dolu kucaklayıŒından yoğun bir heyecan ve sevgi duydu.

V  cuduna b  y  k bir haz yayıldı. BaŒını g  ğ  s  ne dayadı.   ylece salona geçtiler. Bir

s  re ikisi de sessizliğı tercih etti. Ne G  n  l ona, "Ne oldu?" diye sordu, ne de Bilge

yaÇadıklarını anlattı. Birlikte yemek yediler. Betül yine uyuyordu. Bilge bir ara:

"Ne oldu benim güzel kızıma böyle? Doğrusunu istersen onun viyaklamasını özledim!

Çocuk maÇallah bize hiç problem çıkarmıyor." dedi. Gönül:

"Aman sus!" dedi, "Nazar değmesin. Ağlayıp dursaydı daha mı iyi olurdu?"

Bilge yorgundu.

"Bildığın herhangi bir kanalda iyi bir film varsa izleyelim." dedi eÇine. Gönül de bu teklife sevindi. Uzun zamandır birlikte film izlememiÇlerdi. Oysa evlendiklerinin ilk günlerinde sık sık sinemaya gider veya televizyondaki bir filmi birlikte izlerlerdi. Evde film seyrederken en büyük zevkleri, Gönül'ün bir çırpıda hazırlayıp getirdiği patlamıÇ mısırlardı. Geceyi film izleyerek kapattılar.

Bilge ertesi gün yine Balat'ın yolunu tuttu. Büfeye bir an önce ulaşabilmek ve Hasan Amca'dan DerviÇ'e ulaşacak bilgiyi almak için adeta koÇarcasına ilerledi.

Sokağa ulaÇtığında öğle suları olmasına rağmen büfenin hâlâ kapalı olduğunu gördü. Ne olduğunu anlamak, en azından Hasan Amca'nin evini öğrenmek için bitiÇik komÇuya sormaya yöneliyordu ki kapıya yapıÇtırılmıÇ küçük bir not buldu: "Cenaze dolayısıyla kapalıyız."

Bilge'nin kafası iyice karıÇtı. Hasan Amca dün apar topar gidip bir daha da dönmediği için, cenazenin onun bir yakını olabileceğini düÇündü. Ne yapacağını bilmez bir vaziyette çevresine bakınırken ezan okundu.

ğimdi önünde yapması gereken bir iÇi olduğunu bilmenin rahatlığı içindeydi. Camiye yöneldi. Caminin avlusunda olağan dıÇı bir kalabalık vardı. Bir vakit namazına bu kadar insanın gelmiÇ olmasına sevindi. Sonra bir kenarda bekleÇen kadınları görünce, bunun bir cenaze kalabalığı olduğunu anladı. BaÇı önünde avludan geçerken, yan tarafta

bekleÇen kadınlara gözü iliÇti. Biri özellikle dikkatini çekti.

-----1 131 I-----

Ne kadar da Sevde'ye benziyordu. Birkaç adım daha atınca a-ni bir refleksle dönüp tekrar o yana baktı.

"Aaa bu gerçekten gevde! Ne kadar da değiÇmiÇ! Yanındaki de kızı olmalı. Annesinin kopyası..." diye düÇündü. Yanlarına gitmek için tereddüt geçirdi. Ona doğru gitmek istiyordu ama bunun uygun olmayacağını düÇündü. Rastgele birine yöneldi.

"Bu kimin cenazesi?"

"Bakkal Hasan Amca'nın."

"Hangi bakkal Hasan Amca'nın?"

"Caddedeki Nasip Büfe'nin sahibi!"

Bilge bağıının döndüğünü hissetti. Sonra birden etrafındaki her şeyin, siyah bir bulut içinde kaybolduğunu gördü.

Tepsi gibi bir düzlükte buldu kendini. Güneş henüz doğmamıştı ama her bir taraf, güneş oradan doğacakmış gibi aydınlanmıştı. Dört bir yandan insanlar geliyordu. Gelip etrafında halka oldular. Dört kişi başına koştu ve onu izlemeye başladılar. Seyredenler sadece vücut ve baştan ibaretiler. Biçimler, dışbükey aynada yansıyormuş gibi deforme idi.

Sonra bir kadın sesi, "Aaa bu bizim Bilge!" dedi. Bilge, bu sesi Sevede'nin sesine benzetti. Birinin elinde bir kova su vardı. Onu yüzüne doğru döküyordu. Birinin elinde ise Bilge'nin çiğ sandığı sıvı ile dolu bir şişe vardı. Adam onu dökmeye çalışırken. Bilge kendine geldi. Caminin avlusunda yere sırt üstü yatırıldığını gördü. Başına insanlar üşüşmüştü. O an bayıldığını ve insanların onu ayıltmaya çalıştığını anladı. Bu arada Bilge'nin bayıldığını görenler, onun cenaze yakınlarından olduğunu sanarak, tanıyan birilerinin olup olmadığını sormuştu. Sevede de o maksatla Bilge'nin başucu-nu kadar gelmiş ve onu tanımıştı. Bilge, Sevede'nin yanı başında ayakta mahzun bir şekilde durduğunu görünce toparlandı ve ayağa kalktı. "Başınız sağ olsun." dedi. Sevede, yeniden ağlamaya başladı. Fenalaşmıştı. Onu apar topar götürdüler. Bilge abdest tazeledi ve camiye girdi.

Cemaat farzı kılınıp, sünnetleri eda ediyordu. O sadece farzı kılıp çıktı ve kalabalığı yarararak cenazenin en ön safında ve cenazeye yakın yerde yer tuttu. Kederliydi ama içinden ağlamak gelmiyordu. Adeta bütün hisleri yok olmuştı. Cenaze namazı kılınıp. Ne yaptığıının farkında bile olmaksızın cenazeyi taçıyanlar arasına katıldı.

Bir anda kendini mezarlığa giden bir otobüste buldu. Cenaze, Kozlu mezarlığına götürüldü. Bilge'nin bedeni kontrolünün dıçında hareket ediyor gibiydi. Hareketleri üzerinde beyninin hiçbir etkisi kalmamıştı.

Bir mezar taçma yaslanıp oturdu ve öylece kaldı. Kendine geldiğinde taze mezarın baçında hiç kimse kalmamıştı. Güneç batmaya yönelmişti. Bilge, bu kadar süre orada nasıl kaldığına anlam veremedi. Hafızasında cenaze ile ilgili kalan tek Çey hocanın son olarak söylediğı "Fatıha" sesiydi.

Yerinden kalktı ama ayakları onu taçıyamıyordu. Bir süre topallayarak yürüdü. Bir minibüse bindi ve Edirrekapı'ya geldi. Balat'a mı, eve mi gitsin bilemiyordu.

Bu kararsızlık içindeyken kendisini Mecidiyeköy'e giden bir otobüste buldu. Eve ulaçtığında bitkindi. Gönül, kocasının yüzündeki solgunluğa anlam veremedi.

"Bu ne hal böyle?" diyecekti ama son zamanlarda ailecek anlaçılması zor hadiseleri peç peçe yaçadıkları için, sormaktan vazgeçti. Kendisinin anlatmasını uygun gördü.

Bilge sessizce soyundu ve doğruca kızının yanı baçına geçti. Tek kelime etmeksizin dakikalarca minik yavrusunun baçını okçadı. Gönül de yanı baçlarına oturarak onları seyretti. Neden sonra eçinin kendine geldiğini görünce,

"Bilge istersen giyin, Mahirler gelecek az sonra. Yemeğe çağırmıştım biliyorsun." dedi.

Bilge:

"Bugün ikindi namazını kılamadım." dedi.

Sesinde büyük bir felaketi yaşıdığı olmanın tonu vardı. Gönül bu halin onun gün içinde yaşadığı olaylardan mı yoksa ikinci namazını kaçırmış olmasından mı kaynaklandığını anlayamadı. Ama Bilge ikinci namazını kaçırdığını defalarca tekrarlayınca. Gönül, sıkıntısının ondan kaynaklandığını sandı ve sorusunun cevabını aldığına karar verdi. Çünkü, Bilge'den öğrendiği bir hadisi anımsamıştı. Bir seferinde bir sahabe, Hz. Muhammed'e başına gelen felaketi aktarmak istediğinde, Peygamber ona "Felaket dediğin bu mu? Ben de 'İkinci namazını kaçırdım.' diyeceksin sandım." cevabını vermişti.

Kapı alındığında Bilge akam namazını henüz kılmıtı. Gönöl'den konukları karılamasını rica etti. Kendisi de apar topar giyindi.

Bilge yorgun argın geçirdiği bir günün ak amında gelecek o-lan misafirinin Mahirler olmasına sevindi.        onlarla beraberken fazla sıkıntı ya amıyordu, rahat edebilirdi. Mahir dinî konularda kendisini iyi yeti tirmi ti. Oldukça bilgili, bir o kadar da ho    r l  ve rahat bir insandı. Haremlik selamlık oturmayı istememesi de en çok G n l'  memnun ediyordu. Daha doğrusu en çok Mahir'in bu tarafını seviyordu. Bir seferinde bunu özellikle söylemiş ve gerekçesini de belirtmişti:

"Siz erkekler oturup güzel  eyler konu uyorsunuz. Bizim de onlara ihtiyaçımız var. Biz niye mahrum olalım?"

Sofra hazırdı. Mahirler gelir gelmez sofraya oturdular. G n l, Mahir'in çay tutkunu olduğunu bildiği için, daha yemeğe oturlarken  ayı da demlemi ti. Ve sabırsızlıkla beklenen sohbet de yemekten hemen sonra çay servisi ile birlikte ba lamı tı.

Bilge, Mahir'e sormak istediği soruyu kafasında tasarlamı tı bile. G n l ise ge mi te kılmadığı namazların kaza edilip edilemeyeceği, ba ını açtığı takdirde abdestinin bozulup bozulmayacağı gibi konuları açıklamasını isteyecekti ondan. Gerçi sorulacak çok sorusu vardı ama o, özellikle bu konularda son günlerde ortalıkta dolağan değiğik söylentilerin gerçeğini öğrenmek istiyordu.

Fakat sohbet hiç de onların d    nd Ğ   ekilde ba lamamı tı. G n l, farkında bile olmadan Mahir'in ba    rt l  e inin Milli EĞitim Bakanlığı'nın son genelgesinden sonra derslere nasıl girdiğini sormasıyla sohbetin ana mihverini de belirlemiş oldu.

Mahir, bu konuda verilmesi gereken kararı e ine bıraktığını ama dayatmaya da büyük tepki duyduğunu söyledi.  nsanların kıya-

olduğuna inandığını söyledi:

"Din siyasete alet ediliyor diye bu dayatmaları yapanlar, aslında siyaseti dinsizliğe alet ettiklerinin farkındalar mı bilmem. Bu bir demokrasi sorunu falan da değil. Türk demokrasisinin temel yarası bağörtüsü olsa öpüp bağımıza koyalım."

"Peki nedir?" dedi, öfkeli bir ses tonu ile Nagehan. Aksak demokrasinin Nagehan'a yansıyan tarafı bağörtüsü konusu olduğundan dolayı bu denli duyarlı olduğunu belirten Mahir ses tonunu yükselterek:

"Bu problemlerin bağımıza gelmesinde bizim hiç mi kusurumuz yok? Hangınız o

örtünün hakkını verdiniz? Bağınızı kapatırsınız ama bir dakika dedikodudan, kocalarınızı eleğtirmekten vazgeçmezsiniz. Donattığınız evlerinizin ihtiğamı ve lüksü Karun'un karısında bile yok. Tesettür, göze batmamak, dikkat çekmemek içindir ama siz mağallah tesettür modası bile icat ettiniz..." Gönül atıldı:

"Nagehan sakın alınma ama bu konuda ben de Mahir abiye katılıyorum. Örtülüler, bu iği tam bir gösteriğe ve cazibeye dönüğtürdüler." Sonra Bilge'ye dönerek,

"Hatırlıyor musun geçen çıktığımız yemekte neler oldu?"

Mahir, "Ne oldu?" deyince. Gönül bağlarından geçenleri anlattı:

"Her zaman gittiğimiz restorana gitmiğtik. Sırtım kapıya dönüktü. Bir ara bütün erkeklerin gözünün kapıya yöneldiğini fark ettim. Belli ki içeri giren birini izliyorlardı. Ben de ister istemez dönüp baktım. Tesettürlü bir kadın içeri giriyordu. Yanında eği vardı. Kadının kapıdan öyle bir giriği vardı ki, adeta 'Ben kadını ve hepimize meydan okuyorum.' diyordu. O kadar dikkat çekici giyinmiğti ki ben bile hayran kaldım. Hatta Bilge'ye takıldım, 'Böyle birini niye bulmadın.' diye..."

Bilge gülümsedi. Bağlarından geçen o ilginç olayı hatırladığı i-çin üzölmüğtü aslında ama nedense gülümsemekten kendini alamamığtı. Gönül konuğmasını sürdürdü:

"Ben ahsen Örtünmeden bunu anlamıyorum. rtnmek, erkeklerin gözünden gizlenebilmektir. Üzerimizdeki giysi bizi bakılardan uzak tutmalı. Ben bakılardan rahatsız oluyorum. stemediğim birinin beni szmesine, incelemesine bozulurum. Fakat bazı örtülü arkadaşlarımız öyle giyiniyorlar ki adeta erkeklerin kendilerine özellikle bakmasını sağlıyorlar. Kusuruma bakmayın ama gizlenmeyi ve örtünmeyi içeren bir emrin, manasının tam zıddıyla uygulanmasını anlayamıyorum. Çünkü aır dekolte giyinmiğ bir kadın içeri girseydi ancak o kadar ilgi toplardı. Bence rtnme emrindeki a-sıl amaç, 'diği' olarak görülen varlığı 'kiği' konumuna yükseltmektir. Çünkü her insan bir bireydir. Karėısındaki kadını önce bir 'diği' olarak algılayan insan, onu bir birey gibi dğnemez. Onun diğiliğine kilitlenir. Ona karėı tavrı da değiğir. Ben ahsen toplumda birey olarak algılanmayı, kadın olarak algılanmaya tercih ederim.

Çünkü diğilik olgusu, ister istemez karėı tarafın, erilliğini anımsamasına yol açar. Bu algılama da ya korumacılık, ya sahiplenmek, ya da itmek eklinde size yansır. O zaman da bağarılı olmak ve tutunmak için diğiliğinizi kullanmak zorunda kalırsınız.

Elbette ben bir diğiyim. Feministlerin algıladığı gibi bakmasam bile bu ynm, sadece evimi ve kocamı ilgilendirir. Toplumda ise bir kiğilik olmayı, bir birey olmayı yeğlerim. Zaten ayette geçen 'bilinesınız' kelimesi de sanırım bu inceliği yansıtmak için vurgulanmığ..."

Mahir, kendisinin de aynı grğte olduğunu belirtti. Gnl'n ayetteki "bilinsınız" kelimesinden böyle bir anlam çıkarmığ olmasına hayranlık duydu ve daha da ileri giderek, "ėte ben bu yüzden bazen örtünmeyi din haline getirmemiğ hanımların namazının, dinle ilgisi, bağındaki bir parça bezden ibaret olan hanımların ibadetinden daha makbul olduğu zehabına kapılıyorum." dedi.

Nagehan Hanım, örtülü olmasına rağmen namaz kılmıyordu. Söylenen sözlerden alınmamıŒ gibi davranmak istedi ama eŒine sorduŒu sorudaki ses tonu ile de kızgınlıŒını açık etti:

"Œstemiyorsan ben de baŒımı açayım."

-----1 137 I-----

"Bak iŒte senin tavrın bu. Benim için örtünmüyorsun ki ben istedim diye açasm. EŒer sen bunu Allah için yapıyorsan bu uğurda her Œeyi göze almalısın. Ben bu baskılan ilahî bir sınav gibi görüyorum. Kalbinde marazı olanlarla olmayanlar belli olsun diye. Fakat

mağallah her Gey gibi bağırtüsünü de gösteriğ malzemesi yaptık, meslek haline getirdik.

Bak ortada Müslüman var mı? Ama İslamcı gırla! Dindarlar kelaynaklar kadar az.

Dinciler sürüyle!" Bilge:

"Ben bir hadis okumuğtım. Yanılmıyorsam Göyleydi: 'Bir zaman gelecek, camiler ağzına kadar dolacak ama içinde mümin bulunmayacak.'"

Mahir, buna benzer birçok hadis olduğunu ve bütün o hadislerin, gerçek Müslümanlara yol göstermeye çalıştığını, ancak herkesin kendi nefsinin esaslarını din saymasından dolayı itibar görmediğini ifade etti:

"Yani Türkiye'nin ayıbı olan bu mesele bizler için de bir "fitne". Adaleti İlahiyye bizi silkeliyor. Ta ki ikisinin de aslı karbon o-lan kömür ruhlularla elmas ruhlular birbirinden ayrışsın.

Bazıları, dinin 'furuat'tından olan bu meseleyi imanının erkânı gibi sundu ve onu siyasi bir sembol haline getirince, kendilerini sistemin sahibi sananlar da arenadaki kırmızı Çal gibi bağırtüsüne saldırdılar. Elbette onlar zulmediyorlar ama İslam'ın esaslarını, siyasal mecraya çekenler de dinin tabiatında açtıkları yaralarla cinayet işliyorlar.

Dinin ve özellikle de İslam'ın temel misyonu, bireyin dünyevi huzur ve barışını temin ve ahiret hayatına hazırlık olmasına rağmen, bu asrın en gaddar ve insafsız iktidar vasıtalarından olan Batı endeksli siyaseti, dine hizmet aracı haline getireceklerini sananlar, sadece dini tahrip etmeyi amaçlamış tağutların ekmeğine yağ sürdüler...

Onların gaddar tuzaklarına düştüler.

Evet kabul etsek de etmesek de yeryüzünde Geytanın aydınlığa ve inanca karşı mücadelesi sürmüştür ve sürmektedir. Bu mücadele çifte standartlar, insafsızlıklar ve gaddarlıkla doludur. Tuzak üstüne tuzak kurarlar. Zor olan Şudur ki, Geytani düşünceler hep Geytani olmuyor.

Bakin bizde inananlara dayatılan zorbalıklar hep sevimli bir sima takmıŒ; ya demokrasi, ya çağdaŒlık, ya da laikliği sahiplenme kisvesi altında sunulmuŒtur. Oysa herkes biliyor ki, bu mücadele, doğrudan doğruya inanan insan tipine karŒı sürdürölüyor. Onların hazmedemediği, mümin insandır. Ama bunu asla bu Œekilde dile getirmezler. Tağut ve yandağları çağın imkanları bakımından daha donanımlı ve daha stratejik davrandıkları için, inanca hizmet ettiklerini sananları hep açığa düŒürmölüdür.

Bakınız, sürekli ve planlı saldırılarla inananları tahrik ediyorlar, sonra da herhangi bir tepkiyle karŒılaŒtıkları zaman hemen, 'Bakin bunlar zaten hep böyle. Eğer barığ ve huzur ortamı istiyorsanız bu gericilerden kurtulmalısınız.' diyerek, medyayı ve kamuoyunu oluŒturan vasıtaları inananların üzerine saldırtıyorlar...

Araya bir sessizlik girdi. Gönöl, bu arada çayları tazeledi. Bilge söze girdi:

"Haklısın. Bu meselede Müslüman kardeŒlerimiz hatası olabilir ama günümüzde münkirlik vasfının daha ağır bastığını dikkatten kaçırmamak lazım. Laikliği din haline getiren toplumlarda benzer olaylar yağanıyor. Maalesef bize uygulanan sistemin ideolojisi keyfi, küfrî, cebrî ve askerîdir. Bence bu, yağanmakta olanları i-zah ediyor."

Mahir, bu yoruma karŒılık verdi:

"Sen de haklısın ama dini siyasete alet etmenin tehlikeleri daha büyüktür. Ğslamin ilk yıllarında yağanan iktidar kavgaları ve ehli beytin bağına gelenler, dini, siyasetin vasıtası haline getirmenin ne büyük acılara sebep olduğunu, en parlak Œekilde bizlere göstermiŒtir. Nagehan öfkesini gizlemeye çalığan bir ses tonuyla:

"Ne yani! Müslümanların iktidar olmaya hakkı yok mu?" Mahir:

"Var elbette. Var ama Müslüman sadece senin partine oy verenler mi? Sen bu söylemi

kullanamazsın. 'Ben Ğslam'ı temsil ediyorum' dersen, hiç de Ğslâm'a hizmet etmiŒ

olmazsın. Aksine ona zarar verirsin. Senin dıŒında kalan herkesi, karŒı taraf, yani Ğslâm

muhalifi haline getirirsin. Buna hakkın var mı? Sen bile 'Müslümanların iktidar olma hakkı yok mu?' derken, iktidara gelenleri Ğslâm'ın dığına atmığ oluyorsun. Bu tavır yanlığ ve tahrik edici"

"Ama bunun karĖısında yer alanlar da fırsatı ganimet bilerek bilinçli Ėekilde siyaseti din düğmanlığına alet etmiyorlar mı?"

"Ediyorlar. Bazı inanç özürlü insanlar, böyle yapıyor diye bize dini siyasete alet etme hakkı doğar mı? Yasin suresinde bir ayet var; 'Yaptıkları tebliğ karĖısında sizden bir ücret istemeyenlere u-yun. Onlar doğru yoldadırlar.' deniliyor. Yani bir insan halkı Ğslâm'a davet ediyorsa, Allah'ın rızasından bağka maksat gütmemeli. Bir elinde topuz,

bir elinde 1Gık tutarak insanları aydınlığa çağıranlar(!), zaten zihni yeterince karığmığ günümüz insanını daha da ĖaĖkın hale çeviriyorlar. Bu Ėekilde taraftar oluğturulabilir ama birilerinin inanması sağlanamaz. Biz tebliğ ile propagandayı birbirinden ayırmadıka bu sıkıntılarla hep karĖılaĖırız. Benim itiraz ettiğim, sistemin kurallarıyla hareket etmek zorunda olan bir siyasi partinin 'Ėslam'ı temsil etme' iddiasıdır. Ėnananların servet "edinmesine veya siyaset yapmasına niye karĖı çıkalım ki!..

Bilge söze girdi:

"Doğru söylüyorsun. Bence de dindarların öncelikli sorunu 'temsil' sorunudur. Ben dinin siyasallağtırılmasını

tehlikeli buluyorum. Nasıl ki siyasallağmığ Yahudilik olan

Siyonizm, baÇta biz Müslümanların ve genelde tüm dünyanın bağına bela olmuğsa, siyasallağmığ Ėslâm da aynı tehlikelere gebedir. Çünkü Ėslam kuğatıcıdır, kucaklayıcıdır.

Herkesin ona ihtiyacı var. Ama onu bir ideoloji ile döllerseniz, o bir kavmin veya bir milletin dini haline gelir. Milliyetçilik gibi o milletin çıkarı doğrultusunda kullanılır...

Mahir:

"Evet bu mühim. Çünkü ideolojik yapı kazanmığ bir din, insafsızdır. Asıl sıkıntı bu.

Dini acilen siyasallağmaktan kurtarmalıyız' derken bunu kast ediyorum zaten. Çünkü bu ağ insanların en çok ihtiyaç duydukları Ėey, saf inanç ve doğru imandır. Oysa

siyasetin amacı, iktidar ve ıkardır. Bu ikisi bir arada olmaz diyorum. Yoksa elbette inananlar da siyaset yapacak, siyasi kurumlar içinde

yer alacak ve bir birey olarak toplumlarına hizmet verecekler. Bu onların en temel hakkıdır." Bilge:

"Mahir abi bizdeki sıkıntı dünya genelindeki sıkıntılardan biraz farklı galiba. Bize demokrasi diye sunulan sistem, bir tarafın her kusurunu görmezden gelirken, diğer tarafın en küçük hatasını abartılı bir şekilde cezalandırıyor. Sistem, inanç öncelikli taleplerin hepsini, kendisine yönelik tehlike sayıyor. Bu ön kabul, diyalog ortamını yok ettiği gibi, dinin ve dolayısıyla inanların, kamu alanlarından büsbütün dışlanmasına yol açıyor. Peki bu çok mu vicdanî?" Mahir:

"Ben bunun vicdanî olduğunu söylemiyorum ki. Ama birileri inanca karşılı olmayı rant ve iktidar vasıtası yapıyor diye bizim de inancı iktidar ve rant vasıtası yapmamız doğru değil diyorum. Çünkü bizim ilgi alanımız sadece üç beş günlük dediğimiz şu dünya hayatı değil. Ölümün ötesi için de dine ihtiyacımız var. Herkesin buna ihtiyacı var. Siz herkese gerekli olan bu cevheri kendi özel çıkarlarınız için kullanmaya kalkışırsanız, ihtiyacı olan binlerce insanı kendinizden ve o nimetten uzaklaştırmış olursunuz. Herkes her şeyi kendi çıkarı için kullanıyor diye bizim de dini, çıkarlarımız için kullanmamız gerekmiyor, savunduğum düşünce bu." Nagehan:

"Siz o insanlara kendini ifade etme fırsatı tanıdınız mı ki onları böyle yargılıyorsunuz?" diye çıkıştı. Bilge, Nagehan'ın sesine de yansıyan öfkesini yatıştırmaya çalıştı.

"Nagehan, bu konuda Mahir abi haklı. Bak İran, bak Afganistan. Gücü tamamen ele geçirince neler yaptılar. Kesmek, asmak, dayatmak hayatı çekilmez hale getirmek... dinin insanlara sunacağı hayat tarzı bu mu? 'Bunlar kötü örnek' diyeceksin ama neticede eldeki örnekler bunlar. Doğal olarak insanlar, aynı söylemleri tekrar edip duran her partinin, iktidara geldiğinde ve güçlendiğinde aynı şeyleri yapmasından korkuyorlar.

Evet herkesin kanun karŞısında eğit olduğu, azınlıkların haklarının da korunduğu demokrasiye ihtiyaçımız var ama bizim demokrasiyi gerçekten doğru anladığımızı sergilemeye daha çok ihtiyaçımız var... Adam

-----1 141 I-----

konuÇmaya bağlayınca, cumhuriyetin de demokrasinin de canı cehenneme diyor adeta.

Laiklik dinsizliktir diyor. Böyle bir tablo karŞısında da sistemi ayakta tutan güçlerin tedbir almaları kaçınılmaz oluyor. Gerçi onlar da vehimlerini abartıp sapla samanı

birbirine karıştırıyorlar ya..." Gönül:

"Ben Müslümanların demokrasiyi niçin hazmedemediklerini anlayamıyorum. Aynı kaynakları ben de okuyorum. İslam dininin özünde demokrasiye mani olacak hiçbir bulgu göremiyorum. Demokrasi ve laiklik herkesin inandığı gibi yağıdığı bir alan. Hiç kimseyi münafıklık yapmaya zorlamıyor. İnanan inandığı gibi, inanmayan da bildiği gibi yağımak istiyorsa bize de 'Lekum dinikum ve li-ye din.' demek düğüyor. Yanlığı mı düğünüyorum Mahir abi?"

"Demokrasiyi ve laikliğı hazmedememelerinin nedeni Ğu: Çağıdağı demokrasilerdeki tabiki pozitivist düğüncenin etkisi ile özgürlük tanımını ile İslam'ın özgürlük anlayığı biraz çatığıyor. Demokrasinin en son ulağıtığı özgürlük anlayığında, kiğıye 'Bağıkasına zarar verme de ne yaparsan yap.' deniyor. İslam ise bu noktada, 'Hayır, sen bağıkasına zarar veremediğın gibi kendine de zarar veremezsin.' diyor. Ğğte bu noktadan itibaren dayatma geliyor. Biri çıkıyor, 'Namaz kılmayan insan ahretine zarar veriyor. Öyle ise ben onu zor-larsam ona iyilik yapmığı olurum.' diye düğünüyor. Veya 'Ğçki içmek haramdır, ben kiğıyi zorla da olsa bundan alıkoymak hakkına sahibim.' diyor. Çıkığı noktası bu olunca da kendisini sistemin ve yargının yerine koyuyor. Üstelik bunu yaparken de sadece baskı uyguladığı kiğıye iyilik ettiğini sanıyor. Oysa bu anlayığı artık gerilerde kaldı. Kimsenin kimseye karığıma hakkı yoktur. Müslümanların çağı hâlâ gelememiğı olmalarının nedeni, sanayi öncesi dönemde kaleme alınmığı eserleri referans edinmelerinden kaynaklanıyor. Referansları arasında çağı doğru değerelebilecek ne doğru tefsir var, ne de yeni yorum. Var olan bir iki kaynağı da kendi önderlerinden veya Ğeyhlerinden bağıka kuğı tanımadıkları için reddediyorlar. Oysa bu çağı doğru Ğekilde anlamamızı sağılayacak eserler var ve üstelik Türkçe... Türkiye'de ve dünyada bulunan Müslümanlar artık referans olarak da çağı gelmelidirler. Ğu anda referansları or-

taağa ait olduğu için tavırları da o dönemlere ait oluyor. Bu tavırlarından dolayı da tepki topluyorlar. Müslümanların artık unu ilerine sindirebilmeleri lazım; eski hal muhal, ya yeni hal, ya izmihlal. Artık herkesin dini kendisine. Din devletin malı olmaktan tamamen çıktı ve ferdin kutsal değeri haline geldi. Kimsenin kimseye zorla bir inanç dayatma hakkı kalmadı. Artık dinde zorlama yoktur. Çünkü her şey ortaya ıkmığtır. Kiğinin cennete gitmek kadar cehenneme gitme hakkı da saklıdır. Ama sen uygun zeminlerde ve uygun üslupla insanları yüreğinden yakalayıp ikna edebiliyorsan ne ala.

Evet Müslümanlar bugün mağdurlar, evet dığlanıyorlar ama buna sebebi, bizim ağ içindeki duruğumuzdur. Bu duruğ, gücü elinde tutanı her gün biraz daha tedirgin ediyor ve uyanık olmaya yöneltiyor. ğte Arabistan, iğte Taliban, iğte Suriye ve Libya... Bu insanlar da slamiyet'i temsil ettiklerini söylüyorlar. Radyoları ve televizyonları her gün Kuran okunarak açılıyor. Ağızlarından Allah lafzı dğmyor. Ama kendi halklarına reva gördükleri, ortaçağın dayatmacı despotizminden bağka bir şey değil. Böyle olunca zgr ve bağımsız hatta bağıboğ yağamayı ağdağ tavır bellemiğ o-lan birisine karđı slam'ı nasıl savunabilirsin?

Aynı argümanları kullanıp, 'ktidar istiyorum!' dediğin zaman, doğal olarak bu insanlar, 'Haa! Bu adam ülkeyi Arabistan'a, Libya'ya benzetecek.' diyerek karđı çıkıyorlar. ğimdi onların yerine siz kendinizi koyun, bakalım olayları nasıl değerlendireceksınız?" Bilge: "Mahir abi ben zaman zaman unu merak etmiğimdir: Peygamberimiz bugün ortaya ıkmığ olsaydı, demokrasiye ve cumhuriyete nasıl bakardı?" Mahir:

"Bence onun ls var. Bugün Türkiye'de bunun nasıl olması gerektiğini anlatan eserler bulunuyor. Ama sen bu eserleri 'filancı' damgası yememek için reddediyorsun."

Mahir'in bu sözlerine kulak kesilen Gönül, hangi eserler diye sormaya niyetlenmişti ki Bilge'nin "Bardaklarımız boşaldı Gönül,

-----1 143 i-----

sohbetin havasına dalıp tazelemeyi unuttun." uyarısı ile bardakları toplamaya koyulunca sorusunu da unuttu.

Mahir Bilge'nin Gönül'den çayları tazelemesini istemesi üzerine sözlerine kısa bir ara verdi. Konuşmaya kendini kaptırdığı için çayını içmeyi unutmuş olduğunu fark etti.

Soğumuğ olan çaydan bir yudum içtikten sonra sözlerini sürdürdü.

Mahir, sözlerine bir ara daha verdi. Çayından birkaç yudum aldı. Herkesin kendisinin gözüne baktığını görünce sözünü sürdürdü:

"Ne ise bırakalım bu mevzuları. Daha güzel Geyler konuğalım. Siyaset bir sohbeta girdi mi orada kalpler ayrığıyor. Oysa bizim 'kalplerin birliğine' ihtiyacımız var." Bilge:

"Doğru söyledin Mahir abi! Ğnan ben de siyaset konuğmayı pek sevmem. Muhabbeti dağıtıyor." Mahir:

"Elbette. Çünkü muhabbet siyasetin iğı değil. Siyasetin iğı ve amacı iktidardır, hırstır, elde etmektir. Bunlar da kavga ve düğmanlığın kuzenleridirler. O yüzden de din ile bugünkü siyasetin bağdağması asla mümkün değildir." Nagehan:

"Neden bağdağmasın ki?"

"Çünkü siyasetin amacı iktidardır, dinin amacı ise Allah'ın rızasını kazanmaktır. Amaca varmak için siyasetin kullandığı vasıta propaganda ve reklamdır, dinin kullandığı vasıta tebliğdir. Propaganda bir av sanatıdır; yalan ve tuzak onun doğal hizmetçileridir. Tebliğ, birine hakkı bildirmek ve kiğiyi vicdanına uygun hareket etmeye sevk etmektir.

Propagandanın tabiatı, ne olursa olsun sonuç almaktır. Tebliğın tabiatı, aktarmak ve akla kapı açmaktır. Din, akla kapı açar ama ihtiyarı elden almaz. Oysa propaganda insanı sersemleğtirir ve istemediğı bir Geyi ona istetir. Reklam da öyle. Bu ikisi yani reklam ve propaganda Ğslâm'ın hizmetine (!) sokulduğundan bu yana Ğslâm'ın bağı dertten kurtulmuyor.

Bakın bir propagandacının, propagandasını yaptığı Geye inanması gerekmez. Çünkü o bir sanattır. Mesela bir Amerikalı propaganda uzmanı Türkiye'ye gelip herhangi bir partiye hizmet edebi-

lir O partinin fikrinin güzelliğine inansın veya inanmasın mesleğinin esaslarını kullanarak, bir sonuç alır. Ve bağarılı bir adam olur. Sonuç alamazsa bağarısızlıkla itham edilir.

Ama bir tebliğci için durum farklı. Tebliğci önce kendisi yağar, nefesine tatbik eder ve sonra der ki; 'Bakın bu iğ böyle böyledir. Ben yağıyorum ve Ėu, Ėu yararlarını görüyorum. Sizin ihtiyacınız varsa siz de alın...' KarĖıdaki bunu kabul de red de etse, sonuç değişmez. Tebliğ eden vazifesini yapmığ olur. Sonuç almak gibi bir zorunluluğu yoktur. Bir insan, 'Namaz kıl, sana araba alacağım' diyorsa ve o insan da namaz kılıyorsa, bu münafıklıktır. Kiği namaz kılacaksa bunu Allah için yapar ve ona namaz kıl diyene pratik bir faydası da olmaz. Bizim islam'ı iktidar yapmak gibi bir vazifemiz yok. O-nu hayatımıza hakim kılmakla mükellefiz. Söz geliÇi bir devlet kafir de olsa Müslüman'ın dinini yağamasına karığmıyorsa bugünün ortamında ona karĖı mücadele etmek ahmaklık olur.

Mesela Amerika'da, Ėngiltere'de Almanya'da Hollanda'da yaÇayan arkadaşlarımız var. Bizi Ėslam'ı özgürce yağayabilmemiz için oralara çağırıyorlar. Ėünkü burada yağadığımız sıkıntıların hiçbirisi oralarda yok. Efendim neymiğ, o ülke insanların ahlakları bozuk-muğ! Bizim ahlakımız düzgün mü? Ticarete de insan iliğkilerinde de onlar bizden daha ahlaklılar.

Amerika'da yaÇayan bir dostum vardı. göyle demiğti: 'Siz bir Amerikalıya 40 tane çocuğum var deseniz, size 'Hadi canım!' demez, inanır. Ama bir kere de yalan söylediğınızı anlarsa 'Allah bir' deseniz size inanmaz. Ėünkü adamların hayatında yalan yok. Öncelikle kiğinin doğru söyleyeceğini esas almığlar. Biz ise, yalanı öne çıkarmığız. Yemin ederek yalanımızı pekiştirmeye çalışırız. Eee iğte durumumuz ortada! Bu yüzden

de Cenabı Hak, izzeti onlara, sefaleti bize yazdı... Biz hak etmeseydik, bu hale gelir miydik?"

Mahir sohbetin, tek kiğinin hutbe vermesine dönüğtüğünü görünce, rahatsızlık duydu ve konuğmasını kesti... Kendisinden daha farklı düğünen kimse yoktu. Bu durumlarda gayba tağ atar gibi konuğmak birilerini eleğtirmek faydasızdı. Biraz da eğinin bakığlarından bu iği yapması gerektiğini kavradı.

-----1 145 I-----

Çünkü Nagehan, eĞi Mahir'i, meclislerde kimseye söz bırakmamakla suçlardı her zaman. "Hep sen konuĞuyorsun. Birileri de bir iki cümle söylemek istediğinde sözü ağızlarına tıkıyorsun. Ğnsanları dinlemesini bilmiyorsun." diyordu.

Mahir, bu durumun farkındaydı. Dinleme özörlü olduğunu biliyordu. EĞinin deyimiyle 'dil Ğehveti' vardı. Nitekim, konuĞmayı kesince Nagehan, gerçek niyetine espri gömleği giydirerek:

"Üfff yeter Mahir! Kendimi konferans salonunda hissettim. Biraz da baĞkaları konuĞsun." dedi. Gönöl, Mahir'i rahatlatmak için,

"Ama biz onun konuĞmasını çok seviyoruz Nagehan Hanım. Siz her zaman dinlediğiniz için size sıkıcı gelebilir ama bizim gerçekten bu tür konuĞmalara ihtiyacımız var." dedikten sonra konuyu değiğtirmek için:

"Mahir ahi, biliyorsun ben namaza geÇ bağladım. Geçmiğte kılmadığım namazları belli bir sıra ile kaza etmeye çalıÇıyorum. Geçenlerde bir televizyon programında, vaktinde kılınmayan namazı kaza etmenin faydası olmadığı söylendi. Böyle bir Ğey var mı?"

Mahir bey sinirlendi. Sinirlendiği zaman boyun damarı Ğiğerdi. Yine öyle olmuğtu. Bu sinirli haline rağmen sakin, sözlerinde o sinirlilik hali yoktu:

"Bu adamlar" dedi, "dine hizmet mi ediyorlar, dini hezimete mi uğratiyorlar belli değil!" Sonra kesip attı: "Kıl kardeğim. Bu deccal müsveddelerinin oyununa gelmeyin. Ben size basit bir Ğey söyleyeyim. Artık inanĐ ve din konusunda anneannelerinizi veya babaannelerinizi taklit edin. Ölçülerınız onlar olsun. Peygamberimiz, belki de bu günlerimizi kastderek 'Aleykum bidinil acaiz.' buyurmuğ Yani, 'Kocakarı dinine uyunuz.' demiğtir.

Bence bu hitap, doğrudan doğruya bugünkü din bilginlerine yönelik bir tavır. Yani, 'Onların, güya Kurana dayandırdıkları ama aslında tamamen nefis ve hevanın taleplerini

kolaylaştırmayı esas alan tavır ve tavsiyelerine uymaktansa acuze olmuş, dünya ve onun içindekilerle bir alakası kalmamış yaşh kadınları taklit edin.

"ortna: 10

Allah'a daha yakın olursunuz." demek istiyor. Ğman bir teslimiyettir. Dört iğlem meselesi değıl."

Sohbet açıldıkça açıldı. Kadınların özel hallerinde oruç tutup tutamayacağı, abdestli bir kadının bağıını açması durumunda ab-destinin bozulup bozulmayacağı, kadınların cenaze namazı kılıp kılamayacağı, kılacaklarsa erkeklerle karığık mı yoksa arkadaki saflarda yer alarak mı kılacakları, kolonya sürünmenin abdesti bozup bozmadığı konuları uzun uzun tartışıldı. Hayızlı halde Kuran okunup okunamayacağı, cünüpken dua edilip edilemeyeceğı, namazın üç vakit mi beğ vakit mi kılınması gerektiğı meseleleri konuğuldu. Mahir:

"Bütün bu konularda anneannelerinizin, babaannelerinizin yaptığını yapın. Size mantıklı gelmese bile bu tavrın daha Rahmani olacağı kanaatindeyim." deyip kestirdi.

"Ruhsatın sınırı yok. O kapıyı bir kere açtınız mı, iğın nerede duracağını bilemezsiniz. Elbette biz dinin sahibi değıliz. Allah . her kulunu kuğatmak için dinsel alanı olabildiğince geniş tutmuğtur. Ta ki hata yapan insanlar, ümitsizliğe düğüp bütün bütün kendilerini tövbeden mahrum bırakmasınlar diye, helal dairesini geniş tutmuğ. Ama arkasından da 'Helalin güzel olanını tercih edin.' buyurmuğ. ğimdi çekirge yemek helaldir diye kalkıp çekirge mi yiyelim? Ama I. Dünya Savağı'nda, Arabistan çöllerindeki Türk birlikleri afiyetle çekirge yemiğlerdir. Bağıka çareleri de yoktu zaten. Yani olağüstü durumlar için tanınmığ hakları normal zamanların adetleri haline getirmemeliyiz. Ben böyle düğünüyorum." Bilge, sözü dinde reform konusuna getirmek istedi:

"Dinle alakası olmayan bir yığın insan güya dinden yana tavır alıp 'Bizim dinimiz güzel bir din ama içinde çok hurafeler ve zamanımıza uymayan Ğeyler var. Bunların

ayıklanması gerekmez mi?" diyorlar. Gerçekten böyle bir Çeye ihtiyaç var mı? Ėslam bir reforma ihtiyaç duyuyor mu?" Mahir:

"Ėslam'ın reforma ihtiyacı yok ama yeni içtihatlara ihtiyacı var. Fakat ihtiyaçların doğru belirlenmesinde de bazı ciddi sorun-

-----1 147 I-----

lar var. Dolayısıyla içtihat konusunda da aynı sorunlar gündemde..." Gönül atıldı:

"Ne gibi sorunlar bunlar Mahir abi?"

Bilge, Mahir'in cevap vermesine fırsat bırakmadan araya girdi ve öncelikle reform ile içtihat konusunun birbirinden ayırt edilmesi gerektiğini vurguladı.

"Bence" dedi Bilge, "reform dinde olmaz. Özellikle de orijinalliği kabul görmüş Kuran hakkında... Reform beğeri ve sosyolojik bir kavramdır. Kurumsal değişiklikleri öngörür. İçtihat ise bir a-na kaynağın iyi anlaşılmasını sağlama ve ondan, gelişmelerin ortaya çıkardığı yeni hayat şartlarına hükümlerin adapte edilmesi çalışmalarıdır. Böyle olunca Kuran'ın herhangi bir hükmünü değiştirmek bizim hakkımız değil. Ama onun farklı anlaşılması mümkündür. Burada içtihat devreye girer." Gönül:

"şimdi herkes Türkçe ibadetten söz ediyor. Kimileri olmaz diyor, kimileri olur diyor. Bizim gibiler ise Çatkın."

Mahir, Bilge'nin cevap vermesine fırsat vermedi. Biraz da kızgınlığını açığa vurarak:

"Türkçe ibadet etmek isteyeneye engel olan mı var? Bu isteğin ilginç olan yanı ibadetle ilgisi olmayanlardan gelmesi... Bizce zararı yok. Türkçe ibadet yapmak isteyen yapsın.

Ama diğer türlü ibadet etmek isteyenlere de karışmasınlar." Gönül:

"Peki birileri çıkıp, 'Bundan sonra ibadet Türkçe yapılacak.' derse ve bunu da devlet eliyle uygulamaya koyarlarsa ne olacak?"

"Bu içtihat olmaz, dayatma olur. İçtihat fikir belirtmektir, dayatmak değildir, yanılıyor muyum?" Bilge:

"Doğrusunu söylemek gerekirse bu konular beni açar. Ben sadece genel bilgilerle

İslam'ın reforma değil içtihatlarla ihtiyacı var, diyorum. Çünkü, geçmiş din bilginlerinin, Kuran ve hadiste detaylı açıklanmamış meselelerle ilgili, o dönemin ihtiyaçlarına göre yaptıkları izah ve tespitler ve onlardan çıkarılan hükümler, hâlâ yürürlükte.

Osmanlı döneminde çıkarılan ve hâlâ yürürlükte olan Memurin Muhakematı Kanunu nasıl bugün deĞişiklik gerektiriyorsa, aynı Ėekilde geğmiğ din bilginlerinin bazı hüküm ve fetvaları da yeniden ele alınmayı gerektiriyor. Bu konuda yapılacak çalışmalar da reformun deĞil içtihadın alanına girer." Mahir:

"Doğru söylüyorsun. Biz Kuran'ın hükümlerini doğru anlama konusunda bir çaba gösterebiliriz ama bizce henüz anlaĞılamayan hükümlerini, bugünkü hayat tarzına uymuyor diye yok sayamayız. Fakat benim tavsiyem bunu, konuyu iyi bilen birisiyle tartıĞmaktır."

Bilge'nin de Gönül'ün de aklından aynı şey geğmiğti: "Keğke, SinHa olsaydı da ona sorsaydık."

"O olmasaydı ortaya çıkardım." dedi bir ses.

Dört bir taraftan geliyormuğ gibi odanın içine yayılan bu ses Nagehan hariç herkesi ürpertti. Bilge, Gönül ve Mahir gayrıihtiya-rî etrafa bakmdılar:

"Neydi o?" diye biraz da korkuyla etrafına bakman Mahir, elindeki bardağı düğürdüĞünü bile anlayamadı. Bu hayret ve ĖaĖkınlıĞı bozan, Nagehan oldu:

"Ne yaptın Mahir, kızcağızın halısını berbat ettin!"

Nagehan, üçünün de bön bön etraflarına bakmasına anlam verememiğti. Gönül'ün tepkisizliĞi onu büsbütün rahatsız etti. MutfaĞa kurulama bezi almaya koğtu. Mahir:

"Siz de duyduunuz mu?" dedi.

Bilge durumu kurtarmak için "Neyi?" deyince Mahir:

"O olmasaydı ortaya çıkardım." dedi, sanki biri." Gönül, boğ bulunarak kendisinin de o sesi duyduĞunu söyledi.

Mahir, bu arada içeri giren Nagehan'a da sordu aynı soruyu. O biraz da kocasının

yaptığı hareketten utanmıŖlıkla:

"Ne sesi! Ses de nereden çıktı? Benim duyduğum tek ses, yere düŖen bardağın sesiydi!"

dedi. "Bir de oturmaŖsun hâlâ kendini savunuyorsun. Bak kızın halısını berbat ettin.

Üstelik Gekerli çay! Nasıl çıkacak Ŗimdi? Ėu sakarlığını bırakmadın bir türlü!"

-----1 149 I-----

Mahir çayı döktüğünü ancak o zaman fark etti ve ev sahibinden özür diledi. Ama Gönül,

hiç de üzölmüŖ görünmüyordu:

"Hiç zararı yok. Onun adı halı. Elbette üzerine basılır, bir Ŗeyler dökölür. Önemi yok."

deyip geçiŖtirdi. Bilge ise, 'SinHa kendisini gösterecek mi?' merakıyla hâlâ çaktırmadan etrafını kolluyor-du...

Uzun bir sessizlik döneminden sonra Mahir yine:

"Allah! Allah! Demek çok yorulmuŖum. Çok net duydum oysa sesi." dedi. Nagehan

eŖinin bu haline sinirlendi:

"E artık yakında gaybdan sesler aldığını da söylersin. Yandık kine yandık!"

Mahir karısının bu hallerine alıŖkın bir tavırla,

"Senin kalbin mühürlü, sana gaybdan ses gelse bile imana gelmezsin." dedi.

Nagehan, bu ithamdan ciddi Ŗekilde alındı. Sustu. Ŗçindeki öfkeyi sonraya bıraktığı yüz hatlarından belliydi. BeŖ on dakika o-yalandıktan sonra da artık geç olduğunu, gitmeleri gerektiğini söyledi. Gönöl:

"Olur mu canım, daha saat 11.00 bile olmadı!" dediyse de Nagehan, ayaŖa kalkmıŖtı

bile. Mahir de kalkmak zorunda kalmıŖtı. Çayı döküğü için defalarca özür diledi. Ama sesi net duyduğunu da tekrarlamayı ihmal etmedi.

BĞLGNCĞN ATÖLYESĐ

Misafirlerini kapıdan uğurladılar. Mahir Bey ve eĞinin gidiĞinden sonra Bilge gülümsedi:

"Bu gece Mahirlerde kıyamet kopar. Eminim kavga ederler." "Bence o kadar gecikmez! Nagehan Hanım daha kapıdan çıkar çıkmaz kavgayı baĞlatır." dedi Gönöl, eĞine tebessümle bakarak.

Bilge bunun üzerine gayrîihtiyarî pencereye yöneldi. Camdan baktıktan sonra, Gönöl'e: "Haklısın galiba." dedi. "Sesi duyulmuyor ama, el kol hareketleriyle Mahir'i haĞladığı anlaĞılıyor." Gönöl:

"Peki SinHa'nin sesini üçümüz duyduğumuz halde, Nagehan niye duymadı?" diye sordu. Bilge, omuz silkme hareketiyle sebebini bilemediğini anlattı.

"Demek ki kalbi bu tür Ğeylere kapalı." dedi. Gönöl "Allah korusun." demekten kendini alamadı:

"Gerçi Nagehan çok dünyacı ve menfaatçidir. Biraz kibirlidir ama yine de inançlı bir insandır. Bu kadar da gönölü kararmıĞ olmasa gerek."

"Kibirle iman bir gönölde barınmaz."

"Sen de ne insafsızsın! Kadının bir hareketinden gıcık aldın diye niye böyle düĞünüyorsun?"

"Gıcık alınmayacak bir hareket değildi ki. Ta Bostancı'dan taksi tutup Etiler'e geleceksin, iki yaĞındaki kızına bir külot alıp tekrar taksiyle Bostancı'ya döneceksin. Bu düpedüz israf ve görgüsüzlük. Mahir ahinin iki yakası niye bir araya gelmiyor sanki!

Bundan..."

"Bu onun kalbinin öölü olduğunu göstermez ki?"

"Diri olduğunu da göstermez ama!"

"Fakat sesi niçin duyamadığını gerçekten merak ettim." dedi Gönöl.

"Biz istediğimize sesimizi duyururuz, istediğimizden gizleriz." diyen SinHa, birdenbire odanın ortasında belirmiğti.

Gönöl de. Bilge de büyük bir sevinçle: "Hoğ geldiniz hocam!" dediler... Gönöl hemen sordu: "Hocam Nagehan sesinizi niçin duyamadı?" "Bunu rahat anlayabilmeniz gerekir, insanlar bile bunu pekala yapabiliyorlar. Sizin ifreli yayın yapan televizyonlarımız yok mu?" "Var tabi de konunun bununla alakası ne?" "Siz onları izleyebiliyor musunuz?"

"Hayır, izleyebilmek için Gıfre çözücü decoder lazım." "Peki tek bir decoder, bütün

Gıfreli yayınları alabilir mi?" "Hayır. O Gıfre decodere tanıtılmıG olmalı."

"GĞte sizin kalbınız de, sizlere ulaGacak mesajların çözümünü sağlayan decoder gibidir.

Ben o sözü, onun eGik alanının üzerindeki bir frekansta söyledim. O yüzden siz

duydunuz o duymadı."

"Ama Mahir Bey duydu." dedi Gönül.

"Duydu çünkü onun da alma kapasitesi yeterli. Ama yine de GartlanmıGlığı çok yüksek

biri. Size göre çok bilgisi var ama o yüksek dereceli bir GartlanmıGlık içinde. Bazen aGırı

bilgilerle yüklenmek de zarar verir. Tabi o bilgiler sizde tam karGılık bulamamıGsa."

"Nasıl yani, ilimde bizden daha iyi olan biri değil mi o?"

"Her bilgi üst boyuta ulaGmanız için bir anahtardır. Onu elde ettikten sonra

kullanmazsanız ve onunla bir üst kademeye çıkamazsanız, o bilgi daha sonraki

basamaklarda atacağınız adımları ters yönde etkiler."

"Yani bilgiyi hemen irfana dönüGtürmek ve hayatımıza uygulamak zorundayız, öyle

mi?" diye sordu. Bilge.

"Siz irfan dersınız. Çünkü irfan, doğru yolu belirleme seziğidir. O sezi, sizi Yaratıcı'ya götürür. Bu da bilgileri doğru ve yerinde kullanmakla ortaya çıkar."

"Kuran, o yüzden mi bilgisiyle amel etmeyen bilginleri 'kitap yüklü eşeklere' benzetir?"

,

"E tabi ki. Bilgi insanın ürettiği en sağlıklı ve en yararlı enerjidir. Onu üretip de kullanmamak insan formuna yakışır bir şey değildir... Çünkü insan, evrenin imarında bile fonksiyon üstlenebilecek bir varlık. Bu misyonu üstlenebilecek forma ulaşabilmesinin tek yolu da kendisi ve bir parçası olduğu evrenin gerçeği konusunda yeterli bilgi birikimini elde etmesidir."

"Mahir, bilgisinden yararlanmıyor mu?"

"Yararlanamıyor demek daha doğrudur."

"Yararlanamamasının sebebi ne?"

"Ağır şartlanmışlık. Çünkü şartlanma, çoğu kere hakikati kavramada insanı köreltir.

Mahir, şartlanmışlıkları yüzünden sağlıklı tercih yapamıyor. Sosyal konumu bunu engelliyor. Daha doğrusu o bunu bir engel sayıyor."

"Nasıl yani?"

"Onun yaşamak istediği yaşam şekli bu değil. Ama eğerinin ve çevresinin etkisiyle hem kendisi için hem de diğer insanlar için yapabileceklerini yapmıyor. Çünkü birçok konuda eğerine ona muhalefet ediyor. O da eğerinden çekindiği için kendisini hep geri çekiyor."

"Kişinin karısından korkması kötü bir şey mi?"

"Mesele birinden korkmak meselesi değil. Korkunun sonucu önemlidir. Eğer o korku seni saf bilgi ve pozitif değer üretmeye yönelmekten alıkoyuyorsa evet, kötüdür. Çünkü,

kendisinden gerçekten korkulacak biri varsa; O da, bu 'Evrenin Yaratıcısı'dır ve pozitif değer üretememektir. İnsanın nihayette varacağı O'dur. O'na varmadıkça ıstırap ve acıları tekrarlanıp duracaktır. Mutlaka O'na varmak zorundasınız... Sizi O'ndan uzaklaştıran her şey kötüdür ve mutlaka bertaraf edilmesi lazımdır. Bu karınız da olsa, ba-

-----1 153 I-----

banız da olsa fark etmez. Herhangi bir şey, kalbınızde Yaratıcı'dan daha fazla yer işgal

ediyorsa ve sizi Allah'tan ve O'na kavuşmaktan uzak tutuyorsa onu hemen terk etmeniz gerekir. Aksi takdirde dönüşümünüzü tamamlamak için sayısız geri dönüşümlerle yeni baştan o hedefe yönelmek zorunda kalırsınız."

"Hocam bunu tam anlayamadım. Yani reankarnasyon gibi bir eyden mi bahsediyorsunuz?"

"Hayır. Sen kaç yaındasın?"

"33 yaşındayım" dedi Bilge:

"34 yıl önce neredeydin?"

"Herhalde babamın sulbünde."

"Oraya nereden geldin?"

"Babamın yediklerinden ve içtiklerinden!"

"Yani çıkış noktan toprak. Daha da geriye gidebilirsin. Bir insanın ana rahmine düşünceye kadar geçirdiğı merhaleler sayısız bitiş ve başlangıçlar serisidir.

Yaratıcı senin var olmanı dilediğı zaman, saf enerjiden yola çıkarsın, enerji âleminde dalga boyutuna, oradan maddesel yapının bir kademe öncesi olan atom boyutuna ve nihayet madde boyutuna geçersin.

Eğer takdirinde insan olmak varsa o enerji bir bitkiye, veya insanların yiyebileceğı bir hayvana yüklenir ve nihayet insanda karar kılar. Elbette ki insan da son aşama değıl."

"Ėnsan, bir ara olgunluk noktasıdır, varlık zuhuru için. O ana kadar bu varlığın seyir defteri, tamamen ve yalnızca kainatın bütününü kuşatmış olan ve sizin 'küllî irade' dediğiniz evrensel yönlendiricinin inisiyatifindedir. Ėnsan formuna bürünüp de aklı külliye yansıtabilecek boyuta, yani bilinç boyutuna erince, onda ortaya çıkan aklın yönelmeleri ile yeni bir seyahat başlar. Cennetlik veya cehennemlik diyebileceğiniz eylemler dizini de bu evrede disketinize yüklenir. Bu evreyi sağlıklı geçebilmenin tek

vasıtası iman ve

bilgidir. Doğru ve kullanılabılır bilgi... Ama insanların büyük bir kısmı, bu evreyi, ÇartlanmıÇlıklarından dolayı, sizin için sonsuz sayılabilecek bir süreçten sonra geçebilir:

Sizin cehennem, bizim ise 'sartlanmıslıklardan kurtulma süreci' dediğimiz dönem..."

Gönül, SinHa'nın bir anlık duraksamasını fırsat bilerek merakla:

"Yani cehennemin bir ceza yeri olmadığını sık söylüyorsunuz ama ben Çahsen bunu anlamakta güçlük çekiyorum?" dedi.

"Sizdeki bir hastalığın ameliyat veya uzun süren acılı tedavilerle yok edilmesi bir ceza ise cehennem de bir cezadır. Ama bunun mutlak gerçeğe varmanız için zorunlu bir ameliye olduğunu kabul ettiğinizde ceza olmaktan çıkar."

"Nasıl yani?"

"Mesela siz uzun süren bir eğitim ve öğretim döneminden sonra bir sınava tabi tutulursunuz. O ana kadar öğrenmiÇ olmanız gereken Çeylerden sorular sorarlar. Siz onları bilmezseniz bu sınavı geçemezsiniz ve yeniden baÇa dönüp o bilmediklerinizi öğrenmek, o bilgilerle donanmak zorunda kalırsınız. Bunu acı veya ceza olarak değerlendirmeniz, tamamen size ait bir yargıdır." Bilge:

"Ama hocam biz bazı insanların ebediyyen cehennemde kalacağına inanıyoruz. Bu bizim kutsal metinlerimizde de geçiyor. Biz mi yanlıÇ anlıyoruz, yoksa siz mi farklı bir Çey söylüyorsunuz?"

"Hayır ne siz yanlıÇ anlıyorsunuz, ne ben yanlıÇ söylüyorum. Elbette cehennem var oldukça oranın da sakinleri olacaktır. Ahkaf, sonu olmayan bir sonluluktur. Sizin için ebediyet sayılır. Ama önü ve sonu olmayan Yaratıcı için bir andır. Alemde ne varsa; iyi kötü ne yaratılmıÇsa her Çey O'nun kudretinin ve sanatının bir yansımasıdır. Neticeleri de yalnız O'na bakar. Bu âlem bütün sonuçlarıyla O'nun kudret ve azametini göstermeye

hizmet eder. Her bir Çeyin özüne mutlak kemalini bulmak için bir Çevk atmıştır. O Çevk o varlığı önünde sonunda mutlak kemal noktasına vardırır. Anvaki o eÇya veya varlık o noktaya vardığı zaman vazifesini tamamlamış olur"

-----1 155 I-----

"Yani temel amaç, mutlak gerçeğe varmaktır öyle mi?" "Öyle ama bu o kadar kolay değil. Bütün negatif çekim alanlarını geçebilecek hafifliğe ulaşmanız gerekir. Yani gerçeği görmenizi engelleyen bilgisizlikten ve eylemlerinize kendinize yüklediğiniz

negatif enerjilerden kurtuluncaya ve afakla ulaşıncaya kadar bu süreç uzar."

"Yani hocam öldükten sonra da iğimiz bitmiyor, öyle mi?" dedi Gönül.

"Ölüm, insan olma bilincine erdikten sonra bağılayan seyahatin ilk aşamasıdır. Sadece maddesel bedeni bırakıp bir üst beden kazanmaktır."

"Yani öldükten sonra sizler gibi mi olacağız?"

"Tam değil. Size yine cismanî bir beden giydirilecek ama bu beden inkırazlara, değişmelere, kırılmalara, eksilmelere maruz kalmayacak. Sizin farkınız, bağılangıç noktanızdan kaynaklanıyor. Siz sonsuz kemale varmaya adaysınız, biz ara doruklarda görevliyiz. Yani en ağığılardan çıkıp en yukarılara varmak sizin programınızda var. Biz ise bu programı sağlıklı yürütebilmeniz için saf aklın tezahürünü sağlamakla hizmetli varlıkları..."

"Peki sizin için de olgunlaşma süreci yok mu?" "Var elbet. Bizim olgunlaşma sürecimiz evrenin sırlarına tam vakıf olma sürecidir. Bu da kendimizi yetiştirme, diğer varlıkları ve onlarda iğleyen evrensel kuralları tanıma ve nihayet bizatihi evrenin herhangi bir bölgesinde evrensel oluşum sürecinde görev almaktır."

"Peki sonra? Yani siz de bizim gibi ölür müsünüz?"

SinHa'nın rengine bir değişim oldu. Biraz daha koyulağıtı... Sonra daha ağır bir tonla ve sanki metalık bir tınlama ile:

"Evrende tek değişmez gerçek, ölümün herhangi bir haliyle ilgisi olmayan tek varlık Allah'tır. Biz onun tasavvurlarıyız. O, tasavvuru bıraktığı an hiçbir varlık kalmaz.

Nitekim size gelen me-

sajda, 'Her sey helak olacaktır O'nun yüzü müstesna...' denilir. Gönül:

"Yani siz de öleceksınız öyle mi?"

"Bundan, eylemsel varlığını kast ediyorsanız, evet, yok olmayı anlıyorsanız, hayır.

Çünkü aslında siz ve biz zaten Mutlak Yaratıcı'ya göre ölüleriz. Hepimiz ve her şey O'nun tasavvurdan ibaretiz. Ama bu tasavvur var oldukça biz de var olacağız." Bilge:

"Hocam bu konular benim algılama kabiliyetimi aşıyor. Sonra pratikte bu bilgilerin bize ne gibi yaran olacak onu da bilemiyorum."

"Doğrudur çünkü, siz daha işin basındasınız. O yüzden de bu bilgiler size ağır yahut lüzumsuz gelebilir. Fakat az önce konuştuğunuz bilgilerden daha yararlı olduğu muhakkak. Çünkü bu bilgiler, sizdeki Çartlanmıçlıkları giderecek aktivitelerdir. Bu da hakikate kolay varmanızı sağlar. Daha doğrusu doğru inanca varmanızı..."

"Hocam, inanç demişken az önce konuştuğumuz konuyu açabilir miyim. Siz gelmeden önce içtihat konusunu tartıçıyorduk, bu bizim için faydasız bir bilgi miydi, neden?"

"Çıtihatın kastını nedir?"

"Bilinenlerden bilinmeyenleri çıkarmak için çaba göstermektir."

"Peki Çu anda farklı bir şey mi yapıyoruz?"

"Yani içtihat mı yapıyoruz?"

"Senin ne anladığına bağılı. Eğer bu bilgiler, seni yeni ve daha kıymetli bilgilere ve pozitif değeri üretecek eylemlere sevk ediyorsa, bu gerçek içtihatdır. Çünkü Yaratıcı son mesajında 'fakih' olmayı tavsiye ediyor."

"Fakih nasıl olunur?"

"Yaratıcı'nın bu evreni ve insanı yaratma gayesinin ne olduğunu kavramak için kafa yorarak."

"Ben fikhı, ibadetle ilgili meseleleri anlamaktan ibaret sanırdım."

-----1 157 I-----

"iÇte sizi yanılgıya götüren budur. Siz, bilgiyi, dinî ve dinî olmayan diye ayırıyorsunuz ve tek lisanla konuÇan Yaratıcı'nın kitabını değiÇtirip birbirinden ilgisiz sayfalara ayırıyorsunuz... Oysa bilginin dinisi ve ladinisi yoktur... Kuran'ı anlamak mı önemlidir, evrenin Çifrelerini çözmenize yarayan matematik bilgisi mi?"

"Tabi ki Kuran."

"Elbette Kuran'ı yani 'Yaratıcı'nın Mesajı'm kavramak insanın en büyük gayelerinden biridir. Ama matematiği de yabana atamazsınız. Çünkü Kuran dediğiniz mesaj, evreni doğru algılamanız ve Yaratıcı'nın dilini anlamanız için size gönderilmiş bir rehberdir. Matematik ise, bizatihi Yaratıcı'nın kullandığı dil ve sanattır... Siz, hepsi Yaratıcı'nın sanatının bir bağka açıdan anlatımı olan bilimi dinin dışına attınız. Böylece bugün içine düştüğünüz acıklı akıbeti hazırladınız. Evrenin değerleri üzerinde dükünüp onu anlamak Çeklinde anlamanız gereken fikhı, Kuran'ı anlamak Çeklinde daralttınız. Oysa Kuran bile okumaktır. Yani Yaratıcı'nın kitabı o-lan evreni okumanın elifbası... Siz hep elifba ile meÇgul oldunuz. Kuran maksat veya amaç değildir; araçtır, vasıtaadır. Yaratıcı'nın dilini anlamak için bir araç... Siz Yaratıcı'yı unutup araca takılıp kaldınız... Bari onun hakkını verseniz..."

"Yani dini alanda içtihat gereksiz mi?"

"Niye gereksiz olsun? Ben dikkatınızı bir alana çekmeye çalıÇıyorum. Yaratıcı'ya ulaşma konusunda Kuran da bir vasıtaadır, bir yol rehberidir, diyorum. Amaç rehber kitapçığını ezberlemek değil, onun varmak istediğiniz yere sizi doğru götürecek bir rehber olduğunu kavramanızdır. Yaratıcı'nın diğer mesajları gibi Son Mesajı da, evrenin bütün Çifrelerini, saf bilgiye ulaşmanın bütün yöntemlerini, hem de dikkatınızı sürekli Yaratıcı'ya yönlendirerek size aktarır

Öncekiler, mesajı anlamak yerine onu kendi arzuları istikametinde yorumlamak ve öyle algılamak için kelimeleri bile yerinden oynattılar. Yaratıcı'yı bile büyük babaları gibi sundular. Eğer siz kitabınız olan Son Mesajı, doğru kavramazsanız onların düÇtüğü yanılgılara düÇersınız. Siz Mesajı gerçekten algılasaydınız ve onun

-----! 158 I-----

prensiplerine göre hareket

etseydiniz,

konumda mı

olurdunuz? Bugün,

bu

kinadıklarımızın evreni ve Yaratıcı'nın sanatını anlama yolunda yaptıkları çalışmaları

eteğine bile varamıyorsunuz. Çünkü içtihat yapıyoruz derken bile hükümleri,

fikirlerimizin güçlendirilmesine araç yapıyorsunuz... Evet içtihat ne gereksizdir, ne de

faydasızdır. Ama, ne sen ne de konuşukların, bu konuda bir görüş belirtme veya içtihat

yapma donanımına sahiptir. Dolayısıyla bu i-Ği konuşmak sizin için faydasız olur."

SinHa, uzun sayılacak bir süre sustu. Bilge de, Gönül de bağlarını öne eğmiş vaziyette

sessizce onun sözünü sürdürmesini beklediler...

SinHa sözü başka bir alana getirdi ve:

"Siz insanlar iki şeyin kıymetini bilmiyorsunuz: Zaman ve sağlık. Abur cubur yiyerek

enerjinizi anlamsız kullanıyor ve vücudunuza gereksiz yükler yükleniyorsunuz. Bunun

sonunda da sizin deyiminizle hasta oluyorsunuz. Yani, vücudunuzun doğal enerji a-

kışını bozuyorsunuz. Çok daha önemli bir konu var ki, henüz bunu algılamaya hazır

değilsiniz." Gönül:

"Nedir o hocam?"

"Ömür!. Sizin türünüz en fazla yüz, yüz on yıl yaşayabiliyor. Oysa size yüklenmiş

donanımlar ve bu donanımların pili en az bin yıl dayanabilecek kapasitede. Ama siz,

yemenizi, içmenizi dengeli yapamadığınız için, pilinizi vaktinden önce tüketip

gidiyorsunuz."

Bu konu Gönül'ün oldukça ilgisini çekmişti:

"Nasıl yani? Bizler bin yıl yaşıyabilecek varlıklar mıyız?

"Bunu niye garip buluyorsunuz? Son mesajda, Suyun Efendi-si'nin 950 yıl yaşadığı belirtilmiyor mu?"

"Suyun Efendisi kim ki?"

"Siz ona Nuh dersiniz. Onun duasıyla dünyanın tamamı sular altında kaldı ve sizin için bu küre üzerinde ikinci devre başlamış oldu..." Bilge:

-----1 159 I-----

"Ben bunu hiç düşünmemiştim... Yani biz sağlık esaslarına iyi uyarsak bin yıl yaşayabilir miyiz?"

"Niye olmasın... Gleride insanlar bu bilgiyi de elde edecekler ve uzun yaşamayı

becerecekler. Ama maalesef bu uzun yaÇama, onların sadece daha çok negatif enerji üretmelerini arttıracak."

"Peki hocam, ikincisi zaman dedınız. Onunla ilgili ne söyleyeceksınız?"

"Evet kıymetini bilmediğınız diğere en kıymetli değere ise zamandır. Kıymetini hiç bilmiyor ve size hiçbir katkısı olmayan eylemlerle o anı yaÇanmamıÇ kılıyorsunuz.

Oysa sizin en kıymetli materyalınız zamandır. Evrende toplam görünüm zamanınız yıldız takvimine göre en fazla iki üç dakikadır. O da bir asır yaÇayanınız için. Bizim bir günümüz ise sizin bin yılınızdır. Buna rağmen bizim yapmak istediklerimiz için vaktimiz yetmez.

Siz ise sanki çok uzun zamanınız varmıÇ gibi, onu boÇu boÇuna harcıyorsunuz. Halbuki sizin maddesel varlık boyutunda görünebilme zamanınız, bize göre saniyelerle ifade edilebilecek kadar kısadır. Bu kısacık süre içinde ölüm ötesi hayatta size lazım olabilecek bilgi birikimini sağlamak ve beyinsel açılımınızı tamamlamak zorundasınız. Aksi takdirde sizin cehennem dediğınız çileli, acılı ve zor dönemi yaÇamak zorunda kalırsınız. Oranın bir dakikası binlerce yıla denktir..."

"Hocam anlaÇılan iÇimiz çok zor ve öldükten sonra da bitmiyor..."

"Siz ölümü çok önemsiyor ve onu bir son zannediyorsunuz. Hayır, Hayır! Ölüm bir son değildir, o sadece yeni bir baÇlangıçtır. Ölüm, yani maddesel kayıttan kurtulma, kimilerınız için huzur ve evrensel oluşumlara katılabilme döneminin baÇlangıcı, kimilerınız için de eksik bıraktıklarını çok daha zor Çartlarda tamamlama sürecinin ilk adımıdır."

"Bu kural sadece insanlar için mi geçerli, yoksa bütün bilinçli varlıklar bu süreçten geçerler mi?"

"Evrende bu süreci yaÇayan ve yaÇayacak üç tür varlık var." "Biri biz isek diğeri ikisi kimler?"

"Birinci tür, dalga boyutunda varlıklarını sürdüren melekler, ruhaniler ve Çeytanlar...

İkinci tür, moleküler boyutta varlıklarını sürdüren cinler ve onların türdeÇi ifritlerdir.

Üçüncüsü de madde boyutunda varlıklarını sürdüren insanlar. Bu üç tür de evrenin her

zerresinde varlığını hissettiren 'küllî aklın' yani evrensel aklın yansıtıcılarıdır. Bu

türlerin doruktaki mutluluğ, bu evrensel akim iÇlevlerini kavramak ve onu

aksettirebilecek konuma gelmektir."

"Tasavvufta, 'tasarruf sahibi' denilen insanlar o tür insanlar mıdır, acaba?"

"Evet. Onlara tasarruf ehli denildiğ halde, evrende hiçbir tasarrufta bulunmazlar,

olaylara asla müdahale etmezler. Çünkü onlar, her hadisenin ve her olgunun ancak

olması gerektiğ gibi gerçekleÇeceğini bilirler.

Bu saf bilgiye ulaşmıÇ oldukları için de kendi iradelerini bile 'Evrensel Kudret'e terk

ederler."

DUANIN İÇLEVİ

Bilge, kafasını kaÇıyarak hayretini belli ettikten sonra zihnine takılan soruyu SinHa'ya

yöneltti:

"O zaman bir problem daha çıkıyor ortaya; her Çey olması gerektiğ gibi oluyorsa,

duanın fonksiyonu ne?"

"Dua, öncelikle, sonsuz ihtimaller içinde en olgun beliriÇle varlık sahnesinde yer

almanın doğal sonucudur. İnsan aklı, evrensel aklın yansıtıcısı olmak bakımından, hem

kendisini hem yaratıcısını bilir. Bir yaratıcının varlığını kabullendiğ andan itibaren a-

kıl, üstesinden gelemediğ problemlerde o küllî akla müracaat etmeyi zorunlu bilir. İÇte

bu eyleme dua diyorsunuz. Nitekim, insan boyutuna ulaşmış bir varlığın, temel içlevi 'taallümle tekemmül, ubudiyet ve duadır' zaten."

"Hocam bu son cümleyi anlayamadım." dedi Gönül. SinHa: "Yani öğrenerek mükemmelleşme ve Yaratıcı ile sıkı bir iç diyalog kurabilmektir. Kurulan diyalogun adıdır dua."

"O yüzden mi Cenabı Hak, 'Duanız olmasaydı neye yarardınız?' buyuruyor." dedi Bilge.

"Elbette." Gönül:

"Bunu anladım hocam. Ama 'Allah her yakararı duyar, her duaya cevap verir' deniliyor.

Ama birçok duamızın kabul olmadığını da görüyoruz. Bunun sebebi ne peki?"

"Önce Çunu anlayalım. Cevap vermek ayrıdır, kabul etmek ayrıdır. Her duaya cevap vermeyi Allah kendisine yazdı. Ama herkesin her istediğini vermeyi, hem de aynısıyla vermeyi garanti etmedi. Hatta size gelen mesajda, 'Herkesin her istediği verilseydi, yeryüzü sapkinlarla dolardı.' denilir."

"O zaman dua etmenin ve istemenin ne anlamı var?" diye sordu Gönül.

"Duanın kendisi baslı basına bir yükselmedir. Bir üst boyuta çıkıp yücelmektir. Yaratıcı ile muhatap olmaktır. Onun sonsuz rahmetine, Çekfkatine sığınmaktır. Onunla buluşmaktır. Bir dolum, yani Çarjdır."

"Ama insan illa da istediğinin verilmesini arzu ediyor. Bunun verilmesinin. Yaratıcı açısından ne sakıncası var ki? Onun hazinesi mi eksilir?"

"Hayır, O'nun açısından bir sakınca yok. Sakınca senin açındandır..."

"Nasıl yani?"

"Örneğin bir hasta doktora seslenir: 'Doktor Bey bakar mısınız?' Doktor cevap verir:

'Buyurun ne istiyorsunuz?' Hasta bir ilacı göstererek, 'ğü ilacı bana ver!' Hekimin bu talep karşısında üç Çekilde hareket etmesi uygundur. Birincisi, onun istediğı ilacı vermesi, ikincisi, onun istediğini vermeyip, oradaki başka bir ilacı vermesi; üçüncüsü ise hiçbir Çekilde ilaç vermemesi....

ğimdi hiçbir ilaç vermedi diye hastanın ondan Çıkayetçi olması, benim çağrımı duymadı demesi doğru mudur? Hayır. Çünkü doktor O'dur, hangi ilacın iyi geleceğini, ilaç verilip verilmeyeceğini bilen de O'dur. Elbette Allah ile kulunun ilişkisi, doktor hasta ilişkisine indirgenecek kadar sıradan ve basit değildir. O'nun kuluna olan sevgisi ne annenin sevgisine, ne doktorun Çekfkatine benzer. Annenizin sevgisi bile O'nun sevgisinin yetmiş bin perde zayıflatılmış gölgesidir Dolayısıyla kulunun talebini karşılamak veya reddetmek doğrudan kulun tabiatının gereğidir."

"Hocam dua edenin, kendisini duyan kudret sahibi bir yaratıcısının var olduğunu bilmesi, talebin verilmesinden daha lezzetli değil mi?"dedi Bilge.

"Elbette. Zaten duanın özü budur O yüzden de dua bir ibadettir. Çbadetlerin neticesi

uhrevidir. Yani ölüm sonrası hayata yö-

-----1 163 I-----

neliktir. Dünyevi maksatlar, amaçlar olsa olsa o ibadetin zamanını belirler..."

"Nasıl olur bu belirleme?" dedi Gönül: "Mesela siz yağmur yağmadığı zaman yağmur duasına çıkarsınız. Ve topluca namaz kılıp dua edersiniz. Bu bir ibadettir. Yağmur-suzluk ise o ibadetin vaktidir. Yoksa dua ve namaz, yağmurun yağmasını n sebebi

değildir"

"Ğlginç, ben hiç böyle düĞünmemiĞtim." dedi Bilge. Gönöl:

"O yüzden mi her yağmur duasından sonra yağmur yağmıyor?"

"Tabi ki... Ğnsanlar, duayı doğrudan doğruya yağmur yağmaya yönelttikleri için ibadetin ruhu zedeleniyor. Yani duanın kabul e-dilme Ğartı bozuluyor. Çünkü dua, doğrudan Yaratıcı'ya yakarmadır. Araya vasıtalar ve talepler girdi mi duanın özü zedelenmiĞ olur. Kabul edilmeyi de imkansız kılar."

"O zaman husuf ve küsuf namazları da böyle." dedi Bilge. Gönöl:

"Ğlk kez duyuyorum. Bunlar ne tür namazlardır?" SinHa:

"Husuf, ay tutulmasında, küsuf güneĞ tutulmasında yapılan bir tür ibadet ve duadır."

Gönöl;

"Ama hocam, ay ve güneĞ tutulması gibi, ne zaman baĞlayıp ne zaman biteceğı belli olan bu gök hareketleri için ibadet veya dua etmenin anlamı ne?"

"Size verilen nimetleri kavrama anlamı var. DüĞünebiliyor musunuz, güneĞ gibi muazzam bir hayat kaynağı sizin emrınıza verilmiĞ ve ay sizin için bir gece lambası ve takvimci yapılmıĞ. Onların tutulmaları, bu iki nimetin sizin için anlamını hatırlatmaktır Bunların tutulmasıyla yapılan ibadet ve dualar ise sizin Yaratıcı'ya

teÇekkürünüzü açığa vurmanızdır. Bundan Çunu da anlamalısınız ki, her ibadetin bir vakti, her vaktin kendine has bir ibadeti vardır... Sıkıntılar, belalar, hastalıklar, kederler, korkular, nimetler, vs de dua ibadetinin zamanlandın Mademki dua da bir ibadettir, dua ile talep ettiğiniz Çeylerin hemen verilmemesini, 'Duam kabul olmadı.' Çeklinde yorumlamamanız gerekir..."

"Daha önceki sohbetimizde, duanın baÇka anlamları da olduğunu söylemiÇtınız." dedi Gönül. SinHa:

"Doğru. Dua, evrenin imarı misyonunu tam üstlenebilmeniz için size verilmiÇ bir güçtür. Dua ederek, evrenin tamirinde çalıÇan varlıklara enerji transferi yapıyorsunuz. Evrenin devamını sağlıyorsunuz. Dua aynı zamanda, evrensel küllî akıl ile sürekli bağlantı kurup enerji alıÇveriÇi yapmanızı sağlar. Bu, karÇılıklı bir etkileÇimdir. Siz dua ederek kendi bataryalarınızı doldurursunuz, sonra da o olumlu enerjiyi çevrenize yayarak evrenin devamını sağlarsınız." Bilge:

"Yani Çimdi biz dua ile evrenin devamını mı sağlıyoruz? Bizim bu devamlılığa ne katkımız olabilir ki?"

"Kendini basit görme. Yaratıcı seni arzın halifesi atamakla, sana onu imar veya harap etme gücünü de verdi. Dua ve ibadet imar yönünü, ibadetsizlik, daha doğrusu özellikle inançsızlık, ikinci konumu hızlandırır. Kısacası dua sadece Yaratıcı'dan bir Çeyler isteme eylemi değildir. Evrene bir katkıdır. Siz öğreniminizi tamamladıkça, üst bilgilere ulaÇtıkça, istek gibi tutkulardan ve taleplerden kurtulacaksınız zaten... O zaman göreceksiniz ki, olması gereken zaten oluyor. Sizin istemeniz veya istememeniz pek bir Çey deĞiÇtirmiyor. Ama siz yine de isteyerek kulluğunuzun gereklerini ortaya koymuÇ olursunuz."

"Yani her Çey daha çok bilgiye bağlı öyle mi?"

"Elbette. Bakın sizin gibi maddesel varlıklar olan hayvanların işlevleri farklı olduğu için, ne öğrenmeye ne de duaya ihtiyaçları vardır. Onlar, yaşamları süresince gereksinim duyacakları tüm bilgilerle donanmış olarak sahneye çıkarlar. Sizin grubun, bilinç bo-yutuna ulaşmamış türü olan hayvanların yaam biçimlerini incellerseniz göreceksiniz ki onlar, adeta başka bir âlemde, kendileri için gerekli donanımları yüklenip de gelmiş gibidirler. Hepsinin yaratılı amaçlarına uygun mükemmelliğe sahip olduğunu görürsünüz. Ya iki saatte, ya iki günde, ya iki ayda yaam şartlarını, evrenle olan ilişkilerini, hayatın kanunlarını öğrenir ve onları kullanabilme becerileri kazanırlar. İnsanın yirmi yılda öğrendiği 'yaamını sürdürebilme ve i görebilme yeteneğini' serçe

ve arı gibi hayvanlar yirmi günde öğrenirler. Meleke sahibi olurlar. Bu durum gösteriyor ki, hayvanların vazifesi öğrenerek mükemmele varmak, bu tarz bilgi edinerek terakki etmek değildir.

Aczini göstererek medet istemek, dua etmek de değildir. Onların vazifesi, yalnızca yaradılış formuna uygun hareket etmektir. Arının bal yapması, yılanın zehir üretmesi, ipek böceğinin koza yapması, egeğin yük taşıması kendi doğal ibadetidir. İnsan ise, doğduğunda, yağamıyla ilgili her şeyi öğrenmeye muhtaç, hayat kanunlarından habersizdir. Hatta yirmi yılda bile hayat kanunlarını yeterince öğrenemez. Belki ömrünün son anına kadar öğrenmeye muhtaçtır. Üstelik de gayet zayıf ve aciz bir şekilde dünyaya gönderilir. Çünkü senede ancak ayakları üzerine kalkabilir, üç dört yılda ancak konuşmasını düzeltebilir. Zarar ve menfaatini on beş yılda ancak fark edebilir. Ve ancak sosyal yardımlaşma ile hayatı için gerekli şeyleri elde edebilir. Kendisi gibi maddî olan varlıklarla karşılaştırıldığında, donanım bakımından, hepsinden daha zayıf olduğu görülür. Doğal bir örtüsü bile yoktur. Onun tek farkı, tek üstünlüğü aklıdır. Bu da onu, en zayıf olmasına rağmen, hepsinden güçlü kılar. Çünkü akıl sayesinde her şeyi kavramaya, her tehlikeyi savmaya, her faydayı elde etmeye bir yol bulur. Demek ki insanın temel vazifesi öğrenerek mükemmelleşme, ibadet ve dua ile Yaratıcısına yakınlaşmaktır. Bu yakınlaşma onun için bir zorunluluktur. Çünkü insan, âlemin tamamında hükümlan olan küllî bir aklın aksettirdiği gibidir. Akıl sahibidir. Akıl, kendi mahiyeti de dahil her şeyi sorgulayan bir cevherdir; niçin var edildiğini, amacının ne olduğunu, bu varlık âlemine niçin çıkarıldığını, çıkışsa amacının ne

olması gerektiğini merak eder. Muhtaç olduğu birçok Geyin, o, bu sahneye çıkmadan önce kendisi için hazırlandığını fark ederek, o-nu böyle besleyenin, onu bu sahneye gönderenin kim olduğunu sorgular. Niçin böyle bir lütfâ erdirildiğini, bunu hak edip etmediğini inceler. Yaradılışın amacını irdeler. Sonunda Şunu görür ki, ak-h bütün evreni kuşattığı halde, eli kısa, iradesi zayıf, gücü yetersiz, arzuları sonsuz, onları gerçekleştirme yetisi sınırlıdır.

Evrendeki düzeni, kanunları, dengeyi, mükemmelliği, anladıkça, onun her Geyi gören ve bilen, her Geye gücü yeten ve her yerde bulunan küllî bir aklın eseri olduğunu kavrar. O'nunla bağlantı kurmanın yollarını arar.

işte bu çabanın adı, bilgi elde etmek; yani taallüm ve duadır. Bilgisini arttırması oranında evrenin nimetlerinden yararlanır ulaşamadığı gayelerini Yaratıcı'dan ister. Kısacası insan bu âleme i-lim ve dua vasıtasıyla olgunlaşmaya ve saf bilgi bütünlüğüyle karılmaya gelmiştir.

Mahiyet ve istidat itibarıyla her Gey ilme bağlıdır. Bütün ilimlerin aslı, özü ve ıfığı ise küllî aklı, yani evrenin Yaratıcısı'nı bilmektir. Onun temeli de imandır. Bir Yaratıcı'nın varlığına, bu Yaratıcı'nın her Geyi bir amaç için yarattığına, kendilerine akıl bahettiği varlıklarla evreni zenginleştirdiğine inanmaktır.

Bu bilginin doğal sonucu olarak insan üstesinden gelemediği problemler karşısında O'na sığınır, O'ndan yardım ister, O'nun kendisini doğru yola iletmesini bekler. Dua eder.

Dua, karanlıkta ıfığı, zayıflıkta direnci, korkuda ümidi, çaresizlikte çareyi bulma gücüdür."

GBADET

"Hocam bilgi edinmeyi, dua etmeyi anladım. Peki tapınma nedir ve niçin Yaratıcı

insanlardan ibadet etmelerini istiyor?"

"Elde ettiğiniz bilgiden yararlanmak ve evrenin temel gerçeği olan sevgiyi açığa çıkarmak için. Bütün evren mutlak bir sevginin eseridir Her zerresinde sevginin izini bulursunuz. Fakat siz ondan bile nefreti tahsil ediyorsunuz. Ve böylece âlemdeki gerçeğin üzerini örtmüş olursunuz. Ölüm ötesi hayatta size gerekli olabilecek enerjiyi üretme olanaklarınızı yok ediyorsunuz. Size açık söyleyeyim; ibadet dediğiniz Ėeyler ölüm sonrasındaki hayat için, sizin zenginlik veya yoksulluğunuzun belirleyicisidir. Nasıl burada fakirlik ve zenginlik, ayrıcalıklar varsa ölüm ötesi yağamda da buna benzer

artılar ve eksiler vardır. Bunu da burada yaptığınız veya yapmadığınız çalışmaları, yani ibadetler belirler. Duyularınızın, organlarımızın,, latifelerinizin yani sizi siz yapan donanımlarınızın bütün olarak size verilebilmesi için de ibadet gereklidir.."

"Hocam böyle bir şeyi hiç duymamıştık. Yani insanlar orada kör, sağır, topal olabilirler mi?"

"Tabi. Size gelen mesajda bunlar açık açık zikrediliyor." Gönül:

"Ben hiç fark etmemişim. Nasıl zikredildiğini açıklar mısınız?" deyince SinHa:

"Yaratıcı buyuruyor: 'Kim benim zikrimden yüz çevirirse ona dünya hayatında zor bir geçim yazarım, ahirette (yani ölüm ötesi hayatta) da onu kör yaratırım. O bana sorar:

'Ya Rabbi ben dünyada görüyordum. Burada göremiyorum, neden?' Yaratıcı ona şöyle der: 'Sen bize ibadet etmeyi unuttun, biz de gözünü açmayı unuttuk.' Olamaz mı?"

Gönül:

"Hocam Allah'ın unutması mümkün mü?" diye sordu.

"Hayır! Bizim yanımızda O'nun zatına eksiklik atfeden sözler sarf etmeyin. Bu bizim varlığımızı zorlar ve yok olma sınırına getirir. Enerjimizi söndürür."

"Özür dilerim hocam. Ben unutmayı Allah'a yakıştıramadığım için sordum."

"Doğrudur zaten yakışmaz ve böyle bir şey de yok. Bu söyleyişte bir uyan var, onu görmek lazım... Yani eğer, kişi burada yapması gereken ibadetleri yapmazsa orada kör, sağır, dilsiz, kalabilir." Bilge:

"Ama hocam, yanılmıyorsam daha önceki konuşmalarımızda ibadetin cennete girmekle ilgisi olmadığına değinmiştiniz. Öyle değil miydi?"

"Çki şeyi karıştırmayın. Cehennemden kurtulmanın tek çaresi imandır. Çman, cennete girmenin olmazsa olmaz koşuludur. A-ma orada nasıl bir yaşam süreceğiniz, zengin mi yoksul mu olacağınız, cennetin yukarı semtinde mi aşağı semtinde mi oturacağınız tamamen ibadetinizle belirlenir."

"Orada da sınıflar var olduğunu ima ediyorsunuz?" "Tam değilse bile evet. Sınıflar arası kesin bir ayırım yok. Ancak sahip olduğunuz olanaklara göre aynı ortamlarda olsanız bile farklı boyutlarda, farklı frekanslarda yaşarsınız."

"Cennette olacağız ama başka boyutlarda mı yaşacağız?"

"Size algılayacağınız bir örnekle cevap vermeye çalışayım. Beğ arkadaş, içinde her lezzette nimetlerin sunulduğu, en muhteşem müziklerin çalındığı, gözün hoşlanabileceği en harikulade manzaralann seyredilebildiği, en nefis kokuların yayıldığı bir bahçeye davet edildiniz. Diyelim ki birınızın kulağı sağır, birınızın gözü görmüyor, birınızın tatma duyusu kaybolmuş, birınızın koku alma duyusu arızalanmış olsun.

Böyle bir durumda, lezziz yemeklerin, tatma duyusunu kaybetmiş arkadaşınıza verebileceği bir lezzet yoktur. O güzel manzaralardan köre ne? O harika müzikler sağıra ne verebilir? O hoğ kokulardan koku alma duyusu kaybolmuğ arkadaşınız ne anlar? Beğınız de bir arada bulunduğunuz halde her birinizin alacağı lezzet farklıdır. Aynı yerde aynı bahçede bulunmanıza rağmen, aynı olanakları kullanamamığ olursunuz. Cennet hayatı da böyle..."

"Hocam, gerçekten ĞaĞkırım!. Bunlar ne tuhaf bilgiler böyle! Bizim iĞimiz çok zor öyleyse. Demek ki iman etmek esastır diyenler de iĞin tam farkında değil..."

"Hayır iman esastır diyenler yanlış söylemiş olmuyor. Çünkü imansızlık körlük ve nankörlüktür îman olmadan cennete giremezsiniz ama ibadetsiz girebilirsiniz. Biz cennette zengin ve müreffeh olmanın icaplarını söyledik burada. Eğer bilerseniz, bir vakit namazı terk etmemek için dünyanın bütün nimetlerini terk edersiniz... Ama siz ne yapıyorsunuz, en küçük bir dünyevî vazifenizi terk etmemek için en önemli ibadet olan namazı bile terk ediyorsunuz Kısacası ibadeti ihmal etmenin temelinde gerçeği görmezlik ve bilgisizlik vardır. Yani görmezlikten gelme. O yüzden de inanmamaya küfür denmiştir. Küfür, gerçeğin üstünü örtmektir, inkar etmek değildir. Çünkü inkar, öncelikle varlığı zorunlu kılar. Siz ancak var olanı inkar edebilirsiniz. Olmayan bir Şeyin inkar edilmesi diye bir durum olmaz. Güneş olmadan onu yok sayamazsınız. Var olanı inkar etmek onun varlığını kabul etmenin başka bir Şeklidir. En çok gözlerini kapatarak onu kendinden örtersin. Onu yok sayarsın ama bu yine de onu yok etmez. Şökte ibadetin zorunlu bir e-mir olarak ortaya çıkması, insanı körlükten ve nankörlükten kurtarmaktır. Bu zorunluluk da evrenin Yaratıcısı için değil, sizin için gereklidir... Var olan güneşi gözünü kapatarak yok saymaya çalışmak ne kadar boş bir eylem ise, bütün âleme yayılmış olan sevgiyi görmezlikten gelmek de öyledir..."

"Ama hocam," dedi Bilge, "Biz ibadet deyince namaz kılmayı, oruç tutmayı anlıyoruz. Sizin ibadetle kastettiğiniz daha farklı. Hangisi ibadet?"

"Gkisi de. Çünkü size yapmanız emredilen bu ibadetler, sadece geniğ ve küllî olan ibadeti yakalamanız için verilen ön hazırlıklardır. Mesela namaz, sizi günde beğ vakit Yaratıcınızın huzuruna çıkararak bu dönemler arasında yüklenmiğ olduğunuz nefret kırıntılarından, negatif atıklardan kurtulmanızı sağlar. Varlık ve nimet konusunda kalbınızı gölgeleyen hallerden kurtarır.

Gerçek ibadet, evrenin ruhuna sinmiğ olan sevgide yok olmaktır. O sevgiye kavuğtuğunuzda, sizde de evrendeki Rahmanî kurallar hüküm sürmeye bağlar. O'nun gözüyle görür, O'nun kulağıyla duyar, O'nun eliyle dokunursunuz adeta. O zaman hiçbir küfür hali sizde karar kılamaz. Her an ve her adımda mükemmelleğmeye doğru bir adım daha atarsınız. Nihayet, O'nunla bir olursunuz."

"Fenafillâh dedikleri hal bu mudur?"

"Evet fenafillâh, evrendeki sevgiye karılmaktır. Yaratıcı kendi zatında tek ve kavuğulmazdır. Hiçbir varlık onun Zatına ulaşamaz. O müteâl ve mutlaktır. Ama O'nun rengiyle boyanır, O'nun sizin için tavsiye ettiğ ahlak ile donanırsanız sanki O olursunuz. Sonunda O'nun rahmetinin öfkesini, sevgisinin nefretini örttüğünü görür, kendinizde O'nu yağarsınız. Nihai amacınız da budur."

"Peki bu amaç niçin her insan için gerçekleştirmez?"

"Daha önceki konuşmalarımızda açıklamaya çalıştığım gibi sizin seçim yapabilme yeteneğinizden kaynaklanır bu. Çünkü siz a-kıl nimetiyle Gereflendirildiniz. Akıl ise gerçeğ bulma yetisine sahiptir. Ama aklın da kavramları kavramada kullandığı sayısız araçları vardır. Bunlar, ruh, gönül, idrak, hafıza, his, hayal, nefis, duyular, gadab ve Ğehvettir. Bunların her birisinin de kendine özgü bir doğası, etkilenme ve bu etkiyi dığarı vurma yöntemi vardır...

Evrenin özünden yayılan sinyalleri, bu merkezlerin her biri bağka Ėekilde algılar ve yansıtır. Onlardan gelen yansımaları akıl değeriendirerek bir sonuca varır. Buna irfan diyorsunuz. Eğer gönlünüz yeterince cilalı ve berrak değilse ona yansıyan Ėeyler de o oranda karanlık ve bulanıktır. Eğer algılarınız yeterince geliğmemiğ

-----1 171 I-----

ve ĖartlanmıĖlıklarla daralmığsa, hiçbir hakikati tam olarak kuğa-tamaz. Örneğin bilgisayar dediğiniz aletleri siz belleklerine göre sınıflandırıyor sunuz değil mi? 64

kilobyte hacmindeki bir cep bilgisayarı ile yüz gigabyte kapasiteye sahip bir bilgisayarın aynı fonksiyonu sergilemesi mümkün olabilir mi?

Eğer belleğiniz yeterli değilse hiçbir görsel detayı resmedemez-sınız. Eğer hisleriniz iyi geliŞmemişse her Şeyi maddesel anlamda algılar ve eŞiklerin altındaki ve üstündeki boyutlardan habersiz kalırsınız.

Yine bir örnekle açıklamaya çalışayım. Kulağımız ancak saniyede 16 ile 365 titreŞimli sesleri duyabilir. Bunun üstündeki ve altındaki titreŞimleri yok saymanın sizi hangi nimetlerden

mahrum

bırakacağını

bilim

sayesinde

bu

gün

artık

öğrenmiş

bulunuyorsunuz... Eğer hayal gücünüzü yeterince kullanabilecek seviyeye ulaş-

mamışsanız, evreni daracık bir tasta ibaret bulursunuz... Nefis, yaradılıŞı gereği

kolaycı, çıkarıcı ve hayvansıdır. Üst âlemlerle ilgisizdir. O hep sizi aşağıya yani, ilk çıkış

noktanıza sürükler. Maddesel formda kalmayı telkin eder. Yemek, içmek, lezzet almak

ve seks yapmak... Bu durum sizi basitleŞtirir, hayvansılaŞtırır, sizdeki zenginliklerin

açıġa çıkmasını engeller.

Fakat onu iyi anlamak gerekir. Çünkü nefis, ibadet ve evrenin gerçeği ile ilgili saf

bilgiye erişme konusunda, hem sizin en büyük engelınız, hem en büyük yardımcınızdır.

Eğer onun taleplerini esas alıp hareket ederseniz, o, sizin önünüze çıkabilecek en acımasız ve en güçlü düşman olur. Engelli koşullardaki bariyerler gibi. Siz onun engellerini, oyunlarını, tuzaklarını geçebildiğiniz oranda evrenin gerçeklerini kavrama yolunda ilerleme sağlarsınız. O sizin lokomotifinizdir. Şu da bir gerçek ki, nefis kapasiteniz ne kadar yüksek ise o kadar ileriye gitme imkanınız var ve tabii o kadar geriye düşme olasılığınız. Onu, motorun beygir gücü gibi algılayın... O, sizi diğer bütün varlıklardan ayıran gücünüzdür. Yaratıcı'nın bütün incelikleri de onda gizlidir. Onu mahiyeti ve işlevleri açısından iyi tanıdığınız zaman Yaratıcı'yı da kavrsınız..."

"Bu nefis konusunu biraz daha ızah edebilir mısınız?"

"O çok uzun bir konu. Ama imdilik size vereceğim bir örnek ile yetinin. Ancak o rneği vermeden önce sana bir sorum olacak."

SinHa, Bilge'ye Gnl' göstererek:

"Bu kim?"

"Gnl!"

"Hayır onu sormuyorum. Senin aından kim?"

"Benim karım!"

"Ya bu?" dedi SinHa, Bilge'ye elini göstererek:

"Benim elim."

"ėimdi bunu bütün uzuv ve duyuların için tekrarla!"

"Benim bağım, benim vücudum, benim bedenim, benim gözlerim, benim..."

"Peki senin canın ve ruhun yok mu?"

"Var!"

"Onları da say."

"Benim aklım, benim canım, benim ruhum, benim varlığım, benim nefsim, benim egom, benim..."

"Peki bütün bu saydıkların seni sen yapan değerler olduğuna göre sen kimsin ki, bütün bunlara 'benim' diyorsun?"

Bilge de. Gnl de bu rneklemeye karėısında ağkına döndüler. "Doğru ya, eğer bizi biz yapan ruhumuz, nefsimiz ve egomuz ise, bunlara 'Benim ruhum, benim canım, benim egom' diyen kimdi?" sorusunu aynı anda kendi kendilerine sordular. SinHa:

"Eğer bu noktada kafanızda ciddi bir soru oluğmuğsa imdi çözümüne yardımcı olacak

örnekleri verebiliriz: Yaratıcı'ya ait bütün ad ve sıfatlardan belli gramajlarda aldığımızı ve onu bağımsız bir birim haline getirdiğimizi varsayalım. Biraz akıl, biraz ilim, biraz yaratma, biraz görme, biraz diriltme, biraz kudret, biraz sahiplik, biraz benlik, biraz öfke, biraz garip, biraz sevgi....

-----1 173 I-----

--

Bütün bunları bir birim olarak bir araya getirdiğimizde, bu özelliklerin her biri aslında ölümsüz ve sonsuz olan Yaratıcı'ya ait olduğu için o birim de, sonradan var edilmesine

rağmen ölümsüz olur ve bütün tanrılık hallerini kendisinde barındırır. Size daha önceki sohbetlerimizin birinde, insan 'mikro bir tanrıçık'tır demiştim. O zaman ne söylemek istediğimi anlamadınız. Gğte kastedtiğim buydu. Yaratıcı'nın Adem'in ruhuna üflediğini söylediği ruh, iğte budur. Yani kendisine ait bütün sıfatları, mahiyetini belirleyemediğiniz bir birim haline getirerek onu sizin genlerinize sakladı. Siz, sizdeki bu ölçülerle O'nu anlamayı bağıyorsunuz.

Sahiplenme bilgisi sizde olmasaydı, Yaratıcı'nın "Yerde ve gökte ne varsa hepsi Rahman'ın eseridir." sözünü anlayamazdınız. Eğer ilim olmasaydı, evrenin tamamen ve yalnızca bir bilginin eseri olduğunu kavrayamazdınız.

O birime "nefs" yani sizin deyiminizle nefis diyoruz. Siz eğer nefsi ait olduğu asıl Kudret ile ilişkilendirmezseniz, o kendi bağımsızlığını ilan eder. Ne Tanrı'yı tanır, ne kimsenin ona kanğmasına izin verir. Çünkü ilaha ait özellikleri tağıdığı için kendi bağına o da bir tür ilahtır. Gğte sizin en büyük çabanız ve amacınız, size emaneten verilen bu değerleri bulandırmadan, kirlendirmeden gerçek sahibine iade edebilmenizdir.

Bu, eninde sonunda gerçekleşecek. Testi kırılacak ve sular birbirine karılacak. Gsteseniz de, istemeseniz de bu kavuğum sonunda gerçekleşecek. Bu kavuğumu engellediğiniz süreyi ne kadar uzatırsanız; hasretiniz, ıstırapınız ve evrenin sonsuzluğunda yitik varlıklar gibi sürüklenmeniz o denli uzun sürecektir. Nefsin mahiyeti çok karmaşıktır.

Onu detaylı anlatmak uzun zaman alır. O yüzden onu başka bir zamana bırakalım."

Bu sözleri söyler söylemez SinHa kayboldu. Gönül ilk defa onun gerçekte gidip gitmediğini merak etti.

"Sence o gerçekten gitti mi? Yoksa hep bizimle beraber de bizim onu görmemiz mi mümkün olmuyor?"

"Sanırım o hep bizi izliyor."

"O zaman bu çok kötü bir durum. Bizim her halimizi, her hareketimizi görüyor demektir." Bu düĞünce Gönül'ü allak bullak etti:

"Görölmeyi istemediğimiz zamanlarda da bizi görüyor öyleyse!" dedi. Büyük bir utanç duydu ve yüzü kızardı. Bilge:

"Sen ne sanıyorsun ki? O görmese bile bizi her zaman gören, her davranışımızı kaydeden sayısız melek var. Biz onları görmediğimiz için yok sayıyoruz ama aslında her eylemimiz, her ayıplı halimiz gözlem altında."

Bilge bunu söyledi ama kendisi de bugüne kadar bunu hiç düĞünmediğini hatırladı. O da bozuldu ve utandı.

"Ne tuhaf bir durum." dedi Gönül. "Ben artık tedirgin olmadan hiçbir Çey yapamam."

"Allah gafleti yaratmasaydı halimiz gerçekten periÇandı. Allah'tan gaflet bize hakim oluyor da biz sürekli izlendiğimizi unutuyoruz. Yoksa hayat biterdi. Dünya bir cehennem olurdu."

"DüĞünsene" dedi Gönül, "Birileri sürekli seni izliyor. Bu ne büyük göz hapsi böyle..."

Çkisi de yorgun düÇmüÇtü. Yatak odasına geçtiler. Yatakta Bilge eÇine sarılmak istedi ama Gönül gözlendiğinin bilinciyle onu eliyle itti...

Tuhaf bir ikilemdi yaÇadıkları Çimdi... Ne yapacaklaruu bilmez bir vaziyette uykuya daldılar.

SEÇİM

Ertesi gün Bilge dergiye gidecekti ama ayakları onu yeniden Balat'a sürüklemiÇti. Hasan Amca'nın evini bulmayı baÇardı fakat içeri girip girmemekte tereddüt geçirdi. Uzun süre sokağın bir u-cundan diğetine turladı. O kadar ki onun turları sokağın' sakinlerinin dikkatini çekti. BakıÇların üzerine kilitlendiğini anlayan Bilge birilerinin kendisinden

rahatsız olabileceğini düşündü.

Tam o anda bir kalabalığın Hasan Amca'nın evine girdiğini fark etti. O da aralarına dalıp içeri girdi. Geçerisi oldukça kalabalıktı. Yeni grubun içeriye girdiğini görenlerden bir kısmı izin isteyerek ayrıldılar. Birileri bağısağığına gelen insanlara hizmet ediyordu ama ne o kimseyi tanıyabilmişti, ne de onu tanıyan biri vardı. O da diğeri ziyaretçiler gibi birilerinin "Hoş geldiniz." sözüyle karşılanmıştı. Ama bu geleneksel olarak söylenen sıradan bir ağırlama sözüydü.

Uzun süre konuşmadan oturdu. "Tanıdık birileri çıkar da ondan Rahmi'yi soranın." diye

bekledi... Gruplar birbiri ardına geliyor, oturuyor ve başsağlığı dileklerinden sonra kalkıp gidiyorlardı. Bilge, sonunda misafirleri karşılayan gence sormaya karar verdi.

Uslca yaklaşıp:

"Ben, Hasan Amca'nın çok iyiliğini görmüş biriyim. Yakınlarından birisiyle görüşmek istiyorum. Bana yardımcı olabilir mısınız?" dedi. Genç

"Buyrun, ben oğluyum." dedi. Bilge duraksamadan:

"Ben Rahmi'yi de görmek isterdim, burada mı acaba?" diye tereddütlü bir cümle sarf etti. Genç:

"Hayır ama kardeşim burada, istiyorsanız onunla görüşün." dedi ve hemen içeriye geçip Sevede'yi çağırdı.

Sevde kadınların oturduğu bölümün kapısından bağıını uzattı. Oldukça solgun ve bitkindi. Adeta iki gün içinde on yıl yaşılanmıştı. O kadar perişan haldeydi ki neredeyse

Bilge'yi tanıyamayacak-tı. Bir süre boğ boğ baktı. Sonra birdenbire hatırlamış gibi:

"Aaaa, Bilge Bey siz mısınız? Buyurun benimle mi görüşmek istediniz?" dedi.

Bilge afalladı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Kendini toparladı: "Ben Rahmi'yi merak etmişim aslında, onu sordum ama delikanlı sizi çağırdı." Sevde, Bilge'nin delikanlı dediği gence baktı. "Kardeşim" dedi. Sevde'nin yüzü gölgelenmişti. "O gitti." dedi.

"Sanırım bir daha da gelmeyecek. şimdi pek iyi değilim, daha sonra gelebilir mısınız?" dedikten sonra yanıt beklemeksizin kapıyı kapattı.

Bilge yeniden içeri girmek ya da kalkmışken gitmek arasında bocaladı. Sonra tekrar içeriye döndü. Sevde'nin kardeşim dediği gence sordu:

"Rahmi nereye gitti?"

Gencin yüzü dalgalandı:

"Cehenneme gitti! Zaten bütün bunlar o serseri yüzünden bağımıza geldi! Babamın ölümüne de o neden oldu..."

Bilge, allak bullak olmuştu, "Nasıl?" diyecekti ama genç elindeki çay tepsisiyle içeri geçmişti bile. Bilge artık istenmeyen adam konumuna düştüğünü anladı.

Apar topar kalktı, ayakkabılarını ayağına geçirdi. Tam çıkacağı sırada Sevde odanın kapısından bağıını uzattı:

"Teşekkür ederim Bilge. Dün olduğu gibi bugün de bizi yalnız bırakmadığınız için sağ olun. Eğer daha uygun bir zamanda gelerseniz, size durumu anlatırım." dedi.

Ama Bilge bir daha Balat'a gelemeyeceğini düşündü, nedenini bilmeksizin. Zamanın çok eski bir yerinde kalbine içlediği Sevde imajı da silinip gitmişti. Rahmi ile

karşılaştırmayı zamana bırakmaya karar vererek dergiye gitti.

I

-----i 177 I-----

Bilge, sanki büyük bir yükü üzerinden atmış gibiydi. O gün dergide espri üzerine espri yaptı. Arkadaşları onun eski neşesine kavuştuğunu görerek sevindiler. Hatta editör Grfan, o günü Bilge'nin yeniden hayata dönüşü olarak ilan edip, yakındaki pastaneden pasta ısmarladı.

Bilge sohbeti koyultmuştu. Kendisine yöneltilen sorulara her zamankinden daha detaylı cevaplar veriyor, hoşgörüsünü her cümlesinde hissettiriyordu. Bir zamanlar sergilediği

radikal tavırlarından eser kalmamıŒtı. Herkesi asıp kesen, her cemaati islam'a i-hanet etmekle suçlayan, hemen silahları kuŒanıp dıŒarıya fırlamak gerektiğini savunan Bilge gitmiŒ, yerine öze dönmeyi, kendini yetiŒtirmeyi esas alan bir Bilge gelmiŒti. "Müminin temel sorunu i-man etmektir, doŒruluk üzere durmaktır, Müslüman'ın ana amacı ise dini anlamaktır." diyordu.

Editör Ėrfan ondaki deŒiŒikliŒe hayret etmiŒti. Masa baŒında oturanların hemen hemen tamamının aklında oluŒan soruyu o sordu:

"Yahu Bilge, AUahını seversen neler oluyor? Bir yıl içinde bu kadar deŒiŒiklik, bu kadar berraklaŒma nasıl oldu? Sana ilham mı geliyor, gaybdan ders mi alıyorsun?" deyince Bilge adeta yakalanmıŒlık hissiyle afalladı:

"Ne alakası var? Sadece bugüne kadar okumadığım kaynaklara yöneldim ve basmakalıp düŒüncelerimizin komikliğini anladım, hepsi o kadar." Ama Bilge'nin bu cevabından kimse tatmin olmamıŒtı. Durumu Ėrfan kurtardı:

"Ne ise fazla ciddiye alma benim sorumu. Sendeki geliŒmeler iyi. Ama bizim asıl problemimiz daha iyi bir dergi yapmak, daha çok satmak ve para kazanmak... Hadi ver Œu yazım da dizesinler, yoksa bu sayıya da imzan girmeyecek." dedi.

Bilge çantasına eğildi. Yazısını çıkarıp masaya bıraktı: "Hayır" dedi, "Bizim asıl amacımız para kazanmak deŒildir. Bizim asıl amacımız saŒlam, bir imana kavuŒmak ve Hakikat konusundaki bilgimizi arttırmaktır. Çünkü insanın amacı 'Taallümle

Forma: 12

tekemmül, ubudiyet ve duadır.'" Sonra ekledi: "Bu bizim kişisel meselemiz. Ama toplumsal problemlerimizi kastediyorsan o zaman diyebilirim ki 'Bizim temel problemimiz, cehalet, zaruret ve ihtilaftır.'"

Hasan atıldı:

"Ğrfan abi. Bilge filozof gibi konuğuyor değil mi?" Hepsi birlikte gülüştüler. Bilge de güldü. Bilge'nin de güldüğünü gören Refet, Ğrfan'a bakıp:

"Vallahi abi. Bilge gerçekten büyük bir değışim geçirmiğ. Baksana kendisinin tiye alınmasına bile gülüyor. Eski Bilge buluttan nem kapardı. Hemen bozulurdu. Biz ona nasıl davranacağımızı Ğağırırđık." dedi.

Bilge, bir el hareketiyle Refet'in saçlarını dağıttı ve:

"Sen ne zaman değığecek, ciddi olacaksın?"

"Boğ ver be abi! Ben değığip de ne yapacağım, neyi ciddiye alacağım? Allah bir, peygamber hak, gerisi yalan. Ğğİ matraklığā vurmazsan yağayamazsın. Benim değığmem, hayatı ciddiye almam demektir. Bunu da yapamam. Bazen hayatı ciddiye almaya kalkığıyorum, hemen yüzümün asıldığını hissediyorum. Canım sıkılıyor, dünya daralıyor, yerle gök arasında sıkığıp kalıyorum."

Bilge araya girecekti ki Refet açıklamalarını devam ettirdi: "Bazen gerçekten hayatı ve onun içindeki rolümü düğünüyorum. O zaman her Ğeyim olsun istiyorum. Sonra onları teker teker sahibine bırakıyorum. Bakıyorum elimde hiçbir Ğey kalmıyor. 'Bir canım var.' diyorum, onun kontrolü bile bende değıl. Kalbim var, ne zaman duracağından haberim yok. Aklım var, en basit sorunumu bile çözmeye yetmiyor... Allah günah yazmasın ama Allah'ın i-ğİne akıl erdiremiyorum. Ben Ğu aklımla bir tek kendimin iğlerini göremiyorum. O'nun iğİ çok zor. Yani bu kadar yaratığın, bu kadar varlığın

isteklerini yerine getirmek.... Çok zor. DüĞünebiliyor musun; tazı tavĞanı kovalıyor, tavĞan Allah'a yalvarıyor; 'Beni kurtar ya Rabbi' Tabi aynı anda tazı da yalvarıyor 'Ya Rabbi ne olur Çu tavĞanı tutayım.' diye. Ve O, ikisini de memnun edebiliyor. Anlı-

-----1 179 I-----

yor musun? O Allah, iĞini bilir, ben O'nun iĞine karıĞmam. Hayatı da ciddiye alıp yükümü ağırlaĞtırmam. Bugün yiyeceĞim var mı? Gerisini boĞ ver. Yarına ulaĞacağım belli deĞil ki..."

Bilge gözleri fal taÇı gibi açılmıÇ ve biraz da hayranlıkla Refet'e baka kalmıÇtı:

"Bu söylediklerini kulağın duyuyor mu?" "Niye duymasın abi! Ben Allah'ın iÇine karıÇmam." Sonra Refet doğrudan Ėrfan'a hitap ederek "Ya Ėrfan abi, bu Bilge'nin de hiçbir Çeyden haberi yokmuÇ..." dedi. Hepsi birden gülüÇtüler. Refet bu gülmeyi fırsat bildi ve Bilge'ye "Abi be ya sen essahtan hiçbir Çey bilmiyorsun. Peki bu yazıları nasıl yazıyorsun ya!. Bak sana bir Karadeniz fıkrası anlatayım da aklın baÇına gelsin." dedi.

Hadi bakalım! Anlat da dinleyelim o zaman." "Temel bir gün biraz dinlenmek için bir ceviz ağacının altında uzanmıÇ, yattığı yerden çevresine bakınıyormuÇ. BakmıÇ çitin üstünde kocaman bir bal kabağı. Merak etmiÇ. 'Yahu Çu Allah'ın iÇine akıl ermez diyorlardı da inanmazdım. ÖyleymiÇ da. Çu koca kabağa bak, Çu koca ağacın minnacık meyvesine bak. Ha bunun neresi akılluca?...' demiÇ. Bu sırada bir karga cevizin tepesindeki cevizlerden birini kurumuÇ kabuğundan çıkarmaya çalıÇıyormuÇ. UğraÇırken cevizi aÇağı düÇürmüÇ. Temel ne oldu, ne oluyor diyemeden havadan iniÇini gördüğü ceviz gelip, 'trak' diye Temel'in alnına çarpıÇ. Cevizin kafasına düÇmesiyle yerinden fırlayan Temel: 'Tövbe! Tövbe Ya Rabbi! Uyyy ha bu düÇen kabak olsaydı no-lurdi halim da? Ėimdi kesin ölmüÇtün Temel.' demiÇ.

Ertesi gün Karadeniz'e açılmıÇ Temel. Denizde fırtına patlamıÇ. Taka ha battı, ha batacak. Herkes canhıraÇ feryatlarla içeriye dolan suları boÇaltmaya, azgın dalgaların kucağına düÇmemek için bir yerlere tutunmaya bakarken. Temel ortaya bir iskemle koymuÇ. Üstüne oturarak yaÇanan paniği seyretmeye baÇlamıÇ. Onun umursamazlığını görenler, demiÇler ki, 'Temel, hadi kalk, sen de bir Çeyler yap". Temel, cevap vermiÇ:

'Siz beni deli sanaysunuz ama

tegilum. Ben Allah'ın işüne karuğmam da! Ha bi kere karuğtum kafamı kıraydı.'

Fıkırayı anlatan Refet alınması gereken hisseyi kendisine çevirdi: "Belki Temel'inki biraz abartı ama hiç de anlamsız değil. Ben onun mesrebindenim..." Refet, yeni ve daha önemli bir şey anımsamığ gibi bir ani el hareketi yaptı:

"Dur, dur sana Merkez Efendi'yi anlatayım!" "Merkez Efendi mi?" "Evet!" "Kim o?"

"Hadi canım sen de! Sanki bilmiyorsun. Benimle dalga geçme." diyen Refet biraz da utanmığtı. Çünkü o hep Çaka yapar ve insanları güldürürdü. Ciddiye alındığını görünce Gağırdı ve kızardı:

"Ya öyle dik dik bana bakma Allahını seversen! Ben öyle konferans verir gibi konuğamam. Ğrfan abi anlatsın. Ben bundan sonra hiçbir Çey anlatamam."

Bilge, Ğrfan'a döndü.

"Hadi! Sen anlat bari Çu Merkez Efendi'yi." Ğrfan "Biliyorsun-dur ya!" dedi. "Ama hadi bir de benden dinle: "Asıl adı Yusuf olan Merkez Efendi, Sümbül Efendi'nin öğrencilerindendi. Çevresinde bir yığın öğrencisi var Sümbül Efendi'nin. Ama o Yusuf'u hepsinden çok farklı seviyor. Onun küçük Yusuf'a ağırı ilgisi diğer öğrencileri kıskançlığa sevk eder ve kıskanan arkadaşları onu ezmeye çalışırlarmığ. Sümbül Efendi onlara bir ders vermek için bir gün bütün öğrencilerini huzuruna toplamığ ve her birine tek tek sormuğ:

"Olmaz ya farz et ki Allah sana bir saatliğine istediğın her Çeyi yapma hakkı verdi. Daha doğrusu Tanrılık yetkisi aldın. Söyle bakalım o bir saat içinde neler yaparsın?" Kimisi, bütün kafirleri kesip atmığ, kimisi Hristiyanları ve Yahudileri Müslüman yapmığ, kimisi karaları deniz, denizleri kara yapmığ ama her yapılan eylemin sonucunda ortalığı kan götürmüğ... Derken sıra talebelerin en

küçüğüne Yusuf'a gelmiŒ. Hocası sormuŒ. 'Sen ne yapardın Yusuf?' Yusuf, ıkınmıŒ sıkınmıŒ, 'HaŒa! Efendim, böyle bir Œey olur mu?' diye dirense de hocası sorusunu tekrarlayıp cevap vermesini istemiŒ. Sonunda çaresiz kalan Küçük Yusuf Œu cevabı vermiŒ: 'Efendim, böyle bir Œey olmaz. Olsa bile bütün yapacağım, âlemi devraldığım gibi, yani her Œeyi asıl merkezinde muhafaza ederek yine onu gerçek Sahibine teslim etmek olurdu.'

Sümböl Efendi oturduğu yerde secdeye varmıŒ. Sonra yüzünü kaldırıp aydınlık ve

parıltı saçan bakığlarla Yusuf'a bakmıÇ ve 'Allah'a hamd ederim ki seni bana öğrenci yaptı. Sen ki sözü merkezine oturtun. Âlem durdukça hep merkezde olasın.' demiğ."

Refet, Ėrfan'ın sözü uzatmığ olmasından adeta sıkılmığçasına daha o son cümlesini tamamlamadan Bilge'ye döndü:

"Gördün mü, erlik Allah'ın iğine karığmamaktır. Hayatı ciddiye alacakmığım. Ben deli miyim ya!"

Refet sözünü tamamladığında, Ėrfan'm Bilge'nin dönüÇü Ėerefine pasta almaya gönderdiği Sırrı Amca da kapıdan içeri giriyordu. Pasta yerine tatlı almığtı. Aslında kendisi pasta sevmediği için bunu yapmıÇtı ama Ėrfan'a, "Taze pasta yoktu ben de tath aldım." diyerek yapılacak itirazlardan kurtulmaya çalığtı.

Tatlı kutusu açılıp masaya kondu. Eller birbiri ardına kutunun içine yöneldi. Daha çaylar gelmeden kutuda tek bir tatlı bile kalmamığtı. Refet elinde tuttuğu son baklava dilimini göstererek:

"Kutunun tüm bereketi bu dilimdeydi. Onu da ben aldım. A- çık arttırma ile satıyorum, alan var mı?" diye sordu. Hasan atıldı: "Yine sigarayı bedavaya getireceksin değil mi?"

"Ne yapayım kardeğim, Ėrfan abi bize para vermiyor ki?" Ėrfan uzaktan laf attı:

"Ulan nankör olma. Daha geöen gün sana bir karton kaliteli sigara aldım, ne çabuk tükettin."

Refet:

"Abi ya geçen gün dediğın, geçen hafta başıydı. On gün oldu. Hesap et bana hak verirsın."

Bilge, gülerek cebinden para çıkardı:

"Al kendine bir karton sigara alırsın." dedi, Refet parayı aldı ve: "Müzayede kapanmıŒtır beyler, sattım." dedi ve tatlıyı Bilge'nin ağızına götürdü. Bilge yemeyeceğini söyledi ve 'onu da kendin ye' dedi. Bu arada Sırrı Amca:

"MaŒallah, maŒallah Bilge, Edremit'ten gene maddî destek geldi galiba."

Bilge bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Nitekim, Bilge Sırrı Amca'ya zaman zaman yardım ederdi. Üç çocuğı vardı, emeklilik yağına gelmiŒti. Garip bir insandı. O yüzden de Bilge her fırsatta ona yardımcı olmaya çalıŒırdı. Uzun zamandır onunla ilgilenemediğini anımsadı. Çıkarken "Üç beğ kuruğçük bırakırım." diye geçirdi içinden. Tatlılar yeni bitmiŒti ki, masaya çaylar geldi. Çayları getiren Hasan'di. Hasan gerçekten ciddi, ağır bağılı ve çalıŒkan biriydi. Bilge ile sohbet etmeyi de öteden beri severdi. ğimdi ise o Bilge'de farklı bir boyut hissediyordu ve onu biraz daha konuŒturmak istiyordu:

"Bilge abi!"

Aslında Hasan, Bilge ile yağıttı ama sözün geliğı Bilge'ye abi diye hitap ederdi.

"Sen Refet'e takılıp kalma. O soytarı hiçbir Ğeyi ciddiye almaz. Ama ben gerçekten dinlemek istiyorum. Ğlginç bir noktada kalmıŒtın. Hani 'Toplumsal olarak temel meselemiz, cehalet, tefrika ve zarurettir' demiŒtünüz, yanılmıyorsam. Onu biraz açabilir misin?"

Refet her zamanki haliyle:

"Be mübarek, kompütür müsün yahu. Gerçekten de öyle bir cümleydi Bilge'nin son

söylediği. Ben ne konuğtuğumuzu bile unutmuğtum." Sonra da Bilge'ye dönüp:

-----1 183 I-----

"Hadi anlat bari. Bu zavallı çocuk bunları anlatmazsan sabaha kadar uyuyamaz. Anlat da rahat uyusun."

"Geç oldu gitmem lazım, ama bir iki Ğey söyleyeyim, dilimin döndüğü kadar. Bence kiĞi ve toplumun bir üyesi olarak, yapmamız gerekenler birbirinden farklıdır Bir bilinçli varlık olarak, temel misyonum, bu evrenin yaratıcısını bilip ona inanmak ve kulluk

etmektir. Ama u kadar mükemmel cihazlarla donatılmı bir insan olarak ise amacım, yaratıcının Allah olduğunu kavramam ve O'nu her eyden çok sevmemdir. Bununla da i bitmez. Varlığını sürdürmek için, türünün diğer bireylerine muhtaç olan, sevmeye ve sevmeye mtak, mfık ve gönül taıyan, sorumluluk bilincine sahip bir varlık olarak da 'marifetullah'tan 'muhabbetullah'a geçmek ve o sevgiyi insanlara ve eyaya yaymaktır. Bu bizim fert olarak görevimizdir."

Refet, glerek konuşmanın arasına girdi: "Ya Bilge sen ne diyorsun Allahını seversen! Kafayı mı yedin? Yani fert olarak yapmamız gerekenler bu ise diğerlerine hiç girme.... Merak ediyorsa Hasan bir gün sana gelsin, istediğiniz kadar konuursunuz. Bu iler bana ağır Ben birilerinin koluna, eteğine takılıp yırtmayı düğünüyorum, öbür tarafta. Böyle görev mrev bana göre değil bunlar... Hadi sen en iyisi eve git! Gnl ablayı bekletme! Saygılar, hrmetler!.." Hasan atıldı:

"Ulan ne kıl adamsın be! ėurada iki laf ettirmedin!" Glğtler. Herkes akadan sonra neler olacağını merak ederken. Bilge ayağa kalkmığtı bile. eri ay ocağına geçti. Sırrı Amca'yı bir kğeye çekerek halini sordu....

Dergideki arkadağları ziyaret etmek Bilge'ye ilaç gibi gelmişti. Eve rahat ve huzurlu bir yürekle döndü.

SEVGİNGİN SINIRI

Bilge'nin yaşıntısı eski sıradanlığma dönmüştü. Erenler Kırathanesi'ne eskiden olduğu gibi sık sık uğruyordu. Ama çok arzulamasına rağmen Rahmi ile bir türlü karışmıyordu.

Aradan aylar geçmişti. Koca bir kış geride kalmış, yaz günleri kapıya dayanmıştı. Bilge Gehrın yoğunluğundan kaçacak fırsat arıyordu. Oysa daha tatile çıkma planları bile yapmamışlardı, Bilge'nin konuyu her gündeme getirmesinde Gönül, Betül'ü öne sürerek onunla birlikte tatilin tadını çıkaramayacaklarını söylüyordu. Fakat Gönül'ün böyle yapmasındaki asıl neden bağıydı. Gönül, henüz kendi iç tereddütlerini yenemiyordu. Artık anne olduğu için genç bir kız rahatlığı ile mayo giyip yüzlerce bakışın altında vücudunu sergilemek ona ağır gelmeye başlamıştı. Bilge ise bu yaz en azından memleketi Edremit'e gidip bir süre orada kalmak istiyordu.

O sabah da bu düşünceler içinde idi. Kahvaltıdan henüz kalkmışlardı. Bilge biraz da ne yapması gerektiğini bilmeyen işsiz güçsüz bir adam edasıyla kendisine işler üretmeye çalışmıyordu. Ama kafasındaki planın asıl unsuru tatildi. "Çocukların rahat edebilecekleri bir yer"

araştırıyordu

kafasında...

Dedesinden

kalma

yazlıkta

birkaç

hafta

geçirebilirlerdi. Hem orası Gönül'ün denize rahat girebileceği bir yerdi. Bir tek problem vardı. Amcasının çocukları da gelebilirdi. Bunu her düğündüğünde Bilge'nin keyfi kaçardı. Çünkü kuzeni Harun'un eği Aysun'la Gönül pek geçinemiyorlardı. Gönül "Bu kadının her şeyi bana batıyor." derdi hep. Aysun da Gönül'ü kızdırmak için elinden geleni ardına koymamakta kararlıydı. Halbuki Harun iyi bir çocuktı ve Bilge'yi seviyordu. Ne olduysa eği kağıt oynadıkları o gece olmuştu. Bilge ile Gönül, Harun ile Aysun, bir yaz gecesi egleğip kağıt oynamışlardı. Bilgeler,

-----i 185 I-----

Harunları yenmişti. Bu yenilgi Aysun'a dokunmuş ve o anın tesiriyle, daha sonra bir araya gelmelerini güçleştirecek sözler sarf etmişti. Gönül de sert sözlerle sert yanıtlar verince nerede ise saç saça, baş başa kavga edecek hale gelmişlerdi. Yağanan tartışmanın ertesi günü Gönül, eğyasını toplayıp İstanbul'a dönmüştü.

Ondan sonra her ne zaman Bilgeler yazlığa gitseler, Aysun da nisbet olsun diye gelirdi. Bilge bunları düşününce yine keyfi kaçtı. Kafasında yazıp bozduğu bu senaryolardan tamamen habersiz olarak salona girip çıkan Gönül'e:

"Bu sene Akçay'a gidelim. Orada hem sen rahat edersin hem de çocuk için problem

olmaz." Gönül:

"Ne Akçay'ı? O da nerden çıktı, ne yapacağız orda?"

"Amaan afedersin! Ben kafamda tatil planları yapıyordum da, kafamdakini söyleyiverdim."

"Canım bu sene de tatil yapmayalım! ğart mı yani? Gerçekten bu yaz, bir yerlere gitmek istemiyorum. Hem bu kadar acele etme. Daha yazın başındayız. Gün doğmadan neler doğar."

Bilge, bu kere de girişiminde başarısız kalmıştı. Gönül'ü yine razı edememişti. "Tatile çıkmaya, seyahat etmeye, eğlenmeye bayılan bu kıza ne oldu böyle?" demekten kendini alamadı. Sanki bütün heyecanını, hevesini, dünyaya olan bağlarını yitirmiş gibiydi.

Bilge bu durumdan oldukça rahatsızdı; "Yaşanan ruh hali gerçekten imanının kemâlinden mi kaynaklanıyordu yoksa psikolojik bir bıkkınlık, bir hayattan bezmişlik mi yaşıyordu?" Gerçi zaman zaman, Betül'den ve onun ayak bağı olmasından sıkıldığı, bazı akşamlar Bilge eve gelir gelmez, çocuğu ona verip, "Biraz da sen ilgilen, vallahi bıktım!" dediği oluyordu ama kızını yere bile koymadığını da biliyordu.

Bilge kadınların bu haline hiç akıl erdiremiyordu. Canları sıkılınca en çok sevdikleri Ğeyi bile görmezlikten gelebiliyor, bin bela okuyor, onun yüzünden hayattan bıktıklarını söylüyorlardı ama daha iki dakika geçmeden çocukları için canlarını verebilecek bir tavır sergiliyorlardı. Kendi kendine "Demek ki anaların o yüzden

 ocuklarına bedduası kolay kolay tutmuyor." dedi. Anasının bir sözünü hatırladı: "Sen bize bakma oğlum. Biz anayız, her hatanızı affederiz, sen asıl babanı g cendirme. Onlar g cendi mi d nyan da yanar, ahretin de..."

Bilge'nin yüzünde bir tebessüm belirdi. Anacı ını uzun zamandır ihmal etmi ti. Onu aramak için hemen telefona sarıldı. Uzun uzun sohbet etti. Zeytinlerin durumunu, Mehmet emminin ba lara iyi bakıp bakmadı ını, geçimlerini, amcasının durumunu sordu, selamlar söyledi. Annesi de ona "zeytin ba larının s k l p yerine yazlık villaların yapıldığını, memleketlerinin artık tadının kalmadığını, yaz ayları gelince kasabanın en büyük şehirlerden bile kalabalık hale geldiğini, artık ya landı ını, bu i lerle u ra mak istemediğini, yanında kimseciklerin olmamasından duyduğu sıkıntıları anlatarak, Bilge'nin ablası olan Asude'nin çocukları ara sıra ziyaretine gelmese sıkıntıdan  lece inden şikayet etti...

Bilge onun gönlünü aldı, rahatlattı. Yazın in allah fırsat bulurlarsa gelebileceklerini söylemeyi de ihmal etmedi. G n l uzaktan söze karı tı:

"Benden de selam söyle."

Bilge G n l'e işaretle, "Gel konu , seni de istiyor." dediyse de G n l, kucağında avutmaya  alı tı ı Bet l'  göstererek, " u anda g r  emem." dedi. Aslında Bilge iyi biliyordu ki, Bet l olmasa bile G n l yine de bir bahane bulur ve konuşmaktan geri dururdu. Bilge annesiyle vedala arak, telefonu kapattı:

"Niye böyle yapıyorsun." dedi G n l'e. "Annemle konu mamak için her yola ba  vuruyorsun."

"Ne konu aca ım annenle. Selamsa zaten söylüyorum. Hem o seninle konuşmaktan ho lanıyor. Beni oldum olası sevmedi, biliyorsun."

"Hayır sen yanılıyorsun, onun seni sevmesine izin vermiyorsun. Kadın sana ne yaptı ki?

O ne de olsa bir tağralı. Senin gibi diplomatça, ince konuğamaz. Size göre pot kırar. Sen o insanları hoğ göreceksin."

-----1 187 I-----

Gönöl çok ender hırçınlağırdı. Kendini ağtığı zaman onu durdurmak da mümkün olmazdı. Sinirleri yatığıncaya kadar babası bile ona yaklağamazdı... Öyle bir hal vardı üzerinde. Birdenbire sesini yükseltti ve bağırdı:

"Ne demek istiyorsun sen? Ben sana politika mı yapıyorum? Ne zaman annenle

konuğsan, bana çatma bahaneleri buluyorsun! Bıktım Ėu senin ailenden! Hiç birisi beni sevmedi! Ben size ne yaptım?"

Dizlerinde uyutmaya çalığtığı Betül'ü, minderle birlikte kaldırarak kenara bırakıp, içeri geçen Gönül'ü sakın tavırlarla izleyen Bilge, karısının bu tarz tepkilerine alığkındı.

Gönül sık olmasa da zaman zaman bu nöbetlere girerdi. Deneyimlerinden biliyordu ki

Ėu dakikada onunla ilgilenmek, peğinden gidip gönlünü almak bo-Ėunaydı. Ama

Gönül'ün bu seferki tehevvrü biraz farklıydı. Sanki o bağka bir Ėeyden alınmığ da bu olayı bahane yapıp parlamığtı. En azından Bilge durumu öyle algılamığtı.

Bilge, ne yapması gerektiğini tam bilemiyordu. Yerde oturmakta olan kızı Betül'ün

yanına çöktü. Betül "anne" diyerek ellerini babasına doğru uzattı. Dili yeni yeni

çözölüyordu minik yavrunun. Gönül, onun bir iki kere kendisine "anne" dediğini

söylemiğti. Fakat babası ilk kez konuğtuğuna Ėahit olmuğtu ve Betül "Anne" kelimesini

o kadar açık söylemiğti ki Bilge bile ĖaĖırmıĖtı.

Bilge içerdeki Gönül'e seslendi, sanki hiçbir Ėey yokmuÇ gibi: "Gönül çabuk gel! Bak seninki ne diyor sana?" '

"Anne, anne, anne, anne..."

Gönül içerden sesleri duymuğtu. Kendini tutamayarak salona geldi. Kızının "Anne,

anne" tekrarları ondaki bütün sıkıntıları alıp götürmüğtü. Doğrusu o, kendisini Ėu anda evrenin merkezine oturtulmuğ kadar yücelmiğ hissediyordu.

Bilge çocuğun gerçekten farklı olduğunu seziyordu. Daha Ėimdiden onları kontrol

ediyor ne zaman sıkıntılı bir ortam olsa adeta müdahale edip ortalığı yatığtırıyordu. Bu

sefer de öyle olmuğ-

tu... Gönül iyice sakinleşmişti. Bilge sabahki olayın nedenini sordu, niçin öyle aniden parladığına anlam veremediğini söyledi.

Gönül, kötü bir rüya gördüğünü söyledi. Sonra da; "Sen benden gizli birtakım Geyler çeviriyorsun. Yakında anlaşılır." dedi ve ekledi: "Biz evde senin çocuğuna bakalım, sen gidip dışarılarda fındırda. Zaten siz Müslüman erkeklerin tek anladığı bu. Evdeki karınızın kıymetini bilmezsiniz, gidip dışarıda ikinci, üçüncü el kadınlara kur yaparsınız. Size maddî manevî hiçbir yararı olmayan bir yığın kadına gösterdiğiniz nezaketin yarısını evdeki hanımlarınıza göstererseniz, Allah evinize ve içinize bereket indirir. Ama Hayır ille de nefislerinizin peşine düşeceksiniz..."

"Yine bağlama Allah'ın seversen! Nereden çıkarıyorsun bunları? Bir rüya görüyorsun, sonra kalkıp bana saldırıyorsun. Biz neler görüyoruz..."

"Eski sevgililerini mi görüyorsun? Herhalde beni görmüyor-sundur..."

"Gülsafsız olma! Yine kavga etmeyelim. Sana bu son günlerde bir Geyler oldu ama ben anlayamıyorum. Sana nasıl yardımcı olabileceğimi de bilemiyorum."

"Dürüst ol yeter. Sen insanların örnek aldığı bir insansın; yanlış yaparsan kendini de, seni seven insanları da helak edersin. Ben sadece bunun için endişe ediyorum. Seni sevmemin ve evlilik için tercih ettiğimin en büyük nedeni güvenilirliğin. Eğer buna gölge düşürürsen sana hakkımı helal etmem..."

Bilge gerçekten şaşkıındı. Gönül "sanki gerçekten bir Geyler varmış ve bunları biliyormuş da bilmezlikten geliyormuş gibi" konuşuyordu. Böyle bir konuşmaya muhatap olmayı kendisine yedirememişti. Çünkü karısını gerçekten seviyordu ve onu aldatmak hiçbir şekilde aklının ucundan bile geçmemişti.

Ama kendi kendine sormadan da edemiyordu: "Bu kadın niye bu hale geldi?"

DindarlaÇmak, Allah'a yakınlaÇmak, size yaramadı galiba." diyordu içinden bir ses Bilge'ye. Ona karÇılık baÇka birisi konuÇuyordu Bilge'nin yüreğinde: "Allah sevdiği kullarına

-----1 189 I-----

dünyayı dar eder. Onları en çok sevdikleri Çeylerle cezalandırır. Bak sen de sevdiğin

karının eliyle tokatlanıyorsun. Allah'tan baĞka dost edinirsen, bu cezayı hep çekersin."

Sonra bir baĞka Bilge sahneye çıktı. O çok daha farklı konuĞuyordu: "Dindar insanların, dünyadar hanımları yüzünden sıkıntı çekip manevi tokatlar yemeleri nedendir biliyor musun?" Asıl Bilge, içindeki Bilgelerden üçüncüsünün sorduĞu soruya cevap verdi:

"Hayır."

"Ben sana söyleyeyim. O mütediyyin zatlar, dindarlık anlayıĞları gereĞi, kadın özgürlüklerinin olabildiĞince istismar edildiĞi bu zamanda, öyle serbest kadınlar tarafından dünyaya bağlandıkları i-çin, kaderi ilahî, o dindar erkekleri, dünyadar hanımları eliyle tokatlayıp cezalandırıyor."

"Bu bir ceza mı, yazgı mı?"

"Bu bir yazgı ama aynı zamanda bir ceza."

"Neyin cezası?"

"Kadın konusundaki yargının cezası."

"Hangi yargının?"

"EvliliĞe fazla önem vermek ve kadını kendi iç dünyanda hakkı olmadığı yere oturtmandır. Sen gönlünde O'na vermek gereken yeri ve değeri karına verirsen, Allah da seni o kadının eliyle cezalandırır. Kadının tapınmaya layık olmadığını gösterir. Yoksa bir kadının seni bu hallere düĞürebilmesini nasıl izah edebilirsin?"

Bilge, bir yığın sanal Bilge arasında bocalıyordu. Bunların hangisi gerçek Bilge idi? Ve hangi fikre güvenmeliydi? Ğyice bunaldıĞını hissetti.

Yüreğinde kabaran bir öfke seli Gönül'e hücum ediyordu. Hatta onu saçlarından tutup bir güzel pataklamak istiyordu. Daha o düĞünce sona ermeden bir baĞka fikir hücum ediyordu kafasına: "Olur mu canım! Bu çile senin çilen ve bu yazgı senin yazgın. Sen kadıncaĞıza, senin çilende kötü rolü üstlenmiĞ olmasından dolayı acımalısın. O seninle

mutlu olmak için evlendi. Senin böyle bir çi-

leden, böyle bir sınavdan geçeceğini bilseydi belki de seninle hiç evlenmezdi"

Bilge, "Keske ben hiç evlenmeseydim. Bu iÇleri beceremiyorum. Elin kızını da beraberimizde yaktık." dedi kendi kendine.

"Bak biraz iÇin özüne yaklaÇtın." dedi bir ses. Bu sesin kaynağı sanal Bilgeler değildi.

Bunu fark eden Bilge bir sevinç çığlığı attı:

"Neredesınız hocam? Sizi ne çok özledim bilseniz!"

O bu sözleri söyler söylemez, SinHa karÇısında alıÇageldiği ihtiyar insan suretinde beliriverdi.

Bilge kırk yıllık bir ahabıyla karÇılaÇmıÇ gibi ona doğru koÇtu ve sarılmak istedi.

Ancak sarmak için uzattığı kolları, ihtiyar adamın görüntüsünün içinden geçti, boÇlukta kalan elleri kendi bedenine sarılıverdi. Bilge büyük bir hayal kırıklığı yaÇıyordu çünkü Çu an gerçekten ona sarılarak doyasıya ağlamak istiyordu.

SinHa'nın görüntüsünde bir oynama oldu. IÇık haleleri Çeklinde görünen bedeni biraz daha matlaÇtı. Üzerinde dokunmuÇ deriye benzer ama Bilge'nin hiç görmediği cinsten bir elbise beliriverdi.

"Ėimdi yaklaÇ." dedi SinHa. Ve Bilge ile kucaklaÇtı. Bilge daha önce hiç tatmadığı tarifi imkansız bir doyuma ulaÇtığını hissetti. SinHa'nın dokunuÇundan içine akan sıcaklığı tarif edemiyordu ama o müthiÇ enerji bütün moleküllerini ayrı ayrı, kelimelere dö-külemez bir lezzetin doruğuna ulaÇtırmıÇtı. Bilge tuhaf bir haz yaÇamanın sarhoÇluğundaydı. Kısık sayılabilecek bir tonla içeriye seslendi:

"Gönöl gel, hocamız geldi."

Gönöl içeri girdiğinde elinde bir Çeyler vardı. SinHa'yı ilk defa bir insan formunda ve maddesel görüyordu. Çığlık atmamak i-çin kendini zor tuttu.

Gönöl gördüğü manzaranın ÇaÇkınılığını üzerinden atamadan, SinHa onu kendine doğru

çekti. Gönül sanki aniden bağılayıveren

-----1 191 I-----

bir fırtınada sürüklenircesine SinHa'nın önünde buldu kendini. SinHa iki koluyla onu sararak göğsüne bastırdı. Sırtını sıvazladı. Sonra bıraktı. Gönül vücuduna yayılmığ tarifi imkansız hazzın sarhoğluğu içindeydi ve kendisini sanki hava boğluğuna düğmüğ kuğ gibi hissediyordu. Sarhoğluğun verdiği etkiyle Bilge'nin ayaklarının dibine yığıldı. SinHa, Bilge'ye döndü ve:

"O artık sana bağırmayacak. Ve asla senden bağıkasını gözü görmeyecek. Sana hayranlık duyacak ve ne seni, ne de aileni eleştirecek.

Ama sen de bana söz vermelisin. Onu üzecek hiçbir hareket yapmayacaksın. Unutma ki siz birbirinize katıldınız. Ne sen ondan daha iyisin ne de o, senden daha kötü. O senin negatif aynadaki görüntün, sen onun pozitif aynadaki yansımasıydın. Onda sevmediğin her bir hal, senin mizacındaki bir negatif resimdir. Onun sende gördüğü her kusur, onun kendi nefsindeki çirkinliktir." dedi. Bilge:

"Ben onu cefasına rağmen seviyorum ama o benden hep Güpheleniyor."

"Peki sence Güphelenmekte haksız mı?" Bilge karar veremedi. Sonra umursamaz bir eda ile:

"Ama ben onu hiç aldatmadım ki." dedi. SinHa:

"Fiilen aldatmamıG olabilirsin. Zaten asıl aldatma da o değil. Aldatma yürekte, gönülde olur. Siz insanlar yaradılıGınız gereği aldanmaya ve aldatmaya eğimlisiniz. Hanginizin göğsünde ikiden fazla kalp yok ki?"

"Hocam insanların bir tek kalbi yok mu?.."

"Ama sayısız sevgilileriniz var, nasıl oluyor?"

"Her sevgili bir kalp anlamına mı geliyor?"

"Hayır, münafıklık anlamına geliyor?"

"Bir insanın iki kiGiye sevmesi nasıl münafıklık olarak yorumlanabilir ki?"

"Bak, Yaratıcı, size gönderdiği Mesajda 'Biz hiçbir erkeğin göğsünde iki yürek yaratmadık.' diyor. Yani demek istiyor ki, 'insan, ancak Yaratıcı'yı gerçek anlamda sevebilir. Ve o sevgi kalbinde karar kılmıŒsa baŒka sevgilere önem vermez.' Ama siz karınızı seversınız, çocuŒunuzu, mevkiinizi seversınız. Hatta Allah'tan ve O'nun buyruklarını getiren Elçiden daha fazla seversınız...

Oysa O, diyor ki; 'Beni ve Elçimi kendi nefsinizden bile çok sevmezseniz, inanmıŒ olmazsınız.' ŒŒte asıl aldatma bu. Yaratıcı size bir sevgi için bir yürek verdi. Siz tek yürekte sayısız tanrıya yer açtınız. Üstelik Allah'ı çok sevdiğinizi de iddia ederek."

"Yani bir baŒka sevgi kalbimizde var olamaz mı?"

"GörünüŒ olarak mümkün. Zaten bunu hep yapıyorsunuz. O yüzden de hep aldatıyorsunuz. Senin karın, o yürekteki diŒer suretleri görünce kendi adına sinirleniyor ve senin onu aldattığına karar veriyor, öfkeleniyor. Güya kendi hakkını savunuyor. Ama unutuyor ki orada yer tutmak onun da hakkı deŒil. Hakkını ararken, Allah'ın hukukuna müdahale ettiğini aklına bile getirmiyor. O kalp ki sadece Yaratıcı'yı sevmek üzere inŒa edilmiŒ. Ama siz o-raya, Allah'ın sevgisi dıŒında her Œeyi sokuŒturuyorsunuz. Yaratıcı merhametli olduğu için sizi cezalandırmıyor. Eğer her yaptığınızı anında cezalandırmayı murat etseydi, emin ol yeryüzünde yürüyen bir canlı kalmazdı... Sadece bu sevgi meselesi yüzünden. Çünkü evrenin en kıskanılır maddesi insanın yüreğinden doŒan bilinçli sevgidir... Çünkü o sevgi bir aynadır. Yaratıcı o aynada güzelliğini seyrediyor. Ama siz onu sürekli bulandırıyoryorsunuz. Hepiniz birbirinizi dürüst olmaya, aldatmamaya davet ediyorsunuz ama, bunu yaparken bile Allah'ı aldattığınızı unutuyorsunuz."

Bu sırada yerde yatmakta olan Gönöl, gözlerini açmıŒ, derin bir saygı ve hayranlıkla Bilge'ye bakıyordu. Adeta iradesi elinden alınmıŒ seçeneksiz bir baŒlılık halindeydi.

Gönül'ün içinde bulunduğu hal Bilge'ye dokundu: "Gönül hep böyle mi kalacak?" diye sordu.

SinHa, ona gülümseyerek cevap verdi:

-----1 193 I-----

"Ne o, Ğimdiden onun seninle kavga etmesini mi özledin?"

"Hayır ama bu hali doğal değil. O bir insan. Hırçınlığı olacak, kaprisi olacak, sevgisi olacak, küsmesi olacak. Ve sonra barığacak ve her barığının ardından, sanki ilk defa

taniÇıyormuÇuz gibi birbirimizi yeniden sevmenin hazzını yaÇayacağız."

"Ama az önce farklı düÇünüyordun. EvlenmiÇ olmaktan piÇmanlık duyuyordun."

"Öyle ama ben onu o haliyle seviyorum. Çünkü biz insanız. Kavgalarla, tekrar

barıÇmalarla, sevgilerle, nefretlerle birbirimizi o-yalayıp gideriz. Bazen onun kavgasını,

çığlıklarım özlüyorum. Öfkeyle sarsılırken yarım saat sonra büyük bir piÇmanlık içinde

gelip boynuma sarılması, bendeki bütün yorgunlukları alıp götürüyor." SinHa:

"Meraklanma hep böyle kalmayacak. Eski duruma gelecek ama artık eskisi kadar sert

esmeyecek..."

"Ona ne yaptın?"

"Vücudundaki hormon dengesini, sana yakınlık duyduğı anlardaki dengeye getirdim ve

sabitledim. Sizin tabirinizle rölanti ayarını yükselttim. ğimdi hâlâ o haz içinde.

Ayrılırken, onu istediğın ayara getiririm."

"Hocam bu ne iÇtir böyle? Yani bizler de motorlar ve makineler gibi ayarlanabilir

varlıklar mıyız?"

"Elbette. Ama bunu yapabilme gücü herkese verilmiÇ değıl. Çünkü o takdirde insanın

bilinci, dilediğini seçip, dilediğini yapabilme özgürlüğü, elinden alınmiÇ olur ki bu da

sınanmanın özüne aykırı düÇer. Ama sizden bazıları da bu güce sahipler."

"Kimdir bunlar?"

"Peygamberler ve kimi saf bilgi erleri... Sizin aranızdan öyle insanlar çıkmıÇtır ki elde

ettikleri Hakikat bilgisiyle bizim bile bilmediğımız sırlara eriÇtiler ve birçok insanın

kimyasında değıÇiklik yaptılar. Hâlâ da böylesi var yeryüzünde. Kızını diri diri gömecek

kadar acımasız bir adamı bir bakıÇla adalet ve merhametin numu-

nesi haline getiren Elçiyi düĞün. Avucuna aldığı kum ve çakıl taneleri onun bakıĞının etkisiyle zikretmeye baĞladılar. Yine aynı bakıĞla parmaklarından sular akıttı. Bu, ona özgü bir davranıĞ değildi elbet. Ondan önce de ondan sonra da bu gücü kullananlar hep olageldi.

O'nun takip ettiği yolu takip ederek aynı hakikat bilgilerine ulaĞan bir çok insan geldi geçti. Onların arasında öyleleri vardı ki, sadece üç beĞ saniyelik bir bakıĞla kömürleĞmiĞ bir kalbi elmasa dönüĞtürebildiler.

Benim burada yaptığım çok basit bir Ğey Onun kimyasında zaten var olan bir maddenin miktarını yükselttim o kadar. Ğstersen tekrar düĞürürüm, eski haline gelir."

Bilge ciddi bir seçim yapması gerektiğini düĞündü. Çok önemli bir karar verecekti. Ya hep ona hayranlık duyan ve ne zaman ne yapabileceği bilinen bir eĞ, ya da zaman zaman onunla kavga eden ve ne zaman ne yapacağını tam olarak bilemediği bir eĞ için karar vermesi gerekiyordu. Bilge düĞündü ve:

"Hocam, bu halde kalmasın ama eski hali de olmasın." dedi. SinHa Ğefkatle Gönül'e baktı. Gönül de ona bakıyordu, ayağa kalktı. SinHa elinin ayasını Gönül'ün göğsüne koydu. Gönül bu temastan utandı ve geri çekildi. "ĞĞte Ğimdi oldu." diyen SinHa Ğekil değiĞtirerek her zamanki holigramik görünüme geçti: "Bugünlük bu kadar yeter. Gitmem gerekiyor. Ben sizin kavganızı izliyordum. ĞĞin istemediğiniz boyutlara varacağını gördüğüm için müdahale etmek zorunda kaldım. Bana verilen emirler arasında bu da olduğu için bunu yapmaya mecburdum."

Gönül tamamen kendine gelmiğti. Bedenine ne olduğunu anlayabilmek için organlarını tek tek kontrol etti. Daha sonra omuzlarını silkeleyerek ĞaĞkinhĐını belli edercesine bağını sağa sola salladıktan sonra koltuğa hemen Bilge'nin yanına iliğti:

"Hocam, siz gittiğiniz zaman gerçekten gidiyor musunuz?" dedi Gönül.

"Hem evet, hem Hayır."

-----1 195 I-----

"Gkisi birden nasıl olabilir?"

"Sizi kendimden gizlersem gitmiŖ olurum, kendimi sizden gizlersem hep yanınızdayım demektir..." "Gkisi aynı Ŗey değil mi?"

"Hayır iki durum aynı değil. Ben ancak sizi görmek istemediğim zaman görmem.

Görmek istersem, izlemek istersem, baĞka binlerce görev ve yerde olmama rağmen sizi de onlarla birlikte izlerim."

"Bizim size göre veya en azından bizim dıĞımızdakilere göre ayıp sayılabilecek bir yığın eylemimiz var. Bu durumlarda beni görmenizi istemem örneğin?" "Neden?"

"Utanırım."

"E kızım zaten bizim size vermeye çalıştığımız da bu bilincin süreklilik kazanmasıdır.

KeĞke hep bu kavrayıĞ durumunda olsan da gerçeğe ersen."

"Burada gerçekten kasıt ne?"

"Sen zaten her saniye gözaltındasın. Ben olmasam bile benim

türümden ve diĞer türlerden en az yüz yetmiĞ altı varlık seninle

hep beraber. Senin en çok utanacağın hallerinde bile onlar senin

yanı baĞında ve seni izliyorlar. Bütün bunları geç. Yaratıcı seni her

saniye bizatihi izliyor ve görüyor. Utanacaksan asıl O'ndan utan."

"Ama hocam, bu duyguları ve iliĞkileri yaratan da Allah'tır."

"Doğru. O yüzden de size gafleti bahĞetti ki rahat edesınız.

Sürekli izlendiğinizi düĞündüğünüzde hayatınız zehir olur. Yaptık-

larımızdan haz alamazsınız."

Gönül:

"Peki hocam siz, bir anda çok yerlerde bulunabileceğinizi söyledınız. ğu anda, kaç yerdesınız?"

"Zaman olarak mı, mekan olarak mı?"

"Allah, Allah! Ben mekanı kastetmiştim ama siz farklı zamanlarda da mı bulunabiliyorsunuz?"

"Zaman sizi bağlayan bir kavramdır. Sizin zamanınız ile bizim zamanımız farklıdır.

Sizin 'yüz yıl sonra' dediğiniz zaman dilimini ben şu anda yağamaya bağladım bile. Ve tabi size göre bin yıl geride kalmış zaman da öyle..."

"Peki zaman içinde farklı yerlerde bulunmanın gereği ne? Yani bunun pratikte bize faydası ne?"

"Biz kendi bağımıza hareket etmeyiz. Daha önce de söylediğim gibi bize verilen talimatlara göre hareket ederiz"

"Örneğin?" diyerek açıklama istedi Gönül.

"Mesela kızın Betül, ömrünün bir yerinde öyle kötü bir iş yapacak ki, bu iş hem onu hem de sizi olumsuz etkileyecek. Belki üçünüzün de sizin deyiminizle cehennemlik olmasına yol açacak. Eğer Yaratıcı size merhamet eder de, sizi yeniden ta bağa dönmek cezasıyla cezalandırmak istemezse, bize emredilir, biz de kızınızın o fiili işlemesine engel oluruz.

Tabi tamamen aldığımız emir doğrultusunda. Yani size göre geleceğe gideriz ve o işi yapmadan önce müdahale ederiz, o işle karşılaşmasını önleriz. O da o işi yapmamış olur... Böylece siz de o da Yaratıcı'nın bağına ermiş olursunuz."

"Ėyi ama çocuğumuzun işlediği bir suçtan dolayı biz niye cezalandırılıyorruz?"

"Çünkü onu siz formatladınız."

"Biz mi formatladık?"

"Mesela bilgisayarınız için boş bir disket aldınız. Onu hangi sisteme göre formatlarsanız o da ancak o sisteme göre çalışır. Hiç formatlanmamış bir disket kullanılamaz. Ėlla birileri onu formatlayacak. Ėnsan tabiatı da böyle."

"ğimdi anlıyorum." dedi Bilge.

Gönül, Bilge'ye dönerek:

"Neyi anladın?"

"Çocuklarla ilgili bir hadis vardı, onun hikmetini bir türlü çözemiyordum."

"Hangi hadisi kastediyorsun?"

"Peygamberimiz, 'Her çocuk Ğslam fitratı üzere doğar. Sonra onu anne babası

Yahudileğtirir, Hıristiyanlağtırır veya Mecusileğtirir...' Doğru anlamığım değil mi

hocam?" dedi Bilge.

SinHa:

"Doğru anladın. Tam da bu anlama gelir. Onu siz formatladığınıza göre ondan hasıl olacak Geyler de size döner."

Bilge:

"Hocam Kuranı Kerim'de, Hızır ile Hz. Musa'nın birlikte yaptıkları bir yolculuktan söz edilir. Onunla ilgili hikayeyi biliyorsunuzdur. Orada da Hızır bir çocuğu öldürüyor aynı gerekçe ile."

SinHa:

"Hızır zamanın tersinden gelen bir kuldur. Yapı olarak bizden çok size benzer. O insan türüyle çok daha ilgilidir. Herkese ömründe en az bir iki kere yardımını olur. O tam bir insan dostudur ve zaman gezginidir. Gösterse yiyip içebilir. Bir anda sayısız yerde belirir ve sayısız insana yardımcı olabilir. Gerektiğinde yiyip içebilen bir varlığın bu kadar geniş bir değışim ve düfüzyon kudretine sahip olması bizleri hep hayrete düğürür.

Mesela biz asla yiyip içemeyiz."

Bilge:

"ğey, konuyu bölüyorum ama izin verirsiniz kafama takılan bir soruyu unutmadan sorayım. Yiyip içmiyorsunuz. Peki üremeniz yani eksilip çoğalmanız nasıl? Biz cinsel yaklağımlarla yani sıvı transferi ile birbirimize türümüzü yüklüyoruz ve aramızdan diğİ o-lanlar bunu içinde besleyip sonra doğuruyor. Sizde erkeklik diğılik var mı, siz de eksilip çoğalıyor musunuz?"

"Evet biz de eksilip çoğalırız. Ama sizinki gibi değıl. Tabi-i bizdeki cinsiyet de sizin bildiğiniz gibi değıl. Siz erkek ve diğİ diyorsunuz. Biz negatif ve pozitif diyoruz. Siz çoğalmak için enerjınızı birbirinize yüklemek zorundasınız, bizde böyle bir zorunluluk

yok. Siz aileler halinde yaşıyorsunuz, biz türler... Her bir türün çoğalma şekli farklı da olsa üç ayağı beş yukarı aynıdır. Örneğin şu anda ben sizinle beraberim. Bir varlık olarak karşımdayım. Sizinle bu sohbeti yaparken aynı anda yine adı SinHa olan diğer benler, bin sekiz yüz on dokuz yerde benzer ve başka işler yapıyorlar. Bu, sayı bana emredilen işlerin sayısına göre artar ve eksilir. Şu anda üç yerdeki işim bitti ve benim var olan sayım bin sekiz yüz on altıya düştü. Bu saniyeler ve dakikalarla ifade edilebilecek bir zaman içinde değişebilir. Birkaç dakika içinde sizi terk edeceğim. O zaman da diğer SinHa diyecek ki filanca yerdeki SinHa eksildi. Yani size göre öldü.

Kısacası bizim çoğalıp eksilmemiz sizinkine benzemez. Çünkü biz hem diğiyiz, hem erkek. Bunu anlayasınız diye söylüyorum. Dolayısıyla çoğalmamız da işin gereği olarak sizin deyiminizle egeysizdir. Sizin fotokopi dediğiniz tekniğe benzer bir çoğalmamız var. Bizi ilgilendiren işlerin miktarı kadar çoğalır, aynı oranda da azalırız. Ama sonuç olarak bizim de bir gün ışığımız söner."

"Işığınızın sönməsi ne anlama geliyor?"

"Sizin deyiminizle ölüm."

"Hocam, Havva'nın annesiz, Hz. İsa'nın da babasız doğduğuna inanırız. Siz bunu nasıl algılıyorsunuz?"

"Demek ki sizde de egeysiz üreme mümkün. Yerinizde olsam bu konu üzerinde biraz düşünürdüm. Ki bu konu gelecekte çok tartışacağınız meseleler arasında yer alacaktır, iyilikler içinde kalın. Selam!"

Bilge ve Gönül aynı anda ayağa kalktılar ve "Selam" dediler. SinHa onlar gözünü açıp kapatmaya kadar görünmez oldu...

Gönül, SinHa'nin gittiği inancında değildi. Daha sonraki günlerde ve haftalarda da bu duygusunu hep canlı tuttu. Gönül SinHa'nin hep kendileriyle beraber olduğuna ve onları izlediğine yönelik inancını sürdürdü. O yüzden de müthiş bir utanma duygusu kaplamıştı içini. Her ne yapsa, her neye yönelse, hatta zihninden, kalbinden bir şey geçirecek olsa, SinHa tarafından fark edileceğine inandığı için büyük bir ıstırap haline getirmişti hayatını.

Bilge onu zaman zaman uyarıyordu:

"Biz beşeriz, zaaflıyız, eksikliyiz, iyi ve kötü hallerimiz var, yer içer, tortu bırakır ve

çiftle iriz. Bunların hiç birisi ayıp değil. Bizi yaratıp varlık sahnesine atan kudret bu formlarla bizi kabul etmi . Bak abdest almamız, Allah'ın huzuruna çıkılabilecek temizliğe yetebiliyor. Oysa O da biliyor ki, i imiz madd i manev i pisliklerle dolu.  imdi O, bana Abdest al, seni temiz sayarım.' diyor, sen de 'Hayır ben temiz olmadım.' deyip kendine kahrediyorsun. Bu da bir tür edepsizliktir. Demek ki teslim olmaktan ve O'nun koyduğu  l  lere uymaktan ba ka  are yok."

G n l de kendisini sakinle tirmek için yapılan bu açıklamalara kar ılık her seferinde; "Onu biliyorum ama yine de utanıyorum." yanıtını veriyordu.

Bu kez de verdiği cevap öncekilerin aynısı oldu.

Bet l' n ağlama sesi geldi içerden. Hemen  ocuk odasına geçti ve Bet l'  alarak salona getirdi. Onu Bilge'nin kucağına bıraktıktan sonra, mama hazırlamak üzere acele ile mutfa a geçti. Bilge  ocu un altını pisletti ini fark etti ve Gönül'e seslendi: "Canım bu altını kirletmi , istersen önce temizle sonra mamasını verirsin."

Gönül, mutfaktan yumuÇak bir ses tonu ile cevap verdi:

"Peki canım, hemen geliyorum."

Bilge Çığdırdı. Çünkü o, Gönül'ün "Peki canım, hemen geliyorum." demesini beklemiyordu. Normalde onun, "Eee canım, sen de babasısin! Ne olur altım sen temizlesen yani!" diye tepki vermesi gerekiyordu. Hep böyle yapardı... Bilge biraz da test etmek için:

"Tamam canım, sonra da bana bir kahve yapabilir misin?"

Gönül yine oldukça memnun ve rahat bir eda ile;

"Olur tabi canım. Ėstiyorsan önce senin kahveni yapayım sonra çocukla ilgilenirim." dedi.

Bilge'nin içine bir hüZün çökmüÇtü. Karısının bu hale düÇmesinden büyük bir utanma hissetti. "O benim eÇim, bu kadar bağılılığı ondan isteyemem." dedi içinden.

Kalktı mutfığa geçti. Gönül, su ısıtıcısına suyu koymuÇ fincan ve kahveyi hazırlamıÇtı bile. Bilge, arkadan eÇine sarıldı. Sanki Gönül ölümcül, tedavisi olmayan bir hastalığa yakalanmıÇ da bundan habersizmiÇ gibi, onu bağına bastı. Ensesinden öptü:

"Güzeli kadını, sen git çocuğunla ilgilen. Ben kahvemi yaparım, çocuğun mamasını da hazırlarım. Sen de kahve içmez misin?"

"Ama canım ben sana hizmet etmekten düÇünemeyeceğın kadar haz alıyorum. Sen otur, ben her Çeyi yaparım." Bilge:

"Hayır hayır! Sen git çocuğunla ilgilen. O beni daha çok memnun eder."

"Eğer sen memnun olacaksan, peki iÇte gidiyorum."

Bilge duygulandı ve "Ne yaptık biz bu kadına böyle?" dedi. Gözleri nemlenmişti.

"Yanlış yaptım. Beni kendi arzusuyla seven kadınımı geri istiyorum." diye geçirdi

içinden. Başka türlü davranma hakkı olduğu halde içinden gelerek beni seven kadın

nerede, daima ve hep iradesizce beni sevecek bu robot nerede?" Bu sorunun sonrasında

birdenbire büyük bir keşif yapmış gibi sarsıldı: "A-

-----1 201 I-----

man ya Rabbi sen ne büyüsun! Senin insanlara verdiğin önemin içeriğini şimdi

anladım. Seni tenzih ederim ve senin huzurunda kendi iradem ve arzumla eğilirim, sana kulluk ederim. Demek senin yanında bizi diğer varlıklardan farklı kılan yanımdır bu."

Coğku içinde mırıldanmaya başladı; "Sen benim efendimsin, Rabbimsin, Yaradanımsın, sahibimsin. Sena kurban olayım Rab-bim. Seni seviyorum. Bana sevmeme hakkını verdiğin halde onu reddedip sana geldim, isteyerek sana inandım ve sana kulluk etmeye hazırım."

Bilge yüreğinin ferahladığını, bütün kainatı kuşatacak kadar genişlediğini, âlemdeki her şeye karşılık sonsuz bir sevgi duyduğunu hissetti. Adeta bütün âlem yuvası, bütün insanlar ise çocukları kadar sevimli göründü ona. Eşi ve çocuğu bir anda başka anlam kazandılar gözünde.

Tanımadığı, hiç şahit olmadığı bir iç coğkuyla Allah'ın adını zikretmeye başladı. Coğku içindeydi ve bilinci elinden almamışçasına "Allah, Allah, Allah" diyordu. Vücudu zangır zangır titriyordu. Hiçbir hareketini kontrol edemiyordu. Kendine hakim olmamaksızın sayısız kere tekrar etti "Allah, Allah, Allah..."

Gönül sesleri duyarak mutfığa koştuğunda, onun hâlâ sarsıla sarsıla Allah lafzını tekrar ettiğini gördü. Eşine sımsıkı sarıldı ve "Sakin ol canım! Kendine gel canım!" diyerek, onu yatırtmaya çalıştı.

Kadın sesi Bilge'yi insanî boyutlara döndürmüştü. Az önce yaşadığı halin ne olduğunu bilemiyordu. Acaba cezbe dedikleri bu muydu? Eğer buysa, daha önce meczup denilen insanlara ne kadar da haksızlık yapılmıştı. "Seni tenzih ederim Rabbim, ne hallerin var da biz ondan habersiziz." dedi...

Gönül eşine sarılmış öylece duruyordu. Bilge sakinleşmişti. Normal davranmaya başladığını göstermek için eşinin kollarını çözdü. Birlikte salona geçtiler ve hazır bekleyen kahvelerini sessizce yudumladılar.

Bilge SinHa'yi düşündü. Bir an önce gelip, Gönül'ü eski haline çevirmesini istiyordu. Ama onu nasıl yeniden gelmeye razı edeceğini de bilemiyordu.

"Niye böyle bir Ğey istedim ki. Arzular insanin baĞına neler açabiliyormuĞ meĞer."

Bilge kendi kendine konuĞtuĞunu sandıĞı son cümleyi, Gönül'ün de duyabileceĞi bir sesle söylemiĞti. Gönül hemen atıldı:

"Ne arzu ediyorsun canım?"

"Hiçbir Ğey"

"Ğste, sana canımı bile veririm kocacıĞım. Seni çok seviyorum."

Bilge, onun gönlünü hoĞ etmek için:

"Ben de seni seviyorum canım." dedi ama içinden de "Ne yaptık böyle bu kadına?"

sorusunu tekrar etmekten kendini alamadı.

Sonra içine düĞtükleri olumsuz atmosferi yumuĞatmak için, Gönül'e bir öneride bulundu:

"Canım istiyorsan kalk biraz sahile inelim. Hava da güzel biraz geziniriz." dedi.

Gönül programlanmıĞ olarak olumlu cevap verdi: "Peki canım! Hemen hazırlanıyorum."

Hemen içeri geçti. Kısa zamanda hem kendisi giyinmiĞ hem de çocuĞu hazırlamıĞtı.

Bilge ise onların giyinmesini beklerken çocuĞun arabasını hazırlamıĞtı.

Evden çıktıklarında saat 13.00'e geliyordu. Bilge bir taksiyi çevirdi ve boĞaza indiler, ikisi de yoruluncaya kadar sahilde dolaĞtılar. Gönül hiç yakınmadı. Bu da Bilge'nin dikkatini çekmiĞti. Çünkü Gönül, uzun süre yürümekten hoĞlanmazdı. Ama bu sefer gıkını bile çıkarmamıĞtı.

Vaktin ikindiye yaklaĞtıĞı dakikalarda sahildeki bir balık lokantasına girdiler, içeride Kanal X'te medya üzerine program ya-

pan Ahmet Muhip ve eGiyle karGılaGmak ikisi için de hoG bir sürpriz oldu. Ahmet Muhip onları kendi masalarına çağırdı. Bilge de kendilerine yapılan çağrıyı memnuniyetle kabul etti. Ahmet Muhip, geçmiGte tarikatlerle yakından ilgilenmiG, hatta bir süre bir Geyhe bağlanarak tarikat deneyimleri yaGamıG ama nispeten rahat, hoGgörülü ve geniG bir hayat anlayıGı olan bir insandı. Bilge ile de geçmiGe yönelik güzel anıları ve dostlukları

vardı.

Yemeği birlikte yediler. Uzun ve zevkli bir beraberlik oldu bu her ikisi için de. Anılarını tazelediler. Eçleri ise bu süre içinde birbirlerine bağlarından geçenleri anlatmayı yeğlediler. Yemek bittiğinde ğaziye, onları evde kahve içmeye çağırdı. Bilge, eğinin fıkrını de almak istemiğti. Gnl kendi kararını açıklamak yerine gene Bilge'nin isteğine uyacağını belirtmekle yetinerek, "Sen nasıl istersen canım." dedi.

Gnl, Bilge'ye, ancak bir hipnozun etkisiyle mümkün olabilecek derin hayranlıkla bakıyordu. Onun hali, Ahmet Muhip'in de karısı ğaziye'nin de gözünden kamamığtı. Yapılan neriler ve değerlendirmeler sonrası birlikte gitmeyi kararlağtırdılar. Tabi ki bu kararda ğaziye'nin ısrarının büyük rolü oldu. Lokantadan ıkarak Ahmet Muhip'in arabasına bindiler.

Kadınlar arabanın arkasına oturmayı tercih ettiler. Ahmet Muhip arabaya binerken arkada konuçmaya dalmığ hanımlara çaktırmadan Bilge'ye sordu:

"Yahu kardeğim, sen Gnl' nasıl bu hale getirdin! Bana da anlat Allah ağkına! Kadın sana bakarken, kendinden geçiyor adeta. Vallahi bizimkilerin bizi bir dvmedikleri kaldı."

"Bilemiyorum, zel bir Ğey yaptım yok."

"Sen onu benim külahıma anlat! Bu zamanda hiçbir kadın durup dururken bu duruma gelmez. Sen buna ya by yapmığsın ya da okutmuğsun. Oğlum zamane kadınlarında böyle Ğey olur mu?"

"Bırak be kardeşim, benimle dalga geçme Allah'ımı seversen! Gönül zaten iyi bir kız, sen de biliyorsun... Bugün biraz daha Çefkatli anlaGılan. Bu senin dikkatini çekmiG..."

"Peki, peki öyle olsun..."

gaziye, arabaya binmekte geciken erkeklere takılmadan edemedi:

"Yine bizi çekiGtiriyorsunuz deGil mi? Gözünüze dizınıze duracak emeklerimiz! Size yaranamayız! Ne zaman bir araya gelseniz bizi çekiGtirirsiniz!"

Ahmet Muhip, eGinin sataGmasını beylik sözlerle geçiGtirdi. Arabayı çalıGtırdıktan sonra Bilge'ye döndü. Neden bir gazetede veya televizyonda çalıGmadığını sorduktan sonra eğer çalıGmayı düGünürse kendisine yardımcı olabileceğini söyledi. Bilge, yapılan öneriyle ilgilenmedi.

Eve geldiklerinde akGam olmak üzereydi. Bilge apar topar i-kindi namazını kıldı. Ahmet Muhip namazını genelde aksatmamasına rağmen bu kez kılmamıGtı ama aldırmadı...

"Kaza ederim." dedi.

Bir saatliğine misafir olmuGlardı Ahmet beylere, bir kahve içip kalkacaklardı ama umdukları gibi olmadı. Sohbet koyulaGtıkça koyulaGtı. Söz döndü dolaGtı medyaya geldi. Medyanın kirlendiğinden, medya patronlarının gazeteci kökenli olmamasından kaynaklanan sorunlardan söz edildi.

Gazeteciler

Cemiyeti'nin

fonksiyonunun

Kelaynakları Koruma Derneği'nin işlevinden ileriye gitmediğini, kalemini satmayacak

nitelikteki gazetecilere hiçbir gazetenin sayfalarını açmadığını yana yakıla anlatan

Ahmet Muhip, eski haysiyetli gazetecilerin de yavaç yavaç sahneden çekildiğini söyledi.

Sonra birdenbire hatırlamığ gibi:

"Ya duydun mu Rahmi abi de lmüğ."

Bilge, bahsedilen kiğinin kim olduğunu bilmiyordu, ayıp olmaması için sordu:

"Hangi Rahmi?"

-----1 205 I-----

"Hani u Cerrahi tekkesine takılan Rahmi abi vardı ya. Çok güzel bir insandı, bir süre onunla beraber alığmığtık. O sıralar gazeteciliği bırakmayı düğünüyordu. Sonunda bir gün geldi Ahmetiğim!' dedi, 'Ben bu kirli zeminden kaçıyorum. Allah geride kalanlara merhamet etsin ve tez zamanda seni de kurtarsın.' Gerçekten de o gün istifasını verdi, gitti ve bir daha da mesleğe geri dönmedi."

Uzun bir sessizlik yaÇandı. Sonra yine Ahmet Muhip söze baÇladı:

"Rahmi ahinin bende çok emeği vardır. O Babıalı'nin en derviğ, en kalender, en hoğgörüğlü adamıydı. Allah rahmet eylesin. Soyadıyla o kadar uyuğan hiçbir insan görmedim. Bir gün bu soyadını nereden aldıklarını sormuğtum. 'Dedemden bize kalmığ.' demiğti. Dedesi Hızır gibi adamımığ. Kim gelip onun yanına oturursa mutlaka huzura erermiğ. içindeki sıkıntılardan kurtulurmuğ. Soyadı kanunu çıkınca köyün muhtan ona bu soyadı uygun görmüÇ: HuzursaÇan!"

Bilge Rahmi'nin kendi arkadaÇı Rahmi HuzursaÇan olduğunu anladığı anda beyninden vurulmuğa döndü:

"Neeee! Rahmi HuzursaÇan mı öldü?"

Ahmet, sergilenen ani heyecana ÇaÇırdı. Oysa Bilge'nin onu tanıyıp tanımadığını bile tam bilmiyordu. Belki tanıyordur diye anlatmığtı. Ama ilk andaki tepkisizlikten dolayı tanımadığını zannetmiğti.

Bilge'deki ani heyecan ve adeta kendinden geçercesine sergilenen ilgi, Ahmet'i ÇaÇırttı:

"Sen onu tanıyor musun?"

"Evet yaaa! O bizim Derviğ abimizdi. Nerede, ne zaman, nasıl ölmüğ?"

"Tam bilemiyorum. Ama evini terk ederek güneyde bir kasabaya yerleğmiğ. Orada tam bir uzlete çekilmiğ. NaaÇım, vefatından üç beğ gün sonra bulmuğlar Bir mektup bırakmığ geride kalanlara. Ben de o mektup dolayısıyla öldüğünü öğrendim, iÇin en acı yanı

Ğse, bulunduğu anda yakınlarına ulağılamadığı için orada belediye ekipleri tarafından gömülmesi..."

"Nasıl bir mektup?"

Ahmet Muhip alığma odasına geçti. Mektubun basılı bulunduğu sayfası açık katlanmığ bir dergi getirdi ve okumaya bağladı:

"Gazeteci'nin ölümü ve Muhatabı bulunamayan Mektup"

Bilge dergiyi ani bir refleksle Ahmet Muhip'in elinden kaptı ve hemen okumaya bağladı.

Mektuba bu bağlık verilmiğti. Gazeteci, mektubu yazan gazetecinin hayatını özetledikten sonra u hükme varıyordu:

"Onun Betl diye bir kızı yok. Ailesinin tanıdıkları arasında ismi Betl olan bir kız da yokmuÇ. Karısı ğevde Hanım da herkes kadar bu kızı merak ediyor. EĞinin bağka bir karısından doğmuğ çocuğu olabileceğini sanıyor."

Gazeteci, mektubun orijinalini de dergiye koymuğtu. Mektup yleydi:

"Az önce stadım geldi ve bu gece hasretimin sona ereceğini söyledi. Yani size göre leceğim. Bu gece 24.12'de beni alacaklar. Herkesten uzak, Rabbime çok yakın olduğum u dakikalarda, hiçbir zaman tam anlağılmamığ olmanın acısıyla Yaratan'a gidiyorum. Mutluyum, huzurluyum. Çünkü ardımda beni takip edecek insanlar ve bir kız bırakıyorum.

Sırrımı ona tağıdım, o benim ruhumu yağatacak. O benim sırrımı anlayacak ve bizim gibilerin yaÇadıklarını gün ığığına çıkaracak. Haber vermeden kendisini terk ettiğim karımdan, bana daima hoĐĐor gösteren kayınpederimden ve kendilerine iyi bir babalık yapamadığım çocuklarımdan, kendilerine sadece acı çektirdiğim dostlarımdan özür dilerim. Temiz kalpli kadını, sana asla yaranamadım. Zaten sana layık da değildim.

Çünkü buraların usulünü bilemedim.

Aslında tam anlamıyla buralı da değildim. Geldim, göründüm ve kayboldum.

-----1 207 i-----

Esselam dostlarıma ve tüm zaman gezginlerine! Sizden ricam, cenazeme yalnızca beni sevenler gelsin." Bilge, mektubu sonuna kadar okuyamamıŒtı. Ahmet onun külçe gibi yana yıŒıldığını görünce ne yapacağını ÇaŒırdı. Gönül ise Bilge'den pek farklı durumda değildi, o da Œoka girmiŒti... Kendinde olan tek insan ğaziye hanımdı. Telefona sarılarak hemen ambulans çaŒırdı.

Bilge'yi apar topar bir kliniğe kaldırdılar. Gönül periÇan ve bitkindi. Ėlk defa böyle bir durumla karÇılaÇmıÇtı. Bütün vücudu tir tir titriyordu. Ne yapacağını bilmez durumdaydı. Kızı Betül de yanındaydı. Allah'tan çocuğun arabasını yanlarına almayı akıl etmiÇti ġaziye hanım. Betül Çimdilik uyuyordu ama Gönül bitkin düÇmüÇtü. Ahmet Muhip, kadınların eve gitmesini istedi.

"Siz eve gidin. Çocuk da periÇan olmasın. Ben her geliÇmeyi size bildiririm. Zaten fazla uzak bir yer değil. ġaziye arabayı kullanmasını biliyor, gerekirse çağırırım, gelirsiniz. Ben burada beklerım.

Gönül gitmek istemiyordu. Ama Ahmet Muhip ve karısı onu ikna etmeyi baÇardılar. ġaziye'nin kullandığı araba ile Ahmet Muhiplere gittiler.

Bilge neden sonra kendine gelmiÇti. Ama periÇan durumdaydı. Doktor Ahmet Muhip'in tanıdığı idi. "Bu gece burada kalsın. Sabah kendi ayaklarıyla gider." dedi.

Gönül aslında rahat uykuya geçemeyen biriydi. Ama o gece i-yice bitkin düÇtüğü için kafasını yastığa koyar koymaz uyumuÇtu....

ġaziye ve Gönül, sabah uyandıklarında Ahmet Muhip ile Bilge mutfakta kahvaltı hazırlıyorlardı.

Gönül uykusunda düÇ gördüğünü anımsadı. Fakat biraz zaman geçtikten sonra gördüğünün düÇ mü yoksa gerçek mi olduğunu anlamakta zorlandı. Rüyasında SinHa'yı görmüÇtü. Betül güya yatakta Gönül'ün yanında yatıyordu. O da dalgınlıkla kızı Be-

-----! 208 i-----

tül'ün üzerine yatmıştı. Betül havasızlıktan boğulurken SinHa gelip, onu kurtarmıştı...

Gönül gayrîihtiyarî kızını yatırdığı kanepeye baktı. Betül bıraktığı yerde değildi. Aklını yitirecek gibi oldu. Hemen ayağa kalkmaya yeltendi. O anda çocuğun kendisinin yanında yatmakta olduğunu fark etti:

"Allah Allah! Ben bu kızı ne zaman yanıma aldım ki? Yoksa! Yoksa gerçekten üstüne yattım da onu gerçekten SinHa mı kurtardı?..."

Tüyleri ürperdi. Ayağa kalktı ve üstüne bağına çekidüzen verdi. Bilge'nin sesini duyduğu için hemen sırtına bir Çeyler geçirip dışarı çıktı. Kocasına sarıldı. Gözleri nemlenmişti.

"Beni çok korkuttun! Bir ara aklımı oynatacaktım! Seni öldü sandım. Ben sensiz ne yaparım?" Gönül'ün son cümlesi, sanki birkaç kez tekrarlanmış gibi geldi Bilge'ye. Cümle adeta sonsuz bir yansıma ile Bilge'nin içinde kendisini tekrarlayıp durdu:

"Ben sensiz ne yaparım?"

Cümlelerin içeriği, özellikle de söyleniş biçimi, Bilge'yi gerçekten rahatsız etmişti.

Çünkü Gönül, her zeminde, her halükarda ayakları üstünde kalmasını bilen ve bu yüzden de eğine fazla gereksinimi yokmuş gibi davranan birisiydi. Zayıf yanlarını veya birisine olan gereksinimi, bu kişi babası da olsa açığa vurmaktan sakınırdı. Oysa şimdi kocasına sarılmış ve hem de bağıkalannın da önünde "Ben sensiz ne yaparım?" diye soruyordu.

Bilge "Bu kadın benim eğim değil!" diye düşündü. "Ğradesi yok olmuş, kişiliği silinmiş bu kadın benim karım değil!"

Gönül'ün hali Ahmet Muhip'e de dokunmuştu. O da Gönül'ü bu kadar çaresiz bir durumda hiç görmemişti. O yüzden de çaktırmadan göz iğaretiyle Bilge'ye akşamki

sorusunu hatırlattı:

"Sen bu kadına ne yaptın da bu hale geldi?" diye sormuğtu Ahmet Muhip. Soruyu hatırlayan Bilge, artık kesin kararını vermiğti. SinHa gelir gelmez ilk iği ondan Gönöl'ü eski haline getirmesini is-

-----i 209 I-----

temek olacaktı. Zaten söz vermemiÇ miydi? Giderken, onu eski haline getiririm." diye.

Ama nedense her ikisi de unutmuğtu...

Bilge, SinHa'nin unutmayacağını hatırladı ve "Demek ki benim unuttuğumu bildiği için, kasten öyle bıraktı. Acaba maksadı neydi?"

"Maksadım, otomat bir sevgi ile iradeli bir sevgi arasındaki farkı anlamandı." dedi

SinHa'nın sesi. Bilge, Çağkınılıktan neredeyse elindeki tabağı düşürecekti:

"Hocam burada mısın?"

Bilge, farkında olmadan soruyu yüksek sesle sormuştu. Durumu fark edince korkuyla, duyan oldu mu diye, etrafına bakındı. Allah'tan o sırada Ahmet Muhip mutfığa geçmişti, Gönül de uyanan kızının sesi üzerine içeriye koşmuştu... SinHa:

"Sesimi duyacaksın ama beni görmeyeceksin. Bu sefer böyle olsun. Sorularını sadece aklından geçir. Ben de sadece senin duyabileceğin bir frekansla konuşacağım."

Bilge:

"Hocam önce Gönül'ü eski haline getir?"

"Nedeh?"

"Çünkü onun, beni gerçekten sevip sevmediğini, ondan istediğim şeyleri arzusuyla mı yoksa zorunlu olarak mı yaptığını anlayamıyorum. Karşımdaki bir robot gibi geliyor bana. Bu durum bana hiç haz vermiyor. Ne onunla beraber olmam, ne onun itaati, ne de gülüşü beni mutlu ediyor Sanki her şeyi zorunlu olarak yapıyor. Gradesizce. Her şey yavan yani..."

"Doğru. Gerçekten o istese de istemese de senin istediğin her şeyi yürekten istiyormuş gibi yapar Ama o kendi halinde iken sana 'hayır' diyebilirdi. şimdi ise 'Hayır' diyebileceği şeylere bile 'evet' diyor ve diyecek..."

Tam o sırada Gönül kucığında Betül ile salona geldi. Bütün pencereler açıktı. Gönül cereyan yapmasın diye bir pencereyi ka-

patmak istedi. Pencereye doğru giderken, Betül, tam da SinHa'nın durduğu yeri parmaklarıyla göstererek:

"Baba!" dedi. Oysa parmağı boğluğu gösteriyordu. Gönül, o-nun yüzünü babasına çevirerek "Gökte baba" dedi. Betül, annesinin kucağında başını tam arkaya bakacak şekilde çevirdi, "Cici adam" dedi.

Bilge, onun SinHa'yı gördüğünü fark etti. Zihninden:

"Hocam Betül seni görüyor mu?"

"Evet"

"Nasıl görebiliyor?"

"O daha saf. Hiç bir şartlanmaya tabi olmamış durumda. Kendi formatında iken bile beni görür... Gözleri henüz perdelenmedi. Kullandığı sözlük de evrenin yani benim kullandığım sözlükle aynı... Ama zamanla siz, çocukların gördüğünü söylediği varlıkların hepsine 'Hayal. Yok bir şey.' diye diye çocukları köreltirsiniz. Oysa onlar sizin melek dediklerinizi de, cin dediğinizi de görürler. Sonra her gördüğünü inkar ettire ettire, ondaki saflığı yok edersiniz. Zamanla da kendisi gördüğü şeylerin hayal olduğunu var sayar. Ta ki ölüm ondaki bu perdeleri kaldıncaya kadar böyle devam eder.

Yaşamın son dakikalarından itibaren eski diline ve kimliğine yeniden bürünür."

"Yani zamanla göremez dururuma gelir öyle mi?"

"Evet, normalde öyle. Ama Betül kızımız başka. Onunla ilişkilerimiz devam edecek. O seçilmiş bir ruh. Daha sonra bizlerden çok üst seviyeden birisi onunla yakından ilgilenecek."

"O niye bu kadar önemli ki?"

"Ben bilemem. Kime önem verip vermeyeceğimiz bize emirle bildirilir, biz de

ilgileniriz. Yaratıcı’nın kimi, ne amaçla seçip seçmeyeceği tamamen O'nun bileceği bir
Çey. O her Çeyi bilgisinin derinliği ve hikmetiyle yapar. Hiçbirimizin, O'nun herhangi bir
fiilini değerlendirmeye tabi tutma hakkımız da, gücümüz de yok. Biz, sizin yasa
dediğiniz evrensel kuralları görmekle memuruz."

-----1 211 I-----

-

"Hangi yasaları?"

"Sizin doğa yasaları dediğiniz iÇlerin sürekliliği ve tekrarlanabilir olması da, bizim

iGlerimiz arasındadır. O yaratır ve emreder, biz yaparız. Bizim kudretimiz bile, doğrudan O'nun kontrolü altındadır. Dolayısıyla kime ne kadar önem verileceğini, O belirler." "Betül kaç yaGında iken onunla iletiGim kurulacak?" "Onunla iletiGim kurulmuş durumda. Üç aylık iken bağlantı kuruldu."

"Niçin ona bu kadar önem veriliyor?" "Bunu biz de zamanla öğreneceğiz. Yaratıcı'nın ona yüklediği misyonun ne olduğunu tam bilemiyoruz. En azından benim bilgilerim arasında böyle bir Gey yok..."

"Peki hocam, Mevla görelim neyler! Unutmadan tekrar rica ediyorum, Gönül'ü eski haline getirir mısınız?" "Gstiyor musun?" "Evet."

"Sonra piGman olmayasın. Bu kadar uysallık ve yumuşaklıktan sonra büsbütün eski haline dönmesi seni sarsabilir."

"Öyleyse en azından onu aGırır öfkesini yutabileceği bir konumda bırak."

SinHa, pencerenin önünde ayakta duran Gönül'e baktı. Bil-ge'nin ses tonuyla:

"Bu yana dön." dedi.

Gönül boG bulunmuş da bir ses duymuş gibi arkasına döndü. Bilge'ye "Bir Gey mi dedin?" diye sordu. Bilge "Hayır" dedi. Ama Gönül, Bilge'nin cevabını bile duyamadan sanki birdenbire baGı dönmüş de düGmekten kendini zorlukla engelleyebilmiş gibi sarsıldı.

Bilge, düGmesin diye onu tutmak için ayağa fırladı. Gönül, sanki inanmadığı bir Gey gözüne iliGmiş de ondan kurtulmak istiyormuş gibi baGını iki yana hızla silkeledi:

"Biz bu gece burada mı kaldiki" diye sordu. Bilge "evet" deyince, "Hayret yani Bilge! Evimiz uracıkta niye gitmedik ki?" diye çıkıtı.

Bilge, onun olanları hatırlamadığını anladı, içinden, SinHa'ya seslendi:

"Hocam bu sefer de hafızası mı gitti?"

"Hayır!"

"Peki niye hatırlamıyor?"

"Ğnsanın bilinçsizce yaptığı, daha doğrusu içinde seçimi bulunmayan hiçbir eylemi bellek kaydında yer almaz. Onlardan sorumlu da olmaz. Ancak bilinçli davranışlarından sorumludur ve onlar kalıcıdır. Nitekim iradesiyle yaptığı her ey hafızasında duruyor ve hatırlıyor. Sen onun neyi isteyerek, neyi istemeyerek yaptığını buradan anlayabilirsin. Eğer bir eyi hatırlamıyorsa anla ki o i-i kendi rızasıyla yapmamıştır. Hatırlıyorsa isteğiyle yapmıştır. Korkma. Seninle dün geziye çıktığını hatırlıyor. Ahmet Muhip ve ei ile yemekte beraber olduğunuzu da biliyor ama onlara oturmaya geldiğinizi ve yattığınızı hatırlamıyor. Çünkü o aynı şehirde ve hele imkan da varken birilerinin evinde kalmayı sevmez. Biliyor-sun.

Bilge "Biliyorum..." dedi.

SinHa, o gece yeniden geleceğini söyledi ve selam vererek ayrıldı.

Bu arada ğaziye, kahvaltı sofrasını tam anlamıyla donatmıtı. Bilge ve Gönöl'e masaya gelmeleri için seslendi. Gönöl ve Bilge birbirlerine baktıktan sonra, birlikte kahvaltı masasına oturdular. Bilge'deki durgunluk hem Ahmet'in hem de Gönöl'ün dikkatini çekmiti. Gönöl, sanki derin bir uykudan uyanmı gibi Bilge'ye bakıyordu. ğaziye'nin "Buyurun." sesiyle herkes masanın baına oturduğunda Gönöl, Bilge'nin kulağına eğilip

bu saatte niçin burada bulunduklarım sordu. Bilge:

-----1 213 I-----

"D n yemekten sonra buraya geldik ya. Gece de bırakmadılar burada kaldık." dedi.

G n l, cevaba hiçbir anlam veremedi. "Evimiz  uracıkta! Niye kaldık ki!.." diyecekti ama sustu. Uzun bir uykudan uyandığını ve bazı  eylerin yerli yerine oturmadığını fark etti. Yemekte hiç konu madı. Bazı  eyleri hatırlamıyor olmasından ciddi endi e duydu. "Ben kafayı mı yiyorum acaba?" diye d   nd . Bilge onun durumunun farkındaydı ama

ne diyeceğini ve nasıl açıklayacağını da bilemiyordu.

Kahvaltıdan sonra vedalaşarak birlikte eve döndüler. Gönül gerçekten endişe içindeydi.

Uzun süredir yaşadığı iddia edilen çok şeyi hatırlamıyordu. Oysa Bilge onları birlikte yapılmış olaylar gibi anlatıyordu.

Gönül sonunda Bilge'yi karşısına oturttu:

"Ben iyi değilim."

"Neyin var?"

"Şu birkaç haftadır yaşadığım gibi anlattığın birçok şeyi hiç hatırlamıyorum. Acaba aklımı mı kaybediyorum, yoksa hafızama mı bir şeyler oldu?"

"Sanmıyorum. Şu sıralarda biraz yoruldun. Çocuk da seni bunalttı. O yüzden de bazı şeyleri hatırlamıyor olabilirsin. Geçer, istiyorsan bir yerlere tatile gidelim, illa deniz kenarı olması gerekmez. Sadece gündelik sıkıntılardan uzak olabileceğimiz bir yer olsun yeter. Gösteremez misin?"

"Gösterim. Şey olur. Çünkü durumumdan hiç memnun değilim. Biraz dinlenmeye ihtiyacım var doğrusu."

Gönül yorgun olduğunu, uykusunu da tam alamadığını ve biraz uyumak istediğini söyledi. Aslında Bilge'nin de biraz daha uykuya ihtiyacı vardı. Gerçi kendine gelmişti ama üzerinden yük kamyonu geçmişi gibi vücudunu kırık dökük hissediyordu...

"Benim de biraz uyumaya ihtiyacım var." dedi Bilge. Gönül, "Çocuk da uyumuşken, uyuyalım bari." dedi.

Gönül, Betül'ün ağlamasıyla uyandığında neredeyse ikindi olacaktı. Bilge'yi uyandırdı. Bilge apar topar kalkıp namaz kıldı. Sonra mutfığa geçerek atığtırabilecekleri bir Ėeyler hazırladı. Mamafih çoğu zaman sıkığınca akĖam da kahvaltı yaparlardı... Ėay koydu. Saat 6'ya doğru öğle yemeği niyetine bir Ėeyler yiyebildiler. Gönül dığarı çıkararak biraz hava almaktan yanaydı ama Bilge'nin pek keyfi yoktu. Sonra birdenbire anımsamığ gibi "Aaa! Ėyi ki hatırladım, bu gece SinHa gelecek." dedi... Gönül, "Nereden biliyorsun." der gibi Bilge'nin yüzüne baktı...

Bilge, gözlerle ima edilen soruyu sesli olarak yanıtladı:

"Ahmetlerde iken bana göründü ve akĖam geleceğini söyledi."

"Peki ben niye göremedim?" dedi Gönül. Bilge ne diyeceğine karar veremedi önce.

Sonra "Sen içerdeydin" diye geğiğtirdi. Oysa SinHa tamamen onun isteğiyle gelip, Gönül'deki halin giderilmesini sağlamığtı... Bilge yalan söylemiğti... Doğruyu söylese karısının nasıl tepki vereceğini bilmiyordu...

Derin bir sıkıntı çörelendi içine... Aslını söylese. Gönül kızacaktı. Bu yalanı da sürdüremezdi... Yoğun bir utanma duygusu içine gömüldü. Tam bir Ėeyler söyleyecekti ki Gönül:

"Ahmet abi epey değiğmiğ, değil mi?"

"Nasıl değiğmiğ?" dedi Bilge.

"Ne bileyim biraz tuhaf. Eskiden daha sıcak ve daha candandı. Bilemiyorum, bana garip geliyor son dönemdeki halleri..."

Bilge aslında Gönül'ün ne demek istediğini biliyordu ama yorum yapmak istemiyordu...

-----1 215 i-----

"Eminim içki falan da içiyordur artık." dedi Gönül. "O kadar da değil." dedi Bilge...

"Ama namaz kılmıyor artık... Bence daha önce namaz kılan bir insanın onu terk etmesi çok Ğeyi anlatır..."

"Bir dönemdir, geçer. ğimdi ulağtığı mevkiler onu sarhoğ etmiğ olabilir. Hayat standardı da yağam tarzı da değiğti. Zamanla aslına döner."

Gönöl tatmin olmamığtı. Onunla ilgili bir Ėeyler daha söyleyecekti ki, SinHa pat diye birdenbire odanın ortasında beliriverdi... "Daha ilerisi gıybet olur." dedi ve ekledi:

"Gıybet ise size yakığmaz!"

Onun aniden ortaya çıkması ikisini de oldukça ürkütmüğtü... Bilge toparlandı ve

"HoŖ geldiniz hocam." dedi... Aynı kelimeleri Gönöl de tekrarladı...

Bilge, Rahmi'yi soracaktı. SinHa ona fırsat bırakmadı, "insanlar gelirler, görünürler ve kaybolurlar. Hiçbir varlık, yüklendiğı misyonu tamamlamadan gitmez. Artık o iğin peğini bırak." dedi...

Bilge, daha sormadığı soruya aldığı yanıt karĖısında donup kalmığtı. SinHa sözlerini sürdürdü:

"Gerektiğinde o, size ulağmanın yolunu bulur." Ėkisi arasında gerçekleştirilen iç diyalogu Gönöl duymuyordu... Bilge içinden "Peki!" dedi ama merakını tam gideremediğı için kalbi de yatığmamığtı... En azından Rahmi ile kayınpederi Hasan Amca'nin ölümü arasındaki bağı merak ediyordu... Gönöl:

"Hocam az önce konuğtuklanımız gıybete mi giriyor?" diye sordu... SinHa:

"Evet" dedi ve sözünü sürdürdü: "Bir insanın yüzüne söyleyemediğiniz sözö onun olmadığı yerde söylerseniz, gıybet olur..." "Ama söylediklerim doğru Ėeyler."

"Zaten o yüzden gıybet dedim. Diğer türlü sü iftira olur.. Ğftira, gıybetten de kötü bir beladır Ğnsan sayısız iyilikler yapar, bir yığın müspet enerji üretir ama onu iki dakikalk gıybetle yok eder Gıybet ve iftira, bilgisayarlardaki virüs gibi insanın iç programlarını bozar. Kârda iken iflas etmiş duruma gelmenize neden olur..." Bilge:

"Hocam gıybetten nasıl kendimizi koruyabiliriz?"

"Sabır ve insafla."

Gönül:

"Nasıl insafla?"

"Bir insanı değerlendirirken, insaflı davranmak gerekir. Ğnsanın bir iki kötü huyundan dolayı, bütün iyi özelliklerini yok saymak, insafsızlık olmaz mı?"

"Yani insanlardaki her bir sıfat ve özelliğı ayrı ayrı mı değerlendirmek gerekir?"

"Elbette. Örneğın bir gemide yüz insan var diyelim. Bunların içinde on tanesi canı.

Caniler yok olsun diye bu gemiyi batırmanız doğru olur mu?"

"Olmaz. On tane caniye karğıılık gemide doksan tane de masum var Cinayet olur"

"Peki doksan tane canı on tane masum bulunsa o gemiyi batırmak cinayet olmaz mı?"

Bilge biraz düğündü. Sonra bir ayeti hatırladı ve Ğöyle dedi: "Gemide bir tane bile masum bulunsa o gemiyi batırmak Ğlahî adalet açısından cinayet olur.."

"Peki öyleyse siz hangi adaletle bir insanı, yüzlerce masum sıfatı ve güzel huyu dururken sadece sevmediğın bir iki huyundan dolayı bu kadar ağır eleğtirebiliyorsunuz ve böyle yerden yere vuruyorsunuz?"

Gönül:

"Ben hiç öyle düğünmemiğtim. Ğnsan böyle düğünebilse hiç kimseyi eleğtirmez. O zaman niza ve çekiğme de olmaz."

"Doğru. Siz bunu yapamadığınız için bugün gruplara ayrılmış, birbirinizle didiğir hale gelmişsiniz... Bu durumunuzdan da karşınızdakiler yararlanarak sizi kullanıyorlar"

"Sahi hocam, aralarında çıkar ilişkisinden başka dostluk bulunmayanlar, gıpta edilecek birliktelikler kurdukları halde, neden biz inananlar yani çıkar için değil de Allah için birbirlerini sevenler birlik olamıyor ve sürekli birbirimizle didiğiyoruz? Oysa bizim birlik olmamız için sayısız nedenlerimiz, onların birbirine düğmeleri için sayısız gerekçeleri var... Buna rağmen, birlik ve ittifak onlara, ayrılık ve nifak bizlere düğmüğü.

Neden?" dedi Gönül. SinHa:

"Bu önemli ve müthiş bir soru. Basireti derine inemeyen, meseleleri yeterince kavrayamayan her insan bu noktada çelişkiye düşebilir Sizin çelişkiye düştüğünüz gibi... İnsanlar siz Müslümanların haline bakıp çok rahatlıkla 'Eğer Müslümanlık bu ise benim ona ihtiyacım yok.' diyebilir."

"Bunu söylemekte haklı değiller mi?" dedi Bilge.

"Hayır", dedi SinHa ve ekledi:

"Ne onların birliktelikleri evrensel bir gerçeklikten kaynaklanıyor, ne berikilerin ayrılıkları hakikatsizliklerinden... Onlar toplumsal yapılarını ve yaşam şekillerini iyi düzenlemişler. Her sınıfın, her gurubun, her ekolün, her mahfilin görevi, çıkarı ve kârı belirlenmiş. Buna karşılık aldıkları ücretler, bulundukları mevkiden doğan itibarları, halktan gördükleri rağbet bellidir. Bu gizli ve sağlam bir ittifak yaratır. Çünkü çıkarını, bir bağkasının belli bir pozisyonda bulunmasında gören biri, onun orada bulunmasını ister ve destekler

Dayanak noktaları çıkardır, yarardır, hazdır. Böyleleri, çıkarlarını ve elde ettiklerini kaybetmemek için dayanışma içinde çalışmalarını sürdürür. Yani onlardaki ittifak, zaafı ve dayanma noktasının maddeciliğinden kaynaklanmaktadır.

"Hocam ben tam anlayamadım." dedi Gönül. Bilge de ona katıldı...

"göyle diyeyim." dedi SinHa ve sözünü sürdürdü:

"Onların toplum düzeni ve hayat tarzı dünyevi çıkar ve faydalara dayalı olduğu için, çekimeye konu olacak bir durum yok... Yaptıkları hizmet karşılığında alacakları ücret ve elde edecekleri maddi manevi nimet bellidir. Ama inananların durumu çok farklı."

Bilge:

"Farkı açıklar mısınız?"

"İnananların her birisinin durumu genele bakar. İnanıldığı ve inancına uygun yaşadığı için alacağı belirli bir ücret yoktur. Yaşam tarzları yüzünden halktan görebilecekleri ilgi bile farklıdır. O yüzden bir makama çok kimseler talip olabilir. Maddi ve manevi pek çok ücrete birçok el uzanabilir. Bu da çekmeyi, didiği getirir..."

"Hocam biraz daha açar mısınız?" dedi Gönül.

"O zaman siz, bana dine ve inanca hizmet ettiklerini iddia e-den kaç tane cemaat veya tarikat olduğunu söyleyin önce..."

Salonda bir sessizlik oldu. Sessizliği Bilge bozdu:

"Ohooo! Hocam saymakla bitmez."

"Ama hepsi samimi değiller ki!" dedi Gönül. SinHa:

"Nereden biliyorsun bunu kızım? Sen kalplerinin içini açıp gördün mü?"

Gönül bu soruya yanıt veremedi... SinHa onun mahcup olduğunu görerek, daha fazla üzülmemesi için sözlerine devam etti:

"Gökte sıkıntı burada kızım. Her grup, her cemaat imana ve dine hizmetin bu zamanda en iyi kendi yaptıkları tarzda olabileceğini sanıyor. Diğerinin hizmetini eksik, yanlış, hatta gereksiz buluyor."

Bilge atıldı:

"Evet hocam doğru söylüyorsunuz. Ben bir süre önceye kadar inananların hemen silaha

sarılıp bu baskı düzenine karşı mücadele vermeleri gerektiğine inanıyordum. O yüzden de bu yaklaşımı onaylamayan bütün dinî cemaat ve grupları 'düzenle barışık, düzenin kuklaları' olmakla suçluyordum." SinHa:

"Siz hâlâ bana kaç cemaat veya grup olduğunu söylemedi-niz?" Bilge:

-----1 219 I-----

"Hocam ben size kaç cemaat olduğunu söyleyemem ama kaç tür yaklaşım olduğunu söyleyebilirim. İlk olarak bir grup var ki, ne pahasına olursa olsun hemen geriat gelsin

istiyor. Bunun için de silaha sarılıp tıpkı Ğslam'ın ilk devrelerinde olduğu gibi din için ölümü göze almak gerektiğini savunuyor."

SinHa sordu:

"Ğslam'ın ilk döneminde öyle mi oldu?"

"Evet."

"Öyle olmadı mı?"

"Peki size gönderilen elçi, niçin uzun süre gizli gizli tebliğde bulundu. Hatta o dönemin en güçlü simalarından bazılarını yanına almadan kendini açığa bile vurmadı. Savaşmak için on üç sene bekledi..."

Bilge, SinHa'nin ne demek istediğini hemen anladı: "Ben öyle düşünmüyorum." dedi.

Gönül atıldı:

"Yalan söyleme!" dedi Bilge'ye. "Sen hep bunu savunuyordun"

Bilge:

"Öyle ama ben bunun doğru olmadığını anladım." dedi. SinHa yeniden söze girdi:

"Peki başka?" Bilge:

"Bir başka grup da 'Bu asırda değil din inanç bile tahrip olmuş durumda, önce inançların takviye ve tamir edilmesi gerekir. Ğnanmadan, imanı güçlendirmeden Ğslam olmaz.

Öyleyse bugünün temel problemi imanı kurtarmak ve imanlı insan yetiştirmektir.'

diyor."

"Peki sence bunların yanlığı ne?"

"Bunlar kılıçla Ğslam'a hizmeti tamamen reddediyorlar. 'Medenilere üstünlük ikna ile dir. Söz anlamayan barbarlar gibi icbar i-le değildir.' diyorlar. Yani din uğruna savağmayı yok sayıyorlar."

"Peki dinınız sizden ille de savağ mı istiyor?"

Bilge tereddütsüz:

"Ama hocam birçok cihat ayeti var. Bunları nasıl anlayacağız?" SinHa:

Hiçbir dinin misyonu savağ değildir. Hele Ğslam'ın. Çünkü Ğslam'ın kendisi barığ, güvenlik ve esenlik demektir... Böyle bir din sizi niçin savağa zorlasın?"

Bilge:

"Peki hocam dini tebliğ etmeyecek miyiz?"

"Tebliğ bağkadır, savağ bağkadır. Tebliğ davettir ve buyur ettiğin inancı yağamaktır, ondaki lezzet ve huzuru bağkalarıyla paylağmaktır. Bireysel ve toplumsal anlamda barığın tağıyıcısı olmaktır. Birileri de sizdeki güzelliğe özenerek, sizde gördüğü güzelliği ve pozitif yağamı hayatına tağımaya karar verirse görevinizi yapmığ olursunuz. Siz inancınızı doğru belirler doğru yağarsınız ve birileri de sizin gibi yağamak isterse, onu zorla engelleyecek kim var?"

"Ama hocam, biliyoruz ki, Ebu Eyyub ElEnsari, Ğslam'ı yaymak için, 8090 yaÇında Ğstanbul'a kadar geldi."

"Peki savağmaya mı geldi?"

"Cihat için gelmedi mi?"

"Elbette cihat için geldi. Ama sizin anladığınız cihat değil. Savağçı kavimlerin dini yayma misyonunu üstlenmelerinden dolayı, siz bugün dini yayma yolunun sadece kılıçla, savağla olabileceğini sanıyorsunuz. Oysa dinin, özellikle de Ğslam'ın

aktarılmasını n yolu tebliğdir, savağ değil. Adı barığ olan bir dinin savağa ne ihtiyacı var?"

Gönül söze girdi:

"Hocam bu konuyu hep tartııyoruz. Ben insanların artık aydınlandıklarını, doğruyu ve Hakk'ı kabule engel kalmadığını dola-

-----i 221 i-----

yısıyla, insanları kılıç zoruyla inanca davet etmenin Ğslam'a ve bu zamana uygun

olmadığını hep söyledim ama uzun zaman Bilge ile anlaÇamadık. Bunlar kendilerine 'radikal' diyorlar... Ne demekse?" SinHa:

"Her zamanın, her zeminin tarzı ve yaklaÇımı farklı olduğu gibi tebliğin tarzı da değiğir.

Aslında hangi zeminde ve zamanda nasıl bir tebliğ sergilenmesi gerektiğini, elçinin varisleri bir Çekilde gelerek sergilerler. Bu asrın baÇında da böyle birisinin bu topraklarda yaÇadığı, benim bilgilerim arasında... O 'son uyarıcıların ön-cüsüdür..."

"Son uyarıcı mı?" diye sordu Gönül, Çaçkın bir ses tonu ile... "Yani kıyamete mi yaklaÇıyoruz, yoksa?.." SinHa:

"Evet, son uyarıcıların öncüsü... Kıyamete yaklaÇmaya gelince... Ses ve biçim hareketi ıÇıktan daha yavaÇ olduğu için, sadece ta baÇlangıÇta gerçekleÇen bir olguya varmıÇ olacaksınız. Zaman kendisiyle örtüÇecek. Evren var edildiği anda, tahrip de edildi aslında. Oraya ulaÇtığınız an, bütün yaÇadıklarınızın bir tınıdan ibaret olduğunu göreceksınız."

"Son uyarıcıların öncüsü dediniz. Daha gelecek var mı?"

"Evet ama dağınık olan sözlerin tamamını tek cümle haline getirmek için ilk adımı atan odur."

"Nasıl yani?"

"Onun misyonu, uzlaÇtırmaktın Dinleri ve toplumları uzlaÇtırmak. Her dine o dinlerin taraftarlarınca sokuÇturulmuÇ evrensel gerçeklere aykırı söylemleri ayıklamak ve tek bir kelime etrafında: 'Allah'tan baÇka ilah yoktur.' gerçeğinde birleÇtirerek... O görevini tamamladı ve gitti. Tabi ki son değil. Son uyarıcıların sonuncusu Mesih'tir. Mesih ilk geliÇinde Musa'nın dininde bazı düzenlemeler yaptı. Son Uyancı da son dinde meydana gelen bazı anlayıÇ sapmalarını düzelterek, iki Çeriat arasında uzlaÇma zemini meydana getirdi."

"Yani Hıristiyanlık ile Ğslamiyet'i mi kastediyorsunuz?"

-----! 222 I-----

"O sizin verdiğiniz isimdir. Ben size son çağın dininden söz e-diyorum.. Örgütlü inanç toplumlarından bireysel iman çağına geçiŞ zamanından..." Gönül:

"Böyle bir zaman mı gelecek?"

"Geldi bile. Artık bireysel inanç çağına girildi. Çünkü bireyin inancına ipotek koyma imkanı kalmadı. Sizler de tıpkı insanlık a-ilesi gibi daha da özgürleŞeceksınız. Ama ne yazık ki bu özgürlük aynı zamanda sonun baŞlangıcı olacak. Çünkü Yaratıcı'nın hoŞlanmadığı tek Şey, nankörlük ve evrensel Şamata'dır."

"Peki Şislahiyet artık iktidar olmayacak mı?" diye sordu Bilge.

"Siz iktidardan ne anlıyorsunuz?"

"Yani devlete hakim olup Şislah'ın kurallarını uygulamak!"

"Şislah'ın kurallarını uygulamak için neden iktidarı ele geçirmek gerekiyor?"

"Hocam, bu hep böyledir."

"Son Mesajcı öyle mi yaptı?"

"Hz. Muhammed (a.s.) aynı zamanda bir devlet baŞkanıydı"

"Yani dini yaymak için önce devlet baŞkanı mı oldu?"

"Hayır ama güçlenince devleti de kurdu."

"Şki Şeyi birbirine karıştırmayın. 'Son Mesajcı'nın konumu farklıydı. O bir peygamberdi ama aynı zamanda kendi dönemi için iyi bir yöneticiydi. Sizin ifadenizle iyi bir askerdi... O, mesajcı olmasaydı da iyi bir yönetici olurdu... Her mesajcının yönetici mi olması gerekiyor? Bu yanlış yapımayın. Yüz binlerce mesajcı geldi, sadece üç beŞ tanesi aynı zamanda iktidar mevkilerini iŞgal etti. Musa'ya bile halkını idare etme yetkisi verilmedi. Üstelik o aynı zamanda dünyevî bir kurtarıcıydı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Dinin iktidar olmak derdi hiçbir zaman olmadı anlamına geliyor. İnsanlara inancı aktarmak farklıdır, yaşadığın ortamı inancına göre düzenlemek farklıdır. Ben iktidarı zorla ele geçirip, inancı

-----1 223 !-----

uygulayacağım, demek daha farklıdır... Dinin böyle bir derdi yok. Dini size gönderenin de."

"Ama hocam yıllar boyunca Ğslam topluluklarını yönetenler aynı zamanda halife yani dinin bağı idiler.."

"Dinin bağı Allah'ın size gönderdiği mesajdır, yani sizin deyiminizle Kuran'dır ve onu anlamanızı sağlayan Mesajcının yorumlarıdır."

Gönöl:

"Hocam peygamberlerin yorumlarının doğru olmama ihtimali var mı?"

"Hayır ama söylemediği halde ona dayandırılan sayısız yorum var."

Bilge:

"Sahi hocam uydurma konusuna gelmiğken uydurma hadislerden de söz ediliyor. Ėu sıralarda moda haline geldi. 'Sadece Ku-ran'a bakalım. Hadislere takılıp kalmayalım.' diyorlar."

"Bir sözün Elçiye ait olup olmadığını nasıl anlıyorsunuz?"

"Bilemiyorum!"

"Bu, henüz fikrî derinlikte olgunlaşmadığını açığa çıkaran bir yanıt. EĞer evrenin tek gerçeğinin Yaratıcı ve O'nun gönderdiği Mesaj olduğunu bilseydin, bunun cevabını da bilirdin. Çünkü saf bilgiyi kavramığ biri için ölçü Yaratıcı'nın Son Mesajı'dır. EĞer El-çi'ye dayandırılan söz, Ėlahî Mesaj'ın ruhuna aykırı ise o sözü elçiye isnat etmek iftira olur." Bilge:

"Öyleyse, dini bizden daha iyi bildiklerini var saydığımız geçmiğ bilginler niçin böyle bir yola bağvurdular?"

"Böyle bir yola bağvurmadılar. Onu hazır buldular. Dinin ruhuna asla uymayan saltanat yönetimini yönetim biçimi olarak benimseyen saf bilgiden habersiz, yöneticiler, iktidarlarını güçlendirmek için insanların en soylu zaafları olan inancı kullandılar.

Böylece din, iktidarı elinde tutanların, inanç da dahil hayatın her ala-

mm kontrollerinde tutmak ve saltanatlarını güçlendirmek isteyenlerin emirleri doğrultusunda bu anlayışı kazandı."

"Hocam inanın kafam çok karıştı."

"Doğrudur, çünkü kafan Çablonlar ve önyargılarla dolu. Bunları kaybedince inancın da uçup gidecek gibi gelir. Oysa bizim asıl çabamız da sizi o Çablonlardan ve o önyargılardan kurtarmaktır. Hak din sizin bu Çartlanmışlıklarımız yüzünden Son Mesaj'ın kınadığı 'atalar dini' haline geliyor. O duvarları yıkmadıkça inancın saflığına ve hakikate varamazsınız... Peki başka ne tür yaklaşımlar var?"

"Bir grup da var ki, 'geçmiş olduğu gibi korumak esastır.' diyor. Hayatın getirdiği her yeniliği bid'at diye reddediyorlar ama zamanla bakıyorsunuz ki, bid'attır dedikleri Çeyi sistemli olarak kendileri yapıyorlar. Faiz haramdır diyorlar, bakıyorsunuz, banka kurmuşlar. Sigorta haramdır diyorlar, sigorta Şirketleri kuruyorlar. Müziğin her türlü haramdır diyorlar, sonra kurdukları televizyonlarda her türlü estetiksizliğe çanak tutuyorlar."

"Geçmiş, daha doğrusu Son Elçi'nin zamanındaki doğru anlayışı muhafaza etmek elbette mühim. Son Elçi 'Sizin en Hayırlınız benimle birlikte yaşıyanlardır, sonra sonrakiler gelir, sonra sonrakiler gelir...' diyor."

"Yani onlar mı hakli?"

"Onu demek istemedim. Kaynağın saflığının korunması gerektiğini söylüyorum. Ama hayat daima tazelenir. 'Ben her anda bir Çandayım.' dediğine göre asıl Yaratıcı, hayatın gelişmelerle ve değişmelerle dolu olduğunu hatırlatır. Bu gelişmelere ve değişmelere ayak uyduramazsanız, kendinizle birlikte, sahiplendiğiniz iddiayı da zedellersınız.

Özellikle bu zamanda, dinin savunuculuğunu yapanlar, insanlardan asla herhangi bir

talepte bulunmamalıdır, insanlardan bir şey talep edip sonra da onlara hizmet vermeye kalkıtıınızda onlar, size verdikleri para karşılığında, sizden cenneti isterler. Bu da dine verebileceğınız en büyük zarardır."

-----i 225 I-----

"Hocam inanın sizi dinlerken hiçbir zaman kafam bu kadar karımamıtı. Hiçbir sohbetimizde bu kadar yorulmamıtım." dedi Bilge...

"Bak Bilge, iki eyi birbirine karıştırmak tehlikelidir. Sizin eriat dediğınız şeyle din

birbirinden farklıdır. Din tekdir ama Geriatlar toplumlar miktarınca değişir."

Salonda bir sessizlik hakim oldu... Aslında konuşma Bilge'yi de Gönül'ü de yormuştu.

Anlamakta ve algılamakta güçlük çekiyorlardı... Daha doğrusu birçok doğrularının yıkıldığını görmekten bir tür yorgunluk duymuşlardı. SinHa, iki elini uzattı ve alınlarına koydu. Her ikisi de sanki derin bir uykuya yattıktan sonra uyanmışçasına zindelik kazandılar... SinHa sözüne devam etti:

"Ėki tür kurallar manzumesi vardır. Bunların birincisi, Tevrat, Ėncil ve Kuran ile bildirilen sözlü kurallardır. Diğeri ise, hiçbir yazılı kayda dayanmadan sizin doğa dediğiniz evrende bulunan kurallar, kanunlar ve pratiklerdir. Onlar da tıpkı ayetler gibi haktır ve geçerlidir... Birincisi sizin insanlar ve türler arası hareket tarzınızı, diğeri ise sizinle çevre arasındaki diyalog ve ilişkilerinizi düzenler. Birincisine uymazsanız, 'günah' işlemiş olursunuz. Diğerinin kurallarına uymazsanız, hayatın nimetlerinden mahrum kalırsınız, ikisi de asla ihmale gelmez. Sözlü kurallar, evreni daha iyi tanımanıza, evren ise sözlü kuralların hakikatini iyi anlamanıza yardımcı olur... Ėkisi birden size Yaratıcı'nın kullandığı dilin gizemini verir... Onu gerçek mahiyetiyle anlamanızı sağlar." SinHa devamla:

"Bağka ne gibi anlayışlar var?" diye sordu. Bilge:

"Bir kısım da var ki biz onlara tarikatçılar diyoruz. Onlar mümkün olduğunca kendilerini kamufle ediyorlar. Evrat çekiyor ve kendilerine has zikirler yapıyorlar."

"Evrat ve zikirle neyi kastediyorsun?"

"Müzik veya ritim eğliğinde veya tefekkürî anlamda Allah'ın bazı isimlerini tekrar edip duruyorlar."

"Peki sen nasıl değerlendiriyorsun onları?"

-----! 226 I-----

"Ben yaptıklarını kınamıyorum ama sanki bu zamanda bu tür yaklaşımların uygun olduğunu düşünüyorum."

"Allah'ı anmak mı, bu anımla birlikte ritim, müzik gibi araçlar kullanmak mı sana garip geliyor?"

"Çok muhtelif zikir tarzları var. Kimisi ayakta sallanarak, kimisi müzik ve tef çalarak kimisi vücudunu eğilerek Allah'ı andıklarını sanıyorlar. Bunlara gerek yok gibime geliyor."

"Neden?"

"insanlar onların hallerini görerek dinden soğuyorlar" "Peki Allah'ı anmak niye ürkütüyor insanları?" "Aslında tam bilemiyorum. Belki tarikat isminden ürkütüldüğümüz için bize öyle geliyor... Bu zamanda sadece kalp ayağı ile yürümek, inancın harici delillerini görmezlikten gelmek İnsanları tatmin etmiyor. Çünkü bu zaman akıl ve ispat zamanı. Hükmünü akla ispat ettiremeyen rağbet görmüyor."

"Peki insanların akılları gözlerine inmişse ve sadece gördüklerine inanabiliyorlarsa bu onların problemi değil mi? Görülmediği halde varlığını reddedemediğiniz sayısız varlık var. İşte ben! Sen beni başkalarına nasıl anlatacaksın ve varlığımı nasıl kanıtlayacaksın?"

"Ben sizden hiç söz etmiyorum ki... Söz etsem bana da kaçık derler. Hem de başta inanan insanlar olmak üzere."

"Demek ki akıl yeterli değil."

"Öyle ama sadece kalp de yeterli gelmiyor. Çünkü kalbin egzersizleri tespit edilip tekrarlanamıyor. Ama aklın eserleri tekrarlanabiliyor. Tekrarlanamayan Şeye ilim demiyorlar Şimdi."

SinHa uzun sayılacak bir süre sustu. Dikkatle Bilge'ye baktı...

"Siz insanlar çok Geyinizi kaybetmişsiniz... Bak, sana zikrin ve evradın sırrını anlatayım.

Bu âlemde gördüğün bütün gelişmeler bizim katımıza ulaşan pozitif ve negatif

enerjilerinizle düzenleniyor. Negatif alandaki bir insan samimi çalışmalar yapsa Allah

onun da arzusunun tahakkukunu istiyor ve onun isteğini yaratıyor.

-----1 227 I-----

Anlıyorsun değil mi? Gğın özü samimiyet. Çünkü sizin arzularınız ve eylemleriniz, bizim

reddetmeyeceğimiz talepler olarak bize aktarılıyor ve biz de onları yapıyoruz.

Bütün sözler, davranışlar, etkinlikler, çabalar, dualar, zikirler ve evratlar her gece toplanıp arz edilir. Bu eylemlerin içeriğine bakılır. Yürekten samimi yapılanlar kabul edilip gereği yapılır, diğerleri reddedilir veya beklemeye alınır... Çatışan talepler âlemi örnek terazisinde tartılır. Hangi tarafın metayı ağır basarsa yeryüzünde de onların istediği icra edilir... Dolayısıyla sizin yaptığınız dualar, ibadetler ve zikirler çok ama çok mühim. Özellikle samimi dua ve zikirler. Alemin devamı tamamen bu pozitif enerjilerin devamına bağlıdır. Eğer dua ve ezkâr bitse Yaratan, bu âlemin devamına son verir."

"Nasıl yani?" dedi Bilge. "Biz dua etmezsek, bu âlem harap mı olur?"

"Tam da öyle. Eğer insanlar kulluk yapmasa, 'Son Mesaj'ın hayat üzerinde etkisi kalmazsa bu iş biter... Çünkü insan âlemin ruhu gibidir. Her bir insan, büyük bir insan farz edilebilecek olan şu âlemin yani evrenin bir beyin hücresi gibidir. Pozitif enerji üreten insan sayısı kadar sağlıklı hücre var demektir. Sağlıklı hücreler beyinde çoğunluğu kaybettiği zaman bu âlem sekarâta bağlar; beyin fonksiyonları durmuş insan gibi yavaş yavaş ışığını kaybeder."

"Yani ölür mü?"

"Sizin deyiminizle evet"

"Peki şu anda inanan, yani pozitif enerji üreten insan sayısı daha mı çok ki âlem devam ediyor." "Elbette!"

"Hocam nasıl olur? Müslümanların hepsi sayılsa bile, ortalama insan nüfusunun beşte birini ancak oluştururlar."

"Gözte yanlışınız burada. Siz sadece Müslümanları inananlar ve pozitif enerji üreten varlıklar sayıyorsunuz. Sizin Hristiyan veya Yahudi dediğiniz yahut bunların dışında kalan insanlar Yaradan'a i-

nanmıyorlar mi? Allah her topluluğa elçi gönderdi. Evet onlar elçilerin getirdiği mesajı bozdular, deforme ettiler ama ruhu devam ediyor. Çünkü inanmanın özü Yaratan'ı bilmek ve ölüm ötesi yaÇama inanmaktır. Yani yeniden dirilmeye. Bir insan gerçekten bir Yaratıcı'nın varlığını kabul ediyor ve yeniden dirilmeye inanıyorsa o bir mümindir... Gösterse herhangi bir elçinin yolunda gitmiyor olsun."

"Hocam siz ne diyorsunuz! Yani Hz. Muhammed'in peygamberliğini kabul etmeyen inançsız sayılmaz mı?"

"Hayır! Hıristiyanlar veya Yahudiler ya da diğer dinlere tabi olanlar Yaratıcı'yı veya peygamberlik müessesesini inkar etmiyorlar ki!.. Sadece onun sıfatları konusunda hata ediyorlar... Günah işlemek ise ayrı şeydir."

"Yani bir insan Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsa biz onu mümin mi kabul edeceğiz?"

"Senin kabul etmen veya etmemen seni bağlar. Ama bizzat Son Elçi böyle kabul ediyor?"

"Nasıl yani?"

"Bir gün Son Elçi 'Kim Allah'tan başka ilah olmadığına inanırsa cennete girer.' buyurdu.

Yanında bulunan bir bağlısı sordu 'Muhammed Allah'ın elçisidir, demese de mi?' O da 'Evet' dedi. O zat, nerede ise bu söze kızacaktı. Oysa Son Elçi ona tam da bu hakikati vermek istemişti." Gönül:

"Biz ne kadar dar düşünüyormuşuz" dedi. SinHa, Gönül'e:

"Sen hakikati hemen kavırıyorsun. Ancak diğer elçileri kabul eden birinin son elçiyi reddetme sebebine dikkat etmek gerekir. Eğer bu bilinçli bir reddediş ise, o insan peygamberlik kurumuna da şüpheli bakıyor demektir ki o zaman mümin sayılmaz.

Ama bunu kendi dinine duyduğu sevgiden veya eksik bilgidен yapıyorsa o-nu

inançsızlar sınıfına koymak yanlış olur." dedi.

Bilge, Sinha'nın Gönül'e iltifat etmesine üzülür gibi oldu ama bunu yansıtmamaya çalıştı. SinHa onun içindeki dalgalanmayı gördü ve Bilge'ye:

-----1 229 I-----

"Sen gereğinden fazla bilgiyle donatmışsin kendini. Ve hepsi de Çartlanmalı bilgiler.

Benim amacım seni onlardan kurtarmaktır. O zaman sendeki bilgi saflaştır ve hikmetin özüne ulaşsın... İnsanları kınamak da aklına gelmez."

SinHa bir süre hiçbir Gey yapmadan Bilge'ye baktı. Sanki onu hipnoz altına almıŒtı.

Bilge, bir boŒluŒa düŒüyormuŒ gibi irkildi. Gerçekten koltuŒa oturup oturmadıŒını anlamak için iki eliyle oturduŒu koltuŒu yokladı... Tam da boŒluŒa düŒmüŒçesine dalgınlık içindeyken, SinHa ona bir soru yöneltti:

"Sence bu cemaatlerin hangisi haklı, hangisi haksız?" Bilge:

"Bütün bu konuŒmalardan sonra ne diyeceğimi bilemiyorum hocam." dedi. Söze Gönül girdi:

"Benim anladığım Œu ki; hiç biri ne tam doğrudur, ne tam yanlıŒ. Daha doğrusu iyi tarafları çok ama yanlıŒları da var. Ama bu yanlıŒlar bizim bulunduğumuz konumdan görünmelerine endeksli. Biraz da bizim onları önyargıyla değerdendirmemiz var iŒin içinde..."

"Kızım senin bu çocuŒa ana olarak seŒilmiŒ olmanın hikmetini Œimdi daha iyi anlıyorum."

Gönül yapılan övgüden dolayı mahcup oldu. Bilge ise gururlandı. Böyle yüreği hakikati kavramaya açık bir kadını kendisine eŒ olarak takdir ettiği için Allah'a Œükretti... SinHa:

"Eğer siz birbirinize insafla bakacak olsanız göreceksınız ki, her bir cemaat diğerinin ihmal ettiği iŒi tamamlıyor. Her bir cemaatin Œahsı manevîsi, küllî olan inananlar cemaatinin Œahsı manevîsini oluŒturan manevî olgun kiŒiliđin bir vazifesini görüyor. Hepsinin hizmet ve gayretleri, sonuçta o muazzam ve kamil manevî Œahsiyetin sıfat ve fiilleridir. İnananlar bir beden gibidir. Bedenin her bir organının baŒka görevi ve hareket Œekli var. El tutar, ayak yürür, kulak duyar, göz görür, saç ve kirpik korur... El, ayağa bakıp, 'O da niŒin benim gibi tutmuyor?' derse haksızlık yapmıŒ olur. Keza kulak, gözün iŒitmediđini ileri sürerek yaptığı iŒlerin yanlıŒ olduğunu savunursa, haksızlık yapmıŒ olur. Tabi bir fiil veya inanŒ size ge-

len Ğlahî Mesaj'in açık hükümlerine aykırı ise o bağka. O zaman da sadece o fiili eleğtirebilirsiniz. Tabi kanıtlarıyla ve insafla... Bir yanlığ hareketten dolayı bir cemaati bütün üyeleri ve hizmetleriyle reddeder veya yanlığlıkla itham ederseniz büyük bir zulüm iğlemiğ olursunuz. Bu da sizi ilahî adalet nezdinde cezaya çarpıtılacak varlıklar konumuna düğürür. Niçin bağınızdan belaların eksik olmadığını hiç düğündünüz mü?"

Bilge:

"Belalar bu yüzden mi bağımıza geliyor?" "Çoğu kere. Tarafgirlik inananlar için en tehlikeli Ėeydir. Siz önyargılarınızla ve elinizde gerçeğe dayak bir kanıt da olmaksızın karĖınızdakini sadece size ve düğüncenize uygun hareket edip etmemelerine göre yargıyorsunuz. Üstelik kullandığınız ölçünün doğru olup olmadığını bilmeden..." Bilge:

"Yani biz olaylara kendimizi ölçü alarak baktığımız için mi hata ediyoruz?"

"Elbette. Ölçü sen olduğun takdirde birileri mutlaka sana göre yanlığ veya doğru konuma düÇer. Halbuki sen de yanlığ içinde bulunuyor olabilirsin. Tabi bunun çok daha tehlikeli bir Ėekli vardır ki asıl bela o." "Nedir o bela?"

"Sizin siyaset dediğiniz, inananları sınıf sınıf, bölük bölük, grup grup parçalayıp birbirine düğman eden, birbirine karĖı ilgisizleğtiren Ėey.. Bu, bir müthiğ hastalıktır. Sizi bu evrende yıkıma götürecek tek Ėey odur. Aranıza soktuğu nifak yüzünden taraftarınız olan bir münafiği size taraftarınız olmayan bir veliden daha sevimli gösterir." Gönül:

"Hocam inanın bu hallerin hepsini yağıyoruz." "Ben sizden biri değilim. Sadece bana verilen hak bilgi ile halınızı tahlil ediyor ve görüyorum. Birbirinize karĖı bu kadar insafsız hareket ettiğiniz halde, sizi inançlarınızdan dolayı hor görerek yok etmeye çalığanları rahatlıkla bağığlayabiliyorsunuz." Bilge:

"Bu doğru hocam. Biz inananlar birbirimize göstermediğimiz yakınlığı Yaratıcı ile ilgisi olmayanlara daha cömertçe sunuyoruz."

"Ğnananların bu fevkalade safderunluğu, dehşetli canileri bile alicenap Ėekilde affetmesi, bu zamanın anlağılmaz bir belası... Nice inanan var ki, sayısız günahlar iğlemiğ, binlerce, yüz binlerce insanın hukukunu çiğnemiğ, zulmü meslek edinmiğ bir münkirde gördüğü küçük bir iyilikten veya görünür bir güzel özellikten dolayı onun bütün cinayetlerini affeder, görmezlikten gelir. Ama inanan bir insanı yüz güzel özelliğine

karğın bir tek hatasından dolayı büsbütün siler, yok sayar... O zalimin mesleğine ve iğlerine taraftar olur.

Aslında azınlığı teğkil eden o zalim münkirler, onlara taraftarlık gösterenler veya sessiz kalarak yaptıklarını onaylayanlar sayesinde çoğunluk olur. Böylece ancak çoğunluğun hatası sonucu meydana gelen umumî belaların sürmesi için ilahî kadere fetva verdirirler. O zulüm halinin Ğiddetlenerek sürmesini sağlarlar... ĞĞte Ğu anda dünyanın yağadığı durum budur. Böyle giderse ya yok edilirsiniz ya da kendinize gelinceye kadar bağınız belalardan kurtulmaz... Çünkü siz siyaset ve çıkar öncelikli yaklaşımlarınızla zalimlere taraftar oluyor, böylece de 'Biz bu hallere müstahakız!' demiğ oluyorsunuz."

GÜNLERİN SONU

"Hocam bugün çok tuhaf konuşuyorsunuz. Bize hiç de iyi bir gelecekte söz etmiyorsunuz." dedi Gönül.

"Ben size iyi bir gelecekte söz etmek için gelmedim. Hiçbir zaman da bunu söylemedim. Ben size hakikat bilgisini aktarmakla yükümlüyüm. Onu doğru uygulamak veya uygulamamak ise sizin işiniz. Ben saf aynayım. Size kendi gerçeğinizi gösteriyorum. Şu anda yaptığım da kalplerinizi karartan ve sizleri birbirinize düşman eden öğeleri anlatmaktan ibarettir.

Sizden önceki toplumları, kaybolmuş medeniyetleri, kendilerine dair iz bile kalmamış atalarınızı düşünün... Onlar da sizin gibi toplumlardı. Hırsları ve çıkarları uğruna gerçekleri kabul etmeye yanaşmadıkları için evrensel kudret onları kendi inatları ile felakete götürdü. Yani her topluluk ve medeniyet kendi sonunu hazırladı..."

"Kıyamet de insanların eylemleri sonucu mu kopacak?.."

"Kıyamet mi?"

"Evet, kıyamet." diye vurguladı Bilge...

"Haa kıyamet! Sizin kıyamet dediğiniz şey bu kürenin ölümüdür. Hızın durduğu yere, eğer anın da ulaşması anı. Evet. Zaten siz daha önce de kıyametler yaşıyorsunuz.

Hatırlamıyor musunuz?"

"Kıyameti nasıl yaşamış olabiliriz? Kıyamet yaşamış olsak yaşamamız mümkün olur muydu?"

"Sizin atalarınız, bu küreye gelmeden önce başka kürelerde de testten geçirildiler.

Aslında sizler evrenin en kudretli ve en donanımlı varlıklarıdır. Nedense hep yanlışları talep ediyor ve hayrınızı ister gibi serlere konuşuyorsunuz... Mamafih bu sizin mukadderatınız..."

"Nasıl yani?"

"Bu evrendeki hiçbir Çey sonsuza kadar yaÇamak üzere formatlanmadı. Bütün gördükleriniz sizin tabirinizle bir demostrasyondan ibarettir. Yani kısa süreli bir gösteri... Her programın içinde onu bir gün imha edecek programcıklar vardır."

"Bilgisayar programlarındaki virüsler gibi mi?" "Evet ona benzer. Hani bazı programlar vardır. Serbest kullanıma açılırlar. Ama siz vaktinde ücretini ödemezseniz, içindeki gizli program harekete geçer ve o programı kullanılmaz hale getirir... gimdi sizin yaptığınız

da o. Yani cehalet ve inatlağmalarla daha uzun süre kullanılabilecek bir programı, içindeki virüsleri açığa çıkarmaya zorluyorsunuz. Tıpkı en az dört beğ yüzyıl dayanabilecek Ėekilde yapılandırılmığ bedenınızı ancak yüz yıl kadar ayakta tutabildiğiniz gibi..."

"Hocam kıyamet sadece insanın hatası sonucu mu kopacak?" "Tam öyle değil. Yani bu küre önünde sonunda ölecek. Sizin deyimınızla kıyamet kopacak. Ama siz onu hızlandırıyorsunuz. Normal zamanını tamamlamadan programın kendisini kilitlemesine neden olabilirsiniz. Bu sadece sizin bulunduğunuz alanla ilgili bir problem."

"Hocam kıyamet ağağı yukarı ne zaman kopacak?" diye sordu Gönül...

"Bu dünyanızın yok olmasını mı kastediyorsun, bütün evrenin sonunu mu?"

"Kıyameti soruyorum, hangisi kıyamet?"

"Ėkisi de. Sen öldüğün zaman zaten senin için de kıyamet kopmuğ olacak."

"Peki dünyamız ne zaman yok olacak?"

"Bu dünyanız ile âlemin yokluğu beraber gerçekteğecek. Daha öncekiler birer duraksama idi."

"Hangi öncekiler?"

"Daha önce tükettiğiniz gezegenler. Onlar için kıyamet koptu. Ama gördüğünüz gibi evren hâlâ devam ediyor." "Neden bu son küre?"

"Nedenini ben de bilemem. Bizim elimizdeki veri bu. Ama O, dilerse yine uzatır. Ne zaman işi bitireceğini O bilir. Aslında iş olup bitmiş de siz ve biz 'ol ve öl'ün çarpışmasından doğan küçük tınıları yaşıyoruz."

"O zaman bu tını ne kadar daha sürer diye sorayım?"

"Ben size tahmini bir zaman verebilirim. Ancak bu konuda kimsenin elinde net bilgi yoktur. Bu, evrenin ana belleğinde kaydedilmiş Gıfreli bir bilgidir ve Yaratıcı'dan başkasının o bilgiye ulaşma yetkisi ve gücü yoktur..."

"Ama bazıları kıyametle ilgili tahminler veriyorlar."

"Kıyametle ilgili tahminlerde bulunanların çoğunun bilgisi, kendi süjelerinden kaynaklanır. Bunlar da iki kısımdır. Bir kısmı içsel duyularıyla bunu algıladıklarını sanırlar, bir kısmı da ilahî mesajlardaki Gıfreleri çözerek bazı tahminlerde bulunurlar. Ama hiçbirisi kesin doğruları içermez. Çünkü bu evrenin en değişmez sabitesi 'değişim', en belirgin gerçeği ise 'belirsizlik'tir. Bir başka yanlış daha var tabii..."

"O yanlış nedir hocam?"

"Sizler Yaratıcı'yı, ya kendi özelliklerinizle algılıyorsunuz, ya da onu bir 'Gık sebep' gibi görüyorsunuz. Oysa O, her saniye evreni yemden organize eder..." SinHa uzun bir süre sustu. Bu arada Gönül, oturduğu yeri değiştirdi. Uykusunu bastırmak için koltuktan kalkıp sandalyeye oturdu... SinHa:

"Gıkte ben de bundan bahsediyorum." dedi. Bilge:

"Bu dediğiniz ne?"

"Gönül koltuktan kalkıp sandalyeye oturdu. Bunu yaparken bu hareketinin evrende nasıl

bir değim yaratacağını hiç dnmedi. Oysa bu hareketi, senin ve onun hayatında ve
tabi ki çocuğunuzun hayatında binlerle ifade edilebilecek devinim ve değime
"

-----1 235 I-----

neden olabilir. Çünkü her eylem ve hareketin sayısız sonuçları ve o sonuçlara göre
değişen sayısız yaam biçimleri vardır... Gte Yaratıcı, sizin hareketlerinizle değişen
verileri sürekli kontrol ederek, sonuçlarıyla oluan hayat tarzlarını programın bütünü
içine yerleştirerek evreni yeniden kendi mihverine oturtur..."

"Hocam bu konuyu biraz daha açabilir mısınız?" "Sen 19 yaşındaydın. Üç arkadaş Kaz Dağı'na ava gitmiştiniz. Arkadaşının tüfeğinden çıkan kurşun tam başına isabet edecekti ki ayağın takılıp sendeledin. Kurşun enseni yalayıp geçti. Hatırladın mı?"

Bilge bir anda o güne gitmiş gibi oldu ve titredi:

"Hocam, ben o arkadaşın bana şakadan nişan aldığını ama e-linin kaza sonucu tetiğe dokunduğunu sanmıştım. Gerçekten öyle miydi, yoksa bir kasıt var mıydı?"

"Bu şimdi neyi değiştirir?"

Bilge sustu... Sonra SinHa sözünü sürdürdü:

"Eğer o gün sen ölseydin, ne Gönül ile karşılaşırydın, ne çocuğun olurdu. Senin hikayen orada biterdi... Oysa bugün senin etrafında kurulmuş bir dünya var; karın var, çocuğun var. Ve tabi daha da gelecekler. Onların da sayısız çocukları ve âlemleri olacak... İşte o kurşunu sana isabet ettirmeyen kudret, bütün bu hayatların geleceğini, o anda tasarladı."

"Bütün bunlardan neyi anlamamızı istiyorsunuz?" dedi Gönül:

"Yaratıcı'nın, her an ve her saniye bütün olayların ve davranışların içinde varlığını görmenizi... Daha da ileri gideyim. Şu anda benimle konuşurken, beni dinlerken, aklınızla kalbınız arasında sayısız gidip gelmeler var. Kendi içinizde konuşuyorsunuz. Ben onları görebiliyorum... İşte o konuşmaların metnini dahi yazan O'dur. Ama siz canım çekti, içimden öyle geldi der, için içinden çıkarsınız."

"Ama o zaman insanın bir inisiyatifi, bir sorumluluğu kalmaz ki!"

"Olur mu hiç?.." dedi SinHa. "Seçim yapan sensin... Sizler bilgisayar programları kullanıyorsunuz. Her program hazırlanmış bir yazılımdır. Hayat da böyle; her olay, kader dediğiniz her olay, evrensel bir yazılımdır. Ama seçim size aittir. Neyi, niçin seçtiğinizi sadece siz kendiniz bilirsiniz." SinHa bir süre sustuktan sonra Bilge'ye:

"Etrafında bir yığın kız varken, neden Gönül'ü seçtin?" diye sordu...

"O bana diğerlerinden farklı göründü." dedi Bilge. "Nasıl farklı?"

"Güzel, akıllı ve yumuşak..."

"Güzellik, akıllılık ve yumuşaklığın seçim nedeni olmasını n sence izahı var mı? Belki bir bağkası, onu hiç de güzel, yumuşak ve akıllı görmüyor olabilir..." "Tabi ki bu mümkün."

"Öyleyse senin bu özellikleri tercih etmene neden olan asıl etken ne?"

"Belki de aldığım eğitim... Veya ailemden aldığım ölçüler..." "Evet, işte istediğim yanıt bu... Yani bir Geye yönelirken, kendi tabiatınıza yüklenmiş verilerle karar verirsiniz. Bunlar o kadar da ilahî değil. Eğer ilahî olsaydı saf bilgiye dayanırdı. O zaman da hiçbir insan yaptığı hiçbir işinden pişman olmazdı. Bir Geyden pişman oluyorsanız biliniz ki işin öncesinde kendi Çartlanmışlıklarınız geçerlidir..."

"Hocam Çu kıyamet konusunu bize biraz daha açabilir mısınız?"

"Size söyleyeceklerim, sizin bileceklerinizden farklı olmaz. A-ma ilahî mesajları iyi anlar ve Gifreleri çözebilerseniz, onun zamanını da belirleyebilirsiniz. Örneğin 'Günlerin Sonu'na dikkat e-din..."

"Günlerin Sonu ne demek?" diye sordu Bilge.

"Sizin anlayacağınız benzetme ile Matrix'in bozulmaya başladığı dönemdir."

"Matrix dediğınız nedir?"

"Evren ve içinde bulunan varlıkların kendi formatlarında kalmalarını sağlayan evrensel programdır."

"Evrensel Program mı bozulacak?"

"Evet, sizi belli kurallar ve prensipler içinde tutan, yağadığınız sanallığı reel gerçeklik olarak algılamanızı sağlayan evrensel program bozulacak. Bu da kıyametin bağlangıcı olacaktır."

"insanlar Matrix'in bozulmaya başladığını algılayabilecekler mi?"

"Evet, fakat fazla bir Ėey yapma Ėansları olmayacak. Ėünkü ö-nemli olan Matrix'i hiç bozmamaktır."

"Peki bu algılama nasıl olacak?"

"iÇaretleri gelecek. Onu bilenler bilecek. Dığ ve iç dünyanızda sizi korumaya ĖalıĖanlar birer birer yok olacaklar. Örnek olarak dığ dünyanızı koruyan kalkanların artık ortadan kalktığını görebilirsiniz. Delinen atmosfer tabakası bunun en bariz örneği. Aynı bozulma iç dünyanızda da yağanıyor. Belli bağlı iğaretler arasında insanlardan 'yetinme duygusu'nun yok olmasını gösterebilirim, insanlar ne kadar Ėok kazanırsa kazansınlar, sürekli daha Ėok kazanmak isteyecekler. Bu da insanların birbirine olan saygı ve sevgi temellerini sarsacak." Bilge sözün arasına girmekten kendini alamadı:

"Korkarım bu gerĖekleĖti. Etrafımızdaki insanların çoğunluğu bu ruh hali içinde."

SinHa Bilge'nin yorumunu belirtmesinden sonra sözlerini sürdürdü.

"ikinci ağamada 'utanma duygusu' yok olacak. Bu duygu Matrix'in en dığ çerçevesidir. Utanma duygusunu kaybeden insan yalnızca çevresine değil Tann'ya karĖı da pervasız olacak ve evrende 'kan dökücü, yıkıcı bir bozguncu' haline gelecektir. Bu da kısmen gerĖekleĖti.

Üstelik bu son derece önemli olduğu için Son Mesaj'da da öz-zellikle belirtilmiştir.

Üçüncü adım 'koruma programı'nın yok olmasıdır. Yani insanı bağkalarının hukukuna tecavüz etmekten alıkoyan iç kodlama lar bozulacaktır bu aşamada. Bağkalarının can ve mal varlığına saygı duymayı sağlayan bu iç kodlar bir kez bozuldu mu artık insanlar hiçbir yasa tanımazlar. Bu durum Çimdilik sizde yüzde 50 oranında söz konusu.

Dördüncü

aşamada

'güven

Çifreleri'nin

zedelenmesi

yer

almaktadır.

İnsanı

tanrıtanımazlığa yönlendirmekle görevlendirilmiş 'karanlık settiler', zedelenmiş güvenlik Çifrelerini Matrix'in tamamını bozmak için kullanırlar. Böylece Günlerin Sonu denilen etin etle ödeğtiği, hiçbir yerde can ve mal güvenliğinin kalmadığı, herkesin sadece kendi can ve mal güvenliğini koruma endişesine düğtüğü dönem bağlar."

"Çyi ama Matrix'in bozulmasına yardım için görevlendirilenler varsa, onun korunması için görevlendirilenler de olmalı. Bütün bu olumsuzluklar aşamasında onlar ne yapacaklar?" "ğü anda biz ne yapıyoruz?" "Yani sizin göreviniz Matrix'i korumak mı?"

"Evet. Çünkü Yaratıcı ile ilişkisi kesilmiş her insan, Matrix'in bozulmasına katkıda bulunan gönüllü virüs programı gibidir. Biz sizleri mümkün olduğunca Yaratıcı'dan uzak düğürmeyerek Günlerin Sonu bağlamadan Matrix'in bozulan programlarını

onarmaya çalışıyoruz.

Çünkü ana program bozulduğu zaman artık tamir edilmesi mümkün değildir. Ama biz pek de bağarılı olamıyoruz. Çünkü insanlar sizin ġeytan dediğiniz karanlık setrilere gönüllü olarak yardımcı oluyorlar. Televizyonlarınız, gazeteleriniz, radyolarınız ve bilgisayar iletiğim sistemleriniz artık onların gönüllü yardımcıları gibi alığır hale gelmiğler. Matrix'i tahrip edecek negatif değerleri üretmeniz için sizi teğvik ediyorlar. Siz bu oluğumlara gönüllü destek verdiğiniz için de bizim bağarılı olma şansımız gittikçe azalıyor."

"Peki sizin bağanh olamamanız durumunda bizi neler bekliyor?"

"O zaman Mehdi ve Mesih sahneye çıkar."

"Mehdi Son Programcıdır. O hem insanlardaki iç programların hem de evrensel Matrix'in bozulmuğ olan bölümlerini onarır. Karėı tarafın Matrix'e hangi yöntemleri kullanarak girdiklerini değifre eder ve onların etkilerini olumsuzlağtıracak programlar geliğtirir. Ġnanları takviye eder. Matrix'in doğal korunması olan imana yönelebilecek

G p he ve saldırıları bertaraf eder. Daha doğrusu yeni ve eski bütün Matrix metnlerini bir araya getirerek o yazılım programlarının içine sokulmuğ virüsleri ayıklar. Son sağlam metnleri ve programı oluçturur... Ondan sonra Mesih gelir. Mesih, Mehdi'nin hazırladığı programı esas alarak Matrix'i onarmaya  alığır. Ve bunu da bağarır; ancak Matrix'in  ifresi bir kez ele ge irilmiğ olduğu için bu onarımın kalıcı olması mümkün değildir. Nitekim Mesih'in müdahalesiyle Matrix bir süre daha insanların yeryüzünde huzur içinde yağamalarını sağlar. Ancak ne yazık ki artık Matrix'in  ifreleri ęarmuta'nın eline ge miğtir. Karanlık settiler yakaladıkları ilk fırsatta yeniden Matrix'e girerek insanın evrendeki güvenliğini sağlayan tüm programları yok edeceklerdir. Bu da sizin kıyametınız demek oluyor."

"Mehdi ve Mesih ne zaman gelir?"

"Mehdi geldi ve gitti. Mesih ise gelmek üzeredir. Sizin takvimleriniz  u an hangi zaman dilimini i aret ediyor?"

" yle ise Mesih de evrenin rahmine d ğm ğt r." Bilge, kendinden ge miğti. G n l ise  ağkınlıktan küçük dilini yutacak durumdaydı. Her ikisi de darağacının önünde ölüm sırasını bekleyen mahkumların az sonra okunacak olan adını beklemesini andırır bir tedirginlik içinde SinHa'ya bakıyorlardı. G n l mırıltıyı andıran bir ses tonu ile sordu:

"Hocam ben kıyamet birdenbire olacak sanıyordum. Ama sizin anlattığınız hayli uzun bir süreç. Bu durumda Kıyamet birdenbire değil de yavaş yavaş mı kopacak?"

SinHa alabildiğine yumuşak bir ses tonu ile yanıtladı: "Yavaşlık size göredir. Yaratıcı bir Geceye 'Ol derim o da olur.' diyor. Siz, 'kopacak' diyorsunuz, O, ise, 'koptu' diyor..."

"Geçmiş zaman kullanmasını n nedeni ne?" "Bu konuya daha önce değinmiştik. Sana bir örnek vereyim... şu anda saat kaç?" Gönül duvardaki saate baktı ve sorulan soruyu yanıtladı: "20.30"

şu dakikada güneğin ışıışı sona erse, siz bunu ne kadar süre sonra fark edersiniz?" Bilge atıldı: "8 dakika sonra!"

"Yani saat 20.38'i gösterdiği anda. Demek ki siz, burnunuzun ucundaki bir olayı bile 8 dakika sonra fark ediyorsunuz..." "Bu neden böyle?"

"Çünkü sizin takviminizle Yaratıcı'nın katındaki zaman, birbirinden farklıdır.

Yaratıcı'nın bir günü sizin saydıklarınızla 50 bin yıldır. Sizin üç beş dakika dediğimiz bir sürenin O'nun zamanıyla ne kadar olduğunu hesap edin..." Bilge:

"O zaman bizim ömrümüz bile dakikalarla ifade edilecek kadar kısadır,"

"Elbette. Son Elçi'nin sözünü hatırla. O, 'Sizin dünyadaki ömrünüz, hızlı koşan bir atla, bir ağacın gölgesinden geçtiğiniz bir zaman kadardır.' diyerek size bunun izahını yapmıştı." Gönül:

"Aman Allah'ım! Bütün kavga ve endişelerimiz bu kadarcık bir zaman için mi hocam?"

"Gökte ona siz karar vereceksiniz." Bilge: "Hocam kıyametin bilgisi gerçekten sizde de mi yok, yoksa söylemeye memur mu değilsiniz?"

"Gökisi de doğrudur... Ama şu kadarını söyleyeyim, şu andaki takviminizle, 2500 yılını

bulamayabileceğinizi söylersek abartı olmaz."

"Ondan sonra her Gey bitecek mi?"

"Bitme diye bir Gey yok. Hem bitmesi sizi niye ilgilendirsin ki? Siz, zaten o kadar yaGamayacaksınız. Niye onu dert ediyorsunuz? Dikkat edin, dinî kitaplarda 'Kıyamet kopacak.' denmiyor. 'Kıyamet koptu.' deniliyor."

"Yani kıyamet aslında koptu da henüz biz farkında mı değiliz? Bunun anlamı da bu mu?"

"Öyle de denilebilir. Çünkü bir Geyin varlık sahasına çıktığı an, onun için onun bağılangıcıdır. Filiz süren bir çekirdek, kendi kıyametini de bağılatmıŒ olur. Evren çekirdeğinin filiz sürüp Gekillenmesi de üç saniyelik bir zaman aldı. Her Gey o anda oldu ve bitti. Ondan sonrası, yok oluŒa doğru atılan adımlardır. Ve Yaratıcı'nın bütün bilgisi maluma tabidir. Sizin gelecek dediğiniz olayların tamamı, onun için malumdur.

Dolayısıyla onlara ait bilgiler gayb olmaktan çıkar... Gayb sizin için gaybdır, yaratıcı için değil. Size göre bilmem kaç bin yıl sonra gerçekteGecek bir olay onun için olmuŒ bitmiŒ olduğundan bilgisi de sarsılmaz ve yanılmazdır."

"Kaderimize dair bilgisi de öyle mi?" diye sordu Gönöl.

"Evet."

"Öyleyse, Allah'ın kaderimizi bilmesi ve 'Bu senin kaderindir.' demesi bizim onu yapmamızı zorunlu kılan bir faktör değil, sadece hayatımızı nasıl yaŒayacađımızı bilmesinden kaynaklanan bir bilgidir, değil mi?

"Bu bütün evren için geçerlidir."

"Peki biz hayatımızı yaŒamakta tamamen hür müyüz?" diye sordu Gönöl.

"Hayır. Tam öyle denilemez. Çünkü, tam bağımsızlık sadece Yaratıcı'ya aittir. Siz ancak çerçevesi belirlenmiŒ programlar içinde iradenizi kullanabilirsiniz."

"Örneğin?"

"Örneğin, siz herhangi bir araç kullanmadan ancak bir, bir buçuk metre sıçrayabilirsiniz.

Bu bir sabitedir. Keza havasız ortamda yaşıyamazsınız. Bu da bir kaderdir. Bu bedeninizin bir kaderidir ve bağlayıcıdır. Ruhu bağlamaz. Ancak beyniniz aracılığıyla, bir üst programa geçebilirsiniz..."

"Nasıl yani?"

"Örneğin yapay bir atmosfer oluşturarak Dünya'nın dışında veya su altında bedeninizi yaşatabilirsiniz. Yer çekimini, değişik araçlar kullanarak yenebilirsiniz. Bu da sadece bir üst programı kullanmaktan ibarettir. Ama ne yazık ki her üst program, bir alt programdan daha dar imkanlar içerir. Yani siz bu bedensel formda oldukça her zaman birtakım kısıtlamalar ve engellemelerle karşılaşacaksınız ki bu da kader çerçevesine girer. Kısacası her programın kendine özgü kuralları vardır. Bir futbol sahasında oyun oynayan insanları düşün. Onlar her istediğini yapabilirler mi?"

"Hayır oyunun belli kuralları vardır. Örneğin elini kullanma hakkı bir tek kaleciye aittir. Başkasının oyun içinde topa eliyle dokunması yasaktır."

"Dokunursa ne olur?"

"Kuralı çiğnemiş olur ve ceza alır."

"Gökte kader de böyledir... Tamamen de bağımsız değilsiniz. Kurallar çerçevesinde her türlü yeteneğinizi gösterebilir ve oyunu en iyi şekilde oynayabilirsiniz. Hepsi o kadar..."

Gönül, başını sallayarak o ana kadar anlatılanları anladığını ima ettikten sonra:

"Peki hocam, herkes rolünü kendi mi seçer, yoksa bize roller biçilmiştir?" diye sordu.

"Rol seçimi Yaratıcı'ya aittir. Size düğün rolünüzü iyi oynamaktır. Ancak bu takdir o

kadar gizlidir ki, o rolü siz seçtiniz sanırsınız..."

"Kötü yola düğmüğ bir kadın için de bu geçerli mi?"

-----1 243 !-----

"Evet ama az önce size Yaratıcı'nın takdirinin maluma dayandığını söylemişim. Yani kulun hangi rolü arzuladığını bilir ve ona göre takdir eder."

Uzun süren bu konuşma sırasında dığarda güneğ tamamen batmış, gecenin karanlığı Ğehrin üstüne çökmüğtü. Betül uyanmış yatağında mızıklanıyordu. Gönül'ün akh fikri

Betül'deydi ama sohbetten de ayrılmak istemiyordu. Ėmdadına SinHa yetiğti ve hayli uzun süren sohbele son verdi:

"Bugünlük bu kadar yeter. Yeniden buluğmak üzere." dedi ve kayboldu.

Gönöl hemen salonun ışıklarını yaktı ve çocuk odasına Betöl'ü almaya gitti...

BEKLENMEYEN YOLCULUK

Bilge ikinci namazını kaçırmıŖtı. Yaptıkları sohbetin buna neden olmasına anlam veremedi. Onları saf bilgiye ulaŖtırmak için geldiğini söyleyen SinHa'nin niçin kendilerini uyarmadığını merak etti. SinHa hakkında kuŖkuya kapıldı, içinden, "Acaba yanlış mı yapıyoruz?" dedi. "Ruhanî olduğunu belirten bir varlık ile olan beraberliğim beni nasıl namazdan alıkoyabilir?" diye düŖündü.

Sayısız tereddüt içinde ayağa kalktı. Namaz için hazırlığa koyuldu. Gönül kucığında Betül ile birlikte salona dönmüŖtü:

"Namaz kılmadan bir mama yapsan ne olur?" dedi Bilge'ye. Bilge kızdı:

"Zaten ikindiye kaçırdık. Bari akŖamı da kaçırmayalım." diyerek lavaboya yürüdü.

Gönül arkasından sözü yetiŖtirdi:

"Zaten sen hep böylesin! Ne zaman senden yardım istesem, hep ya namaz kılacağın tutar, ya da duymazlıktan gelirsin!" dedi. Bilge, tuhaf bir sevinç yaŖıyordu:

"HoŖ geldin eski Gönül!" dedi. Ama yine de Gönül'ün son sözlerini duymazlıktan gelmeyi tercih etti... Gece sıradandı. Geç saatlere kadar oturdular ama her ikisi de kendi âlemindeydi. Özellikle Gönül derin bir kaygıya gömülmüŖtü. Bir süre kendi içinde sorgulamayı sürdürdükten sonra, sonunda içindeki fırtınayı Bilge'ye aktardı:

"Ne olacak bizim halimiz bilemiyorum!" dedi.

Bilge kastedilene anlamazlıktan geldi:

"Ne var halimizde, iyiyiz çok Ŗükür! Geçiniyoruz. Maddi sıkıntımız yok. Ŗyi dostlarımız var, güzel bir yuvamız var."

-----i 245 I-----

"Ben onu kastetmedim. Ŗnananların halini düŖünüyorum. Gerçekten çevreme baktığımda, 'Bunlar iyi insanlar...' denilecek dostlarımızı ve halimizi düŖündüğümde

irkiliyorum. Bizler gibi insanların dünyaya bu kadar dalması bana hiç iyi gelmiyor."

Bilge kasvetli havayı dağıtmak için "Allah Kerimdir." dedi ve uyumak istediğini söyleyerek yatak odasına yöneldi. Pijamalarını giydi. Gönül de Betül'ü yatağına yatırdıktan sonra yanına gelmişti. Yatağı uzandılar ama ikisinin de gözüne uyku girmiyordu. Bilge, eÇine biraz daha sokuldu. Gönül onu geriye itti:

"Aklın fikrin ..." dedi ve ekledi: "Öyle zamanlar var ki helal lezzetler bile mekruh hale gelir. Şu anda ben öyle bir durumdayım, beni rahat bırak."

Bilge, içinden Gönül'le tartışmasını sürdürdü. Bu Çekilde ne kadar zaman geçtiğini

bilemedi...

Kendisini uçsuz bucaksız bir ęölde buldu... Ėkindi ile akęam a-rası bir zamandaydı.

Neredeyse akęam olacaktı ama hangi tarafın Doğu, hangi tarafın Batı olduğu belli değildi. Sanki her taraf Batı, her taraf Doğu idi. Ne yana baksa, sanki güneğ oradan batıyormuğ zannediyordu...

Bilinęsizce yürüyordu. Aslında hangi yöne gitmesi gerektiğini de bilemiyordu. Her taraf ęöldü. Bastığı her yerde kum vardı. ęöl uzuyordu. Baktığı her yer ęöldü. Kumlar altın tozu gibi sapsarıydı, önce bunun, kaynağı belli olmayan ığığın renginden kaynaklandığını sandı. Eline bir avuğ kum aldı. Bu gerçekten altındı. Uçsuz bucaksız bir altın ęölünün ortasındaydı. insanlar bugüne dek burayı nasıl keğfedememiğlerdi? ęok uzaklarda bir vaha görünüyordu, ö tarafa yöneldi.

'Belki orada bir rehber bulurum.' diye düğündü. "Buraya nasıl düğmüğtü ve neredeydi?"

Bunu bir türlü kestiremedi...

Vahaya yaklağtıkça, yığınlarca insanın bir yerde toplandıklarını ve bir ęeyin etrafında halka olduklarını gördü. Eski çağlarda putperestlerin yaptıkları türden bir tapınma ęekli sergiliyorlardı. Bilge kalabalığa iyice yaklağtı. Binlerce insan vardı. Hiç kimse bir

diğeri ile ilgilenmiyordu. Herkes, derin bir vecd içinde secdeye varıyor, doğruluyor, tekrar secdeye varıyordu.

Bütün insanlar yara bere içindeydi. Vücutlarından irine benzer sıvılar akıyor, pis kokular yayılıyordu. Ama herkes halinden memnundu. Üstlerine bağlarına pislik sürüyorlardı. Hatta her taraflarına sürdükleri bu pislikleri bir taraftan da iğtahla yiyorlardı...

Bilge'nin Çağkınılığı her adımda biraz daha artıyordu. Bilge iyice yaklaştı. Ortada, yüksekçe bir tağın üstünde bir somun ekmek vardı. Herkes sanki o somuna tapıyordu.

Bütün eller somuna uzanıyor ama hiç birisi bir türlü ona ulaşamıyordu. Birden bir boru sesi duyuldu. Herkes bulunduğu yere oturdu. Ceplerinden bir dilim ekmek çıkardılar.

Yerdeki pislikten üzerine bir parça sürüp yemeye bağladılar. Öyle iğtahla yiyorlardı ki Bilge hayrete düştü, içi kalktı ve öğürmeye bağladı...

Bu haldeyken uyandı. Gözlerini ovuşturdu. Her Geyin bir rüya olmasına o kadar sevinmişti ki bunun tarifi mümkün değildi. "Aman ya Rabbi, bu nasıl rüya böyle!" diye mırıldandı. Gördüklerine inanamamıştı. Bu ne anlama geliyordu?..

Gönül'ü uyandırıp rüyasını ona anlatmak istedi. Saate baktı ve bu fikrinden vazgeçti. Saat sabahın 4.30'uydu. Sabah namazına bir saat vardı. Öyle dehşete düşmüştü ki korkusundan ne uyuyabiliyor, ne de yataktan çıkabiliyordu.

Susamıştı. Kalkıp mutfığa gitti. Bir bardak su içecekti. Suyu bardağa doldurdu.

Bardaktaki o insanların vücudundan akan irine benziyordu. Dehşetle irkildi. Bardağı elinden düşürdü. Bardaktan dökülen irinimsi sıvı çoğalmaya, odanın her tarafını doldurmaya bağladı. Bilge büyük bir dehşet ve panik içinde mutfaktan kaçmak istedi ama ayaklarını kıpırdatamıyordu. Sıvı çoğalmaya ve yükselmeye devam ediyordu...

Bilge "Allah!" diye bir çığlık attı ve yataktan fırladı. Onun çığlığı Gönül'ü de uyandırmıyordu...Hayretle daha önceki uyanmasını n da rüya içinde gerçekleştirdiğini sandı. Zangır zangır titriyordu. Gönül onun halinden ürkmüyordu. Bilge'yi kollarıyla sardı. "Yok bir şey

-----1 247 I-----

canım! Geçti merak etme! Kabus görmüş olmalısın." diye onu kendine getirmeye çalıştı. Bilge sakinleşmişti.

"Çok acayip bir rüya gördüm." dedi. O anda sabah ezanı okundu...

Saate baktı. Saat 5'i 20 geçiyordu. Saat onu kuşkuya düşürmüştü? Gördüğü tek bir rüya mıydı yoksa ilk rüyayı gördükten sonra yeniden dalıp başka bir rüya mı görmüştü, anlayamadı... Ondan sonra hiç uyumadı. Üstelik son derece yorgun ve bitkindi. Saatine baktı. Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Rüya tabircisi Mustafa Amca'nın iğ yerine gelmesini bekliyordu. Ona rüyasını yorumlatacaktı...

Televizyonun kumandasına dokundu, rasgele bir kanal açtı. Reklamlar vardı, insanlar hızla bir bankaya doğru koşuyorlardı... Bankanın etrafında büyük bir halka oluşturunuyorlardı. Sonra ılgın içinden bir kadın çıkıyor, "Gelin, gelin! Faizinize faiz katıyoruz. En küçük paranıza bile repo imkanı tanıyoruz." diyordu. Ardından kalabalıktan canhıraş bir bağırış yükseliyordu: "YaĞa! Bravo!..." Nedense rüyası ile bu reklam arasında bir bağlantı kurdu... "Acaba rüyamda gördüğüm olay bu muydu?" diye geçirdi. Sonra birdenbire kendisinin de annesinden gelen bir miktar parayı bir finans kurumuna yatırdığını hatırladı... Acaba o da faize mi giriyordu? İlk defa düşünüyordu bu konuyu. Sonra birdenbire onların da daima belli oranda kâr verdiklerini hatırladı. "Madem kâr ortaklığı veriyorlar. Bunlar hiç mi zarar etmiyorlar? Bu kadar iflaslar, yıkımlar yaşanırken, finans kurumları neden hep kâr ediyormuş gibi banka faizlerinin bir iki puan altında veya üstünde kâr veriyorlardı?"

İlk kez ayrımına vardığı keşfinden dolayı irkildi "Tabi ya! Gerçekten kâra ve zarara ortak etseydi hangi Müslüman parasını yatırırdı ki! Demek ki hepimiz gırtlığımıza kadar faize batmışız da haberimiz yok. Daha doğrusu böylesi iğimize geliyor." dedi.

Saatin 9.30'a geldiğini fark etti. Telefonla Mustafa amcayı aradı. Rüyasını anlattı.

Telefondaki ses rüyayı dinledikten sonra: "Sen de mi?" dedi. Bilge:

"Ben de ne?"

"Sen de mi paranı faize yatırdın?"

Bilge akınılıkla önce "Hayır!" dedi. Sonra "Filanca finans kurumuna yatırdığım bir miktar param var. O da faize girer mi?" diye sordu. Mustafa Amca, ona bir karı soru yöneltti:

"Sana hiç, 'Bu yıl zarar ettik, kâr veremiyoruz.' dediler mi bugüne kadar?"

"Hayır, hep belirlenen kân verdiler..."

"Hangi kurum hep kâr ediyor? Hem de önceden belirlenen o-randa kâr! Böyle ey olur mu? Senin rüyanda gördüğün o insanlar bugünkü Müslümanlardır. Evet temize ulağmayı murat ediyorlar a-ma mevcut olanaklardan da ne pahasına olursa olsun yararlanmaya bakıyorlar. Ceplerinden çıkardıkları ekmek parçaları kazandıkları helal paradır. Ama hepsi o helal parasına murdarı katık ediyor... Senin için de aynı tehlike var. Allah seni sevdiği için uyarmığ..."

"Peki ne yapacağız? Bir iğе yatırsak çar çur olur. Birisine çalığtırması için versek korkarım ki üstüne yatar. Ne yapacak bu insanlar? Bağka kapı yok ki!"

"Vallahi ben bilmem. Benim bağımı ağırtacak kadar hiç param olmadı. Hem Allah, 'Size ticareti helal, faizi haram kıldım.' diyor. Elbette ticaretin riski de olacak. Zaten bütün problemlerin bağı bu güvensizlik değıl mi?"

"Haklısın." dedi Bilge ama içi yatığmamığıtı...

"Bak" dedi, Mustafa Amca, "Yeryüzündeki bütün belaların, kargağaların, sosyal patlamaların iki kaynağı vardır. Birincisi 'Sen çalığ ben yiyeyim.' kolaycılığı ve zulmüdür, ikincisi ise, 'Benim keyfim yerinde ise bağkası açlıktan ölmüğ bana ne!' mantığıdır... Din bunların birincisini, faizi yasaklayarak bertaraf etmiğ, ikincisini ise

'zekatı farz kılarak' ortadan kaldırmaya çalışmıŒtır. Ğnsanlık ise bugün birincisini ekonominin temeli yapmıŒ, diğeri ise görmezlikten gelmektedir... Biz Müslümanlar da aynıyla bu Ğablona uyuyoruz."

-----! 249 I-----

"Peki ne yapabiliriz?"

"Vallahi ben bilmem. Benim yapabildiğim tek Ğey, 'Ya Rabbim, beni kendisiyle meĞgul edecek parayı verme.' diye dua etmektir."

"Peki Müslümanlar hiç mi zengin olmayacak, hiç mi ticaret yapmayacak?"

"Ben öyle bir Çey demiyorum. Elbette ki onların da hakkı var. Ama ceremesini de öderler... Hem ben bu konuları bilmem kĞ! Neden bana soruyorsun? Senin Mahir Hoca ile aran iyi. Ona sor. Ben cahil bir adamım!"

Bilge, "Estağfirullah" dedi ve ekledi: "Zamanını aidimi Hakkını helal et!"

Telefonu kapattı... Uzun süredir Mahir beylere gitmediklerini, onların da gelmediğini hatırladı. Oysa en az on beÇ günde bir gelir giderlerdi. Kendisi de hiç aramamıÇtı... Saatine bir kere daha baktı. Saat 10.00'a geliyordu. "UyanmıÇlardır, arayayım da bugün bize gelsinler." dedi içinden.

Sonra Gönül'ün fikrini almanın uygun olacağını düÇündü. Gönül, henüz uyanmamıÇtı.

Mutfağa geçip kahvaltı hazırlamaya koyuldu. Mutfaktan balkona açılan kapı açıktı.

Bilge kahvaltı hazırlamak için uğraÇıyordu. Bu arada balkondan içeri giren bir kumruyu fark edince ürperdi. Ürkütmemek için olduğu yerde kaldı. Bir ara nasıl olduysa göz göze geldiler. Tepeden tırnağa irkildi Bilge. iradesizce "Ve aleykümselam." dedi.

Hiç alakası yokken Rahmi'yi hatırladı. Kumru olduğu yerde durarak öylece Bilge'ye bakıyordu. Bilge daha çok ürperdi. Ani bir refleksle "KıÇtı!" dedi. Kumru, biraz ileriye gitti ve durdu. Sonra tekrar aynı yere geldi.

"Hayırdır kumrucuk! Bana bir haber mi getirdin? Hayır mı getirdin Çerle mi geldin?" dedi Bilge...

Kumru hafifçe boynunu büktü ve Bilge'yi süzdü. Bilge bir kuÇtan korkabileceğini hiç düÇünmemiÇti. Bir ara mutfaktan çıkmak

istedi. Ama ayakları zemine adeta çakılıp kalmıŖtı. Bir adım bile a-tamıyordu. Ėki yaratık ilginç bir Ėekilde birbiriyle bakıŖıyordu...

Telefon imdada yetiŖmeseydi Bilge daha uzun süre orada öylece kalacaktı. Telefon çalınca, açmak için salona geçti. Arayan kuzeni Harun'du. Harun selam verdikten sonra çok kısa konuŖtu:

"Acele gel Bilge, annen çok hasta, seni istiyor!"

Bilge beyninden vurulmuŖtı. Bunun anlamını iyi biliyordu a-ma kabul etmek istemiyordu. Telefonu kapatır kapatmaz telaŖla mutfaŖa geçti. Kumru yoktu...

Hemen yatak odasına koŖtu. Gönöl'ü uyandırdı: "Kalk, annem çok rahatsızmıŖ. Harun aradı, beni istiyormuŖ."

Gönöl, hemen kalktı. Betöl'ü uyandırdı. Apar topar ona mamasını yedirdi. Kendileri de bir Ėeyler atıŖtırdılar. Gönöl bu arada valizleri hazırlıyordu. Ėki büyük valizi de indirmiŖti. Bilge, Gönöl'e "Bu kadar hazırlıŖa gerek yok, tek valiz hazırla. Fazla kalmam dönerim." dediye de Gönöl, hiç oralı olmadı. Ėki valizi de tıka basa giyeceklerle doldurdu. ÇocuŖun da bütün ihtiyaçlarını hazırlayıp bir baŖka valize yerleŖtirdi... Bilge, "Ne yapıyorsun sen?" deyince, Gönöl: "Biz de geliyoruz. Hem sen tatil istemiyor muydun? GitmiŖken tatil de yaparız." dedi. Bu arada gözleri doldu. Gözlerini, Bilge'den kaçırmaya çalıŖtı ama Bilge fark etti.

Bilge buna anlam veremedi ama bir Ėey de söylemedi. Ondan sonra hiç konuŖmadılar. Hazırlıklar tamamlandıktan sonra taksi çağırdılar.

Garaja geldiklerinde saat 12.30'a geliyordu. Bilge "Neye niyet, neye kısmet." dedi içinden. Güya bu gece Mahirlere gideceklerdi veya onları çağıracaklardı. Ėimdi ise hiç hesapta olmaksızın Edremit'e gidiyorlardı.

Otobüs saat 13.00'te kalkacaktı. Saatine baktı, hareket için 10 dakikalık bir zamanları kalmıŒtı. Koltuklarına oturarak hareket saatini beklediler.

-----i 251 I-----

Gönöl hâlâ suskundu. Betöl ile ilgileniyordu. 10 dakika bir türlü bitmek bilmiyordu.

Bilge için bekledikleri süre yüzyıllar sürmöl gibiydi. Neden sonra araç hareket etti.

Otobüs Œstanbul'dan çıkmak üzereydi. Bilge, Gönöl'ün fısıltıyla "Allah'a ısmarladık Œstanbul." dediğini duydu...

"Hayrola Gönül! Veda ediyor gibisin!"

Gönül yanıt vermedi... Uzun bir sessizlikten sonra Betül'ü biraz da güneğten korumak için, Bilge'nin kucağına verdi. Sonra büyük bir Gefkatle kocasına sarıldı ve "Metin ol!" dedi. Bilge de annesiyle ilgili kötü Geyler düğünüyordu ama, Gönül'ün bu tavrı onu daha da meraklandırdı:

"HastaymıĞ! ĞnĞallah kötü bir Gey yoktur. Harun'un sesi o kadar da kötü değildi." dedi.

Gönül yine yumuğak bir sesle,

"Kendini en kötüsüne hazırla!" dedi. Bilge:

"Sen bir Geyler biliyorsun ama benden gizliyorsun." Gönül yüzünü dığarıya çevirdi:

"Hepimiz bir gün öleceğiz. Önemli olan barığık bir gönül, selim bir akıl selametiyle gitmektir. Her ne kadar yıldızlarımız barığmıyor idiyse de ben onu severdim. Sen kabul etmesen de öyle. Çünkü saf ve temiz bir insandı. Tağralılığ zaman zaman sinirime dokunurdu o kadar..."

"Ne söylediğinin farkında mısın sen? Bir ölüden bahseder gibi anlatıyorsun!" Gönül daha fazla dayanamayarak gördüğü rüyayı anlatmaya karar verdi:

"Sen beni uyandırmadan önce rüya görüyordum. Rüyamda anneni gördüm. Beyaz bir elbise giymiğti. Ve çok gençti. Muhteğem bir güzelliğ vardı. Elinde flüoresan lambasına benzer ığıldayan bir kılıç tutuyordu. 'Sana veda etmeye geldim kızım, kadrini yeterince bilemedim. Hakkım helal et!' dedi..."

Sonra kendisini tutamadı ve ağlamaya bağladı... Bilge'nin de gözleri dolmuğtu... Onu bağrına basmak istermiğ gibi Gönül'e sa-

rildi. Betül dıĞarıyı gösterdi ve "Cici adam!" dedi. Aynı anda ikisi de camdan dıĞarı baktılar. Bir kumru otobüsün yanında üstelik tam da kendilerinin oturduğu camın hizasında uçuyordu. Bilge bu kez gerçekten korktu. Titreyen bir ses tonuyla "Bu kumru sabah evdeydi!" dedi ve sonra sabah mutfakta yaĞadığı olayı Gönül'e anlattı...

Edremit'e vardıklarında saat 21.00'e geliyordu. Annesinin evi oldukça kalabalıktı. Gönül haklı çıkmıĞtı. Bilge annesinin cenaze namazına bile yetiĞememiĞti. Annesi o gece sabaha karĞı ölmüĞtü. Akrabaları sünnete uygun olarak cenazeyi fazla bekletmemiĞler ve öğle namazından sonra cenazesini kılarak gömmüĞlerdi...

Bilge çocukları eve bırakır bırakmaz, mezarlığa gitti. O ana kadar ağlamamıĞtı. Ne zaman ki taze mezarın baĞına geldi, kendisini tutamadı. Dakikalarca ağladı. Kuzeni Harun yanı baĞında öylece duruyordu. Eve döndüklerinde gece olmuĞtu...

Ğlk bir iki gün, taziye için gelip gidenlerle meĞgul olmanın telaĞıyla yaĞadığı acının ağırlığını hafifletebildi Bilge. Sonra insanlar azalmaya baĞladı. BeĞinci geceydi. Evde Bilge ve Gönül'den baĞka, sadece Bilge'nin ablası, eniĞtesi ve iki çocuğu vardı.

Bilge odada namaz kılıyordu. Pencere açıktı. Bir ara rüzgar a-çık pencereyi sarstı.

Rüzgarın etkisiyle perde savruldu. Sanki pencereden içeriye biri girmiĞti. Bilge iliklerine kadar ürperdi. Acele ile selam verdi ve Ğstanbul'dan bu yana peĞlerinde olan kumrunun kanepenin üstünde durduğunu gördü. Bilge:

"Rahmi abi sen misin?" dedi iradesizce... Kumru öylece durup Bilge'ye bakıyordu.

Sonra kendi kendine "Bu nasıl olur? Üçüncü kere seninle karĞılaĞıyoruz. Gerçekten sen nesin, kimsin?"

Bu arada Bilgenin ablası baĞını kapıdan uzatıp;

"Pardon namaz mı kılıyordun? Seni merak ettim." dedi. Bilge ablasına baktı. Onun da

kumruyu gördüğünü sandı. Bu arada göz ucuyla yeniden kanepedeki kuğa baktı. Ortada kuğ muğ yoktu.

Artık iyiden iyiye bu kumrunun Rahmi ile bir bağlantısı olabileceğinden kuğkulanır olmuğtu... Namazının kalan rekatlarını

-----1 253 I-----

tamamladı. Annesinin ruhuna Yasin okuduktan sonra ellerini yüzüne sürerek kalktı ve içeriye geçti. Ablasıyla mirası konuşmak istiyordu. Salonda bulunan herkes sessizce

oturuyor ve birilerinin sözü açmasını bekliyordu. Kısa süren bir sessizlikten sonra sözü a-çan Bilge oldu:

"Bak abla, bu kadar bağ bahçenin hakkından ben gelemem. Zaten uzun süredir siz ilgileniyordunuz. Hangi bağ istiyorsan onu sana vereyim. Benim de bağlardan baĞka gelirim yok ama senin de gönlün kalsın istemiyorum."

Ablası, "ğimdi zamanı değil" dediye de Bilge: "Biz fazla kalmak niyetinde değiliz.

Annemin kırkı çıkınca gideriz. Bu arada bu iĞleri de halletmek istiyorum." dedi.

"Ben bana düĞen hissedem Hayır görmek istiyorum. O yüzden de sana tavsiyem, her Ğeyi üçe bölmek. Ğkisi senin, biri benim olsun. Ben Kitab'ın emrine aykırı bir Ğey yapmak istemem." Bu öneri Bilge'nin de hoşuna gitti:

"O zaman seçme hakkını sana bırakıyorum... Sen önce almak istediklerini söyle gerisi kolay. Hem ben burada kalmayı düĞünmüyorum. Gücünüz olursa hissemi size satarım. Benim buralara yerleĞip kalmam biraz zor. Uzaktan da bağ bahçe idare edilmez."

EniĞtesi kendilerinin Bilge'nin hissesine de bakabileceklerini söylediye de, Bilge buna yanaĞmadı:

"Hem Gönül buralarda yapamaz. O büyük Ğehir insanı. Onu alırken babasına da söz verdim, uzağa götürmeyeceğim diye..." Gönül anlamlı anlamlı eĞine baktı:

"Sen içinden nasıl geliyorsa öyle karar ver. O zaman baĞka i-di, Ğimdi baĞka. Sen nerede kalmak istersen ben de orada kalırım." Bilge, Gönül'ün sözlerinden son derece memnun olmuĞtu...

KADIN VE MUMIN

Günler birbirini kovalıyordu. Annesinin kırkı çoktan çıkmıŒtı. Yaz günleri geride kalmıŒ, havalar hararetini kaybetmiŒti. KıŒın eŒiŒindeydiler. Betül artık yürümeye baŒlamıŒtı. Onun minik adımları, yaŒına göre iyi sayılabilecek konuŒmaları Bilge'yi de Gönül'ü de mest ediyordu.

Gönül kasaba hayatına iyiden iyiye uyum saŒlamıŒtı. Sık sık arayıp "Ne zaman geleceksınız?" diye soran anne ve babasına, "Burası çok güzel..." diyor, onları da Edremit'e gelip yerleŒmeleri için ikna etmeye çalıŒıyordu... Annesi razı oluyordu ama babası bu düŒünceye yanaŒmıyordu. "Tek baŒınıza orada ne yapacaksınız? Gelin buraya. Hem Haluk da İngiltere'ye yerleŒti. Gelin, hayatınızın kalanında bari dinlenir, Œehir gürültüsünden uzak bir ömür sürersınız." diyordu...

Gönül gerçekten halinden memnundu. Sadece evin sobalı olması onu düŒündürüyordu. "Kat kaloriferi yaparız, onu da hallederiz." diyordu içinden.

Ekim ayı sonlarıydı. Bilge bu küçük Œehirden artık sıkılmıŒtı. Gerçi bir süredir yazı yazıp dergiye fakslıyordu ama Œstanbul'un o kirli kokusu burnunda tütüyordu. Erenleri, boŒazı, sandalda balık yemeyi, özellikle de Mahir'i özlemiŒti... Sonra birdenbire aklına gelmiŒ gibi, sofrayı kaldırmaya çalıŒan Gönül'e döndü:

"Mahir bizi hiç aramadı. Buraya geldiŒimiz gün, onu aramak istemiŒtim ama Harun telefon etmiŒ buraya gelmiŒtik. Acaba ne yapıyorlar?"

"Sen haber vermediysen burada olduŒumuzu nereden bilecekler?"

"Öyle ama uzun zamandır bizi hiç aramadılar."

-----1 255 I-----

"Biz de onları aramadık." dedi. Gönül. Sonra da ekledi:

"Ama yine de bu saŒlıklı deŒil. Mahir ahi bizi mutlaka arar bulurdu. BaŒlarına bir iŒ

gelmiş olmasın?"

Bilge telefonun bağına geçti. Mahirlerin telefonunu uzun u-zun çaldırdı. Ama yanıt veren olmadı...

Bir ara ne yapacağını bilmez Ėekilde, öylece telefonun bağında kaldı. Ėmdadına yine Gönül yetişti:

"Vedat Amca'yı arasana!"

Vedat, Mahir'in babasıydı. Eski müftülerdendi. Bilgisi çok derin adamdı...

"Doğru söyledin, bu benim aklıma gelmedi!" Bilge, Vedat amcaları aradı. Telefona

Mahir'in çıkması, Bilge'yi aırttı.

"Aaa sen misin Mahir abi! ? Ben de seni arıyordum! Sizin telefon yanıt vermeyince, bir haber alabilmek için babanları aradım." Mahir'in sesi sitem doluydu:

"Bir kerecik olsun aramadın! 'Bunlar ne yapıyorlar' diye sormadın. Bu mu senin dostluğun?" Bilge iyiden iyiye aırmıtı.

"Abi annem öldü! Uzun zamandır Edremit'teyim. Aramayı u-nuttuysam bu yüzdendir."

Mahir:

"Ya bilmiyordum! Çok üzüldüm! Allah rahmet eylesin. Demek Emine Ana Hakk'ın rahmetine kavutu! Allah rahmet eylesin. Eeee artık bu dünya iyileri taımaya tahammül edemiyor! Bir bir göçüp gidiyorlar. Allah bize iman selameti versin..."

Mahir'in sesi boğuktu. Büyük bir acıdan yeni çıkmı gibiydi. Bilge, ondaki bu durgunluğu merak etmiti:

"Abi iyi misin? Sesin pek iyi gelmiyor!"

"Sen bilmiyorsun anlaılan. Biz Nagehan'la ayrıldık."

"Deme yahu! Neden? Ne oldu ki?"

"Size geldiğimiz günü hatırlıyor musun?"

"Evet"

"Ğte o gün balayan tatsızlık, işi bitirdi."

"Ne oldu ki?"

"Kendisine her mecliste hakaret ettiğimi söyledi. Kendisinin asil bir aileden geldiğini, benim gibi köylü kılıklı biriyle evlenmesinin zaten hata olduğunu tekrarlayıp durdu.

Ertesi gün çaktı gitti. Ben de gidip almadım. Kısa bir süre sonra da boğanma davasıyla ilgili mahkeme emri geldi."

"Deme yahu! Allah Allah! Nagehan aklı bağında biriydi. Nasıl böyle yaptı ki?"

"Kadının aklı bağındası yok denecek kadar azaldı. Çoğunluğunun gözü dünya malında ve parada. Mümin gibi görünürler ama hiç birisinin Allah'a itimadı yoktur."

"E ne yapacaksın Ğimdi?"

"Ğnan kendimi kuğ gibi hafif hissediyorum. Tek problem çocuklar. Onlara da Ğimdilik annem bakıyor. Çocukları istemedi. Hayatını mahvetmek istemiyormuğ. Kendisini istemediğı adamın çocuklarını ne yapacakmığ... Öyle dedi. Mamafih, buna memnun oldum. Çocuklarım da kendisi gibi muhteris, kaprisli ve aç gözlü yapacaktı."

"Ğnan Mahir abi aklım almıyor. Dindar kadınlarımıza ne oldu böyle, anlayamıyorum."

"Eee ahir zamandır, Müslümanlar kadın yüzünden helak olacaklar. Dığarıdakiler ahretimizi, evdekiler dünyamızı helak ediyorlar."

"Doğru söyledin. Oysa bu zamanda bir mümin için tek sığınak evidir. Orada da huzur kalmadı mı, dünya çekilmez bir zindana dönüğüyor." Mahir konuyu değırtmek için sordu:

"Bu arada siz nasılsınız? Gönül kardeğim ne durumda? Betül nasıl, yürüyor mu artık?"

"Ğkisi de iyi, Allah'a Ğükür Betül yürüyor ve konuğuyor artık. Gönül buralarda kalmak istiyor, ama ben pek gönüllü değılim."

"Sen Allah'ın sevgili kulusun Bilge." dedi Mahir.

"Nereden çıkardın bunu Ğimdi Mahir abi?"

-----1 257 I-----

"Ğyi bir evlilik yaptın. Gönöl çok müstesna bir insan. Allah bir kuluna hayrı murat etmiĞse ona saliha, anlayıĞlı bir eĞ nasip e-der."

Mahir bir süre sessiz kaldı. Sonra sözünü sürdürdü: "Ğnan Bilge senin yaptıĞın en akıllı iĞ, makul ve mutmain bir kızla evlenmek oldu. Onlar nispeten kaprissiz ve tok oluyorlar... Bizim çektiklerimizin hiçbirini sen yaĞamıyorsun. Dindar görünürler ama

dinle alakaları yok gibi dünya iğlerine meylederler. Dinle tek alakaları bağlarındaki örtü.

Onu da bir moda gösterisine dönüştürdüler ya... Neyse! Gönül'ün kıymetini bil... Sen bizim gibilerin neler çektiğini bilemezsin!" Bilge Mahir'e katıldığını gösterir bir eda ile:

"Abi neden böyle? Vedat öyle, Hasan öyle, Mehmet Baki öyle. Örtülü olup da kocasına problem çıkarmayan tek tanıdığım Hüsniye.. Onun da kökü sağlam."

"Bu biraz da bizden kaynaklanıyor. Biz evlenirken, sağlam ölçüleri esas almıyoruz.

Daha çok arzularımızı ve çevrenin telkinlerini esas alıyoruz." Sonra ekledi: "Aslında bu zamanda evleneceğin kadının önce ailesine bakacaksın. Annesine evet daha çok da annesine... Maalesef dindar ailelerin kızları kocalarının evlerine maddî ve manevî açıdan aç geliyorlar. Baskıdan oluğan veya yapay îslamî kimlikten dolayı babalarının evinde yapamadıklarını kocalarında yapmak istiyorlar... Çoğunda tevekkül duygusu tam oluğmamıŒ. Acıma ve fedakârlık hissi zayıflamıŒ... 'Hep bana, hep bana.' diyorlar."

"Doğru!" dedi Bilge. "Hepsi diyemem ama tanıdıklarımın çoğunluğu öyle. Hepimiz dünyaya çok meylettik Mahir abi. Hiç ölmeyecekmiŒ gibi dünya hırsına müptela olduk..." Mahir:

"Öyle! Sen bilirsin, ben bekarken birçok öğrenciye bakabiliyordum. Evlendikten sonra bir tek gence burs vermek nasip olmadı. 'Eve lazım, mescide haram' diye diye, her hayra mani oldu. Œki yılda bir evin eğyalarını değıtirdi. Çocuğuna don almak için taksi

tutup Etiler'e gidip geliyordu. Ama bir fakire yardım ettiğimde, evde kavganın bini bir para olurdu."

"Ğnan Mahir abi, biz senin halini görüp acıyorduk ama, ne yapacaksın?"

"Neyse Hayırlısı olsun, ikimiz için de iyi oldu!"

"Ne yapıyor peki Ğimdi Nagehan?"

"Duyduğum kadarıyla zengin bir müteahhit bulmuĞ. Bir iki ay sonra evleneceklermiĞ."

"Deme yahu! Bu kadar erken mi?"

Bilgenin aklına çok kötü Ğeyler geldi. Nagehan gibi bir kadının bu kadar sürede yeniden evlenmesi ona tuhaf geldi. Sonra Gönül'ün Nagehan'dan duyduğu sözü hatırladı:

"Benim gibi güzel ve çekici bir kadının karĞısında diz çökmeyecek erkek yoktur." Bilge'nin yüzü kızardı. Bir Ğey demedi. Mahir'in "Ne zaman Ğstanbul'a geleceksiniz?"

Ğeklindeki sorusuyla kendine geldi:

"Gönül buraları çok sevdi. Gelmek istemiyor ama ben dönmeyi düĞünüyorum. KıĞ bastırmadan dönmeyi planlıyorum doğrusu."

Mahir, Bilge'nin Edremit'teki telefon numarasını kaydetti, ve-dalaĞtılar. Bilge telefonu kapattı. Gönül konuĞmaların bir kısmını duyduğu için, üç aĞağı beĞ yukarı konuyu anlamıĞtı ama merakla sordu:

"Ne olmuĞ?"

"Nagehan, Mahir abiden boĞanmıĞ!"

"Neden?"

"Bizim evde tartıĞmıĞlardı yal O olay büyümüĞ ve Nagehan çekip babasının evine gitmiĞ. Sonra da boĞanma celbi gelmiĞ."

"Vallahi çocuklara acıdım ama, umarım ikisi için de Hayırlı olur."

Biraz durdu. Sözüü üzgün bir tavrıla sürdürdü:

-----1 259 i-----

"Bu belalar, bu sıkıntılar hep bizim mala ve paraya olan hırsımız sebebiyle geliyor
baĞımıza. Müslümanlar olarak dünyaya çok meylettik. Allah da bu zaafımızla imtihan
eyliyor bizleri."

Günün kalanı sıradan iÇlerle geçti. AkÇam yemeğinden sonra birilerinin gelmesini
beklediler ama gelen olmadı. Söz döndü dolaÇtı, Mahir'e geldi. Bilge bir Çeyler söyledi

ama olayları yerli yerine oturtamıyordu. Bilge yoğun bir istek duydu; keÇke SinHa gelseydi de biraz sohbet etselerdi...

Gönöl dikkatle eÇinin yüzüne baktı:

"SinHa'yı mı düÇünüyorsun?" dedi. Bilge, nereden bildin der gibi Gönöl'e baktı. Gönöl de "Ne bileyim bir anda o aklıma geldi." diyecekti ki ikisi de irkildi:

"Selam dostlanm, nasılsınız?" Gönöl sevinÇten Çığlık attı:

"HoÇ geldin hocam! Nerelerdeydınız? Bizi Çok ihmal ettınız?"

Bilge birden baskına uğramıÇ birinin telaÇıyla ayağa kalkıp saygı vaziyeti aldı...

"Otur Bilge, rahat ol!" dedi SinHa... Sonra kendisi de koltukların birine oturuyormuÇ gibi yaptı... Dokunulabilir insan forma-tındaydı.

Tam bu sırada, Betöl uykudan uyanmıÇ, pıtır pıtır adımlarıyla salona girmiÇti... Doğruca SinHa'nin yanına gitti. IÇıktan kamaÇan gözlerini ovuÇturuyordu. Betöl'ün, dedesinin kucağına gidiyormuÇ gibi rahat bir Çekilde gidip SinHa'nın kucağına oturması Gönöl'ü de, Bilge'yi de ÇaÇırttı.

SinHa göğüs cebinden tıkanyormuÇ gibi lâl taÇma benzer bir Çey Çıkardı. Ucunda bir zincir vardı... Onu Betöl'ün boynuna taktı... Odanın içi bir anda hiç duyulmamıÇ hoÇ bir koku ile doldu...

SinHa, Gönöl'e:

"Dikkat et kızım bunu onun boynundan hiç Çıkarma. Sakın kaybetmesin."

Gönöl, "Bu nedir?" diyecekti ki, SinHa:

"O artık evrensel koruma altına alındı. Onu korudukça kendine de size de er ve fitne bulağmaz..."

ğimdi Betül'ün de etrafında ıık halkaları oluşmuğtu. Her ikisinin de dığ çerçeveleri panldıyordu... Sonra Betül usulca Sin-Ha'nin kucağından indi ve yürüyerek annesine geldi...

Bilge, hâlâ olayın okunu üzerinden atabilmiğ değildi:

"Bu koku nedir hocam?"

"Saflığın ve temizliğin kokusudur. Yeni doğduğunuzda bu koku hepınızde az çok vardır. Ama siz kirlenerek onu kaybedersınız... Bir daha o kokuyu hiç duyamazsınız.

Sonra ruh temizlendikçe ve kiğİ Yaratıcı'ya yakınlağtıkça, o koku yeniden hissedilir ama artık yine de o saflıkta olmaz. Çünkü artık tabiatınızdan bir eyler katmığ olursunuz."

"Peygamberimizin teri gül gibi kokarmığ, ondan mı?"

"Elbette. O evrensel saflığın en büyük temsilcisidir. Diğİer büyük temsilci ise Mesih'tir."

"Hocam Hz. Ėsa'nın yeniden geleceğine dair rivayetler var. Doğru mudur?"

"Hem evet, hem Hayır."

"Nasıl olur bu?"

"Sizin bundan ne anladığınıza bağılı... Eğer inancın zaferini anlıyorsanız evet, yok eğer birinin çıkıp ben Ėsa'yım demesini bekliyorsanız Hayır. Çünkü o bile kendisinin Ėsa olduğunu bilemeyecek uzun süre... Ona inananlar da Ėsa olduğı için değİl, imanlarının gücüyle onun yanında yer almak gerektiğini kavrayanlar olacaktır..."

"Onu nasıl tanıyacağız, nasıl bileceğiz?"

"Dedim ya ferasetınızle... Daha önce size onun ortaya çıkığ artlarım anlatmığtım. Ama onu tanımak veya tanımamak sizin sorunuz. Eğer açık açık gelse ve son derece

olağanüstü hallerle donatılmış olsa bu eĞyanın tabiatına aykırı olur. Çünkü Yaratıcı sizinle ilgili her hakikati gizli bırakmayı kendisine yazdı."

-----1 261 !-----

"Mucizelerin bile inkar edilebilmesinin nedeni de bu mu?"

Yaratıcı'nın sizin alanınıza giren her fiili, her takdir ve tecellisi, kabul veya reddedilebilirlik özelliklerini beraberinde getirir... Yaratıcı'nın hiçbir emrinde, hiçbir teklifinde icbar, zorlama yoktur. Aklınıza kapı açar ama iradenizi elinizden almaz. Aksi

takdirde size teklifte bulunmuş olmanın anlamı kalmaz. Hepınız inanmak zorunda kalırsınız. Bu da asla olmaz..."

"Peki geldi mi, gelecek mi?"

"Bu neyi değitirecek? Size evet desem, gördüğünüz her üstün özellikli insanı o sanacaksınız ve aklınız karışacak... Hayır desem, bugün size doğruları söyleyen hiçbir öğütçüye itibar etmeyeceksiniz... Oysa ben size daha önceki sohbetlerimizde Son Uyan-cı'nın geldiğini söylemiçtim... Onu iyi anlarsanız, Ğsa'nın mahiyetini de, görevinin ne olacağını da kavrarsınız..."

Ğsa'nın Ğeriatını iyi anlayın. Kim Muhammedi üslubu Ğsevî meĞrebe yaklaştırıyor ve tevhit üzerinde kalıyorsa ona dikkat edin."

"Hocam ben anlamadım." dedi Gönül.

"Bak kızım, Ğsa'ya niçin Mesih denildiğini iyi anla."

"Niçin?..."

"O Tevrat'ta var olan bazı hükümleri tadil etti. Bazı yasakla-n kaldırdı. O yüzden de bütün dindar Yahudiler onu dine bid'at sokmakla suçladılar... Siz onları kınayabilir mısınız?"

"Hükümler Allah'a aittir, O'nun tadil etmesi gerekmez mi?"

"Elbette. Nitekim O tadil etti zaten. Ğsa O'ndan bir kelime değil mi? Ve Yaratıcı ona 'ruhum' demedi mi? Demek ki o onu, Yaratıcı'nın emriyle yaptı. Ama önlerinde ĞaĞmaz kurallarla dolu Tevrat'ı tutanlar, bu davranışı bid'at yani dinde olmayan bir Ğeyi dinin içine sokmak gibi kabul ettiler ve yine Allah rızası için Ğsa'ya karşı mücadele ettiler... Oysa Ğsa bir muvahhid idi."

"Muvahhid ne demek?"

"Yaratıcı'nın tekliğini hücrelerine kadar içmiş kimse."

"Yazık etmişler..." dedi Gönöl. Sonra da: "Onun için mi çarmıha gerdiler Hz. Ğsa'yı-••"
diye sordu. Bilge:

"Çarmıha germek istediler demek istiyorsun." Gönöl: "Yani çarmıha gerilmedi mi?"

SinHa:

"Hayır. Siz kendi kitabınızı okursanız bunu anlayacaksınız... Ama birini çarmıha gerdiler. Ve onlar çarmıha gerdiklerinin Ğsa olduğunu sanıyorlardı..."

"Bu nasıl olur?"

"Bir illüzyonist bile sizin gözünüzün önünde son derece asılsız işler yaptığı halde siz onu garipsemiyorsunuz da, Yaratıcı'nın bir toplumun bakışlarını ĞaĞırtmasına mı hayret ediyorsunuz?"

"Doğru." dedi Bilge, "Zaten Kuram Kerim de 'Ona benzettiler.' diyor..."

"Bütün bunların anlamı ne hocam? Niye her Ğey bu kadar perdeli bir bilmece? Biraz daha açık olsa olmaz mıydı?"

"Olurdu ama o zaman siz, siz olmazdınız."

"Peki hocam, Ğsa hangi hükmü deĝiřtirdi ki Ğsrailoğulları ona o kadar düşman oldular?"

"Bir kere onun doğumu baĝlı baĝına bir fitneydi... Hanginizin aklı, bir kadının erkeksiz doğurmasını alıyor ki? Siz bu kadar inancınızla bunu anlayabiliyor musunuz? Sadece inandık diyorsunuz..."

Ğkincisi, o bazı haramları helal kıldı... Sonra hiçbir dindarın terk etmesi uygun görölmeyen evlenip çoğalma sünnetini terk etti."

"Sahi hocam, Hz. Ğsa neden evlenmedi?"

"Tabiatmdaki sırdan dolayı... Hiçbir kadın o tabiatı yüklenip taĝıyacak donanımda deĝildi. Nasıl ki Meryem de sizin sandığınız gibi bir kadın deĝildiyse..."

"Hıristiyan rahipleri de onun için mi evlenmeyi terk ettiler?"

.

-----i 263 I-----

"Onlarınki sahte bir taklitten ibaretti. Güya Ğsa'nın sünnetine uymak istediler ama her peygamberin her hareketi ümmeti tarafından yapılmak zorunda değildir..." Bilge:

"O yüzden mi gece namazı Peygambere farz, bize değil? diye sordu..."

"Sayılır..." Gönül:

"Çağımızda da bazı Müslüman alimler evlenmek istemediler. Ama peygamberimiz evlendi. Onlar Ğsa'yı mı taklit ediyorlar?"

"Eğer bu maksatla evlenmiyorlarsa zaten hatadadırlar... Eğer yüklendikleri misyon onları bundan alıkoymuĞsa onlara dikkat e-din."

"Nasıl yani?"

"Evlenmek dünyaya bağlanmaktır... Oysa bugün ancak dünya ile bütün gönül bağlarını kesmiĞ müminler inanca hizmet edebilir.... Bu çağ, insanlığın hiçbir döneminde görülmemiĞ fitneler ve cazibelerle dolu. Oysa iman ve inanç davası saflık gerektirir. Dünyayı talep edenler bu iĞi baĞaramazlar. EvlenmiĞ kimsenin dünyayı talep etmemesinin imkanı kalmadı."

"Neden?"

"Çünkü, insanlardan kanaat ve tokluk alındı. Bir insan geçim derdine düĞtü mü dünyaya dalar. Dünyaya daldı mı ihlâsını kaybeder O zaman da Hakk'm ve saf bilginin taĞıyıcısı olma vasfını kaybeder..."

"Ğlginç" dedi Bilge, "Demek ki bugüne kadar hiç anlamamıĞım ayeti."

"Hangi ayeti?" dedi Gönül. SinHa yanıt verdi:

"Sizin Yasin dediğiniz surede yer alan 'Hiçbir ücret istemeden size Hakk'ı anlatan ve kendileri de gerçekten Hak üzere bulunanlara uyun.' ayetini..."

"Evet." dedi Bilge.

Bir sessizlik oldu... Nedense Gönül'ün aklına Mahir gelmiĞti. Ğçinden "Acaba Mahir abi de evlenmemesi gerekenlerden miydi ki

bunlar baGına geldi?" diye düGündü... SinHa aklından geçenleri okudu:

"Hayır" dedi, "Evliliğinde terslikler yaÇanan herkesi böyle algılamamız yanlış olur."

"Peki nasıl anlamamız lazım?" diye sordu Gönül.

"Siz" dedi SinHa "kendi hatalarınız ve gizli arzularınızı açığa vurarak yaptığınız yanlışlıkları kaderinize atarsınız. Siz yanlış arzu etmeseniz, Allah onları size niye takdir etsin?"

"Yani biz mi arzu ediyoruz problemleri?"

"Hayır problemi arzu etmiyorsunuz. Arzularınızla yaptığınız tercihler, o problem ve sıkıntıları doğal olarak getiriyor." Gönül:

"Hocam bu zamanda bütün erkekler eGlerinden Çikayetçi... Kadınlar da eGlerinden memnunlar diyemeyiz. Bunun sebebi ne?"

"Sebebi sizlersınız... Örneğin sen kızım, Bilge ile niçin evlendin?"

"Ğnanın hocam, ben kendi çevremde gördüğüm yanlışlıkları yapmayacak birisi olacağımı umduğum için Bilge ile evlendim." "Peki umduğun gibi buldun mu?" "Eh!" dedi Gönül...

Bilge anlamlı anlamlı eÇine baktı. Kendisinin de teste tâbi tutulacağını düĞünerek sıkıldı... Nitekim SinHa sordu:

"Bilge, peki senin Gönül'ü seçmenin gerekçesi neydi?"

"Onu sevdim."

"Peki senin sevginin evrensel doğrulara yani Hakk'a uygun bir sevgi olduğunu söyleyebilir misin? Yani bu sevginin açığa çıkmasında etken olan neydi? Nefsi arzuların mı inançsal kaygıların mı?"

"Hiç böyle düĞünmemiştim. Sevdim ve evlendim." "Eğer sendeki sevginin açığa

ıkmasını n kaynaklarını iyi değerlendirirsen, Hakk'ı değil, nefsinin arzularını tercih ettiğini hemen anlarsın... Üstelik bu konuda bile tam emin değilsin."

-----1 265 i-----

Bilge kalbini yokladı ve SinHa'ya içinden hak verdi...

"Yani bazı dindar insanların hanımları yüzünden sıkıntı çekmeleri veya huzursuz bir evlilik sürdürmeleri bundan mıdır?"

"Sayılır. Çünkü o dindar zatlar, dindarlıklarının gereklerini değil, arzularının ve dünyevi çıkarlarının yönlendirmesiyle o eçleri seçiyorlar... Kendilerinde açığa çıkan sevgiyi de

yeter bir gerekçe kabul edip evleniyorlar. Sonra da o dünyadar eÇleri aracılığıyla kaderin tokatlarını yiyorlar."

"Peki bunda kaderin hiç mi rolü yok?"

"Kader dediğiniz Çey, sizin arzu ve seçimlerinizle açığa çıkar, bunu unutmayın"

"Peki, böyle bir durumda boÇanmak mı gerekir?" "O da baÇka bir yanlıÇ. Sizi

boÇanmaya götüren Çeyi de iyi irdelemeniz gerekir. Eğer rahatınızı düÇünerek

boÇanırsanız farkında olmadan daha büyük bir Çerre kapı açmıÇ olursunuz. Oysa

sabretmeyi tercih etmeniz, sizin için daha Hayırlı da olabilir. Eğer bir evlilik sizin ölüm

ötesi yaÇamınızı zedeleyecek boyutlara varmıÇsa yani sizin deyiminizle ahiretinize zarar

veriyorsa eÇınızden ayrılabilirsiniz. Ama siz bunu yapmıyorsunuz ki... Önce çıkarınıza

bakıyorsunuz. Çıkarınıza uygunsa size verdiği zarar ne kadar büyük olursa olsun onu

bırakmıyorsunuz, idare ediyorsunuz. Demek ki orada da yanlıÇlarınız var. Temel olan,

her hareketınızda Yaratıcı'nın size yüklediği misyona uygun hareket etmenizdir."

"O zaman yapılan evliliklerin büyük bir kısmı yanlıÇ temeller üzerinde kurulmuÇ desene

hocam." dedi Gönül.

"YanlıÇınız sadece bu değil. Daha derinde yanlıÇlık yapıyorsunuz."

"Ne gibi?"

"ğimdi dikkat edin; size yüklenilen görevler ve yapmanız yasaklanan iÇlerin özüne

bakın... Örneğin evlilik. Yaratıcı'nın size yüklediği zorunlu bir görev değil. Bir öneridir.

Nesli yaratmak ve

çoğaltmak doğrudan Yaratıcı'nın iÇidir. Ama siz o göreve seve seve gönüllü oluyorsunuz... Neden?"

Bilge de Gönül de aynı anda sordu:

"Neden?"

"Yaratıcı bu görevi sizden murat ettiği zaman bu işe bir ön ücret belirledi. Siz ona arzu ve Ğehvet diyorsunuz... Oysa bunlar sadece yüklendiğiniz göreve rahatlıkla razı olabilesınız diye tabiatınıza yerleğtirilmiğ bir peğin ücrettir. Siz eğer birbirinizden lezzet almasaydınız ve birleğmeniz sizde bu kadar derin hazlar yaratmasaydı, diğer görevleri ihmal ettiğiniz gibi neslinizi sürdürme iÇini de yapmazdınız. Ama o bu iÇin mukaddemesini öyle güçlü bazlarla donattı ki, siz seve seve o iÇe talip oluyorsunuz. Böylece her birınız neslin devamı olan tecelliye araç oluyorsunuz.

Yaratıcı dileyseydi sizleri de evrendeki birçok yaratık gibi eğeysiz var edebilirdi... Ama bunu yapmadı, görevi size yükledi. Böylece birbirinizden üreyip çoğalmanızı takdir etti ki siz aileler, topluluklar ve milletler olabildiniz. Bu durum sizin birbirinizle yarığıp, evreni imar etmenize gerekçe kılındı. Aksi takdirde yeryüzünde kalıcı hiçbir eser bırakmazdınız. Demek ki evlilik size kesin bir e-mir değil. Sadece bir öneridir. Nitekim siz evlenmeye 'sünnet' diyorsunuz. Yani bir tür örfi" Gönül:

"Sadece neslin devamı için mi evleniyoruz? Oysa biz tarafların birbirine yardımcı olması ve birbirinde sükunete kavuğması için de evliliğin yapıldığını biliyor ve inanıyoruz." SinHa:

"Doğru ama asıl amaç o değil. Bu saydıkların size yüklenilen görevin peğin ücretleridir. Asıl amaç neslin devamıdır. Hal böyle olduğu halde siz bu iÇi de haz ve lezzet aracı yaptınız. Sizin bedenlerinizin doğal gereksinimi yirmi üç günde bir birleğmeyi yeterli

bulurken bu konuda da aÇırıya gittiniz. Haz almak bu iÇin bir ön ücreti olmasına rağmen, siz her seferinde ücreti alıp iÇi erteliyorsunuz. Bu gerçek bir israftır. Yeryüzünde hiçbir insan bundan daha büyük bir israf yapamaz. Çünkü kullandığınız sizin dirlik suyunuz ve hayat kaynağınızdır. Siz onu bitimsiz sanırsınız ama tıpkı nefesleriniz gibi

-----1 267 I-----

size verilen hayat suyunuzun miktarı da belirlidir ve israfla vaktinden önce tüketebilirsiniz. O zaman da yaÇama kudretinizi kaybedersiniz. Ėktidarınız uçup gider,

ne medeniyet üretebilirsiniz ne yeni bir dünya kurabilirsiniz, ne de hayatınızı geliştirebilirsiniz.

Bu durum, aynı zamanda bir suistimal, kötüye kullanma olduğu için, birlikteliğiniz size mutluluk getirmiyor. Birliktelikleriniz bir hazzın paylaşımı haline dönüşüyor ki hiçbir hazzın devamı, sizin zamanınızla birkaç yıldan fazla sürmez. Sonra rutin bir hal alır.

Lezzet vermez.

Oysa evlenirken, bu eylemin doğrudan bir görev yüklenmek olduğunu bilip öyle hareket etseniz, birbirinizden usanma veya birbirinizden uzaklaşma da gerçekleşmez. Eğer Yaratıcı aranızda koyduğu meveddeti yani uzun süre aynı mekanları paylaşmanın doğurduğu mıknatıslanmayı kaldırsa bir dakika bile birbirinize tahammül edemez, hayatı kendiniz için cehenneme çevirirsiniz."

Bilge adeta Goka girmişti. Gönül de öylece kalakalmıştı. Ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Gönül, anlamlı anlamlı Bilge'ye baktı.. "Peki hocam, insanın sırf haz için o işi yapması günah mı?" "Öyle bir şey söylemedim. Sadece sizin bu işi gerçek amacına uygun yapmadığınızı söyledim.. Bir şeyin haram olması bağkadır, serbest bırakılmış bir nimetin kötüye kullanılması bağkadır.

"Yemek yemek helal bir lezzettir. Ama işi açığına vardiırsanız... Yani çok eski zamanlarda bir kavmin yaptığı gibi sırf damak zevki için yiyip yiyip sonra çıkarır ve tekrar yemeğe otursanız, ağır bedeller ödersınız. Nasıl ki o insanlar zamanla yeme lezzetini kaybediyorlarsa, siz de size takdir edilen hazzı yanlış kullanırsanız, ya erken o nimetten mahrum kalırsınız, ya da elinizdeki nimetten lezzet almamaya bağlırsınız. O da sizi bağka yerlere ve yasaklanmış bazlara sevk eder. Kendi ellerinizle hayatınızı ve ölüm ötesi yaşamınızı mahvedersınız" Bilge:

"Aman Ya Rabbi! Bunlar ne ince meselelermiş böyle! Hiç düşünmeden yaşıyıp

gidiyormuGuz." dedi kendi duyabileceği bir sesle. Sonra:

"Demek ki biz evlenmemeliymiÇiz hocam." dedi boÇ bulunarak... Gönöl bu söze içinden bozuldu ama dıÇarıya vurmadı. Sin-Ha onun gönlündeki dalgalanmayı gördü:

"Kızım yanlıÇ anlama, Bilge senin anladığın Çeyi kasdetmedi. Üzerine aldığı sorumluluğun idrakine vardı ve onun dehÇeti karÇısında nefisini kınadı. ğu an duyumsadığı gerçek, senden memnuniyetsizlik değıl." Sonra da Bilge'ye:

"Olacak olur. Sizin beraberliğiniz ta ezelde takdir edilmiÇti. Meyveniz de bu çocuk... Siz onu doğıru ve saf bilgi ile donatır ve üstleneceğı göreve hazırlarsanız, sizden bekleneni yapmıÇ olursunuz."

"Hocam bu nasıl bir görev olacak ve niçin bu iÇ için bir kız seçilmiÇ olabilir ki?"

"Görevi saf bilgiyi taÇımak, anlaÇılabilir kılmak ve külli aklın yansıtıcısı olmaktır... Bu göreve niçin seçildi onu tam olarak bilemem. Ancak, bildiğim kadarıyla ileride kadın her konuda erkeğı üstün gelebileceğı için ihtimal ki kaderi ezeli böyle takdirde bulundu. Bu konuda fazla bilgim yok."

Gönöl bundan gizli bir sevinç duydu. Biraz da gururlandı. "Ya gördün mü, kıymetimi bilmelisin!" der gibi Bilge'ye baktı. Bilge:

"Hocam peygamberimiz bu durumu kıyamet alameti olarak anar ve 'Kadın her konuda erkeğıne galip gelmedikçe kıyamet kopmaz.' buyurur. Bu, iyi bir Çey mi ki?" SinHa:

"Ben iyidir veya kötüdür demedim. Sadece sizi bekleyen geliÇmeyi haber verdim.

Ğnsanlığın son perdesini..." Gönöl:

"Hocam bunun iÇaretleri görölmeye baÇlandı zaten. Kadınlar her alana girdiler. Daha da önemlisi, kız çocuklar, erkek evladın görevi olan anne babaya bakma görevini bile yüklenmeye baÇladılar... Kızlar anne babalarına karÇı daha müÇfik hale geldiler..." Bilge manalı manalı Gönöl'e baktı:

"Sizin yüzünüzden! Hiçbir erkek anne babasına bakmak için

karısını ikna edemiyor ki..."

-----1 269 I-----

"Öyle ama buna yine siz sebepsiniz." dedi SinHa. "Erilliği ve tabi görevlerinizi bırakarak, zaaflarınıza uydunuz. EĞlerinizi kırmamak, onlardan aldığınız lezzetten olmamak ve rahatınızı bozmamak için anne ve babayı kırmayı göze alıyorsunuz. Oysa anne ve babaya hizmet özellikle erkek çocuklara vasiyet edilmiştir. Bu bir ilahî yasadır.

Ama çoğunuz bunu unuttunuz. O yüzden de cezalandırılıyorsunuz."

"Nasıl yani?"

"Bakın Yaratıcı'nın önerisinde erkek evladın baba mirasından payı üçte iki iken, ikide bire indi. Siz zannediyor musunuz ki, ilahî onay olmasa bu kanunlar size dayatılır.

Erkek evlat, doğal görevlerini terk ettiği için, bu doğal görevden doğan haklarını da kaybetti. Kadın ise gittiği yerde gerçek sevgi ve Çefkati görmediği için, yeniden anne ve babanın Çefkatine dönüyor ve onlara yapıÇıyor. O yüzden de onların mirastan alacaklarına yarım puan daha eklendi."

"Yani bu medeni kanunun getirdiği durum aynı zamanda ilahî mi?"

"Ğlahîdir demedim ancak vicdanîdir. Adaletullah'tır. Evrende bir küllî adalet, bütünsel yasa vardır. Onun kuralları sizin bildiğiniz kurallara benzemez. Örneğin bir aslan, yavrularını beslemek için bir ceylanı parçalar. Halbuki onun da yavruları vardır. Tabiatın leÇ yemekle görevli kıldığı aslan, hayvanı hırsına kapılıp bir canlının hayatına son verir. Ğlahî adalet de onun bir avcı tarafından vurulmasına fetva verdirir."

"Peki hocam ilahî cezaya çarpılmak için akıl ve Çuur gerekmiyor mu?"

"Bu kural insanlar için geçerlidir. Evrendeki prensipler farklıdır. Çünkü her bir ilahî isim ve sıfat bağımsızdır ve kendi alanını korumak ister. Böyle olunca mutlak bir adalet hükümran olur. Sizdeki adalet ise nispeten görecelidir. Evrensel acıma ruhu ve merhamet, zaman zaman müdahale ederek, sizi hakettiğiniz cezadan kurtarır."

"Peki hocam anneye babaya saygısızlığın bağka ne türlü sonuçları vardır?"

"Anneye saygısızlık toplumsal düzende merhameti, acıma hissini kaybetmenize sebep olur, babaya saygısızlık ise güven duygusunu yok eder. Her iki durumda da toplumda huzur ve güven kalmaz. Bu da dünyada cehennemi yağamak demektir..."

Bu arada Betül mızızlanmaya bağlamığtı. Annesinin eteklerini çekiğtirip duruyordu. Acıkmığtı.

Gönül ona bir Ėeyler hazırlamak istiyordu ama sohbetten de ayrılmak istemiyordu.

Aslında burada kalmasını n kendileri için ne gibi sonuçlar doğuracağını da soracaktı ama SinHa buna olanak tanımaksızın veda ederek gidi vermiğti.

SinHa'nın ani kayboluğu kısa süreli ĖaĖkınlıklarına neden oldu. Ėık toparlanan Gönül oldu. Bir Ėeyler hazırlamak için mutfağa geçti.

Vakit de hayli ilerlemiÇti. Bilge yatsı için hazırlık yapmak üzere lavaboya gitti...

TAHMİN VE YORUM

Günler günleri, haftalar haftaları izliyordu. Kığ bütün Ėiddetiyle bastırmığtı. Kaz Dağları bir iki kez tamamıyla beyaza boyanmığtı...

Bilge eğinin en az bu kığı burada geçirelim önerisini kabul etmiğ ve Edremit'te kalmığlardı. Sade ve tekdüze günler geçiriyorlar-dı. Aysun'la Gönül bu süre içinde iyi dost olmuğlardı. Sık sık birbirlerini ziyaret ediyorlardı... Ėki gecede bir ya Aysunlar geliyordu, ya da Gönüller gidiyordu. O gece de beraber diler... Hatta Aysun erkenden gelmiğ, birlikte akĖam yemeği hazırlamığlar, erkekler de sonradan gelmiğti...

Aysun Gönül'den çok etkilenmiğ, namaz kılmaya bağlamığtı. Zaman zaman bağını da örtüyor ve soranlara "Kendimi alığtırıyorum." diyordu. Göriül, Aysun'daki bu hızlı ve kararlı değiğimden çok etkilenmiğti. "Ben Ėu kadar zamandır, bu bilgileri en ehil

insanlardan aldığım halde, kapanmak hâlâ nefsime ağır geliyor, ama bu kadın hemen örtünmeyi düĞünebiliyor." diye içinden ona gıpta ediyordu.

Gönül, Aysun'a nasıl olduysa bir gün SinHa'yı anlatmıĞtı. Daha doğrusu ağzından kaçırımıĞ, sonra da toparlayamamıĞtı. Sonunda da yalan söylemektense gerçeği olduğu gibi anlatmaya karar vermiĞti. Aysun büyük bir merak içindeydi. "Ne olur bir daha gelirse bizi de çağırın." demiĞti de. Gönül öylesine "olur" cevabını vermiĞti...

Bir yandan da "Ya o da Nagehan gibi kapalı ise." diye korkuyordu. Yemekler yendikten sonra herkes kendi dünyasına dalmıĞtı. Gönül Betül'ü uyuttuktan sonra mutfakta mısır

patlatmaya koyulmuḒtu.

Harun içerden bağırdı:

"Gönül Hanım haydi gelin de elli bir oynayalım!" Aysun itiraz etti:

"Ne elli biri? Ne gereğı var! Sohbet edelim."

Harun ısrar etti. Bilge de uzun zamandır kağıt oynamadığını anımsadı. Eskiden kağıt oynamayı severdi ama şimdi içinden hiçbir istek duymuyordu:

"Boğ ver be Harun, sohbet ediyoruz! Oyun oynarken boş yere zaman geçirmiğ oluyoruz." dedi. Harun:

"ğimdi ne yapıyoruz ki? Zaten boğ zaman geçiriyoruz. Vallahi bana televizyon izlemektense kağıt oynamak daha az günahmığ gibi geliyor." dedi bilgiç bir edayla...

"Evet bu konuda haklısın. Günümüzde televizyon en büyük zaman katili."

"Sadece vakit kaybı olsa ne âlâ. Resmen pislik akıyor bu kutudan inan. Ben sıkılıyorum. Ama ne yaparsın ki, bir kere düğmesine dokundun mu seni esir alıyor. Ne kitap okuyabiliyorsun, ne konuğabiliyorsun." Tam bu sırada Gönül içeri girdi. Harun'un bu son cümlesini duymuğtu:

"Ben daha kötü Ğeyler düğünüyorum televizyon için. Bence Deccal'in penceresidir o. Geçenlerde raftaki şu kitapların birinde okudum. Hadis olarak aktırılmığ. Doğru mu yanlış mı bilmiyorum ama bana ilginç geldi..."

"Ne diyor?" diye sordu Bilge. Gönül:

"Deccal'in sesi pencereden gelir, insanlar merak edip pencereden dığarı bakarlar Hemen boynuzları çıkar ve artık bağlarını i-çeri çekemezler. Ve Deccal'e tabi olurlar... Böyle bir Ğey..." Harun:

"Ben bu iğlerden anlamam ama bu pek mantıklı bir olaya benzemiyor. Biraz hurafe kokuyor. Son zamanlarda bu konular sık tartışılıyor, malum!" Aysun:

"Yağar Nuri'den söz ediyorsun değil mi?... Ben o adama laf söyletmem. Hepimizi Kuran okumaya alıştırdı... Gerçi bazı dindar-

-----1 273 I-----

lar onun hakkında kötü konuşuyorlar ama, ben onun konuşmalarına bayılıyorum..."

Sonra da Bilge'ye döndü: "Sen ne diyorsun Bilge?"

"Ben o insanları eğitirecek bilgiye sahip değilim. Belki de bizim gibi insanların diyalog kurmasını n olanaksız olduğu insanlara ulaşıp, onların dinle bağlantı kurmasını

sağladığı için hepimizden daha çok hizmet ediyordur." Bilge daha sözünü sürdürecekti ki Harun atıldı:

"Sahi Bilge, bu Deccal olayının iç yüzü nedir? Geçen gün Cuma saatini beklerken cami avlusunda konuşıyorlardı. Ben de merak edip dinledim. Mehdi gelecekmi, Deccal'i öldürecekmi, nedir bunlar? Böyle bir şey var mı Kuran'da?"

Bilge konuyu tam olarak bilmiyordu ama bir yerlerde bununla ilgili bazı şeyler okuduğunu anımsadı:

"Bazı şeyler okumuştum ama size tam olarak izah edebileceğimi sanmıyorum. Bu iki isim de kıyamet alametleri arasında sayılıyor. Gelecekleri hadislerde yer alıyormuş ama ben bilemiyorum. Sonra o konudaki rivayetler de çok kanlı. Tam bir uzlaşma da yok. Hatta bazı alimler böyle bir şeyi kabul bile etmiyorlar..." Harun:

"Yani Deccal gelmeyecek mi?"

"Öyle bir şey demiyorum, ben iç yüzünü bilmiyorum. Ama gâfiilerde gelenek haline gelmiş ve sabah namazından sonra parmak uçları ağzına doğru tutularak yapılan bir dua var. O duada Deccal'dan Allah'a sığınılır." Gönül sözünü kesti:

"Bence Deccal çoktan geldi ve hepimiz onunla yaşıyoruz." dedi. Aysun:

"Nasıl yani?"

"Peygamberimiz Deccal'dan Allah'a sığınmamızı tavsiye etmiş. On dört asırdır da her Müslüman ondan Allah'a sığınmış. Bence o doğrudan insanın imanına zarar veren bir şey veya başka bir şey."

"Nasıl bir Gey. Yani o bir nesne mi?" dedi Harun.

"Belki bir nesne değil ama bir Gahıs da olmaması daha güçlü ihtimal. Çünkü bir Gahıstan bu kadar korkmak bana mantıklı gelmiyor. Bir Gahıs olsa onu bir baĞka Gahıs öldürebilir. Oysa Deccal'i ancak, Hz, Ğsa'nın öldürebileceğı haber veriliyor..."

Bilge karısının bu derin bilgisine ÇaĞırdı. Hayretle yüzüne baktı. "Sen bunları nereden biliyorsun?" diye Ğaka yollu takıldı. Gönöl biraz da alınmıĞ görünerek:

"Ne yani, bir tek sen mi okuyorsun? Biz de okumaya çalıĞıyoruz." Bilge ciddileĞti:

"Hemen bozulma. Ğnan hoĞuma gittiğı için takıldım. Ben bilmiyorum örneğın!"

Gönöl ilk defa bir meseleyi Bilge'den daha iyi bildiğı için, içinde bir gurur hissetti:

"Geçenlerde, kitapçıda gördüğüm bir dergide okudum. Aslında o sayfa açık olduğı için dikkatimi çekmiĞti. Alacağım bir iki kitaba bakarken birkaç dakika ona da göz atmıĞtım." Harun:

"Tabi-i bu arada benim kağıt oynama önerimi de güme getirdınız." Sonra da ekledi:

"Ben anlamam. Ya bu Deccal olayını bütün ayrıntıları ile anlatırsınız ya da kağıt oynarız." diye üsteledi. Gönöl:

"Maalesef oynayamayacağız. Çünkü, Betöl nereden bulduysa kutuyu çıkarmıĞ kağıtların çoğunu yırtmıĞ." Harun:

"Bizde bir deste var." dedi ve karısına baktı. Gidip almasını istiyordu. Aysun:

"ğü havada hiçbir yere gitmem. Hatta bu gece burada bile kalabilirim. Bak ne güzel sımsıcak. Kalorifer yanıyor. Bu soğukta gidip o sobalı evde yatamam..."

Aysun'un bu sözünde iğne vardı. Çünkü Bilgeler kalorifer takınca o da Harun'dan aynı

Ğeyi istemiĞ, ama Harun, "paramız yok" deyip geçiĞtirmiĞti... Gönöl, atıldı:

"Sahi Harun neden kalorifer yaptırmıyorsun?" diye sordu.

Harun, bu konudan pek hoşlanmadığını belirten bir ses tonu ile parasının olmadığını söyledi. Bilge:

"Eğer istersen ben size borç verebilirim." dedi. Harun bu kere de:

"Kış geldi. Kış ortasında böyle bir Ğeye soyunamam. Bu kış böyle gitsin. Gelecek sene düşünürüz." deyip geçiçtirdi... Biraz da konuyu dağıtmak için: "Eee hadi Ğu Deccal olayını bir izah edin be kardeşim!" dedi. Bilge:

"Gnan ben konuyu iyi bilmiyorum. Gönül biliyorsa anlatsın!"

Gönül tam "Ben nereden bileyim!" diyecekti ki, duyduğu bir sesle irkildi. Bir anlam veremedi. BaĞının hafif döndüğünü hissetti. İkinci kere aynı sesi duydu. Sesin SinHa'ya ait olduğunu fark e-dince rahatladı. Çevresine bakındı. Gönül'de tuhaflık olduğunu Ğlk hissedenden Aysun oldu:

"Ne oldu Gönül?" dedi. Gönül "Yok bir Ğey!" dediye de içindeki sesi net duyuyordu.

SinHa oradaydı ve bir tek o duyabiliyordu. Ğçinden:

"Hocam bu nasıl oluyor?" diye sordu. SinHa:

"Sana anlatacaklarımı sen onlara aktar. Ama bir kitaptan o-kumuĞsun da anlatıyormuĞsun gibi yap." dedi. Gönül toparlandı. Bilge'ye:

"Ben konuyu bir kitaptan okumuĞtum. Aklımda kalanları size aktarayım. Yanılırsam beni düzelt." dedi. Harun adeta kulak kesilmiĞti:

"Helal yenge! Zaten sana gıpta ediyorum. Bilge ile evlendiğinde buna en çok muhalefet edenlerden biri olarak bugün sana saygı duyduğumu söylemekten Ğeref duyuyorum."

Gönül:

"Estağfirullah" dedi o da Aysun için bunu söyledi.

"Ben de Aysun'dan sıkılırdım. Ama kader beni onunla en iyi dost olmaya sevk etti.

Bugün Ğunu daha iyi anlıyorum ki, burada kalmaya beni sevk eden güç, bu muhabbetin doğmasını murat etmiĞ. Aysun hiç ummadığım kadar iyi bir dost çıktı... Ben de bunu

söylemek zorunda hissediyorum kendimi... Geçmişte olup bitenlerden dolayı ondan özür diliyorum." dedi... Bilge:

"Bu kadar sevgi ve övgü gösterisi yeter, hadi ne biliyorsan anlat."

Gönül toparlandı. "Bismillahirrahmanirrahim." dedi. Üç kere salat ve selam getirdi.

"Deccal hadisesiyle kıyamet alametleri hep birlikte anılmıştır. Çünkü Deccal, kıyamet alametlerinin en büyüğüdür. Deccal çıktı mı artık sonun bağılangıcı gelmiş demektir. O yüzden de Deccal'in ne olduğunu iyi bilmek gerekiyor..."

Gönül o kadar seri ve düzgün cümlelerle konuşuyordu ki Bilge dahil herkes Gağırdı.

Gönül, adeta bir kitaptan okuyormuş gibi net, düzgün ve açık seçik anlatıyordu...

Bilge de, Harun da, Aysun da Gağkındı... Gönül:

"Eee! Böyle pür dikkat yüzüme bakarsanız aklım karışır, beni rahat bırakın!" dedi.

Bilge:

"Yahu hatun seni bilmesem, gerçekten hayret edeceğim! O kadar değişik konuşuyorsun ki, sanki birileri kulağına fısıldıyor da, sen de onları aktarıyorsun diyeceğim geliyor."

Gönül:

"Yok daha neler! Sen zaten beni hep küçük gördün. Yani sadece sen mi bu dini bilmek zorundasın. Cehennem bizim için de var. Herkes kendini kurtarmakla görevlidir."

Harun:

"Helal sana yenge! Ben seni dinliyorum, sen bunların sataçmalarına aldırma, kıskanıyorlar." dedi... Gönül:

"Peygamberimizin gelecekle ilgili haberleri iki sınıftır. Bunların bir kısmı Kur'an Kerim'deki 'müteğabihat' gibidir. Bunlar, üzerinde akıl yorularak anlaşılmaz. Ancak olay olup bittikten sonra ihbarın ne anlama geldiği anlaşılır. Bir kısmı da 'muhkemat'tır. A-

kıl yorarak, üzerinde düğünerek anlağılabılır.

Birinci kısmı 'tevil' yoluyla, ikinci kısım 'tefsir' yoluyla anlağıılır veya anlağıılmaya yaklağıtırılır."

-----1 277 I-----

Harun:

"Yenge, Allah'ını seversen anlağıılır konuğı! Muhkemat, müteğabihat, tevil, tefsir ben bunların hiçbirinin anlamını bilmiyorum. Bunları açsana biraz!" dedi. Gönül, bir an boğı bulunarak "Ben de bilmiyorum." diyecekti ki birdenbire açık verdiğini sanarak toparlandı:

"Dilimin döndüğü kadar anlatayım." dedi ve anlattı: "Müteğabihat, 'akıl yoluyla anlaşılmayan meselelerdir.' Herkes ancak kendi yorumunu yapar, 'Ben böyle anlıyorum.' diyebilir ama 'Bunun aslı ille de budur.' diyemez. Verdiği hüküm bağlayıcı da olmaz. Bu yoruma 'tevil' denir. İsteyen inanır, isteyen inanmaz..

Muhkemat ise 'Rabbin için namaz kıl ve kurban kes.' ayetinde olduğu gibi, akıl yoluyla anlaşılabilecek konulardır. Ayette "Namaz kıl, kurban kes" diyor. Ne zaman namaz kılınacağı, kurbanın nasıl olacağı belli değildir. Ama üzerinde düşünülerek, diğer verilerden yararlanılarak ayetin ne demek istediğini anlarız. Buna da tefsir denir. Tefsir bağlayıcıdır ve ona inanmak gerekir.

Örneğin 'Domuz eti haramdır.' diyor Kur'anı Kerim. Bunun üzerinde tevil yapıp, 'Çöyle olursa böyle olur böyle olursa böyle olur demek' olmaz. Çünkü açık bir hükümdür."

Harun:

"Allah razı olsun yenge! Peki, bizi çok yakından ilgilendiren bu konular neden böyle bilmece gibi saklı bırakılmış?"

Gönül boğluğa düştü. Ne diyeceğini çağırdı, bir iki dakika öylece kaldı, içinden de "Hadi SinHa, beni mahcup etme!" diyordu. SinHa fısıldadı:

"Bu konular açık anlatılsaydı ve eğer anlatıldığı netlikte çıksaydı, o zaman kendi arzusuyla inananlarla, inanmak istemeyenler zorunlu olarak birlikte onaylayacak ve teslim olacaktı. Allah ve O'nun Peygamberi, ancak kendi arzusuyla inanmak isteyen inansın, inanmak istemeyen de reddedebilsin diye gaypla ilgili olayları perdeli anlatmışlar."

Bilge:

"Ahiret hayatı da gayptır ama Kuranı Kerim ve hadisler, çok geniş bilgi vermiçler ve nerede ise oradaki hayat tarzını bile geniş geniş anlatmışlar, neden?"

Gönöl:

"Sen de bilmiyormuşsun gibi beni sına! Ahiret hayatının kendisi gayptır. Kimsenin onu burada gözleme olanağı yoktur. Bu bilgiler ne kadar doğru olursa olsun, kimse ölmeden önce onların doğruluğunu ispat edemez. Ėsteyen inanır, isteyen reddeder. Öldükten sonra da sınav sırrı ortadan kalktığına göre bizi ilgilendirmez."

Aysun:

"Sınav sırrı ne?" diye sordu.

"Sınav sırn Ėu. Ėimdi burada hepimiz birtakım emir ve yasaklarla karğı karğıyayız.

Hepimize bazı öneriler yapılmış. Bir kısmımız inanıyor ve onu onaylıyoruz. Bir kısmımız da bazı kanıtlar öne sürerek reddediyoruz. Eğer öneri çok açık yapılsa ve hiç kimsenin reddedemeyeceğı bir kanıt olsa, insanların onunla denenmesine gerek kalmaz. Çünkü herkes ister istemez ona inanacaktır o zaman. O zaman da insanların onunla sınanması saçma olur."

Bilge, karısının derin bilgisine iyice ĖaĖırdı. Adeta dilini yutacaktı. "Bu kadın bütün bunları ne zaman öğrendi, nasıl bu kadar rahat anlatabiliyor?" diye derin bir hayret içindeydi... Sonra sahabeyi düşündü. Onların da kısa bir dersten sonra nasıl birer allame olduklarını hatırladı. "Bu imanın sırrı olsa gerek." dedi... Gönöl devam etti:

"Ėman ve onunla ilgili teklifler ve emirler, kabul veya reddedilmesi tamamen insanın iradesine bırakılmış bir sınavdır, bir müsabakadır. O yüzden de ne iman zorunludur, ne de imanın gereklerini yerine getirmekte evrensel bir zorlama vardır. Yani nefes alıp vermek gibi zorlayıcı gerçekler olsaydı, bunlarla sınanmaya gerek kalmazdı..."

Emir ve yasaklar insanın aklına kapı açar ama iradeyi elinden almaz... Örneğin gökyüzünde Allah birdir ve ondan başka ilah yoktur.' diye yazsaydı ve zorunlu bir tasdik olsaydı, bu dünyanın yaratılmasına ve insanın akıl ile donanmasına gerek kalmazdı!

Kıyamet alametleri de böyle. Bu alametler ve iğaretler, hiç kimsenin reddedemeyeceği bir kesinlik ve açıklıkla ortaya çıksalardı, inanmak istemeyenler de inanmak zorunda kalacaklardı... Bu da gerçekçi olmazdı... Mademki hayat bir sınavdır, Hakk'ı onaya razı

olanlar kabul, etmeyenler red seçeneğini kullanır."

Harun:

"Tamam da yenge bunların Deccal ile ne alakası var?"

"Olmaz olur mu! Bu söylediğim Geyleri kavramadan daha sonra söyleyeceklerimin bir anlamı olmaz. Önce zihnınızı hazırlamalıyım ki, sonradan söyleyeceklerimi kavrayasınız!"

Harun:

"Eyvallah yenge dinliyoruz!" dedi.

Bu arada Aysun kalkmıŒ mutfağa gitmiŒ, tabaklar dolusu patlamıŒ mısırla salona dönmüŒtü. Bilge:

"Allah razı olsun Aysun. Bu sohbet de ancak böyle çekilir." dedi.

Gönül:

"Ne yani, sizi sıkıyorsam bırakayım! Hem kendiniz istiyorsunuz anlatmamı, hem de baltalıyorsunuz."

Bilge:

"Aman sen de hemen bozulma! Aysun'a iltifat ettik ne var bunda?"

Gönül sanki bir tek Harun'a anlatıyormuŒ gibi yaptı ve sözünü sürdürdü:

"Œu anlattıklarımın neden önemli olduŒunu biraz daha açıklayayım. Örneğin Hz. Ğsa gelecek deniliyor. Bugüne kadar sayısız insan çıkıp 'Ben Ğsa'yım' demiŒ. Hangisinin doŒru Ğsa olduŒunu na-

sil bileceğiz? ikincisi eğer Hz. Ğsa, gerçekten anlatılan Ğekilde çıksa ve herkesi aciz bırakacak Ğekilde ortaya çıkıp varlığını zorunlu kabul ettirse, doğru olur mu?"

Aysun:

"Niye olmasın?"

Gönül:

"O zaman ona yetiğemeyip inançsız gidenlere haksızlık olmaz mı? Olur. öyleyse Hz. Ğsa da rivayetlerdeki gibi ortaya çıkamaz. Yani herkesin gözü önünde bir adam gökten inecek, her dokunduğuna iman nasip edecek, eğeğinin bir kulağında ateğ, bir kulağında cennet bulunacak! Aklınız alıyor mu böyle bir Ėeyi?" Harun:

"Öyle bir Ėey gerçekten olacak mı?"

"Olur mu öyle Ėey! Ama bütün bunlar rivayetlerde var. Öyleyse o eğeğin ne olduğu, onda görülen hallerden ne anlamamız gerektiğini ciddi ciddi düğünmemiz gerekiyor."

"Nasıl yani?" dedi Harun. Gönül:

"Belki bütün bunlar onun geleceği zamana ait gelişmeler ve teknik imkanlardır?"

"Ha bu olabilir! Ve güzel bir yorum olur. O zaman bir çok Ėey daha rahat izah edilir." dedi Harun.

"Evet öyle. Hz. Ğsa bile büyük olasılıkla ilk zamanlarında kendisinin Ğsa olduğunu bilemeyecek. Dolayısıyla insanlar da bilemeyecek. Ancak olaylar gelişip, biçimlendikçe iman edenler kendi ferasetleriyle onun Isa olduğunu bilebilecek veya tahmin edecekler. Yine de kesin bir bilgi olmayacak bu.

Deccal de öyle. Deccal, 'Ben Deccal'ini.'diye ortaya çıkmayacak. Tam tersine kendisini 'zamanın gerekleri' ile açığa vuracak. Bak insanlara, çağdağlaşma adı altında bir yığın sapıklık telkin e-diliyor ve bizler de 'Bu zamanda başka türlü olunmazmığ.' deyip o

sapıklıklara uyuyor veya göz yumuyoruz...

-----i 281 I-----

Sonra kıyametle veya gelecekteki olaylarla ilgili haberler daima açık ve anlaşılır da anlatılmamış. Teğbih ve temsillerle anlatılmış... Gösteyene istediği gibi yorumlama imkanı verilmiş...

Teğbih yani benzetmelerde kastedilenler ancak olay ortaya çıktıktan sonra anlaşılır...

Örneğin bir gün Peygamberimiz mescitte oturuyormuĞ. Bir gürültü duyulmuĞ.

Peygamberimiz, "YetmiĞ yıldır cehenneme doğru yuvarlanan taĞ dibe vurdu." demiĞ...

Orada bulunanların hiçbirisi bundan bir Ğey anlamamıĞ. Ama biraz sonra bir sahabe gelip

'Ya Resulallah yetmiĞ yaĞındaki filan Yahudi adı en hızlı Ğslam düĞmanları arasında yer

alıyordu âz önce öldü.' deyince, orada bulunanlar Hz. Peygamberin ne demek istediğini

anlamıĞlar.

ĞĞte gelecekle ilgili birçok olay böyle benzetmelerle anlatıldığı için, herkes onları

vaktinden önce tahmin edemez ve bilemez. Ancak ilimde kendilerine ruhsat verilenlerin

bazıları onu hissederler. Onlar da bu hislerini net bilgiler Ğeklinde değil, yorumlar

halinde aktarırlar. Kimisi inanır, kimisi inanmaz."

"O zaman Hz. Ğsa gelecek diye beklemenin bir anlamı yok." dedi Harun. "Daha da

önemlisi verilen haberleri, ancak iĞ olup bittikten sonra anlayacağız demektir."

Gönül:

"Biraz öyle. Tabi bu haberlerin anlaĞılmaz hale gelmesinde onları rivayet edenlerin de

kusuru var?"

"Nasıl?" diye sordu Harun?

"Benzetmeler, temsiller Ğeklinde aktarılan bazı olaylar, zamanla halk tarafından gerçek

zannedilmiĞtir... Örneğin geçmiĞ gök bilimciler ay veya güneĞ tutulmasını anlatmak

için, yılan diye bir tabir kullanmıĞlar. Yuvarlak olan dünyanın gölgesi, yine yuvarlak

olan ayın üzerine düĞmeye baĞladığı anda gölge dar bir elipsi andırır. Eski astronomlar

buna 'hayya' yani yılan demiĞler. Bu görüntü, tutulmanın baĞladığını gösterir. Oysa

zamanla, cehaletten dolayı, bu kelime gökte gerçekten bir yılan var da o yılan ayı

yutuyormuĞ gibi algılanmıĞ. Gökteki yılan ayı yutuyor, denilmiĞ. Oysa gökte yi-

lan olmadığı ortada. ğimdi bu söylemin iç yüzünü bilmeyen birisi bu yorumu saçma kabul eder...

Yine ArĖı taÇıyan iki meleğın adı, hadiste "Sevr" ve "Hut" olarak belirtilir. Bunların biri balık, diğeri öküz anlamına geldiğı i-çin zamanla dev bir balık ve öküz var kabul edilmiğ, dünyayı bu ikisinin tağıdığı sanılmığ...

ikincisi ise, o haberleri aktaran kimselerin, evrendeki sürekli değıkliği ve bu değıkliklerin getireceğı yeni Ėartları hesaba katmamalarından kaynaklanıyor." Bu nasıl oluyor?"

"Örneğın aktarılan hadisın metninde 'hilafet merkezi yakınlarında' ifadesi geçmesine rağmen, aktarıcılar, o dönemde ğam veya Medine Ėslam merkezi olduğı için ve hep öyle kalacağını sanarak, 'hilafet merkezi' yerine 'ğam veya Medine' demiğler."

"Hz. Ėsa, ğam'a incek denmesinin nedeni de bu mu?"

"Evet. Kıyametle ilgili olayların tamamı bu iki Ėehir etrafında tasvir edilmiğ. Bu merkezlerin zamanla değıceceğini, Mısır'ın veya Ėstanbul'un Ėslam merkezi olacağını düğünmemiğler... Hükümlerini de ona göre vermiğler."

"Ğlginç!" dedi Bilge. "Vallahi hanım muhteğemsin! Yahu sen bu kadar bilgiyi ne zaman edindin? Ėnan seni bilmesem ilham altında konuğuyorsun diyeceğim."

Gönül nerede ise "Evet ilham altındayım." diyecekti ki SinHa onu uyardı: "Devam et!"

Gönül, iğ i Ėakaya vurarak sözlerini sürdürdü: "E herhalde bir tek sen okumuyorsun! Buraya geldiğimden bu yana sürekli okuduğumu sen de görüyorsun." dedi.

Aysun atıldı:

"Vallahi ben de Ėahidim. Ne zaman ona habersiz gelsem onu hep okuyorken buluyorum.

Bu kadın bu çocuk ve bu kadar iğ arasında nasıl fırsat bulup da okuyor hayret

ediyorum!" dedi. Sonra da ekledi:

"Bilge gerçekten anslı bir insansın."

-----1 283 I-----

Bilge yerinden kalktı, karısının yanına gidip baını öptü ve omuzlarım tutup sarstı:

"Ben onunla her zaman övünüyorum, Aysun Hanım." Gönöl bu davranıştan etkilendi.

çinden SinHa'ya, "Teekkür ederim." dedi... Sonra "Bir dakika!" deyip mutfağı gitti, geldi ve tekrar yerine oturdu. Kısa bir sessizlikten sonra sözünü sürdürdü:

"Bir yanılgıya daha düĞmüĞler."

"Nasıl bir yanılgı?" diye sordu Harun. Bilge Ğimdi karısını daha bir dikkat ve hayranlıkla izliyordu. Onun kendi karısı olduğunu düĞündükçe "Ğnsan ne garip! En yakınmdaki cevheri bile fark edemiyor." dedi.

"Özel ve dar kapsamlı bazı rivayetler, genel ve herkesi kuĞatır bir gerçek sanılmıĞ."

"Ne gibi?"

"Örneğın rivayetlerde 'Bir zaman gelecek Allah diyen kalmayacak.' denmiĞ... Harun:

"Evet böyle bir rivayetin varlığını ben de duymuĞtum. Bu da kıyamete doğru hiç inanan kalmayacak diye anlatılırdı. Böyle anlamak yanlıĞ mı?"

"Doğru mu?"

"Tabi!" dedi Harun, "Müslümanlar azalıyor, inanmayanlar çoğalıyor."

"Doğru! Bize göre inanmayanlar çoğalıyor. Ama unuttuğumuz bir gerçek var. Örneğın Hıristiyanlar Allah demez mi, Yahudiler Allah demez mi, hatta diğeri dinlerin mensupları Allah'ı inkar mı ediyorlar? Onu anmıyorlar mı?"

"Anıyorlar."

"Öyleyse, böyle hiç kimsenin Allah demediğı bir durum nasıl gerçekteĞebilir?

Gayrımüslimler kafir değıl ki!.. Onlar Allah'ı inkar etmiyorlar, sadece sıfatlarında hata ediyorlar... 'Ğsa Tanrının oğludur.' diyerek hata ediyorlar. Allah'ın 'doğurmayan ve doğrulmayan

-----1 284 h-----

tek varlık olduğu' gerçeğini görmezlikten geliyorlar. Varlığını yok saymıyorlar."

"Peki o zaman bu rivayetten ne anlayacağız?"

"Bundan özel bir Geyi, hatta bu haberi veren peygamberin ta-kipçileriyle ilgili bir Geyi anlamamız gerekiyor. Bunu da hepınız biliyorsunuz."

"Nedir o?"

"ğudur, içinde Allah'ın bolca zikredildiğı tekke ve zaviyeler, medreseler doğal iğlevlerini kaybedip hurafelerin üretildiğı merkezler haline gelecek. Birileri de çıkıp onları kapatacak. Kapatılmadı mı?"

"Kapatıldı."

"Ezan gibi Ğslam'ın en temel çağrı sembolü değitirilmedi mi? ĞĞte peygamber bunu haber vermiğ olabilir. Biz ise bütün insanlık kesin inançsızlığa düğecek sanmığız... ĞĞte Hz. Peygamberden gelen haberlere böyle dikkatli bakmak gerekir." Bilge:

"Fesübhanallah! Yahu hatun, vallahi sana bu gece bir Geyler oldu! Yahu bütün bunları nereden çıkarıyorsun? Bunlar ne muazzam izahlar böyle! Tam doğru olmasalar bile insanı ikna ediyor." Harun:

"Helal sana yenge. Sabaha kadar seni dinleyebilirim." dedi. Gönül:

"Sağ ol Harun." dedi ve Aysun'a döndü:

"Aysun, çaya bakar mısın, demlemiğtim. Sana zahmet servis yaparsan sevinirim." dedi...

"Çay mı demledin? Ne zaman?"

"Az önce mutfığa gitmiğtim ya!"

Bilge iyice kuğkulanmaya bağlamığtı. Ğçinden "Bilge yandın oğlum! Bu kadın tekin değil! Hiç incitmeye gelmez. Onun gönlünü hoğ edemezsen belanı bulursun." dedi...

Tuhaf bir ekilde Sin-Ha aklına geldi. Acaba onunla bağlantısı mı var... "Ama olmaz, o burada olsaydı ben de hissederdim." deyip geçti...

-----1 285 I-----

-

Gönöl sözünü sürdürdü...

"ok daha önemli bir konu var ama onu ayrıntılı olarak anlatabileceğimi sanmıyorum.

Yine de dilimin döndüğünce anlatmaya alıayım. Ğnsanın eceli ve ölümü gibi,

Ğnsanlığın ve dünyanın eceli ve ölümü de bazı sırlar ve hikmetlerden dolayı saklı

tutulmuŒ. Bunları hiç kimse bilmez. Peygamberlerin bile bu konuda ipucu verme yetkileri yok... Sadece uzaktan uzaĒa, iĒaretler ve temsillerle o anın yaklaĒtığını hissettirirler." Aysun,

"KeĒke insan ne zaman öleceğini bilseydi! Bari tövbe ve istiĒfar ederdi... Öbür taraf için hazırlık yapardı"

"Öyle ama bunun diĒer tarafı da var."

"Hangi tarafı?" dedi Aysun. Harun atıldı:

"Yahu bırakın da anlatsın! Ēkide bir limon sıkmayın, Allah aĒkına!" diye parladı. Gönül:

"Zararı yok. Hatta iyi bile oluyor. Hiç sormazsanız bir yerden sonra ben de ne anlatacağımı unuturum."

"Tamam yenge, sen anlat..."

"Örneğin sen Harun, yirmi gün sonra öleceğini kesin olarak bilseydin, bu kadar rahat olabilir miydin? Bir Ēeyler yapmak için çabalamaz mıydın?"

"Hayır oturur, heyecan ve kederle o günü beklerdim"

"Yani ölüm sana gelmeden elli kere öldürdün korkundan veya üzüntünden..."

"DoĒru..."

"Peki daha bin yıl yaĒayacağını bilseydin, neler yapmazdın..."

"Ohoo sen de yenge! En azından dokuz yüz doksan dokuz sene gezer tozar, her tehlikeli oyunu dener, yaĒamanın tadını çıkarırdım."

"Yani gafletle geçirirdin."

"O anlamda söylemedim!"

"Ama yapacaklarının hiçbirinde yarın ölebilirim kaygısı olmazdı. Öyle değil mi?"

"Öyle."

"Eee bu da zaten gaflette olmanın ta kendisi! Oysa bu âlemin kendi kuralları var. Allah insanla ilgili bir Çeyi yaratmayı dilediğinde, önce o Çahısta o iÇ için yetenek bulunup bulunmadığına, sonra da gerçekten isteyip istemediğine bakar. Daha sonra da o insanın o Çeye kavuÇmak için yapması gereken eylemleri yapıp yapmadığına bakar... Bize nice iyilikler ve ikramlar takdir edilmiÇ ki biz onları tembelliğimizden dolayı kaybetmiÇiz, elde edememiÇiz." Bilge:

"Doğru. Bu âlemde her Çey bir sebebe bağlanmıÇtır. O sebebe baÇ vurulmadıkça onun arkasına bağlanmıÇ nimet de gelmez... Belalar da öyle."

"Doğru. Tıpkı bunun gibi eğer kıyametin zamanı belli olsaydı, geçmiÇ topluluklar, ahiret

korkusunun

insan

hayatında

ortaya

getirdiği

yapıcı

fonksiyonlardan

etkilenmeyecek, hayatlarını gaflet ve sefaletle geçireceklerdi. Son ümmetler ise feryat ve figanla ömürlerini geçireceklerdi. Bu zaten sınav sırrına da aykırı olurdu...

Ama kıyametin saati gizli kaldığı için, beÇ bin yıl önce de insanlar kıyameti bekleyerek, hayatlarına çeki düzen vermiÇler, bugün de..."

Mutfğa geçen Aysun ay tepsisi ile içeri girdi. Bilge karısına "Biraz ara ver de keyifle çaylarımızı içelim." dedi... Gönöl: "Aslında ben de yorulдум." Harun:

"Aman yenge sen onlara bakma! Fırsat bu fırsat! Anlat. Daha Deccal'e hiç gelmedin. Biraz da Deccal'den bahset de sonra konuyu kapatırız. Tabi bu arada bizim kağıt oyunumuz da iyice güme gitti!" dedi.

"Aslında..." dedi Bilge, "Kıyamet ve ölüm korkusunun insan hayatında ilginç işlevleri var. Ölümü hatırlayan insan bence hayatını daha verimli ve daha yararlı kullanır."

-----1 287 I-----

"Ama hep ölüm düünölerek de yaanmaz ki!" dedi Aysun... Gönöl:

"Doğru. Çünkü biz ölüm korkusunu yerli yerinde kullanamıyoruz. Ya ölümü unutup görevlerimizi arkamıza atıyoruz, ya da o-nu öne sürerek dünyadan elimizi eteğimizi çekiyoruz... Oysa hayatı sevmek gerek. Hayatı sevmeyen, hiç mutlu olmayan bir insanın inancı da Allah sevgisi de yetersizdir. Çünkü bu âlem de insanın gönlünü okayacak sayısız güzelliklerle donatılmıştır... Örneğın en çok yakındığımız gaflet haÜmiz, yani

Allah'ın her an bizi gördüğü düğüncesini unutmamız insanın görevlerini unutmasına neden olduğı gibi, insanın hayattan lezzet almasını da sağlar... Allah'ın insanı izlediğı, sürekli insanla beraber olduğı fikrini bir düğünün. İnsan nasıl yaşar, nasıl yer içer, nasıl seviğir, nasıl ihtiyaç giderir? Ama O, kendini ve rahmetini insandan gizledi ki insan, dünyanın da tadına varsın, sürekli izlendiğı fikrini unutup yağıantısından haz duysun..."

Bu arada çaylar içilmiğti. Aysun ikinci servisi yaptı...

"Hadi hanım biraz da Çu Deccal'den söz et!" dedi Bilge.

"Aslında önce, onun ne olduğunu iyi anlamak gerekir. Bu nasıl bir Çeydir ki Hz.

Muhammed, ümmetini, ondan Allah'a sığınmaları için uyarmığ. Deccal imana ne gibi bir zarar verecek ki bütün inananlar ona karğı uyarılmığ... Bunu iyi belirlemeliyiz. O bir insan mı, bir fikir mi, bir düğünce mi, bir yağıam tarzı mı, yeni bir anlayığ Çekli mi?..

Mahiyetini bilmek gerekir..."

"Sence nedir?" diye sordu Harun.

"Rivayetlerden, onun olağüstü sıfatlarla donatılmığ bir insan olduğı anlağıılıyor. Ve onun ancak Hz. İsa tarafından öldürüle-bileceğı söyleniyor. Ama ben onun bir insan olduğına inanamıyorum. Çünkü o bir insan olsa, ne kadar güçlü de olsa birileri tarafından öldürülebilir. Bu nasıl bir varlık ki ancak Hz. İsa tarafından öl-dürülebilecek! Dolayısıyla onun bir insan olması akla ağır geliyor..."

Bu olsa olsa, tanrıtanımaz bir düğünce sistemidir. Çünkü insanlar, bu düğüncelerden etkilenerek, kendi arzularıyla dinlerin-

-----! 288 I-----

den ve inançlarından vazgeçiyorlar... GĞte Deccal'in tehlikesi de burada ortaya çıkıyor.

Çünkü o, inanan insanları, kendi istekleriyle inançlarından vazgeçmeye ikna ediyor.

Deccal ile ilgili iğaretler ve özellikler iyi anlağıldığı zaman, o-nun bir Ėahıstan çok, bir

fikir hareketi, toplumsal bir eğilim olduğu anlağılıyor. Onun Ėahsına ait gibi gösterilen

Ėeyler ise bu eğilimin toplumlara egemen olduğu döneme ait teknik imkanlar gibi

görünüyor... Bunu iyi anlamak için size bir örnek vereyim. Örneğin deniliyor ki, Deccal

öldüğü vakit, ona hizmet eden Ėeytanlar, dikili tağtan bağırlılar ve herkes o sesi duyar...

Ėimdi bu rivayette geçen dikili taÇı televizyon veya radyo vericisi olarak

düğündüğünüzde kendiliğinden iğ anlağılır. Demek ki onun zamanında iletiğim çok

geliğmiğ olacak, bir olay ortaya çıkmasından kısa bir süre sonra bütün dünya tarafından

iğitilecek...

Sonra deniliyor ki, 'Onun eğeği kırk günde dünyayı dolağır.' Bugünkü ulağım araçlarını

düğündüğünüz zaman, değil kırk günde, dört beğ günde dünyayı dolağmak mümkün.

Hatta bugün yirmi dört saatte dünyanın etrafını turlayabilecek araçlara sahibiz... Demek

ki, Deccaliyet dediğimiz düğünce Ėeklinin, yani inançsızlık hareketinin hakim olacağı

dönemlerde iletiğim araçları ve ulağım araçları çok geliğmiğ olacak."

Gönül biraz nefes aldı. Beklemekten dolayı soğumuğ olan çayını bir yudumda içti sonra

da:

"Ėimdi size bir soru: Deccal'den niçin bu kadar korkulmuğ ve ümmet ona karĖı

uyarılmığ?"

"Neden?" dedi Harun.

"Bence, Deccallik veya Deccal diye isimlendirdiğimiz Ėey, insanları kendi arzularıyla

inançsızlığı benimsemelerine zemin hazırladığı için tehlikeli. Onun tarzı doğrudan

insanları inançsızlığa çağırmak değil. Belki insanların zayıf damarlarını kullanarak onları kendine çeker ve sersemleştirir. Böylece onları inançlarından mahrum eder...

-----1 289 I-----

Örneğın, komünizmi seçen insanlar, dini reddetmek veya inançsızlığa erişmek için değil birtakım haksızlıklara ve adaletsizliklere dur demek için o yöne yönelirler. Onlara, bu adaletsizliklere dinin neden olduğu telkin edilir, inançların insan uydurması olduğu, toplumların din aracılığıyla sömürüldüğü söylenir. Onlar da çaresiz dinden ve inançtan

soyunurlar.

Hepimiz bu tür olayları çevremizde yaşıdık, gördük ve görüyoruz... Örneğin ben bir zamanlar genel geçer yaklaşımla solcuydum. Bunun iki nedeni vardı. Solculuk ilericiilik ve çağdaşlık diye telkin ediliyordu. İkincisi de, var olan adaletsizliklerin dinci kesimin iktidarlarla işbirliği yapmasından kaynaklandığına inanmamdı.

Ben de çağdaştım ve dine karşı olmalıydım. İnsanlar inandıkları gibi yaşamadıkları takdirde zamanla yaşadıkları gibi inanmaya başlarlar... Ben Bilge'yi sevmeseydim, belki hâlâ o düğünce de olacaktım. Belki daha da pekiştirecektim inançsızlığımı. Hatta, onunla evlenerek onu da kendi safıma çekebileceğime inanıyordum. O iyi bir insandı, benim gibi çağdaş olmaya layıktı...

Meğer kader bize başka ağlar örmüş. Ben onu çağdaşlaştırayım derken, Allah benim kalbimin kapılarını açtı da beni yapay ve zorlama bir inançsızlığın karanlığından çıkarıp inancın aydınlığına kavuşturdu... O kavramların da ne kadar anlamsız olduğunu öğrendim... Size özet olarak Şunu söyleyebilirim; Deccal inançların dışlandığı bir yaşam şekli önerecek ve bunu 'gerçek hayat' diye yaygınlaştıracak. Bundan da sadece Müslümanlar değil, inançlarını doğru kabul edelim etmeyelim, bütün inananlar etkilenecek...

Bilimin tanrısızlaştırıldığı, ölüm sonrası yaşamın reddedildiği, dünyevi hayatın tek ve temel yaşamı olduğunun benimsendiği, inançların yaşamı yönlendirme özelliğini kaybettiği bir anlayış..."

Bilge söze karıştı:

"O zaman Deccal'i beklemenin bir anlamı yok. Çünkü söylediklerinin tamamı bugün var."

"Elbette" dedi Gönül, sözünü sürdürecekti ki Aysun söz aldı ve "Ben anneannemden iğitmiğtim. 'Deccal'in eli delik olacak.' diyordu. Gerçekten böyle eli delik biri olmayacak mı?"

"Tabi ki olacak. Şu anda hepimizin eli bir parça delik. O yüzden de hiç inançlanrııza uygun olmayan bir yaşam biçimi sürdürüyoruz."

"Nasıl yani?" diye sordu Harun.

"Filanca adamın eli delik, dendiğinde ne anlarsınız?"

"Elinde para tutamadığım anlarız."

"Yani israfçı olduğunu..."

"Evet!"

"Demek ki israf eden insanların, Deccaliyet diye tanımlanan yaşam biçimini benimsemeleri olasılığı daha çok. Onun tuzağına düşme ihtimalleri daha yüksek.

Gelirleri, meşru, olmayan giderlerine yetmediği için tuzağa düşerler. Haram, helal aramazlar." Harun bundan kendine bir pay çıkardı ve:

"Gördün mü hanım, 'Bunu da al, bunu da yap!' diyorsun hep. Demek ki israf etmemek gerekiyor..." Gönül:

"Bakıyorum bu iğ hoşuna gitti Harun! Ama anlatılmak istenen tam da bu değil."

"Ya nedir?"

"Kanaatsizlik ve aç gözlülük yüzünden insanların gelirleri, giderlerine yetmeyecek. O zaman da insanlar gelirlerini yükseltmek için meşru, gayrı meşru bütün kaynakları kullanarak, gelir elde etmeye çalışacaklar..."

Yani kimse haram helal aramayacak. Para gelsin de, nereden gelirse gelsin, derdine düşecek. Bu da insanların, hayatı ve yaşamayı temel amaç haline getirmelerine sebep

olacak. Zaten hayat temel amaç haline geldikten sonra insanın daha rahat yaşamak için yapmayacağı kalmaz. Ne ahlak kalır, ne erdem kalır, ne Allah korkusu."

-----1 291 I-----

"Ben bir hadis hatırladım." dedi Bilge. "Hz. Peygamber Cebrail'e, kendisinden sonra dünyaya gelip gelmeyeceğini sorar. Cebrail, 'üç veya dört kere daha geleceğini' söyler. Peygamber, gelişinin amacını sorar o da yanıt verir: 'Birincisinde kanaati alacağım, aç

gözlülüğü bırakacağım. Böylece insanlar servete doymayacak hale gelecekler.

'İkincisinde iffeti alacağım, insanlarda utanma ve haya duygusu kalmayacak. Üçüncü gelişimde güveni alacağım. Yeryüzünde huzur, asayiş ve itimat kalmayacak.' Belki kelimeler itibariyle tam olarak böyle değil ama aklımda bu şekilde kalmış..." Harun:

"Vay anasını be! Ne zamana kalmışız. Yahu bütün bunlar var, yaşıyoruz!" diye hayretini dışına vururken, Gönül:

"İtimat ve güven az da olsa var olduğuna göre, hâlâ ümit var olabiliriz." dedi.

Bu sırada uyanan Betül, salona gelmiş uykulu gözlerle annesine sarılmıştı. Gönül sözü kesti ve onu doyurmak için mutfığa geçti... Yerinden kalkmadan önce birileriyle selamlaşır gibi davrandığını bir tek Bilge fark etti. O zaman SinHa'nın orada olduğuna kesin kanaat getirdi. Bu, onu derinden yaraladı. "Neden SinHa ona değil de Gönül'e görünmüştü? Bir hata mı yapmıştı da SinHa kendisini ondan gizlemişti?" Yüzünde derin bir endişe bulutu dalgalandı... Harun Bilge'deki bu değişikliği fark etti ama anlam veremedi...

"Ne oldu Bilge? Birdenbire sapsarı kesildin?" Bilge: "Konuşulanlardan etkilendim.

Halimiz pek iyi görünmüyor. Doğrusunu istersen derin kaygılara düştüm. Çünkü söylenen her şey her birimizde var." dedi... Harun:

"Allah büyüktür!" demekle yetindi...

Saat bir hayli geç olmuştu. Ancak konuşulan konunun çekiciliği ve dinleyenlerin merakı yüzünden kimse sohbetin kesilmesini istemiyordu. Mutfaktaki işini bitirip yeniden salona dönen Gönül'e, Bilge bir soru daha sordu:

"Peki bu Deccal denilen Çeyi hangi eylemleriyle anlayacağız? Nereden bileceğiz ki o Deccal'dir?" Gönül duraksamadan yanıt verdi:

"Çki Deccal vardır. Biri Dünya genelinde dinin yaÇam üzerindeki etkisinin zayıflamasına zemin hazırlayacak, diğeri de Müslümanlar arasından çıkacak. Ona eski bilginler Süfyan demiÇlerdir. Süfyan, Çslamiyet'in bazı kutsal değerlerini ve toplum hayatını düzenleyen hükümlerini kaldıracak veya zedeleyecek, toplumu bir bütün haline getiren bağlan koparacak...

Her ikisinin sonucu da toplumsal tahribata, bireysel ve toplu terörün artmasına yol açacak... Ama ne yazık ki her iki hareket de çağdaÇlaÇma adıyla ortaya çıkacak."

Bilge bu yanıt karÇısında Çaçırdı. "Demek ki. Gönül kendi bilgisiyle konuÇmuÇ yanılmıÇım." dedi ve bir kere daha karısının bu engin bilgisinden etkilendi.

DOĞU BATI

KıÇ ayları da yaz aylan gibi çarçabuk gelip geçmiÇti. Gönül hiç sıkılmamıÇtı. Zaman zaman Bilge'nin daralmaları olmuÇtu ama e-dindikleri yeni dostlarla hoÇ günler geçiriyorlardı...

"Farkında mısın?" dedi Gönül, "Küçük kasabalarda dostluklar ne de çabuk geliÇiyor?"

Bilge, elindeki dergiden gözlerini ayırmadan onu doğrular Çekilde baÇını salladı...

Gönül onun kafasını salladığını göremedi...

"Tabi sen buraları sevmiyorsun!"

"Aman sen de abartma! Niye sevmeyeyim?! Buralar doğup büyüdüğüm yerler. Elbette zaman zaman Çstanbul'un kirli havasını, eski dostları özlüyorum."

"Ben pek özlemiyorum." dedi Gönül. Bilge:

"Burada herkes bizden bir Çey bekliyor. Oysa Çstanbul'da her an birileri sana katkıda

bulunuyor. Kendini geliştiriyorsun, yeni eyler öğreniyorsun. Bilmiyorum. Burada mutluyuz ama sanki yağıantımız boğı geçiyor."

"Hem..." dedi Bilge, elindeki dergiyi koltuğı bırakarak, "Uzun zamandır, SinHa da ziyaretimize gelmedi. Gönöl de birdenbire çok eski bir dostu hatırlamığı gibi:

"Doğıru." dedi, "Üç aydır hiç gelmedi... Acaba ters bir eyler mi yaptık?"

"Sanmıyorum. Burada ne terslik yapılacak ki... Doğıru dürüst günah iğıleme olanağıımız bile yok."

"Sen öyle san! Buraların günahları daha fena. Küçük ve sakın gibi görülen yerlerde Geytan daha derin hatalar yaptırıyor insanlara... En azından o kadar yoğun dedikodu var ki..."

"Dedikodu küçük yerlerin eğlencesidir Zararsız dedikodulardır." "Dedikodunun zararsız olmaz bence... İnsanlar birbirlerinin arkalarından neler söylüyorlar Bir araya gelince de hiçbir Gey yokmuG gibi davranıyorlar Beni burada rahatsız eden tek Gey bu... Biraz da tembellik var Hem fakirler, hem de kendilerini rahatlatacak fazla bir giriGimde bulunmuyorlar."

"ÇalıGkanlık bir kültür ve medeniyet olayıdır Bizim medeniyetimiz yoruldu ve geriye düGtü, Gimdi yeni bir devinim içinde... Ya çürüyüp yok olacak bu toplum, ya da yeni bir yaGam biçimiyle kendisini diriltecek."

"Ahlaksızlık gün geçtikçe yayılıyor Daha iyi günlere gittiğimizi sanmıyorum."

"O kadar da ümitsiz olmamak gerekir Ümitsizlik her türlü geliGmenin en büyük düGmanıdır. En dindar insana bakıyorum, o da umutsuz. DüGünce ve eylem olarak kendini koyuvermiG. Oysa Peygamberimiz 'Kıyamet koparken bile elindeki ağacı dik.' diyor Yani 'Hayattan umudunu kesme!' çağrısında bulunuyor ama biz bunu anlamıyoruz."

"Biz Doğulu bir toplumuz. Rahatı severiz. Hatırlarsın Urfa'ya arkadaşına gitmiGtik.

Karısı bana yörede giyilen bir Gılvar vermiGti giymem için. Rahat edersin demiGti... Ben o Gılvarı giyince neden gark'ta rehabetin hakim olduğunu anlamıGtım."

"Neden?"

"O Gılvarı giyince, ne oturup kalkmama dikkat etme gereği duydum, ne de kalkıp iG yapma isteği. İnsan o Gılvarı giyince yan gelip yatmak istiyor"

"Bence sorun o değil."

"Ya ne?"

"Kolaycılık! Kolaycılığa kaçmak, sıcak bölge insanların genel karakteridir"

-----1 295 I-----

"Doğru, ama bu kolaycılıkta, bütün peygamberlerin Doğu Akdeniz bölgesinde, daha doğrusu Doğu'da gelmesinin de payı var Eski Yunanlılar gerçeğe, daha doğru deyimle hakikate ulağmak için ne kadar kafa patlatmığlar..

Oysa Hintliler, iranlılar, Araplar, Çinliler ve tabi ki bizler, hikmeti ve hakikati hep

peygamberlerin dilinden hazır lokmalar olarak almıŒız. Üstüne bir taŒ koymamıŒız...

Geldikleri gibi dogma kaldılar"

"Bu kadar da haksızlık etme... Koca bir Ėslam medeniyeti gelip gećmić. Bundan 56 asır öncesine kadar medeniyet de, teknik de, refah da bizde idi... Bugün iyi bir eğitim için nasıl Avrupa'ya, Amerika'ya gitmek gerekiyorsa, gećmićte de Bağdat'a, Basra'ya, Herat'a Semerkant'a, ġam'a, Kahire'ye, Gırnata'ya ve Ėstanbul'a gelinirdi. Hatırlasana bundan bir iki sene önce okuduġun Anadolu Günlüğü'nü... O Alman gezginin 15461560 yılları için söylediklerini hatırlamıyor musun? O gün anlattığı toplumumuz nerede, bugünün insanları nerede? Zaman zaman ya bu tarih yalan, ya bugünkü insanlar dünkü insanların soyundan deġil demekten kendimi alamıyorum."

"Peki niye bu duruma düğtük?"

"DoĖrusunu istersen bilemiyorum. Daima dürüstlüğü, doĖruluġu, iyiliġi, ćalıĖmayı, geliĖmeyi, güçlenmeyi, üretmeyi emreden bir dinin üyelerinin bu hale gelmesini net olarak açıklayabilecek birine de rastlamadım." Bilge sonra ani bir kararla yerinden kalktı... Gidip ćantasını aldı ve içinden artık iyice buruĖmuĖ bir yazı ćıkardı...

"Bu yazıyı epey bir zaman önce bir gazeteden kesmiğtim. Bu konuyla doğrudan ilgili.

Dur sana da okuyayım:

'Takdir mi önce gelir, liyakat mi, bilemiyorum Yani insan bir Ėeyi lütuf veya kahır hak eder de sonra o verilir mi, yoksa ilahî bir tecelli gereġi, mevsimlerin deġiĖmesi gibi insanların da iyi ve kötü günleri var da insanlar ćaresiz ona tabi mi oluyorlar?

Birincisine kayıtsız şartsız 'evet' demek Mutezile tarzı düĞünceyi kabul anlamına gelir, ikincisi ise bir derece Cebriye'yi çağrıĞtırıyor. Ėkisi arasında bir tercih yapmak da zor. Çünkü öyle olaylar var ki insan, onun kendi gücünü aĞtığını görür ve hisseder. Ve yine öyle olaylar da var ki insan, vicdanen 'Bu iĞte benim de u kusurum oldu...' der.

Türk tarihinin son 200 yıllık macerasını düĞündüğüm zaman, bu ikileme düĞmekten kendimi alamıyorum. Çünkü öyle olaylar var ki, bunlar hiç de bizim inisiyatifimizde değil. Bizim dıĞımızda, müdahale alanımızdan çok uzakta cereyan etmiĞtir ama bizi çok yakından ilgilendirmiĞtir. KeĞifler ve Batı'da geliĞen fikrî ve sınaî geliĞmeler gibi. BaĞlangıçta bu geliĞmelere bigane kalmamız, bizim kusurumuz sayılabilir. Ancak bu geliĞmelerin bizim sahamızın dıĞında cereyan edip ortaya çıkması biraz da ilahî tecellidir. Bizim onlari kontrol etmemiz, karĞı durmamız zaten mümkün değildi. Tıpkı gelmekte o-lan bahar mevsimini engelleyemediğimiz gibi...

BeĞeriyet macerasında bazen öyle geliĞmeler olmuĞ ki, bunlar adeta insana rağmendir. Çünkü biz inanıyoruz ki hayatın da, evrenin de gerçek sahibi Allah'tır.

Elbette ki Allah, koyduğu kurallara (Sünnetullah) uymayı kendine vacip kılmıĞtır. Ama 'Eyyamullah' dediğı zamanlar var ki, bizatihi beĞerin hayatına müdahale ederek onu bir yöne sevk etmiĞtir.

Daha önce yazdığım bir yazıda buna "üçüncü faktör" demiĞtim ki, bu üçüncü faktör, nihai belirleyicidir. Tıpkı, Musa'nın Firavun'un himayesinde büyütölmesi ve onun ordularından kurtulması gibi.

Tıpkı, bütün dünyanın aleyhimize ittifak etmesine rağmen Anadolu'daki varlığımızı sürdürmemiz gibi.

Elbette ki, toplumların huzuru ve devamı için onların da üzerlerine düĞen beĞerî

tedbirleri almaları gerekir. Ama mevsimi gelip

de ağaçların bedenine su yürüdü mü, yeĞillenip meyveye durmaması mümkün değildir.

Ve keza hazan mevsimi geldiğinde, yaprak döken hiç bir ağaç, 'Hayır ben yaprak dökmeyeceğim.' diye ona karĞı koyamaz.

Her iki mevsimde de beĞere düĞen vazifeler vardır ama, bu nihai neticeyi pek etkilemez.

Milletlerin hayatında da iĞte böyle mevsimler vardır. Cenab-ı Hak, her kavme, her ırka, her millete kendi tabiatındaki yetenekleri, özleri, kabiliyetleri açığa çıkarma imkanı verir. BeĞerin ortak mirası olan medeniyete katkıda bulunmaları için ona fırsat tanır.

Nitekim, bilim ve medeniyet tarihçileri, bu ilahî nimetin, tarih boyunca mevsimler gibi,

küremizin her bir yanını dolağıtığı ve her kavme kendi özüindeki meyveleri açığıa çıkarması fırsatının verildiğı üzerinde hemfikirdirler.

ĞĞte Asya! Her bir köĞesinden bir baĞka medeniyet fıĞkırmıĞ ve her birinin meyveleri günümüze kadar ulaĞmıĞtır. Çin, Hint, Uzakdoğı, Ortaasya, Ğran, Mezopotamya, Ğslam ve Ğslam içinde her milletin kendi özgünlüğünü ortaya koyması gibi...

ĞĞte Avrupa! Birbirini takip eden sayısız, medeniyetler ve kavimler. Bugün insanlığın ortak medeniyeti haline gelmiĞ gibi görünen çağdaĞ Batı medeniyeti. Batılıların, geçmiĞ bütün medeniyetlerden yararlanarak ve buna biraz inkar ve çılgınlık katarak ortaya koydukları bir medeniyet...

Birçok meyvesi kekre, zehirli ve insanlığın tükeniĞini hazırlayan tuzaklar içeriorsa da büyük bir bilgi birikimi üzerine oturmuĞ bulunuyor.

Biz onu kabul veya reddedelim, neticede o da Avrupa toprağının bir meyvesidir.

Zahiren hoĞ ve Ğirindir.

Ama insanlığa mide bulantısı, baĞ ağrısı, hazımsızlık, haksızlık, kayırmacılık, kin, nefret, kan ve göz yaĞından baĞka tat vermemiĞtir. Çünkü ağacı, zulüm ve sömürü toprağında, kan ve göz yaĞıyla beslenmiĞtir.

Hem de tarihi boyunca akıtılmıŒ bütün kanlardan daha çok bir kanla...

ĞĞte bu ağacın meyvesi; muhteĞem maddî görüntüler içinde mutsuz ve yalnız bir beĞer!.

Bu toprağın meyvesi bu.

Bizim ağacımızın meyvesi farklıydı. Tadı hâlâ damaklarda. Hatıraları hâlâ dillerde.

Bizim toprağımızın son ağacı Osmanlı, bütün dünya tarihinde ancak bir kere görölmüŒ bir ortaklığın, hoşgörünün, birlikte ve insanca yaĞanırlığın meyvelerini sunmuŒtur.

Ne yazık ki biz kıŒtayız onlar yazda. Ama görölüyor ki, bizim kıŒımız bahara, onların yazı güze yönelmiŒ. Batıda hazan mevsimi baŒlıyor. Bizde ise, ağaçların bedenine su yürümeye baŒladı. Bunu hissetmemek mümkün değıl. Fakat bilemiyorum, bu mevsim, yeni bir medeniyet inŒa etmeye yetecek mi yetmeyecek mi!

Ğnsanlık yalnız ve yakıcı bir hasret içinde, insanlık garip ve mustarip, insanlık muhtaç ve aç, insanlık üĞüyor.

Onu yalnızlığından kurtaracak, hasretini giderecek, ıstırabını dindirip göz yaŒlarını silecek, onu beden ve ruhen doyurup tatmin edecek, onu sevgi ve Œefkatle bağına basıp koynunda ısıtacak biri var mı?

Müslümanlar buna talip mi?

Eğer yanıt 'evet' değılse, biz yeryüzündekiler birbirimize merhameti unutmuŒuz demektir. Cenab-ı Hak, müminleri Allah'a kavuŒmayı ummayanlara' karŒı bile merhamete çağırırken, (Casiye Sûresi, 14) biz bizden biraz farkh düĞünen Müslümana dahi tahammül gösteremezsek, bizim ağacımızın meyvesi de kekre olur, yavan olur.

Fakat hepsinden daha önemlisi, biz bu büyük sorumluluk gerektiren yükün altına girmeye hazır mıyız? Bu güç ve donanım bizde var mı?

Ğnanın pek emin değılim.. Çünkü geçen süre içinde hayat suyu taŒıdığımız

mataralarımıza, arap doldurdular... Ayılmak için mataralarımıza sarıldıka daha bir sarho oluyor, kendimizden ve

-----i 299 I-----

benliğimizden uzaklaıyoruz. Medeniyeti temsil etme sırası bize. geldiğinde, gafil yakalanacağız diye korkuyorum... Zira toplum olarak, medeniyet mimarlığı yapacak milletlerde kaçınılmaz olarak bulunması gereken, doğruluk, insana saygı, geni ufukluluk, hoşgörü, gayret, bilgi ve birliktelik gibi hasletler, bizim diyarları terk e-deli

hayli zaman oldu...

Önce fert fert toplumu diriltmeliyiz. Her Geyden önce de 'Evrenin Kitabı'nı okumayı, daha doğrusu ona doğru bakmayı öğrenmeliyiz... Tabi elimizdeki "ilahî metinleri" de yeni bir gözle okumalıyız...

BaĞka çaremiz yok..."

Bilge okumayı bitirdikten sonra bir süre, deĞiĞik paragraflara bakıp tekrar tekrar okumaktan kendini alamadı...

"Bu biraz kaderci bir yaklaĞım." dedi Gönül...

"Hayır" dedi Bilge. "Kaderci deĞil, 'hikmetçi' desen daha doğru olur... Bence adam, iĞin sırrını kavramıĞ ama düĞündüğünü iyi aktaramamıĞ."

"Her ne ise, insana çalıĞma hırsı vermiyor... Bence en önemli tespiti 'Evrenin Kitabı'na doğru bakmayı öğrenmeliyiz.' cümlesidir... Sonra ilahî metinleri doğru okuyamadığımız görüĞüne de katılabilirim...

Herkes Kuran'ı okuyor, ama baĞka Geyler anlıyor... Birilerinin çıkıp herkes adına ve herkesin rahat katılabileceĞi bir Geyler söylemesi gerek... Tamam Kuran'ın tek bir anlamı yok. Evet, herkes kendi yeteneklerine göre bir Geyler anlayabilir ama ondan çıkarılacak ortak doğruların da olması gerek."

"Sen bir müctehit arıyorsun."

"Müçtehit veya neyse o. Birileri çıkıp, 'Siz bunu böyle anlıyorsunuz ama doğrusunun böyle olması lazım.' demeli ve beni ikna etmeli..."

"Asırların kemikleĞtirdiĞi 'yanlıĞ doğruları' kim hemen düzeltebilir ki? Çoğumuzun dini bilgisi kulaktan aktarma... Sonra din ta temellerinden darbe yedi... Dinin doğru anlaşılmasını n zemini kal-

-----1 300 I-----

medi. Daha doğrusu dinin telkin ettiği amaçlarla bugünkü medeniyetin yüzyıllardır telkin ettiği amaçlar taban tabana zıt!"

"Yine rağbetler değiğti diyeceksin, değil mi?" dedi Gnl.

"Ama yle değil mi? Bugünkü insanın temel amacı ne? Para, para, para. Dindarı da, dinsizi de 'para' diyor. Eskiden şehirlerin kalbi mabetlerdi. ğimdi ise bankalar. Erdemli insan mı yeğdir, paralı insan mı?"

"Elbette erdemli insanlar."

"yle diyorsun ama sen bile nispeten varlıklı dostlarımızı daha çok seviyorsun."

"Olur mu canım öyle ey! Ne kadar ktsn! Ben ne zaman ayırım yaptım? Biliyorsun Nagehan çok paralı ama hiç sevmedim."

"Olayı kiğiselleğtirme. Sen onun kaprislerini sevmiyorsun. O-roya gittiğin zaman rahat ettiğini hep ylerdin."

"Ne yani rahat yağamak inananların da hakkı değil mi? Günah mı yani?"

"Ne ilgisi var? Söylediğim o değil ki. Ben insanların tanrılarını değiğtirdiklerinden söz ediyorum, insanlar, küçük bir dünyasal kazanç için, büyük bir erdemden, uhrevi kazançtan hemen vazgeebiliyorlar. Yanlığ olan bu."

Bu arada Gnl kahvaltı sofrasını hazırlamığtı:

"Hadi Bilge! Betl uyanmadan kahvaltı yapalım. Bana doğru dürüst yemek yedirmiyor."

Fakat Gnl'n umudu kursağında kaldı. Çünkü Betl gözlerini ovuğtura ovuğtura salona giriyordu. Bilge onun uyanmasına sevindi... Onun sofrada bir eyleri dağıta dağıta yemek yemesinden büyük lezzet alıyordu... Kızını kucağına aldı ve doyasıya sevdi. Birlikte lavaboya geçtiler. Betl'n yüzünü yıkadı...

Tam mutfağa geçiyorlardı ki, kapı çaldı. Gelenler Harun ile Aysun'du... Aysun rahat bir eda ile içeriye girdi ve:

"Ohhh! maÇallah bu saate kadar uyudunuz da Çimdi mi kahvaltı yapıyorsunuz?" dedi.

Gönül gülerek:

-----1 301 1-----

-

"Yok canım, Çöyle böyle bir saattir Bilge, Doğu toplumlarını nasıl kurtarabileceğimiz konusunda nutuk çekiyordu, ben de onu dinledim." dedi. Sırtındaki ceketini çıkarmaya

çalıĞan Harun, bu son cümleyi duyunca kulak kabarttı:

"Ya sahi Bilge, sık sık kendime sorduğum ve baĞkalarından da duyduğum bir soru var!"

"Nedir o?"

Madem Ğslam bilime, çalıĞmaya, geliĞmeye bu kadar önem veriyor, neden Ğslam ülkeleri böyle periĞan? 'Hak üstündür mağlup olunmaz.' deniliyor ama Hak olan Ğslam mağlup durumda..."

"Aslında bunun cevabını bilmiyorum desem yalan olmaz. A-ma bana göre mağlup olan Ğslam değil, Müslümanlar... Bugün a-raĞtınp Ğslam'ı seçenler çok, ama araĞtırıp kıyaslayarak Ğslam'dan çıkanlar yok gibidir. Dinini bilmeyip sırf bir hayat özentisiyle Hıris-tiyanlaĞan insanlar, konumuzun dıĞındadır. Çünkü onlar kendi dinlerini öğrenmeden, araĞtırmadan, salt bir özentile Hıristiyan veya Budist oluyorlar... Hiç kimse Ğslam'la kıyaslayıp baĞka bir dini kabul etmiyor. Tabi dinden çıkmak, dinsizleĞmek baĞka."

Bu arada Gönül masaya iki tabak daha getirdi. Aysun pek yanaĞmadı ama Harun masanın baĞında yerini almıĞtı bile...

Kahvaltı masası zengindi... Harun ilk lokmayı yuttuktan sonra:

"Ama geri kalmıĞ bulunan toplumlar hep Müslüman. Demek ki islam geliĞmeye engel.

En azından bunu söyleyenlerin elinde kanıtları var."

"Nedir kanıtları?"

"Bak Hıristiyanlar dinlerinde reform yaptılar ve sonra ileri gittiler. Bizim de ileri gitmemiz için dinde reform yapmamız gerekiyor, öyle değil mi?"

"Tam da öyle değil. GeliĞmeye mani olan Ğslam değil ki. Müslümanların tembelliğidir, onları mağlup hale getiren. Yani Ğslam'ın mağlup olduğı yok. Mağlup olan Hakk'a, burada Haktan kastım

din değil, evrendeki kurallara ve eğyanın hakikatine uyumluluktur uymayan Müslümanlardır."

"Tamam da sonuçta Ėslam, Müslümanların sergiledikleri hal ve hareketle bilinebiliyor. Görünen de Ėu; Müslüman olmayanlar Müslümanlardan daha üstün, kuvvet de 'Hak'tan üstün durumda... Yani hem Müslümanlar hem de Hak mağlup görünüyor."

Bilge iyice sıkığtığını hissetti. Aslında zaman zaman bu iğin tersini savunuyor olsa bile kendisi de aynı durumdan Ėıkayetçiydi... O da bu kadar geliğmiğlikten sonra Ėslam dünyasının bu fakirliğe ve geri kalmığlığa mahkum olmasına anlam veremiyordu...

Gerçi, Batı'nın sömürgeci emperyalizminin bu durumda büyük payı vardı ama, Müslümanların niÇin sömürülecek kadar zayıf ve fakir düğtüklerini izah edemiyordu.

"Dört noktaya dikkat et." dedi bir ses... Bilge sesi tanıdı ve etrafına bakındı.

Kendisinden bağkasının sesi duymadığına emin olunca ne yapacağını ĖaĖırdı. Etrafına bakındı. Hiç kimsede olağan dıÇı bir hal yoktu. Demek sesi yalnız kendisi duymuğtu... Gönül'e biraz daha dikkat kesilerek baktı. A-caba o da duymuğ muydu? Fakat Gönül'de hiçbir tepki yoktu.

"Meraklanma senden bağkası beni duymadı." dedi ses.

Bilge içinden "Hocam hoğ geldiniz. Uzun zamandır bizi ziyaret etmediniz. Ben artık iyice telağlanmaya bağlamığtım. Hocam bizi terk etti diye üzüliyordum." dedi. SinHa:

"Henüz değil. Ama geliğiminizi tamamladığınız zaman zaten bize ihtiyacınız kalmaz."

"Hocam yani sonunda bizi terk mi edeceksınız?"

"Evet ama henüz değil. Her Ėeyin bir zamanı ve süresi var."

Bilge'nin sessizliği herkesin dikkatini çekti. Bakığları boğluğun derinliklerine kilitlenmiğ gibi görünüyordu. Gönül:

"Ne oldu canım?" diye telaşla sordu. Çünkü Bilge'nin son zamanlarda sık sık kendinden geçtiğini ve uzun süre dış dünya ile ilişkisinin kesildiğini biliyordu. Yine öyle olduğunu sandı ve korkuya kapıldı... Bilge:

-----1 303 I-----

"Bir Gey yok iyiyim, korkma." dedi. Sonra yine içinden Sin-Ha'ya "Dört noktaya dikkat et, dediniz. Nedir bu noktalar?" diye sordu. "Ben sana söyleyeceğim sen aktaracaksın." dedi SinHa ve devam etti: "Ona varmadan önce Hakk'ın ne olduğunu ve Hak'tan neyi

anlamak gerektiğini bilmek gerekir." dedi...

Bilge kendisine fısıldanan sözleri olduğu gibi aktardı:

"Bence mağlup olan Müslüman halklardır, İslamiyet değil ve yine yenilgiye uğrayan eĞyanın gerçeğine uygun düĞmeyen eylem-lerimizdir, Hakk'm kendisi değil." Harun:

"Yani İslamiyet Hak değil mi?"

"İslamiyet Hak'tır, ama kendilerinin Müslüman olduklarını söyleyenlerden sadır olan eylem ve fikirler Hak değil"

"Nasıl yani?" dedi Gönül. "Hak, bildiğimiz hak değil mi? Sanki farklı bir anlam yüklüyorsunuz Hakk'a."

"Evet" dedi Bilge. "Demek ki önce Hakk'ın ne olduğunu bilmek gerekir. Bunu bilemezsek Hakk'ın mağlup olduğuna inanmak zorunda kalırız." Harun:

"Peki sence Hak nedir?"

"Bencesi yok bu için... Hak ne ise odur." Gönül sordu:

"Peki biz ne anlayacağız?"

"Hakk'ın birçok anlamı var ama en önemlisi 'mutabakat'tır. Her bir Ğeyin, takdir edildiğı biçim ve formatla açığa çıkmasıdır, ilmin maluma mutabakatıdır."

"Yahu kardeşim bizim anlayacağımız bir dil kullan! Sen de Gönül gibi kelimelerdeki Arapça dozajını kaçırdın. Vallahi ben hiçbir Ğey anlamadım."

Bilge güldü, masada duran bardağı eline alarak sordu: "şimdi Ğu nedir?" "Bardak!"

"Bunun bardak olduğunu nerden biliyorsun?" "E izin ver de bardağın ne olduğunu bilelim artık."

"Bil tabi ama neye göre biliyorsun? ĞĞte ben tam da bunu kastediyordum. Yani sende var olan bardak bilgisine mutabık düğen bu cisme, sen bardak dedin. Yine aynı maddeden yapılmığ ve nerede ise biçimleri de birbirine yakın olan Ėu cisme de vazo diyorsun. Sendeki 'doğru tasarım'ın, gerçeğin kendisine uymasına Hak denir... Hak, inkarı mümkün olmayan olgudur... O yüzden de Hak aynı zamanda Allah'ın isimlerinden biridir...

Dolayısıyla olması gerektiği gibi var olan her bir Ėey Hakk'tır. Bu açıdan Allah'ın Zatı, Hak olduğu gibi O'ndan sadır olan her bir fiil de Hakk'tır... Aynı nedenlerle Ėslam'a, Kuran'a, Kuran'ın esaslarına da Hak denmiğ. Nasıl olması gerekiyorsa öylece gerçekteğmiğ hüküm de Hak'tır... Varsayalım ki Türkiye bir ÷lke ile savağa giriğti... Bu zamanda savağın gereçleri nelerdir, bir düğün... Silah, uçak, asker, mühimmat ve ileri teknoloji... ĞĞte savağın gerektirdiği bütün bu araç ve gereçler ve stratejilerin tümü birden savağ söz konusu olunca 'Hakk' olurlar... Savağan tarafların biri savağın hakkı olan bu donanımların hepsine uyuyor ama diğeri uymuyor. Sonuçta kim galip gelir?"

"Savağın hakkını veren."

"Demek ki Hak, bir değildir, her bir eğyanın hakkı ve hakikati farklıdır... Ėimdi Allah'tan gelmesi açısından Kuran, Hakk'tır. EĞer onun önerilerine birebir uymayıp hareket ederseniz, siz ne kadar inanıyor olursanız olun, Hakk'a uymuğ olmazsınız. Yenilgınız de Hakk'ın yenilgisi olmaz..."

"Ėlginci" dedi Harun... "Yahu siz ikınız bu bilgileri ne zaman edindiniz kardeğim? Nasıl biliyorsunuz bütün bunları? Geçenlerde Gönöl bize ders verdi Ėimdi de sen." Sonra kansma döndü: "Ne kadar cahil kalmığız Aysun görüyor musun?"

"Estağfirullah." dedi Bilge ve sözünü sürdürdü: "Bir Ėey daha var. Örneğin birisi bir Ėeyi elde etmek için o kadar çok çalığır ki sonunda onu bağarır. Biz de 'Helal olsun,

adam bunu hak etti!" deriz... Veya birisi kötölük iğler iğler, sonra bağına bir bela gelir

'Oh oldu, hak etmişti!" deriz.

-----1 305 I-----

Allah da Kuranı Kerim'de 'Allah âlemi ancak hak ile yarattı.' buyurur. Yani hiçbir şey olmasi gerekenden ne eksiktir ne fazla...

Dolayısıyla, 'Hakk mağlup oldu.' demek yanlıştır... Bunu daha iyi anlamak için dört özelliğe dikkat etmek gerekir."

"Nedir onlar?"

"Birincisi Hak olan Ğeyin her aracının ve her aracısının Hak olması gerekmez... Örneğın biz son ve Hak din olan Ğslamiyet'e -nandığımız halde, her hareketimizin Ğslam'a uygun olduğunu söyleyebilir miyiz?"

"Söyleyemeyiz."

"Öyleyse yaptığınız her işin bağıarıya varması da mümkün değildir. Halbuki her işimiz Hakk'a tam mutabık olsaydı, ne mağlup olurduk, ne gerilerdik, ne de şu anda bu konuyu konuğurduk.

Doğaldır ki batıl yani Hakk'ın karğıtı bildiğimiz Ğeylerin bütün araçları da batıl olmayabilir. Örneğın Hıristiyanlık hükmü kaldırılmığ bir dindir. Ama Hıristiyanlar dünyanın hakikatini bizden daha iyi anladıkları ve Hakk'ın gereklerine daha iyi uydukları için birçok alanda bizden ileri gittiler... Ama bu ilanihaye olmaz. Araçları Hak oldukça üstünlüklerini sürdürürler.

Örneğın ilerlemenin hakkı nedir? Doğru bilgidir ve onu gerçekteğtirmek için çok ve uygun araçları kullanarak çalışmaktır. Eğer siz bu halınızı korursanız hep ileri gidirsiniz. Ğster Allah'a veya Hakk'a inanın, ister inanmayın. Çünkü teknolojiye ileri gitmenin vasıtası, Hakk'a iman değıl, bilgi ve çalışmaktır... O'nun hakikatine uyan kim olursa olsun ondan yararlanır... göyle çevrene bak, yani inandığını, Müslüman olduğunu söyleyenlere... Her hareketi Hak ve doğru olan kaç kiğı var? Bakıyorsun bir yığın Müslümanda kafirde olması gereken huylar ve hareketler var... Oysa kafir dediğın nice insan var ki hareketleri ve tavırları birçok Müslümanın-kindenden daha hak ve daha îslamî'dir... Öyle olunca onların bizden ileri gitmesi Hakk'tır ve haklarıdır... Halbuki her Müslüman'ın her vasfının Ğslam'a uygun olması vaciptir. Oysa her fasıkın, her kötünün her hareketi hiç de kötü olmak zorunda değildir... Sanırım iş anlağılmığtır..." Harun:

"Biraz biraz anladım ama aynı zamanda ümitsizliğe düğtüm." "Neden?"

"Neden olacak kardeğim! Teknolojide ileri gitmiğ toplumların ticari ve mesleki ahlakları bizimkinden fersah fersah ilerde. Biz ise her gün biraz daha Hak ve hakikatten uzaklağıyoruz. Tembellik bizde, yalan bizde, hile bizde, ahlaksızlık bizde, müğterisini kazıklamak bizde, cahillik bizde... Adamlar, hayvanlarına bile bizim insanımıza verdiğimiz değerdan daha çok değeri veriyorlar." Bilge:

"Peki sen Yaratıcı olsan, kimlere yardım edersin?"

"Tabi ki onlara."

"O da öyle yapıyor zaten. Aslında Hakk'a uygun hareket edenin ayrıca yardım görmesine de gerek yok. Çünkü evrenin kendi hakkaniyetinden kaynaklanan kuralları vardır. Onlara uydun mu zaten doğal olarak sonuçlarını toplarsın... Güneğ varsa aydınlık vardır... Çünkü hak ile hakikat güneğ ve ığık gibi birbiriyle ilgilidir. Biri diğeri gerçektir."

"İkincisi ne?"

"Aslında ikincisini de anlattım. Hani dedik ya, Hak üzere hareket ettiğı sanılan birinin bütün hareketlerinin Hak olması gerekmediğı gibi, batıla hizmet eden birinin de bütün araçlarının ve davranışlarının batıl olması gerekmiyor. İğte o ikincisiydi...

İğnanan kimsenin inancına aykırı hareketleri ve huyları olduğı gibi inanmayanın da bir müminde olması gereken özellikleri ve hareketleri görülebilir. İğnananın Hakk'a uygun olmayan özellikleri onu mağlubiyete götürürken, inanmayanın Hakk'a uygun özellik ve hareketleri onu başarıya ulağıtırır...

Üçüncüsü çok önemli... Müslümanlar en çok da bu üçüncü konuya dikkat etmedikleri için geri kaldılar."

"Nedir o?"

"Din tektir ama 'Geriat' dediğimiz kurallar bütünü ikidir. Yani bir din, iki Geriat var...

Birinci Geriatı biliyorsunuz. Ğlahî mesajlarca bildirilen 'sözlü Geriat'; bugün için Kuranı

Kerim. Dün için Ğncil ve

-----1 307 i-----

Tevrat... Sözlü Geriat, insanların birbirleriyle ilgili iliğkilerini tanzim eder... Diğeri bir

Geriat yani kanunlar bütünü vardır ki o da eğya ile insan arasındaki iliğkileri düzenler."

"Bu nasıl bir Ėey? Ben hiç duymadım." dedi Harun. Gönül ve Aysun da böyle bir Ėey

duymadıklarını söylediler...

Aslında Bilge kendisi de hayrette idi. Çünkü o da ikinci bir Geriat olduğunu o ana dek hiç iğitmemiğti... Oysa din denince aklına Geriat geliyordu. O da kol ve bacak kesmekten ibaretti... Veya daha iyimser bir ifadeyle insanların bütün eylem ve düğüncelerinin ilahî mesaja uygun olmasını gerekli kılan Geriat...

Harun Bilge'nin sustuğunu görünce sorusunu tekrarlardı: "Nedir ikinci Geriat?"

"Eğyanın hukuku..." dedi Bilge.... "Yani fizik yasaları... Yani evrensel doğrular. Ki onlar herkese açıktır ve ancak çalışmak ve eğya üzerinde düşünmekle ortaya çıkar... Fizik, kimya, matematik, termodinamik... Aslında 'kelâmi Geriat' denilen Kitap ve onun a-
çıklayıcısı olan Peygamber sözleri de bu evrensel Geriatın ipuçlarını verir. ĞĞte o kadar...
Dinin insana yüklediği emir ve sorumluluklar ne kadar uhrevî cezayı gerektiriyorsa, evrensel doğrulara, daha doğrusu eğyanın hukukuna uymamak da o kadar dünyevî meğakkati, zorluğu, çaresizliği sonuç verir... Örneğin dua ederiz. Ama hepimiz biliyoruz ki en güçlü dua fiili duadır. Sen Rabbine dua edersin, bana buğday ver diye. Oysa O, buğday sahibi olmanın yollarını yaratmış ve evrensel bir kural olarak herkese eğit bir çekilde yaymış... Tarlanı sürmeden, ona tohum ekmeden, onun bakımını yapmadan buğday istemek abestir. Yaratıcı buğday istemenin kurallarını ikinci Geriat (dediğimiz kitapta yazmış... Bu kitabın ipuçlarını da insanlara gönderdiği mesajlarda örneklerle izah etmiştir...

Nasıl ki teğrii emirlere karşı gelmek bir isyan ise, tekvini iradeye karşı gelmek de bir isyandır. Birinci Geriata uymamanın cezası ahirette çekilir, ikinci Geriata uymamanın cezası ise burada yani dünyada çekilir...

Nitekim bakın bizler, yani Hakk'a dayandığını söyleyen bizler geriyiz, bizim dısmızdakilerin çoğu ileri... Örneğin sabrin ödülü yani zorluklara karşı yılmadan mücadele etmenin sonucu, zaferdir. Tembelliğin cezası da sefalet... Çalışmanın sevabı servettir, cezası ise fakirlik...

Bak Son Ğlahî Mesaj'da 'Ğnsan için çalışmaktan başka hakikat yoktur.' denilir. ğimdi siz ona inandığınız halde bu gerçeğe uyma-yıp tembellik yaparsanız geri kalırsınız. Ama bu buyruğu içeren kitaba inanmadığı halde bu emre uyan kimse de başarılı olur ve sizden öne geçer."

Gönül, 'Son Ğlahî Mesaj' tabirini duyunca irkildi.

Çünkü bu ifade SinHa'nındı. SinHa, Kuran demez, 'Son Ğlahî Mesaj derdi... O yüzden de Bilge'nin bu sözleri ondan aktardığını anladı. Gönlünde bir dalgalanma yağıdı. "Niçin SinHa, ona kendisini hissettirmiyordu acaba?" Sonra SinHa'nin son ziyaretinde aynı Ğeyi kendisine yaptığını hatırladı...

Ğçinden "SinHa burada mısın? Bana kırgın mısın?" diye sordu. "Hayır kızım.", dedi bir ses. Bu SinHa'nin sesiydi ama Gönül onu görememişti... ğağkın Ğağkın çevresine bakındı ama bir Ğey göremedi. Başka ses de iğitmedi. SinHa'nin böyle huylan olduğunu biliyordu... Gönül, içinden durumu sorgulamaya devam edecekti ki, "Kızım, bunu size vahyin hikmetini anlayasınız diye yapıyorum. Bak Peygambere, bizim Efendimiz, siz onu Cebraail olarak tanıyorsunuz ilahî mesajları aktarırken, yanında bulunanların hiçbirisi o-nu algılamazlardı... Bizim için gizlenmek veya kendini açığa vurmak basit Ğeylerdir... ğimdilik kocanı dinlemekle yetin..."

Gönül sessizliğe gömüldü.... Ama onun hali Bilge'den kaçmadı.

"Neyin var?"

"Ha! Hiçbir Gey! Öylesine daldım... Bize gelen mesajdan ne kadar habersiz olduğumuzu düğündüm. Gğimizi hep duaya bırakmıGız. Bize düĞen hiçbir Geyi yapmamıGız. En iyimiz bile tevekkül den tembelliğ i anlamıĞ. Bizim iĞimiz çok zor." Harun:

-----1 309 i-----

"Ya Bilge! Gerçekten Ğu tevekkül konusunu da anlatsana hazır söz açılmıĞken. Ben de bu tevekkül konusunu anlayabilmiĞ değ ilim. Bazı hocaları dinliyorsunuz, 'Dünya gereksiz, murdar, onunla meĞ gul olmaya değmez.' diyorlar... Bazılarını dinliyorsun,

nerede ise kaderi inkar ediyorlarmıĞ gibi görünüyorlar. Bunların hangisi doğru? Bizim gibilerin iĞi zor." Ays un, konunun dağıtılmamasını istedi ve Bilge'ye:

"Sen dört nokta demiĞtin. Üç tane anlattın. Ya dördüncüsü ne?"

Bilge, toparlandı... Bu arada SinHa'nin hâlâ orada olup olmadığını anlamak için içinden

"Hocam burada mısın?" diye sordu. Yanıt alamadı. Acaba gitmiĞ miydi? Halbuki onun gitmesi veya kalması diye bir Çey yoktu. Bilge, "SinHa evrenin diğer ucunda olsa bile kendisine yapılan bir çağrıyı duyar." diye düĞündü...

"Hayır" dedi SinHa, "Biz her istediğimizi duyamayız. Sadece izin verilenleri duyarız.

Bu özellik seni de, beni de var edene ait. Bir tek o duyar ve duyurur. Eğer izin vermezse ben de seni duyamam. ğu anda diğerlerinin beni duymadığı gibi."

"Efendim dördüncüsü ne?" SinHa:

"Dördüncüsünü anlamanız biraz zor ama sana anlatayım."

Bilge'nin sessiz kaldığını gören Harun:

"E hadi Bilge anlat da dinleyelim!" dedi. Bilge:

"Bunun anlaĞılması biraz zor... Bazen Hak olan bir Çey, 'kuvve'de kalır. Onun açığa çıkması için insanın iradesi lazım gelir. Yani o hakkı inkiÇaf ettirmek ve kuvvet vermek gerekir... Örneğin Ğu anda Ğslam bizim Çahsımızda mağlup olmuĞ durumda... Biz mağlup ve geri kaldıkça Ğslam da mağlup ve geri kalacak. Çünkü, Kuran'da Yaratıcı, 'Bir toplum kendi halini deĞiÇtirmek istemedikçe biz on-lan deĞiÇtirmeyiz.' buyurur. Bu da bir tür Hakk'tır. Yani mademki bu evreni kuran Allah, toplumların deĞiÇimini onların arzu ve çabalarına bırakmıĞ, öyleyse o çaba gösterilmeden o toplumun halinin deĞiÇmesinin imkanı yoktur...

ğimdi bu toplum bir de Hakk'ı temsil ediyorsa, o toplumun i-ki görevi var demektir

Birinci görevi çalışmak ve gayret etmek i-kincisi de böylece Hakk'ın üstünlüğüne aracı olmaktır" Harun:

"Desene biz Müslümanlar bir de Hakk'ın yerine oturmasına engel olduğumuz için hesaba çekileceğiz.'

"Elbette! Çünkü Son Mesaj'da Yaratıcı sizin için, 'Biz sizi örnek bir topluluk olarak çıkardık.' buyurur. Yani biz diğer insanların iyiye gitmesi için örnek olacakken,

kendimizi bile kurtaramamış, hatta kötü örnek olmuşuz... Bakın bugün Müslüman

denince akla cahillik, tembellik, sahtekarlık, yalan, terör ve pislik geliyor... Oysa islam,

'Glim Çin'de de olsa gidip alın.' diyor, 'Alimin mürekkebi Ghitlerin kanından üstündür.'

diyor, 'Sizin için çalışmaktan başka hakikat yoktur.' diyor. 'Doğruluk İslam'ın özüdür.'

diyor, 'Müslüman her şeyi yapabilir ama asla yalan söylemez.' diyor, 'İslam barıştır

esenliktir.' diyor, 'Temizlik imandandır.' diyor ama bizim toplumlarımız bu hakikatlerin

tersiyle açığa vurmuş kendini... Peki bu durumda İslam toplumları Hak üzerindedir,

denilebilir mi? Ama bütün bunlar bizi acilen Hakk'a yönelmeye zorluyor. Hak, Şu anda

bizim batıl hareketlerimizden dolayı sönmeye yüz tutmuş. Biz o kandile yeniden nefes

vermek zorundayız... Hakikatin hatırı i-çin, onun güçlenmesi için, bizim Hakka imtisal

etmemiz gerekir." Bilge, son kısmı kendisi de tam anlamamıştı ama "Hocam

anlamadım." deme Şansı da yoktu. Buna rağmen SinHa ona yanıt verdi:

"Zaten yeterince anlamış olsaydınız, bugün toplum olarak bu halde olmazdınız. Ama

meraklanma, İslam'ın galebe etme zamanı yaklaşıyor.. Hiçbir durum, sonsuza dek

devam etmez. Medeniyetler de nimetler gibi milletler ve devletler arasında el değişirir

Bugün sende ise yarın başkasında olur. Ama kim bilgiye ve bilmeye değer verirse o

kazandır.. Davası hak veya batıl olsun değişmez. Yıkılmayacak ve değişmeyecek tek Ėey saf ve doğru bilgidir. Her Ėeyden önce bilgiyi yakalamalısınız..."

Bilge sustu. Ėünkü SinHa kulağına fısıldamayı bırakmıştı. Bir ara onun gittiğini sandı ama, SinHa'nin "Hayır buradayım." deme-

-----1 311 1-----

siyle rahatladı. Ama SinHa gitmek zorunda olduğunu da söylüyordu. "Bir dahaki sefere reform konusunu görüşürüz. Bu arada sen de bu konuya eğil. Ėslam'ı, daha doğrusu Son

Mesaj'ı takip ettiğini iddia edenlerin gerçekte neye ihtiyaçları olduğunu düşün... Çünkü size verilen akıl, evrende mevcut her hikmeti çözmeye yetkilidir. Yeter ki onun yönelmelerini kalp ve vicdan Çakülüyle test etmeyi ihmal etmeyin."

Odaya sessizlik hakim oldu. Herkes Bilge'nin ağzına bakıyordu ama o tabağındaki son zeytin tanesini yakalamaya çalışmakla meğguldü...

Gönül sofrayı kaldırmaya başladığında vakit öğleye geliyordu... Sela okunmaya başlayınca, Harun da, Bilge de o günün Cuma olduğunu anımsadılar.. Aysun:

"Cumaya gitmeyecek mısınız?" dedi. Harun: "Vallahi benim aklımdan çıkmış bugünün Cuma olduğu." "Benim de dedi!" Bilge ve ekledi: "Görüyor musun, bazen a-detler ne kadar önem taşıyor. Sela aslında sonradan konulmuş bir gelenek. Bizim gibi gafilleri uyarmak için. şimdi bu hadiste yoktur, ayette yoktur deyip bundan vazgeçmek mi lazım?" Harun:

"Niye vazgeçelim ki. Sıra buna mı geldi şimdi de?" Aysun söze karıştı:

"Yağar Nuri Hoca, Kurandan başka bir şey kabul etmiyor ya!.." Gönül:

"O adama haksızlık yapmayın. Adam bizimle iletişim kurmaya yanaşmayan kesimlere hitap ederek birçok insanda Kuran okuma merakı uyandırdı. Kötü mü? Onun sayesinde İslam'a yönelen bir yığın insan var. Onların yüzde beşi hakiki iman sahibi olsa yeter. Nedense o adamı herkes diline doladı." Harun:

"Onu eleştirenlerin hiç mi hakkı yok! Adam hep Müslümanlara çatıyor, hep

Müslümanları kınıyor İslam'a bu kadar zulüm yapılıyor, o yine çıkıp Müslümanları eleştiriyor" Bilge:

"Aslında bence o büyük bir restorasyon yapıyor. Kuran'dan ve onun özünden uzaklaştıran insanları yeniden O'na çağırıyor. Geçmişte Kuran etrafında yapılan çalışmalar, zaman içinde örf ve hurafe çamuruyla, Kuran'ın etrafında kırılması güç bir kabuk, kalın bir duvar oluşturdu. Adam o duvarı yıkmaya çalışıyor. Balyozunu öyle sert savuruyor ki, bazen bir hurafe duvarım yıkmak isterken, onun arkasındaki temeli de sarsıyor. Hepsi bu!

Bizim o kadar çok yanlışlarımız var ki, adam nasıl ayıklasın, tırpanı bodoslama sallayınca bazen, ayırık otları içinde kaybolmuş gülleri de buduyor. Yanlış orada. Eski tefsirlere bakın, eski din kitaplarına bakın. O kadar malumatfuruşluk yapmışlar ki, onun içinde anlatılmak istenen hakikatin özü kaybolup gidiyor... Örneğin Yasin suresinin çok okunması tavsiye edilmiş. Neden?"

"Neden?"

"İçeriğinden dolayı. Yasin suresinde neler anlatılıyor, biliyor musun."

"Türkçesini hiç okumadım ki, bileyim!" dedi Harun...

"Peki Arapçasını okudun mu?"

"Defalarca... Hemen hemen her hafta bir iki kere okurum"

"Peki bu surede neler anlatıldığını hiç merak etmedin mi?"

"Vallahi büyük sevabı vardır, diye okuyoruz... Yani dua eder gibi."

"Bu nasıl bir dua? Dua ediyorsun ne dediğini bilmiyorsun."

Aysun atıldı:

"Ne yani okumayalım mı?"

"Söylediğimden bu mu anlaşıyor?"

"Eee manasını bilmeden okumayın demek bu anlama gelir. Benim anneannem, annem her fırsatta Yasin okurlardı... Sevaptır. Kaza belayı önler diye okuyoruz."

"Tabi ki Kuran aynı zamanda bir dua kitabıdır. Ama o öncelikle okunup anlaşılması ve yağantımıza uygulanabilmesi için gön-

-----H 313 I-----

derilmiştir... Sana bir ceviz versem, dış kabuğunu yiyip de içini yemesen mantıklı mı olur?..

Halbuki önce cevizin en dış kabuğu soyulur, ikinci sert kabuğu kırılır ve ancak o zaman özüne ulağılır... Elbette Kuran'ın okunmasında büyük sevap vardır. Ama ondan asıl almamız gereken; manalandır, hikmetleridir... Peki biz ne yapmığız? Kuran'ı hep yüzünden okuyup durmuğuz. Bir kere olsun anlamı nedir merak edip bakmamığız...

Bunun sebebi ne? Birileri çıkıp, Aman kendi bağınıza Kuran'ı okumayın, anlayamazsınız, hataya düğersiniz.' diye insanlarımızı korkutmuğlar...

Niye anlamayayım? Elbette her ayetini herkesin anlaması mümkün olmaz. Sen bir bahçeye girsen, bahçede bir yığın meyve ağacı var. Herkesin kameti farklıdır. Kimisi alt dallardaki meyvelere ulağır kimisi merdiven kullanır en uçtaki meyveleri de toplar. Ama hiç kimse nasipsiz kalmaz...

Kuran da böyle meyveli bir ağaç. Herkesin her meyvesine ulağması mümkün olmaz ama ulağabildiklerin sana yeter." Aysun:

"Vallahi ben de merak ettim. Ne anlatılıyor Yasin suresinde?" Gönül:

"Sizde meal yok mu? Yoksa ben vereyim, bende bir tane var... Süleyman Ateğ'in. Al oku. Sonra gerekirse tefsirleri de okursun." Bilge:

"Tefsirler konusunda benim bir itirazım var. Birçok tefsir bugün için eskimiğ durumda. Çünkü geğmiğ tefsirciler, Kuran'ın ayetlerini o dönemin bilgileri ığığında anlatmaya ve izah etmeye alığmığlar. O bilgiler eskidiği ve bir kısmı da değiğtiği için, o bilgiler ı-ığında yapılan tefsirler de eksiktir."

"Nasıl yani?" dedi Harun:

"Örneğin ęimdi kaç gezegen var?"

"Yedi?"

"Olur mu en az on, on bir tane gezegen olduğu biliniyor."

Gönül:

"Ben geçen bir kitapta okudum, Hz. Yusuf un gördüğü rüyadan hareket ederek, en az on iki gezegen olması gerektiğini söylüyordu. Nitekim geçenlerde bir yeni gezegen tespit edildi ve on ikiye tamamlandı"

"Ne diyordu kitapta?" diye sordu Bilge:

"Hani Hz. Yusuf küçükken bir rüya görüyor ve babasına 'Baba ben bu gece bir rüya gördüm. Rüyamda ay güneş ve on bir yıldız bana secde ettiler.' diyor ya. Şöyle o ayeti tefsir ederken, diyor ki. Baba Güneş, anne Ay'ı, on bir yıldız da kardeşleri temsil ediyor Yusuf'un kendisi de dahil edilirse on iki olur. Yani ay ve güneşten başka en az on iki gezegen var diyor." Bilge, mal bulmuş mağribi gibi atıldı:

"Peki Harun efendi sen bu ayetten böyle bir anlam çıkartabilir miydin?"

"Ben alim miyim kardeşim? Ben, 'Ne güzel hikaye imiş!' deyip geçerim!"

"Elbette. Ama ben bu anlamı çıkaramam deyip Kuran okumaktan vazgeçersen, Yusuf'un bu rüyasından da habersiz kalırsın. Kuran ayetleri, iç içe girmiş sayısız matruşkalar gibidir. Sen bir anlam çıkarırsın, bir başkası onun arkasında başka bir anlam bulur. Bu böylece devam eder... Ama okumazsan hiçbir şey alamazsın." Harun:

"Biz hâpı yutmuşuz zaten. Ne dünyayı becerebildik, ne ahire-timiz için bir şey yapabildik. Bu yâğâ boğ geldik, boğ gidiyoruz." dedi. Gönül:

"Hiçbir şey için geç değildir. şimdi adını hatırlamıyorum ama mezhep imamlarından biri kırk yaşından sonra dini tahsile bağlamış ve sonra kendi konusunda hüccet olmuş, imam olmuş." Bilge:

"Hem canım kimse senden din âlimi olmanı istemiyor ki! Sana lazım olacak kadarını bilsen yeter. Gerisi Allah'a karşı samimi davranmaktan ibarettir."

Bu arada Gönül, erkekleri cumaya gitmeleri konusunda uyarınca Bilge ile Harun apar

topar kalkıp camiye gittiler.

TUHAFLIKLAR

Bilge ile Harun namazdan dönmüŖler her biri bir koltuğa yığılıp kalmığtı. Herkese bir sessizlik çökmüğtü. Sessizliği Aysun bozdu:

"Biraz geç oldu ama pikniğe gitmek ister mısınız?" Gönül;

"Ay vallahi güzel olur!" diyerek ellerini çırdtı. Bilge itiraz etti:

"Araba yok. Nasıl gideceğiz?" dedi.

Harun kalkıp telefona gitti. Bir arkadağını aradı ve eğer bir yere gitmeyeceklerse arabayı

vermesini istedi. Olumlu yanıt almıŒ olacak ki, hemen üstünü giydi. "Siz hazırlanın." dedi. "Ben gelirken kasaba da uğrarım. Et alırım. Siz biraz domates ve salatalık alın. Taze ekmek de alırım ben." deyip çıktı...

Evde hazırlık telaŒı baŒladı. Gönül Betül'ü hazırlayacağını söyleyerek malzemeleri hazırlama işini Aysun'a bıraktı...

Harun'la Bilge'nin çocukluk zamanlarında sıkça gittikleri a-ğaçlı pınara gitmeye karar verdiler. Gerçi oranın adı ağaçlı pınar değildi ama onlar o ismi vermiŒlerdi... O zamanlarda söylenenlere bakılırsa pınarın baŒındaki ağaç, Bizans zamanından kalmaydı. Kökünü beŒ insan ancak sarabiliyordu... Bilge çocukluk hayallerine dalmıŒtı bile... "Hey gidi günler! Zaman nasıl da akıp gidiyor. Acaba o koca ağaç ne durumda?" Tuhaf bir burukluk doldu içine. "Ya ağaç kesildiyse, ya o yerler deŒiŒtiyse?" Acaba çocukluğunda üzerine çıktıkları, oyuğunda saklanıp herkesi atlattıkları ağaç hâlâ duruyor muydu? Merakını gidermek için Aysun'a rastgele sordu:

"Pınarlı ağaç duruyor mu?"

"Ağaç iki sene önce kurudu. Hem su da eskisi gibi gür akıyor. Fakat bu mevsimde daha suyu vardır sanırım. Artık yaz ortalarında suyu çekiliyor ama Œu sıralarda su vardır."

Bilge derin bir sarsıntı geçirdi. Sanki kuruyup giden o koca a-ğaç değildi, onunla birlikte çocukluğu da uçup gitmişti... Bu dalgınlıkla uzun süre ne yaptığını bilemedi. Bilge ve Aysun hazırlıkları tamamlamışlardı ki dışarıdan korna sesi duyuldu. Harun ağızdan bağıırıyordu:

"Yardıma ihtiyacınız var mı, yukari geleyim mi?" Bilge, gelmesine gerek olmadığını, söyledi. Malzeme torbalarıyla ağız indiler ama Bilge keyifsizdi. Betül'ü Aysun indirdi. Aysun kucağındaki Betül'ü bırakıp torbalan bagaja koymaya çalışırken, Betül'ün kağıla göz arasında torbadaki bir ekmeğı alıp az ileride oturan bir adama verdiğini gördü. Adam çok memnun olmuğı gibi ekmeğı aldı. Sonra Betül'ü elinden tutup arabanın yanına getirdi:

"Bu kız iyi yürekli biri. Bu ekmeğı bana verdi. Ama herhalde pikniğıe gidiyorsunuz. Buyurun ekmeğınızı." dedi. Aysun, elini uzatıp alacaktı ki, Bilge müdahale etti:

"Amca kızımı kırma, al o ekmeğı. Alırsan çok sevinirim." dedi. Adam ekmeğı aldı ve uzaklaştı... Bilge bir süre adamın arkasından baktı. "Arkadan ne kadar da Rahmi abiye benziyor" diye geçirdi içinden. Harun'a:

"Ben tanımadım bu adamı sen tanıyor musun?" diye sordu. Harun adamın arkasından bir kere daha baktı:

"Hayır" dedi. "Buralı olduğunu da sanmıyorum. Yoksa mutlaka tanırdım..."

Bu arada Gönül de inmişti. Birlikte arabaya bindiler. Arabayı Harun kullanacaktı....

Tam Géhirden çıkıyorlardı ki, önlerinde bir kumru beliriverdi. Kumru adeta onlara refakat ediyordu. Ancak kumrunun hareketleri olağan bir kuğun hareketlerinden farklıydı, sanki büyük bir telağ içindeymiğ gibi anormal davranışlar sergiliyordu.

Arabanın ö-nünden geçerken, öyle yakından geçiyordu ki, bir iki kere arabaya çarpacak

sandılar... Harun lakayt bir Gekilde:

-----1 317 I-----

"Yahu bu kuğ bizden ne istiyor? Ėkide bir önümüzü kesiyor!"

Betül'ün "Cici adam" demesine kadar, kendi dünyasına dalmığ olan Bilge hiçbir Ėey düğünememiğti. Betül'ün sözü bir anda tüylerini diken diken etti. Bu, Ėstanbul'dan ayrıldıklarında uzun süre otobüsü takip eden kumruya çok benziyordu. Sonra Edremit'e geldikleri ilk günlerde de bir iki kere evin içinde görmüÇtü onu:

"Rahmi abi!" dedi.

Bu nidayı andıran sözcükten bir tek Gönül etkilendi.

"Ne dedin?"

"Rahmi abi, dedim."

"O da nereden çıktı?"

"Hatırlasana Ğstanbul'dan ayrıldığımız zaman bizi, böyle bir kumru takip etmiÇti de yine Betül, 'cici adam, cici adam' diye onu sevmeye çalığmığtı." Ğkisi de ürperdi... Aysun:

"Ne oluyor kuzum size. Bu Rahmi abi de kim?" Bilge:

"Anlatması zor." dedi. Sonra da Harun'a "Bu kuğ gitmemizi istemiyor." dedi... Harun:

"Aman Bilge sen de bağımıza evliya kesilme! Üç beğ güzel laf ediyorsun diye kendini Allah'ın kıymetli kulu mu sandın? Bir kuğ iğte! Büyük ihtimalle buralarda bir yuvası vardır. Yavrularını korumak için analık içĖüdüğü ile bazen böyle Ėeyler yaparlar." dedi...

Bu esnada karayolundan çıkarak dağ yoluna girmiğlerdi. Kıvrılan yolu takip ederek, dağa tırmanıyorlardı... Kıvrımları gittikçe yoğunlaÇan ve buna bağlı olarak dikleğen dağ yolunu çıkarken kumru yine gözükte... Bu kez Harun da korktu.

"Ya bu kuğ bizden ne istiyor Allah ağkına?" dedi... Bilge endiğeli bir Ėekilde

"Bilmiyorum!" demekle yetindi. Gönül de endiğeli idi ama kuğun hareketlerinden bir anlam çıkarmaya çalığıyordu... Aysun, Bilge'nin de Gönül'ün de bu kuÇtan bu kadar ürkmelerine bir anlam veremiyordu. Harun ise içine yeni yeni çöreklen-meye bağlayan telaÇı bastırmak için neğeli gözükmeğe çalıÇıyor ve hiç de yeri olmayan espriler yapıyordu.

Harun'un çığlık atmasıyla arabanın arampole yuvarlandığını fark etmeleri bir oldu...

Harun'un yuvarlanmadan önce son sözü: "Ya bu kuğ değil bir adam, baksanıza!"

olmuğtu...

Araba dört metre kadar uçmuğ ve tuhaf bir ekilde toprağa yumuğak iniğ yapmıçtı... lk

ağkınılıkları geçer geçmez herkes kendini arabadan dığarı attı.

Kimsede bir şey yoktu... Ama dehęet bir korku ve telağla hepsinin çenesi vuruyordu. Bir

tek Betül hiçbir ey olmamığ gibi rahattı. Annesi bir ara onun birilerine el salladığım

gördü... Dağın yamacına bakıyordu. Yamaçta küçücük bir sis bulutu yükseliyordu...

Dikkatle baktı. Bir ara Sanki Rahmi'yi gördü. Evlerine ilk geldiği gündeki gibi periğan

ama aydınlık bir yüzü vardı. Mütebbessimdi...

Telağ, yavaç yavaç dağılmığtı. Harun da Bilge de emanet arabayı buradan nasıl

çıkacaklarını bilemiyorlardı. Öyle bir yere düğmüğlerdi ki iki metre sağa veya sola

düğmeleri halinde araç hurdaya dönecek, kendileri de paramparça olacaktı. Sanki

görünmeyen bir el onları tutup o dar, topraklı zemine indirmiğti. Araba stop etmiçti.

Küçük bir incelemeden sonra sağ ön tekerleğin patlak olmasından bağka bir hasar

görmediler...

Bu arada yolda nereden çıktıkları belli olmayan köylüler belirdi. O civarda piknik

yapmaya gelmiğ olmalıydılar. Arabanın durduğu yeri görenler, bunun nasıl olabildiğine

akıl erdirmeye çalığtı. Köylü olduğu kıyafetinden ve ivesinden anlaçılan biri saf bir

merakla oraya nasıl indiklerini sordu...

Durumu izah ettiler. Yakın yerden bir traktör getirdiler. Uzun süren bir çabadan.sonra

arabayı yola çıkarmayı baçardılar... "ğehre kadar idare ederiz." deyip tekeri tekrar

iğirdiler.

Gerçekten de arabada gözle görünür bir hasar yoktu... Dönüşte hiç kimse konuşmadı.

Betül ise aksine görülmemiş bir sevinç ve coşku içindeydi, Aysun teyzesinin kucağında oturmuş, durmadan önde araba kullanan Harun'un saçlarını çekiyordu. Harun

-----1 319 I-----

tepkisizdi. Ama Betül'ün saçını çektiğirmesinden rahatsız gibi de görünmüyordu. Hatta küçük bir haz alıyordu denilebilir. Bir ara Betül'ün elini tuttu ve öptü.

"Bizi sen kurtardın." dedi... Kimse bağlangıçta bu sözden bir şey anlamadı... Gönül:

"Gerçekten hayret ettim, hiç korku göstermedi çocuk." dedi... Bilge:

"Tabi o çocuk. Ne olup bittiğini anlamadı ki." diyecekti, sustu. SinHa'nın "Bu çocuk farklı." sözü aklına geldi... Aysun, kazadan kendisine bir pay çıkarmıŒtı:

"Biliyor musunuz," dedi, "araba yoldan çıkınca herkes Allah!' diye bağırdı... inŒallah ölürken de bunu tekrar ederiz. Bu, bana bunu yapabileceğimize dair bir umut verdi... O zor anda ağzımızdan Allah adının çıkması güzel." Harun:

"insanlar zora girince öyle derler zaten." dedi ve: "Yahu siz de gördünüz mü? Bak Œimdi hatırladım! Uçarken sanki arabanın bir yanında Betül, bir yanında tıraŒsız ama yüzü aydınlık bir adam vardı. Sanki bizi tutup aŒağı indirdiler. Gördüm ya! Gördüm! Vallahi gördüm! Anaaa, Œimdi birdenbire hatırladım!"

Ani bir frenle arabayı durdurdu ve dönüp Betül'e baktı:

"ArkadaŒ vallahi hatırladım. Aynen öyle oldu." Gözleri bir dehŒete tanıklık etmiŒ birinin gözleri gibi açılmıŒ ve hayranlık mı, korku mu olduğı bilinmeyen bir bakıŒla Betül'ü süzüyordu.

Betül, onun burnunu tuttu ve sevecen bir Œekilde ona sarıldı...

"Vallahi bu kız evliya."

Arabaya tam bir sessizlik hakim oldu. Harun Betül'e bakmaktan kendini alamıyordu.

Tekrar tekrar:

"Vallahi yalan söylemiyorum! Ben düŒerken onu gördüm arabayı tutmuŒtu! Aman ya Rabbi! Ben bunu nasıl hatırlayamadım!" Gönül durumu kurtarmak için:

"Aman Harun sen de. Ğnsanlar fevkalade zamanlarda böyle garip Ğeyler görürler...

Seninki de öyle bir Ğeydir." Harun yalancı duruma düĞmüĞ gibi:

"Yapma yenge yahu! Vallahi gördüm!" Bilge söze girdi:

"E tabi kardeĞim! O günahsız bir çocuk. Bizim gibi günaha batmamıĞ. Demek yaĞayacağı varmıĞ. Allah onun hatırına bizi kurtardı." dedi.

Gönül de küçük sis bulutunu hatırladı. Harun'a içinden hak veriyordu ama itiraf etmek de istemiyordu... Ğehre döndüklerinde güneĞ batıyordu. Nerede ise akĞam olacaktı ama, Harun önce ta-mirciye uğramak istiyordu. Doğrudan Gönül'e:

"Yenge biraz zamanınızı alacağız ama, önce Ğu tamirciye uğrasak ve arabada ne gibi hasar olduğunu öğrensek kızarmısınız?" dedi. Gönül:

"Ne münasebet, iyi de olur. Varsa bir hasar yaptırıp götürelim." dedi.

Harun, tanıdığı bir tamirciye götürdü arabayı. Tamirci Enver Usta, aracın yoldan çıkıp dört metre uçtuğunu dinleyince, arabaya sağından solundan dikkatlice baktı ve sonra:

"Ya siz benimle dalga geçmiyorsunuz değil mi?" dedi.

"Neden dalga geçelim Enver Ustam, valla daĞdan aĞağı uçtuk." dedi Harun:

"Yahu söylediğiniz yerden uçmuĞ bir araba böyle hasarsız olmaz! Sizin sadece tekerınız patlamıĞ." dedikten sonra kafasını kaĞıdı. Doğru söylenip söylenmediğinden emin değildi. Kafasını sağa sola sallayarak, hayretler içinde kaldığını gösterir tavırlarla arabayı tepeden tırnağa yeniden inceledi. Sonra gülerek:

"Tek hasarlı parça bu patlak tekerlek. Çıkarıp halledeyim de binin gidin, arabada hiçbir Ğey yok..."

Tamircinin tekerleğı tamiri on, on beĞ dakika sürmüĞtü. Tekerleğinin tamiri bittiğinde birlikte araca binerek, doğruca Bilge-

-----i 321 !-----

lere geldiler. Zaten torbalarından bile çıkmamıŖ olan piknik malzemelerini araçtan indirerek, doğruca yukarı çıktılar...

Herkes elindeki malzemeleri mutfağa bıraktı. Aysun ile Gönöl mutfakta malzemeleri torbalarından çıkarırken, Bilge tuvalete yöneldi, Harun ise bir penceresi açık olan salona geçti.

Harun'un salona girmesiyle çıŖlık atması bir oldu: "O burada! O burada!" diye baŖırarak

mutfağa kaçtı...

Cin görmüŖ de çarpılmıŖ gibiydi. Nerede ise dili tutulmuŖ gibi kekeleyerek konuŖuyordu. "O! O! O burada!" deyip duruyordu.

Harun'un çıŖlıŖını duyan Bilge iŖini yarım bırakıp koŖtu:

"Kim burada Harun?" diye sordu. Harun:

"O kuŖ! Yolda bize musallat olan kumru kanepenin üstünde oturuyor."

Bilge ürperen vücuduyla ayaklarının ucuna basa basa salona doŖru gitti. Kafasını usulca uzatıp içeriyi kontrol etti. Harun da hemen arkasından onun omuzu üzerinden içeriye bakmaya çalıŖıyordu...

Bilge içeriyi kontrol etti. Hiçbir Ŗey görmedi...

"Ee hani? Yok bir Ŗey!" dedi. Harun, bu cevaptan cesaret a-larak kafasını iyice uzattı ve salonu kontrol etti. Gerçekten de bir Ŗey yoktu...

Harun yatıŖmıŖtı ama bu sefer ürperme sırası Bilge'ye gelmiŖti. Çünkü çıkarken salonun açık olan penceresini kapattıŖını iyi hatırlıyordu. Oysa pencere açık duruyordu. Birileri onu açmıŖtı... Ama bunu Harun'a söylemedi...

Birdenbire kafasında çok sayıda görüntü bir araya geldi. Be-tül'ün ekmek verdiŖi adamın Rahmi'ye çok benziyor olması, sonra yolda adeta gitmelerini önlemeye çalıŖan kumru. Arabanın uçması sırasında Harun'un gördüŖünü söyledikleri... "Demek ki ruhaniler var ve bizi koruyorlar." dedi içinden. Bundan derin bir haz duydu ve inancının daha bir güçlendiŖini hissetti. YüreŖine belli belir-

siz bir sevinç dalgası yayıldı. Kırdan yapamadıklarını evde yapmanın doğru olabileceğini düğündü:

"Etimiz var, mangalımız da var. Hadi yakalım da balkonda et yapalım." dedi.

Bu iş Harun'a düğüyordu ama balkona çıkmaktan ürküyordu. Bunu belli etmedi. Bilge, Gönül'e kömür olup olmadığını sordu. Gönül kömürü getirdi. Harun mangalı yaktı ve:

"Ateğ kor oluncaya kadar ben arabayı bırakıp, geleyim." dedi.

Gerçekten de Harun arabayı bırakıp döndüğünde ateğ ızgara yapılacak hale gelmişti...O akşam, balkonda birlikte piknik yaptılar...

Yemek sırasında Harun dudaklarının uçukladığını fark etti.

"Vay be! Korkmuşum demek baksana dudağım uçuklamış!" dedi. Gönül, sarımsak sürmesinin iyi geleceğini söyledi... Geç saatlere kadar balkonda kaza konuşuldu. Betül dağ havasının getirdiği rehavetle erken uyumuştı. Aysun biraz da havayı dağıtmak için:

"Kağıt oynayalım mı?" dedi.

Böyle bir teklifi hiçbir zaman geri çevirmeyen Harun:

"Hayır, bu gece öyle Geyle yapmayalım." dedi. Aysun "Neden?" diye sorunca:

"Gözetleniyoruz. Sanki birileri bizi gözetliyor. Geçimde tuhaf bir korku var." Gönül:

"Size bir kitap getireyim de Bilge bize bir Geyle okusun, dinleyelim." dedi.

Bilge hiç hali olmadığını aslında uyumak istediğini söyledi...

"Gsterseniz siz de burada kalın, zaten yorulduanız bir de eve gitmek için yorulmayın." dedi. Harun:

"E vallahi bugün beni kovsamız da gitmem zaten!" Aysun da hiç itiraz etmedi. Bilge, Harunların kalacağını anlayınca Gönül'e:

"O zaman sen bize çayı yenile!" dedi. Gönül:

^ 323 h

"Zaten yeniden demlemiştim." dedi. Aysun:

"Bilge, şu Rahmi kim?" diye pat diye sorunca Bilge afalladı. Pek anlatmaya niyetli

değildi ama Gönül'ün "Hadi anlat bari!" demesi üzerine Rahmi'yi, onunla nasıl

karşılaştıklarını, onun eve nasıl geldiğini, çocuğun adını bilmediğı halde ona üzerinde

adı yazılı bir altın bileklik getirdiğini. Sonra nasıl öldüğünü anlattı.

Gönül ise, Betül'ün koluna bilekliği ne zaman takmışlarsa Gıp diye uyuduğunu ve o

kolundayken asla huzursuzluk yapmadığını söyleyince, Aysun ve Harun daha da

etkilenmişlerdi: Harun:

"Yahu sizi Hızır ziyaret etmiş de siz anlamamışsınız. Bana böyle bir Ėey olsa, ben onun yolundan asla ayrılmam. Ėimdi Gönöl'de-ki bu muazzam değişikliği daha iyi anlıyorum." dedi. Aysun:

"Sahi Hızır varmış ve Ėüya her insanı ömründe bir kere de olsa ziyaret edermiş ama herkes onun Hızır olduğunu anlamazmış." diye bir yorum yaptıktan sonra da Bilge'ye, Hızır'dan bahsetmesini istedi. Gönöl, Hızır ile Hz. Musa'nın birlikte yaptıkları bir yolculuğun Kuranı Kerim'de anlatıldığını hatırlattı:

"Dur ben Kitabı getireyim de Bilge bize o ayetleri okusun." dedi. Harun:

"Yahu yenge dinime imanıma sen mektep gibi kadınsın! Yahu bütün bunları ne zaman okudun, nasıl öğrendin, helal olsun sana

Gönöl, doğal bir tevazu ile ona teğekkür etti ve içeriden Kuranı Kerim mealini getirdi.

Bilge bahsi geçen ayetleri bulup okudu.

Aysun özellikle, annesini babasını cehennemlik etme ihtimali olan ocuğun Hızır tarafından öldürölmesinden etkilenmişti. Harun ise, gemiyi batırmasından etkilenmişti.

Bilge ise:

"Benim bu kıssada en çok hoşuma giden olay, onların yıkık e-vin altındaki hazine açığa çıkmasın diye duvar örmeleridir... Eğer insan Allah'a gerçekten itimat edebilse, her ii ona kolaylaşır. A-dam evinin temeline gömdüğü hazinesini Allah'a emanet ediyor. Ve yıllar sonra yaptığı ev harap olmaya yüz tutunca Cenab-ı Hak

Hızır'ı o binayı sağlamlaştırmakla görevlendiriyor. Çünkü o duvar örülme, hazine açığa çıkacak ve birileri onu alacak. Anlayabiliyor musunuz? Allah'a böyle tam itimat etmedikçe herhalde gerçek iman etmiş sayılmayacağız." Gönül:

"Kuranı Kerim'de de geçiyor ya. Bir insan Allah ve Resulünü kendi canından çok sevmezse iman etmiş olmaz diye... İnsan sevdiğine elbette sonuna kadar itimat da eder."

Harun Aysun'a dönüp:

"Hatun! Sen de bana itimat ediyor musun?" Aysun biraz da takılarak:

"Herhalde senden bahsetmiyor." Gönül:

"Ben Bilge'ye itimat ediyorum. Yoksa buralara kadar gelir miydim? Ben tam bir ana kuzusu gibi yetmişmiş Gönül, sevdiği erkeği için buralarda!.. Bu itimat sayılmaz mı?" dedi. Harun:

"Ulan Bilge ne şanslı adamsın! Bak bizimki Çaka yollu bile, bizi sevdiğini söylemiyor."

Aysun alındı:

"Eee sen de uzatma! Hangi Çartlarda seninle evlendiğimi, senin için neleri göze aldığımı bilmiyor gibi konuşma."

Vakit hayli gecikmişti... Gönül yatakları açtı. Herkes odasına çekildi. Bilge dalgındı.

Bağlarından geçen olayları düşünüyordu. Yatakta ellerini başının altında kenetledi ve düşünceye daldı.

Onun dalgın halini gören Gönül,

"Sana bir şey söyleyeyim mi? Kazadan hemen sonra, ben dağın yamacına baktım.

Küçük bir sis bulutu vardı. Bir ara o bulutun içinden Rahmi abiyi görür gibi oldum.

Bize geldiği günkü kıyafeti vardı sanki üstünde."

Bilge de, arabaya binerken, Betül'ün kağıla göz arasında torbadaki bir ekmeği alıp bir

adama verdiğini, adamın arkadan yürüyüşünü Rahmi abiye benzettiğini söyledi... Gkisi

de söylediklerinden ürpermişti... Gönül:

"Bu dünya boş değil." dedi. Bilge:

"Boşaldığı gün zaten kıyamet kopacak. Elbette boş değil." dedi.

-----1 325 I-----

Gönül çok yorulduğunu belirterek, uyuyacağını söyledi ve "G-yi geceler "dedikten sonra, yan döndü.

Bilge, uzun süre sırt üstü öylece kaldı. Olup bitenleri çözümlemeye çalışıyordu...

Demek ki geçmiş evliyalarla ilgili anlatılanların hiçbirisi yalan değildi... "Demek ki Kaf Dağı da var, Anka da var, Serendip Adası da var. Ama biz anlayamıyoruz...."

"Onlar gayba inanırlar." ayetini hatırladı. Bugüne kadar bu a-yeti neden anlamadığını düşünüyordu. İnsanlar birtakım iç deneyimlerden ve kalbî değişimlerden geçmedikçe bazı şeyleri anlamıyorlarmış demek ki..." diye geçirdi içinden.

Bilge'nin kafası karmakarışıkta. Daha önce öğrendiği ve doğru bildiği şeyleri birer birer hayal meydanına getiriyor, onları yeniden gözden geçiriyor, sağlam bir yargıya varmaya çalışıyordu...

Dört bir tarafından gelen sesle irkildi:

"Bildığın her şey yalan!.. Çünkü hiçbir şey gördüğün gibi değil."

Bilge korkudan sıçradı, yataktan fırladı, Gönül'e baktı. Karısı herşeyden habersiz mi? Gölüm? uyuyordu... Saatin tik takları beynine balyoz gibi iniyordu. Saatin bu kadar gürültülü çalıştığını, bugüne kadar hiç fark etmemişti. Her tik tak, adeta gök fanusuna çarpan dev bir gezegenin gürültüsü gibi geldi ona.

Parmaklarıyla kulaklarını tıkadı. Ama hiçbir şey değişmemişti. Adeta sesin kaynağı saat değildi. Ses sanki beyninin derinliklerinden kaynaklanarak saatte yankılanıyor gibi geldi ona...

Tik taklardan bunalır hale gelmişti ki Betül'ün odasından gelen mırıldanmayı duydu.

Yataktan çıktı ve Betül'ün odasına yöneldi. Usulca ve büyük bir korkuyla başını uzattı...

Betül yatağının üstünde oturmuştu. Etrafında küçük sinekleri andıran yüzlerce ıfık uçuşuyordu... Bilge o anda başındaki bütün saç diplerini tek tek hissetti. Çocuk,

birileriyle konuşuyordu. Konuşulan lisan Arapça'ya benziyordu ama değildi. Bilge

hiçbir şey anlamıyordu ve ne yapacağını da bilmiyordu... Gayrı ihtiyarı "Betül kızım!"

diye seslendi. Bu ses, sihrin dağılmasına neden oldu ve 1Çıklar bir anda kayboluverdi...

Betül sanki babasını hiç duymamış gibi yeniden kafasını yastığa koydu ve uykuya daldı... Bilge büyük bir saygıyla ve ürpertiyle kızının üstünü örttü...

"Aman ya Rabbi! Ne oluyor böyle? Ben aklımı mı yitiriyorum!" diye geçirdi içinden...

Gördükleri gerçek miydi, halüsinasyon muydu karar veremedi. Gerçekse neden Betül onu duymamış gibi yeniden başını yastığa koyup, uyumaya başlamıştı? Değilse, hangi hayal halinde insan bu kadar kendinde olabilir ve vücudundaki tüm hücrelerin canlı olduğunu hissedebilirdi?

Salona geçti... Işığы yaktı. Canı bir sigara yakmak istedi. Oysa aylar önce bırakmıştı...

Masada Aysun'un sigarası duruyordu. Birini alıp yaktı... Öylece koltuğa yığıldı... Ne kadar geçti tam bilemiyordu...

"Selam sana ey iyiliklerin talibi!" dedi bir ses.

SinHa'nın sesine hiç mi hiç benzemiyordu.

Bilge Çığkıklıkla etrafına bakındı. Hiçbir Çey göremedi ve hissedemedi. Uzun süre etrafı dinledi. Bir ara büfeden duyduğu bir çıtırtı ile irkildi. Bunun ahÇap yorulmasından kaynaklanan bir ses olduğunu farz etti. Aldırmadı. Tam bu sesin etkisinden kurtulacaktı ki, daha Çiddetli bir çıtırtı duydu. Sanki ahÇap içten içe kırılıyordu... "Kesinlikle kafayı yıyorum!" dedi kendi kendine.

"Allah'ım bana yardım et!" dedi içinden...

"Allah sana hep yardım ediyor zaten." diye karÇılık verdi ses...

Bilge yine çaresiz bir Çekilde etrafına bakındı... AptallaÇmıÇtı. Sesin kaynağını ve yönünü belirleyememiÇti. TanıÇ olduğu bir ses değildi, irkildi. Daha toparlanamadan ses yine odanın dört bir yanına yayıldı:

"Allah hiçbir zaman senden yardımını kesmedi ki Çimdi ondan ek yardım istiyorsun. O

seni varlık halinde tutmasaydı sen nasıl var olabilecektin?" "Sen kimsin?" "Ben sendeki benim!"

sın

-----i 327 I-----

"Nasıl bendeki ben!?"

"Sendeki benim iÇte!"

"Sen bendeki bensen, ben kimim?"

"Sen bensin, ben senim!"

"Ben bu ikilemleri anlamıyorum, daha açık konuŖamaz mı-

"Niye anlamıyorsun. Sen felsefeci değil misin? Hani aklınla her Ŗeyi çözebiliyordun?"

"O bir gayrı salih amelimdi. Ondan pişmanım. Ŗu anda bildiğim tek Ŗey, bir Ŗey bilmediğimdir."

"Hah! göyle yola gel bakalım."

"Peki benden ne istiyorsun?"

"Seni istiyorum. Ya erkek gibi ol, ya bırak."

"Neyi bırakayım?"

"Senliği!"

"Tamam da bunu nasıl yapacağım?"

"Teslim ol, teslim. Bana teslim ol, sana hazların her türlüünü yaŖatayım."

"Ben inanan bir insanım. Her istediğimi yapamam."

"Sen inanan bir insan mısın?"

"Öyle sanıyorum."

"Zaten hep sanıyorsun. Daha kim olduğunu bile bilmiyorsun."

"Ben Müslümanım!"

"Deme ya! Gerçekten mi? Ėslam barıŖıklık ve güven demektir. Sen kendinle bile barıŖık değilsin. Nasıl Müslümansın böyle?" "Ben kendimi öyle zannediyorum."

"Zannediyorsun ha! Bilmez misin zanların çoğu ithamdır." "Neyi itham" "Yaratıcı'nın kudretini."

"Zannetmek Yaratıcı'nın kudretine nasıl itham oluyor?" "Zannetmek, sağlam bir bilgiye dayanmadığın halde bir Gey hakkında hüküm vermektir."

"Ben insanım. BaGka türlü yapamam ki. Önce zannederim, sonra doğru bilgiyle yanlıGımı tashih ederim."

"Hayır! Marifete ermek istersen zannı bırakacaksın."

"Marifet nedir?"

"Derk etmektir?"

"Derk etmek nedir?"

"Bilmeyeceğini bilmektir!"

"Ama bizim bilme vasfımız da var, onu ne yapacağız?"

"Bilme vasfına sahip olmak baGkadır, bilmek baGkadır. Marifet daha baGkadır."

"O zaman ne yapmam gerekiyorsa söyle onu yapayım."

"Bunda samimi misin?"

"Evet!"

"Hadi oradan! Sen bildiklerinin hangisini nefesine uyguladın ki, benim söylediğimi yapacaksın?"

"Ben baGlangıçta neleri bilmem gerektiğini bilemediğim için bulduğum her Geyi hakikat diye aldım. Sen benim içinde yaGadığım çağı biliyor musun?"

"Senin çağına ne olmuş? Akıl dünkü akıl, hikmet dünkü hikmet. DeğiGen ne?"

Bilge yanıt veremedi...

Gerçekten "Ne yapalım zaman böyle." deyip geçiyordu ama neyin değitğini bilmiyordu. Birdenbire hatırlamıG gibi:

"Öyle diyorsun ama bu asrın getirdiği bazı hassalar var ki insanların imanlarını koruması oldukça güçleğti."

"Nasıl?"

-----1 329 !-----

"Bırak dine karđı lakayt olanları, dindarlar bile en basit bir dünyevi menfaat için en kıymetli uhrevi ibadet veya fiilleri terk edebiliyorlar."

"O sizin kendi zaafınız..."

"Elbette. Ama insanları çaresiz bırakan durumlar da var."

"Ne gibi?"

"insanda üç latife var, üç sır. Bunlar insana hakim oldu mu günah iÇlememek, yanlış yapmamak imkansız gibidir. Bu duygular insana hakim duruma gelmiÇse ve insan da o anda herhangi bir günahla yüz yüze bulunuyorsa, o yanlış fiili iÇlememesi çok zor."

"Tamam da, bunun asırla ne ilgisi var?"

"İlgisi var... Bak birçok dindar insan, hatta takva sahibi insanlar, dindar olmayı severler ve hatta dinin emirlerini yerine getirirler. NiÇin?"

"NiÇin?"

"Dünyada rahat yaÇasınlar diye... Dua eder, namaz kılar, zekat verir, ta ki dünyada iÇleri rast gitsin, daha rahat yaÇasın diye... O ibadetlerdeki asıl gayeyi gözetmez hatta tarikatı bile, keÇif ve keramet için isterler. Gider bir Çeyhe intisap eder, iki gün sonra uçacağını, her Çeyi bir dua ile halledeceklerini sanırlar. Hatta Çahsi görevlerinin yapılmasını bile Çeyhine yüklerler. Onu taÇeron gibi kullanır... Ahiret arzusunu ve dinî görevlerini dünya hayatına bir dirsek, bir basamak yapar. Bilmezler ki, ahiret saadeti gibi dünya saadetine dahi sebep olan dinî hakikatlerin temel gayesi Allah'ın rızasını kazanmaktır... Bu ibadetlerden doğan dünyevi nimetler ise sadece bir teÇvikçidir Allah için yapılan ibadete bile dünyevi bir çıkar gözeterek meylederler. Böylece de ne ibadetlerinden Hayır görür, ne de umdukları dünyevî saadetlere kavuÇur. Bak dindarların baÇından bela eksik oluyor mu?"

"Olmuyor."

"İÇte nedeni bu. Bu anlayıÇ bu asrın özelliği, bir hastalığı, bir modasıdır. Yani bu asrın belası anlayacağın... O yüzden yaptığımız

-----1 330, 1-----

ibadetlerin sevabını göremiyoruz. Duaların kabulüne tanık olamıyoruz. Böyle bir ortamda ben ne yapabilirim?"

"Ne yapıp yapamayacağın senin problemin. Ben yine de bunun, bu asırla bir ilişkisini göremiyorum."

"Bak sana bir ayet hatırlatayım. Tam bu çağa bakıyor. göyle diyor, 'Onlar, yani inananlar, bile bile ve seve seve dünya hayatını ahiret hayatına tercih ederler.' GÇte bu ayetin de iÇaret ettiği gibi bu asır dünyevi hayatın lezzetlerini ve dünya hayatını ahiret hayatına hem de Müslümanlara bilerek ve severek tercih ettirdi."

"Tamam da o ayet sizdeki zaafi açığa vuruyor. Size ruhsat vermiyor ki?"

"Öyle ama her mevsimin kendi kuralları vardır."

"Bunların hepsi bahane. Mamafih, senin bu tembelliğin benim iÇime yarıyor. Bana karÇı seni daha da zayıf düÇürüyor. Ben sana istediğimi rahat rahat yaptırıyorum."

"Benden ne istiyorsun?"

"Yaratıcı'ya bağ kaldırmanı."

"Bunu neden istiyorsun?"

"O beni senin gibi adi bir varlığın içine hapsettiği için?"

"Adi sensin?"

"Ben adi değilim. Ben Yaratıcı'ya ait özellikleri taÇıyan bir edilgenin. Sen bana hakaret ederek Yaratıcına isyan ettin bile."

"Ama sen beni kıÇkırtıyorsun?"

"Bu benim görevim. Yaratıcı'nın bana yüklediği misyon bu. Ben seni kıÇkırtacağım, sen de ya bana itaat edecek, ya da direneceksin."

"Ben sana direndiğim zaman bağka Çeyler yapıyorsun... Hem sen niye bu kadar

insafsızsın?"

"Ben insafsız değilim. Görevimi yapıyorum. Senin foyanı açığa çıkarmakla görevliyim.

İnandım demekle kurtulacağını mı sanıyorsun?"

-----1 331 i-----

"Hayır inandım demekle kurtulacağımı sanmıyorum. Bu çağda inandığım gibi

yağamanın zorluklarını anlatıyorum."

"Sen bahane arıyorsun. Yok insanlar Göyle bozuldu, yok asır Göyle oldu diyerek,

kendine bahane üretiyorsun."

"Peki çok iyi bir ortamda mı yaşıyorum?"

"O senin bakış açına göre değişir. Ama Yaratıcı'nın varlığı o çağa, bu çağa göre değişmez. Yaratıcı'ya inanıyorsan Şartlar ne olursa olsun, O hep vardır. İnanmıyorsan, daha doğrusu inanıyor gibi görünüp de aslında inanmıyorsan, her bahane sana makul görünür! Sen inandığını söylüyorsun, ama seni Yaratıcı'ya götürecek eylemleri yapmakta zorlanıyorsun. Bu nasıl olur?"

"Bu asrın bize bulaştırdığı hastalıktan dolayı... Dinsiz veya en azından dine karşı lakayt olan hayat tarzı bir moda ve aşıllama suretinde bütün insanlığa bulaştı. Bu bulaştırıcı bela ve rejim, 1334 tarihinden itibaren İslam yurtlarına da girmeye başladı... İslamiyet düşmanları Müslümanlara galebe çalmakla, bu tamamen dünyevi olan hayat tarzını, muahede Şartları olarak Müslümanlara dayattılar ve dünyayı dine tercih ettirdiler."

"Siz güçlü olsaydınız, siz hayat tarzınızı onlara dayatsaydınız!"

"Arıa biz zayıf düştük!"

"Neden zayıf düştünüz? Hani dinınız sağlam bir dindi? Hani yaratıcı sizden yanaydı?"

"Biz cahil kaldık, onlar bizi geçti."

"O zaman bundan yakınmaya hakkınız yok. Kendi düşen ağlamaz. Öyle değil mi?"

"Sen bunu benden daha iyi bilmelisin. Ben gaybı bilmem ki?"

"Peki benim gaybı bileceğimi nereden çıkarıyorsun?"

"Sen benden daha ileri olmalısın. Çünkü ben seni göremiyorum ama sen beni görüyorsun?"

"Seni görüyor olmam gaybı bilmeme yetmez."

"Sahi sen nesin?"

-----H 332 I-----

"Ben senin 'ego'num?"

"Nasıl ego? Yani nefsim misin?"

"Öyle de denilebilir?"

"O zaman seni tanımam gerekir. Çünkü kurtuluşumun yegane yolu seni bilmekten geçiyor. Zira, 'Nefsini bilen, Rabbini bilir.' denmiş."

"Beni nasıl bileceksin ki?"

"Bilemiyorum. Sen kendini tarif edemez misin?"

"Niye için kolayına kaçırıyorsun. Beni bilmek senin için. Bil veya bilme beni ilgilendirmez. Ben kendimi biliyorum."

"Bana bir ipucu da veremez misin, seni anlamam için?"

"Haa onu yapabilirim! Eğer kafan daha da karışmayacaksa ben söyleyeyim. Ben tanrıyım!"

"Nasıl tanrısın?"

"Bayağı. Taptığın İlah'ta hangi özellikler varsa bende de var."

"Glah tektir ve O da yerlerin ve göklerin yaratıcısı Allah'tır."

"Tamam da O'nu bilmenin yolu benden geçer. Ben senin a-yağına basıp seni sürekli dibe doğru çekerken, sen nasıl yükselip O'nun yüceliğine kavuşacaksın ki?"

"Niçin böyle inatçı ve isyankarsın?"

"Benim vazifem bu! Madem ki O, beni bu kafese mahkum etti, ben de bu kafesi hiçliğe mahkum edeceğim?"

"Kafes dediğin ne?"

"Senin binlerce kayıtlarla sınırlandırılmış bedenin?"

"Teki ben seni anlayamamaktan dolayı cezaya çarptırılırsam sen de azap çekmeyecek

misin?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü sana azap diye vaadedilmiŒ Ğey benim tabiatım için gıdadır. Sen ateÇte
yanarsın, ben ondan hayat bulurum."

-----1 333 I-----

"Peki sonsuzluk enerjisi olan Allah'tan mahrum kalmak senin için ceza değil mi?"

"Cezadır elbet. Ve Ğimdi ben zaten o cezayı o ıstırapı çekiyorum?"

"Neden ıstırap çekiyorsun?"

"Çünkü aslî vatanımdan ayrı düĞmüĞüm."

"Aslî vatanın ne?"

"Sonsuzluğun kendisi."

"Peki sen niçin bu bedene hapsedildin?"

"Sen Yaratıcıyı tanıyasın diye?"

"Bu nasıl oluyor?"

"Ben Yaratıcı'ya ait isim ve sıfatlardan mürekkep bir ölçü, tartı aletiyim. Anlayacağın bir tür tanrıyım ve ölümsüzüm. Dolayısıyla kendi bağımsızlığımı korumak zorundayım."

"YaratılmıĞ hiçbir Ğey Yaratıcı'dan bağımsız olamaz. Sen nasıl bağımsız olabiliyorsun?"

"Elbette sonsuza kadar bağımsız kalamayacağım. Bu bir inatlaĞmadır, ya sen beni alt eder Rabbine kavuĞursun, ya ben seni alt eder, kendimle birlikte seni de yakarım."

"Bu inatçılığınla nasıl ölçü, tartı oluyorsun?"

"Dedim ya ben Yaratıcı'ya ait isim ve sıfatlarla donatılmıĞım. Sen sınırlı olan isim ve sıfatları kavramadan, sonsuz ve sınırsız o-lan Ğlahî isim ve sıfatları nasıl anlayacaksın? Kiloyu bilmeden ağırlığı, metreyi bilmeden mesafeyi nasıl kavrayacaksın? Mekanın olmadığı yerde boyutları nasıl bileceksin ki?"

"Doğrudur bilemem. Benim bilme aracım akıldır. Akıl da ancak bildiği Ğeyleri birbiriyle kıyaslayarak benzetmeler yoluyla yeni bilgilere ulaĞır. Onun da doğru olup olmadığını tam bilemez."

"Ya gördün mü? Sen bana muhtaçsın."

"Tamam ama sen de bana muhtaçsın."

"Hayır ben sana muhtaç değilim."

"Niye muhtaç değilsin?"

"imtihanda olan ben değilim ki, sensin."

"Sahi neden bu imtihana tabi tutuldum?"

"Onu Yaraticına sor, ben bilmem. Ben bir kere ona isyan ettim, beni bu bedene hapsetti.

Bir kere daha ona karÇı gelmem."

"Ama şu anda bile isyan ediyorsun."

"Hayır isyan etmiyorum, vazifemi yapıyorum. Ben senin gerçek yüzünün açığa çıkarılmasına memurum. Senin erliğin de bana karÇı koymakla ortaya çıkar."

"Sana nasıl karÇı koyacağım?"

"Niye sana kopya vereyim? Bak sana Yaraticın, peygamber gönderdi, kitap gönderdi.

Neyi nasıl yapacağının bütün sırları ve ipuçları onlarda var. Sen onları okuyup anlayamamıÇsan bana ne senden?"

"Çok insafsızsın!"

"Çnsaf ne?"

"Yani acıma!"

"Sana niye acıyayım ki! Seni yaratan seni bu sınava tabi tut-muÇsa, ben sana niye acıyayım!"

"Haklısın ama bu ikimizin problemi?"

"Niye anlamak istemiyorsun! Bu senin problemin, benim değil! Ta ezelde, O beni var ettiği zaman, beni ğeytan'ın yardımcısı olarak atadı... Ben de vazifemi yapıyorum."

"Bu vazifen ne kadar devam eder?"

"Bu sana bağlı."

"Nasıl bana bağlı?"

"Sana bağlı. Ben, seni ağağıların ağağısında tutmakla görevliyim. Sen de bu ağağılıktan kurtulup yükselmekle görevlisin. Benim pazumu bükersen, o zaman ben senin emrine girerim."

"Bunu bağarabilmiğ insan var mı?"

"Az

ama var.

"Araban var mı?"

"Hayır ama kullanmasını bilirim."

"Hiç kullandın mı?"

"Evet."

"Nasıl bir ey araba kullanmak?"

"Bayağı dikkat gerektiren bir şey."

"Yani?"

"Yani direksiyona hakimiyet, hızı ve freni yerinde kullanmayı ve daima arkadan gelen ve önden giden araçları kollamayı gerektirir."

"Peki sen arabanın içine oturup onu kendi haline bırakırsan ne olur?"

"Bu doğru bir soru değil?"

"Neden?"

"Çünkü onu direksiyon ve frenle kontrol etmezsen yoldan çıkar ve devrilir."

"Peki sen bunu yapmayıp arabayı devirirsen motora kızma hakkın olur mu?"

"Hayır."

"Öyleyse niye bana kızıyorsun?"

"Ne yani sen motor musun?"

"Hemen hemen öyle. Ben seni gitmek istediğın yere taşıyacak gücüm. Ama beni kontrol etmeyi bilmezsen, ben seni mutlaka yoldan çıkarır ve arampole yuvarlarım."

"ĞĞte imdi seni anladım."

"ğimdi anladım diyorsun ama, yarın ben seni yine yoldan çıkarırım, göreceksin?"

"Nasıl yapacaksın bunu?"

"Biraz sonra gidip uyuyacaksın. Ve sabah namaza kalkamayacaksın. Yani araban bir kere daha devrilecek."

"Doğru söylüyorsun. Zaten arabamız hurda hale gelmiŒ."

"Peki bana ne kadar muhtaç olduğunu anladın mı?"

"Sayılır."

"Sayılır ne demek?"

"Yani az çok anladım."

"Sana Œunu söyleyeyim. Bensiz sen bir hiŒsin! Eğer ben olmasaydım, senin var edilmene bile gerek yoktu. Nefsi bulunmayan sayısız yaratıklar var ve onların hiŒ birisinin sınav diye bir derdi yok."

"Peki niŒin biz insanlar bu sınava tabi tutulduk?"

"ĖlahîleŒmek iŒin."

"Nasıl baŒaracađız bunu?"

"Benim sayemde size sonsuza ulaŒma kabiliyeti verildi. Evet bedenle kayıtlısınız ama bana karŒı vereceğin m¼cadele ile pozitif enerjini o kadar arttırabilirsin ki, sonunda melek denilen üst boyut varlıklardan bile ileri gidebilirsin."

"Ama sen çok gaddar davranıyorsun."

"Hadi canım sen de! Sen gaddar nefis görmemiŒsin. Sen Firavun'u biliyor musun?"

"Biliyorum."

"ĖĖte o bizim efendimizdir. Hepimiz ona büyük bir saygı duyuyoruz."

"Ne kadar aĒađılık olduğunuz anlağılıyor." "Bana iltifat ediyorsun." "Peki baĒka kime saygı duyarsınız?" "GerŒek Allah dostlarına." "Bu bir ŒeliĒki değil mi?"

"Hayır! Biz n¼tür varlıklarız. Kullanıcıya göre değiğiriz. En i-yi araba hangisi?"

"Mercedes?"

"Neden?"

"Motoru çok güçlü ve sağlam?"

"İyi veya kötü arabayı motor gücü mü tayin eder?"

"Sayılır."

"Peki motorun gücünü nasıl anlıyorsunuz?"

"Beygir gücü deriz. Beygir gücünün azalıp çoğalmasına göre motorun gücü de değişir.

Öyle motorlar vardır ki ancak bir kişiyi taşıyabilir, öyle motorlar var ki, dev dağları andıran gemileri suyun üstünde yürütür."

"Peki hangisi kıymetlidir?" "Yerine göre değişir ama güçlü olan makbuldür." "Ğöte biz
oyuz. Bazımızın tağıma kapasitesi bir tondur, bazımızın tağıma kapasitesi milyon
tondur. Milyon ton kapasitede olan bir motorla yapacağın işle, bir ton kapasiteli bir
motorun yapabileceği iş farklıdır. Firavun'un nefsi milyon ton kapasitesinde idi. Kontrol
edemedi ve sonunda kendini tanrı zannetti. Musa'nın kapasitesi ondan geri değildi. O da
peygamber oldu ve onu denize gömdü."

"ğimdi biraz daha iyi anladım."

"Umarım... Hadi bana eyvallah!"

"Dur nereye gidiyorsun?"

"Bir yere gittiğim yok. Ben hep seninle beraberim. Dedim ya ben sendeki benim. Sen de
bendeki bensin. Ne sen benden kurtulabilirsin, ne ben senden."

Bilge'nin kafası kazan gibi kaynıyordu. Öylece kalakalmıştı. Derin bir uyku dalgası
vücudunu sardı. Yerinden kalkmadan önce duvardaki saate baktı. Saat 04.00'e
geliyordu... Kalktı ve yatak odasına yöneldi... Birden nefsinin sözünü hatırladı. "Biraz
sonra gidip uyursun ve ben seni namaz kılmaktan alikoyani."

Bilge irkildi. Yatağa gitmekten vazgeçti. Banyoya geçti ve ab-dest aldı... Tekrar salona döndü. Bir ara ne yapacağını bilmez bir Çekilde öylece kaldı. Sonra Gidip Kuranı Kerim'i aldı. "Seher vaktidir. En iyisi biraz okuyayım." dedi.

Rast gele bir sayfa açtı. Gözüne ilk iliÇen ayetle irkildi: "Ey mutmain nefis, ey tatmin olmuÇ benlik Rabbine dön. Sen ondan razı, o senden razı olarak..."

Bilge iliklerine kadar irkildi. Demek ki nefis tatmin edilebilirdi. O bu tatmin sözünden, onu kontrol etmeyi anlamıÇtı...

"Seni hain, seni! ÇÇte seni yakaladım. Artık benden çekeceğin var!" dedi.

Sabah ezanı okununcaya kadar okumaya devam etti. MüthiÇ bir sevinç ve sarhoÇluk içindeydi. Sabah namazını öyle bir vecd içinde kılmıÇtı ki, Çu ana kadar kıldığı namazların hiç birinden bu kadar haz almamıÇtı. Hastanede kıldığı ve ilk defa namazın hakikatini anladığını sandığı namaz da dahil...

Seccadeden kalktığı zaman hava aydınlanmaya baÇlamıÇtı... Yüzünde derin bir tebessümle kalkıp yatak odasına geçti. Kendisi yatağa girerken, Gönül'ü uyandırdı.

Gönül uykulu gözlerle ona baktı.

"Sonra kılarım." dedi. Bilge kararlı bir tonla,

"Sonra dediğin, çok geç olabilir. Kalk ve namazını kıl." dedi. Yatağa uzanır uzanmaz daldı. Gönül'ün kalkıp kalkmadığını anlamadı ama Gönül kalkıp namazını kılmıÇtı.

Yatağa geldiğinde Bilge çoktan uykuya dalmıÇtı bile...

BEKLENMEYEN MÇSAFÇR

Ertesi gün uyandıklarında Aysun çoktan uyanmıÇ, kahvaltı sofrasını hazırlamıÇ ve ev halkının uyanmasını

bekliyordu. Beklerken bir yandan da erken uyanmıÇ Betül'e

kahvaltı yaptırmıştı bile.

Gönöl uyandığında ikisi masa bağında konuşuyorlardı. Aslında Gönöl, Aysun'la Betöl'ün seslerini duyup uyanmıştı. Aysun, Gönöl'ün uyandığını görünce, hayrette kalmış bir insanın ęaękinlięıyla:

"Kızım senin çocuğunda bir tuhaflık var! Sorduğum sorulara öyle yanıtlar veriyor ki, onun daha dün doğduğunu bilmesem, bu büyümüş de, küçölmüş diyeceğim. Bana öyle yanıtlar veriyor ve öyle sorular soruyor ki, aklımı yiyeceğim!"

Gönöl pek ciddiye almamış gibi göründü ama sormadan da e-demedi:

"Ne soruyor sana?"

"Niçin bir burnumuz, iki kulağımız var diyor, saımız niye çok da kirpiklerimiz niye az diyor.. Cevabını bilmediğim bir yığın soru..."

Gönöl, "Kızım Aysun yengeni üzme..." demekle yetindi... A-ma böyle sorular sormuğ olmasına o da akıl erdiremedi...

Gönöl sofraya baktı, eksik bir eyler var mı diye kontrol ettikten soıra tam mutfağa gidecekti ki Betöl küçük ellerini kapıya doğru uzatarak: "Anne! Dayı." dedi...

Gönöl, "Ne dayısı? Dayını nerden biliyorsun kızım?" " " diye kekeleydi ama "Ne zaman gelecek?" diye sormaktan da kendini alamadı.

Bu sırada Betül, elindeki çatalı hızla bardağa vurmuş ve bardak kırılmıştı. Aysun yengesinin yaptığı paça çayı da masaya dağılıvermişti...

Gönül içinde öfkeli bir ses tonuyla "Ne yaptın?" deyince Betül dudaklarını büktü ve ağlamaya başladı.

Daha sonraki dakikalarda Gönül, onun gönlünü yapmaya çalıştı. Bu arada onun söylediklerini de unutup gitmişti. Öte yandan Betül'ün ağlaması herkesin uyanmasını sağlamıştı. Harun ve Bilge'nin de gelmesi üzerine birlikte sofraya oturdular. Birkaç dakika geçmişti ki zil çaldı.

Bilge kalkıp kapıya gitti. Kapıyı açmasıyla "Aaa!" diye bağırması bir oldu...

"ğaçırırsınız tabi! Beni beklemiyordunuz, değil mi? Benden kaçabileceğinizi mi sandınız?" Gönül, kardeşinin sesini tanıdı. O da Çalkınlığını gizleyemedi: "Aaa bu Haluk'un sesi!" Sofradan fırladığı gibi kapıya koştu. Haluk'un boynuna sarıldı ve ağlamaya başladı. Onu bu kadar özlediğini bilmiyordu. Dakikalarca öyle kaldı. Sonra hemen büyük bir sevinçle, mutfaka koşup, tabak ve çatal getirdi. Kendi yerini ona bıraktı. Gönül, sevinçten adeta uçuyordu.

"Ne güzel ettin Haluk! Güzel bir sürpriz oldu ama niye geleceğini haber vermedin? Seni kardeşlerdik." dedi Bilge. Harun'u ve Aysun'u tanıttı. Haluk, masada bir yandan kahvaltı edenlere eşlik etti, bir yandan da kendisine meraklı gözlerle bakanların sorduğu soruları yanıtladı. Uç beş gün önce İstanbul'a döndüğünü söyledi ve ekledi: "Annem Edremit'e yerleştiğinizi söyledi. Sizin adınıza sevindim. Doğrusu buralar büyük şehirlere göre daha rahat. Ben de bir ay kalıp, yeniden İngiltere'ye döneceğim. Gelirken bir de tatil yaparım, diye düşündüm." Gönül: "Ne iyi yaptın... Biz de sayende güzel günler geçiririz." dedi, sözlerini tamamlayacaktı ki Betül, elindeki çatalla

Haluk'u gösterip "Dayı!" dedi. Aysun, birdenbire uyanmıŒ gibi, Gönöl'e: "Kızım senin bu çocuğun tekin değil! Hatırla sana yarım saat kadar önce dayım gelecek dememiŒ -----1 341 I-----

-
miydi?" "Aaa sahi! Durup dururken 'Dayı' demiŒti." Haluk, "Kız sen medyum musun?" diyerek, Betöl'ün yanaklarını sıktı. Onunla çocuksu bir üslupla konuŒmaya bağladı: "Biliyor musun, özellikle seni görmeye geldim." Betöl, Haluk'a öyle enteresan yanıtlar veriyordu ki, Haluk toparlandı. Gönöl'e baktı: "Bu kaç yaŒında?"

"Dur bakim... Bir kaç hafta geçti galiba ama iki yaÇında." Haluk bu yanıt üzerine:

"MaÇallah kız! Sen ne çabuk konuÇmaya baÇlamıÇsın böyle? Dayını sen kurtardın

biliyor musun?" Harun: "O-hoo! Dayısı, sen bu kızın marifetlerini öğrensen, dilini

yutarsın. imanıma sanki gaybı biliyor bu kız." Gönül; "Sen de abartma!" dediyse de

Harun konuÇmasını sürdürdü: "O bizim görmediğimizi görüyor, bilmediğimizi biliyor,

sanki görünmez birinden ders alıyor da konuÇuyor. KonuÇması ve anlayıÇı geometrik

geliÇiyor... Herhalde üç beÇ yaÇında bize vaaz verir." Bilge, bu sözlerin etkisiyle akÇam

gördüklerini hatırladı. Evet bu kıza birileri ders veriyordu ama bunu nasıl söyleyebilirdi.

ÇÇi Çakaya vurdu: "Oğlum maÇallah de! Çocuklara, arılara ve sürülere göz çabuk değer."

Bu tekerlemeyi duyan Haluk eniÇtesine baktı: "EniÇte mektep gibi adamsın vallahi!

Yahu nereden bulursun böyle sözleri? Fakat bir Çey söyleyeyim mi, Çngiltere'de sizlerin

kıymetınızı daha iyi anladım. Biliyorsun, ben hep Avrupa Avrupa diyordum, gittim

gördüm. Ççleri çürümüÇ a-damların. Evet zenginler, ama yalnızlar ve karanlıktalar.

Sürekli bir oyalanma ile yaÇamlarını tüketiyorlar. Toplumun belli bir kesimi var.

ÇalıÇıyor ve üretiyorlar. Gençlik tam anlamıyla kendisini eğlenceye vurmuÇ. Hızlı bir

Çiddete yönelme var. Kısacası Batı, içinde kurt kaynayan ama henüz deride uç vermemiÇ

derin bir yaraya benziyor."Onun bu konuÇması özellikle Gönül'ü derinden sarsmıÇtı.

KonuÇan kesinlikle bildiği ağabeyi Haluk değildi. Bu baÇka biriydi. Ona bir Çeyler

olmuÇtu besbelli...Aynı izlenim Bilge'de de u-yanmıÇtı ama o bir Çey belli etmemeye

çalıÇtı... Gönül:

"Haluk, bunları sen mi söylüyorsun?" "Niye Çaçırdın. Elhamdülillah biz de Müslümanız,

doğru nedir, yanlıÇ nedir, biz de az çok biliyoruz." Gönül: "Elbette sen de Müslümansın

ama sen hep

Müslümanları eleğtirirdin." "Doğru. Ėnsan elindeki nimeti kaybedince değerini anlıyor."

Bilge:

"Bu düğüncelere nasıl ulağtın Haluk?"

"Ya eniÇte sorma! Orada bir ingiliz'le tanığtım. Acayip yardımcı oldu! O kadar ki, sanki ingiltere'ye gitmemiğim de Anadolu'nun herhangi bir kasabasında bir akrabama gitmiğim gibi yardımını gördüm."

"Eee!"

"Adam birkaç yıl önce Türkiye'ye gelmiğ. Burada müzeleri, camileri filan dolağırken, bir iki gençle tanığmığ. Gençler onu evlerine davet etmiğler. Bir hafta onlarla kalmığ. Yedirmiğ içirmiğler, istanbul'u gezdirmiğler. Giderken de "Yeniden Dirilme KitapĖıĖı" ve "Doğa Kitabı", yani Ėngilizcesi bu anlama gelen iki kitap vermiğler. Said

Nursi'ninmiğ... Adam bunları okuya okuya Ėslamiyet'i sevmiğ ve Müslüman olmuğ.

Adamın evinde o kadar dinî kitap vardı ki bizim gibi Müslümanların evinde onda biri bile yok...

Birkaç tane meal var. Adam Ėu sıralarda Kuran'ı Kerim'in ArapĖa metnini okuyabilmek için ArapĖa öğreniyor... Benim Müslüman olduğumu öğrenince bana hocaymığım gibi davrandı. Ben bağlangığta aksi davranmaya utandım. Sonra bana yüklediği misyonu sevdim. Ondandır gizli olarak ben de kitapları okumaya bağladım."

Sözünü burada keserek:

"Sen okudun mu 'Yeniden Dirilme Kitabı'nı?" diye Bilge'ye sordu. Bilge:

"Said Nursi'nin böyle bir kitabı mı varmığ?"

"Bilmiyorum?" Gönül atıldı:

"Nasıl bilmezsin. Hağir Risalesi yok mu? Sanırım Doğa Kitabı dediği de. Tabiat Risalesi olsa gerek." Haluk:

"Risale ne anlama geliyor?"

Bilge:

"Yani küçük kitap."

-----1 343 I-----

-

"Haa! demek o anlamdaymıŒ. Ğngilizce'si epistle. ğimdi kelime kafama oturdu. Zaten tam anlamadıĒım için kitap dedim. Daha çok mesaj gibi anlamıŒtım. O kelime de tam kitap anlamına gelmiyor zaten... Bunların Türkçe yazılmıŒları var mı?"

"Onun bütün kitapları Türkçe yazılmıŒ zaten?"

"Allah, Allah! Biz niye bilmiyoruz?" Gönül, hafif bir tebessümle:

"Senin o taraklarda bezin yoktu ki!"

"Doğru. Aslında size bir Gey söyleyeyim mi, adam bana namazı niyazı sordu. Kendi bağına bir Geyler yapıyor. Bir namaz hocası kitabı almış ondan öğrenmiş. Ben de baktım, ama tam da beceremedim. Burada kaldığım sürede bana şu işi öğretin de mahcup olmayalım." Gönül:

"Yani Haluk! Hâlâ eski Haluk'sun. Bir İngiliz'e mahcup olmamayı düşünüyorsun da, seni Yaratan'a karşı mahcup olmamayı hiç düşünmüyorsun."

"Yok be Gönül, pek de öyle değil artık. Sana yağıdığım ilginç bir Gey anlatacağım, aklını yersin."

"Anlat bakalım, neymiş kafamızı yedirtecek hadise?"

"Bir gece acayip, ilginç bir rüya gördüm. Saçları kır, kırk beş, elli yaşlarında bir adam beni daracık sokaklarda kovalıyor. Aslında pek de korkulacak bir tip değil ama ben korkuyorum ondan. Karanlık, pis, çamur sokaklarda ben kaçıyorum o kovalıyor. Bağırıyorum, birilerini yardıma çağırıyorum, imkanı yok, adamdan kurtulamıyorum.

Adamın elinde bir Geyler var. Beni yakalayıp yakacak...

Korkudan çıldıracağım. Aklımı yitireceğim anlayacağın. Derken bir meydana çıkıyorum. Meydanın dört bir tarafı yüksek duvarlar. Meydandan çıkmanın tek yolu var, geldiğim yol. Artık korkudan ne yapacağımı bilemiyorum. 'Tanrım bana yardım et!' diye bağırmaya başladım. Çünkü ondan başkasının beni kurtarma şansı yok artık...

Birdenbire meydanda, etrafından yıldızlara benzeyen ıGıklar uçuğan bir kız belirdi. On dokuz, yirmi yağlarında ama, sanki kırk yağlarındaymığ gibi görünüyor. Elinde bir asa vardı. Flüoresan lambası gibi yanıyordu. Tam o esnada, beni kovalayan adam da meydana girdi. Doğruca üstüme geliyordu. Korkudan ölmek üzereydim. Kız ona 'Dur!' dedi. Adam durdu ve ona karĖı saygılı bir tavır takındı: 'Efendimiz, bu çocuk kendisini de, anne ve babasını da felakete götürüyor. Kendisi Cehennemlik olacak beraberinde annesini, babasını da sürükleyecek. Ben de onu durdurmak istiyorum.' dedi. Kız metalık ve insanın iliklerine kadar iğleyen ürpertici bir sesle:

'O benim dayımdır, onu bana bırakın. Yakasından tuttum o-nu Rabbin huzuruna götüreceğim!' dedi. Adam bu sözler üzerine, eğilip reverans yaptı. Kız, elindeki asayı ona uzattı. Ėkisi de ığık oldular. Sonra yükseldiler, kumru gibi uçup gittiler.

Ben uyandığımda ingiliz arkadağım, bağımda çırpınıyordu. Dakikalardır beni uyandırmaya çalığıyormuğ. 'Ne oldu?' diye sordu, bir kabus gördüğümü söyledim... Sonra rüyamı ona anlattım. Bana Kuranı Kerim'deki rüyalardan söz etti. Üç türlü rüya varmığ. Ėimdi unuttum ama agas ve bir de ihtilam anlamına gelen bir bağka Ėey söyledi.

Bir de doğru rüya varmığ." Bilge araya girdi:

"Edgas, ablam ve sadık rüya"

"Doğru, birincisi edgastı ama ikincisini tam hatırlamıyorum. Bu ilk iki rüya türü geytan'dan, doğru rüya ise..." Bilge, sözün arasına girerek "sadık rüya" diye düzeltti.

Haluk sözünü sürdürdü:

"Ne ise, sadık rüya ise Rahman'danmığ... "Ben rüya yorumlamaktan anlamam ama, senin kız yeğenin var mı?' diye sordu. Ben de küçük bir yeğenim olduğunu, ama onu hiç görmediğimi söyledim. O da bana 'O senin kurtarıcın olabilir.' dedi."

Haluk mutlu bir eda ile sözlerini noktaladı:

"Gökte benim burada bulunmamın asıl nedeni bu."

-----1 345 I-----

Salona tam bir sessizlik hakim oldu. Bütün gözler çaktırmadan Betül'ü süzüyordu.

Bilge durumu fark etti. Ortamı dağıtmak için: "Yahu altı üstü bir rüya! O daha bir çocuk! Önünde uzun bir serüven var. Nasıl bir hayat yaşıyacağı belli değil. Hangimizin sonu garanti ki, onun kurtuluşu garantili olsun. Kendisini kurtaramayanın başkasına

yararı olmaz..." Gönül:

"Haluk bir çay daha ister misin?" Haluk teekkür etti ve enitesine döndü:

"Enite mahzuru yoksa bir süre burada sizinle kalmak istiyorum."

Bilge bu teklifi, ciddi ve yürekten bir sevinçle karıladı.

"Sayende biz de çevreyi gezeriz. Kardein ev kuu olmu. Hiçbir yere gitmek istemiyor.

Hep evde otursun, okusun okusun istiyor." Haluk hayranlıkla Gönül'e baktı:

"O eskiden de farklıydı. Hiç yılımazdı, hep ciddiydi. Onu bir kere arkadaşlarımla bir araya getiremedim. Bizi pislik gibi görürdü." Gönül:

"Amaan Haluk! Ne kadar da abartıyorsun!"

Bir iki saniyelik sessizlikten sonra Gönül:

"Ben imdi banyoyu hazırlayayım da, sen bir du al, rahatlarsın. Ondan sonra neler yapacağınızı sakın kafa ve dingin bedenle kararlatırırız."

Haluk, "yi olur." dedi, "Otobüste hiç uyuyamadım. Biraz kes-tirsem fena olmayacak."

ASTRAL YOLCULUK

Aysunlar gitmek için, izin istediler. Tam çıkarlarken, Gönül:

"ikindiye doğru gelin, gidip bir yerlerde beraber piknik'yapalım." dedi. Aysun "olur"

demekle yetindi. Harun ise şaka yapmadan edemedi:

"Demek hâlâ, aklınız baĞınıza gelmedi ha!"

GülüĞtüler... Haluk bir parça kestirmek için yataĞa uzanınca Gönül, yanma Betül'ü de

alıp yakındaki pazara gitti. Biraz sebze, meyve almayı düĞünüyordu...

Bilge evde yalnızdı... Kahvaltıdan kalma çaym altını ısıttı ve balkona bir iskemle atıp

biraz kitap okumak istedi...

Bu arada kafası hep Haluk ile meĞguldü. Bir türlü ondaki deĞiĞikliĞi anlayamıyordu.

Gerçi filmlerde, kitaplarda veya bazı gazetelerde birtakım insanların deĞiĞitiğinden,

dünyaca ünlü bazı fikir adamlarının Ğslam'ı seçtiğinden, eski bazı Çantöz ve artistlerin

tövbe edip kendilerini dine verdiklerinden söz edildiğini duymuĞ, o-kumuĞtu... Yine de

bunu tam anlamıyordu. Bu insanlar nasıl bir deĞiĞim ve ne gibi iç çekiĞmeler

yaĞıyorlardı ki hayatlarında bu kadar radikal deĞiĞiklikler yapabiliyorlardı...

Kendisi acaba böyle bir deĞiĞim yaĞamayı göze alabilir miydi? Böyle bir durumu

kabullenebilir miydi?.. Çünkü bu tür deĞiĞiklikler beraberinde bir yığın problem

getiriyordu. Bir kere insanın çevresini, ilgi alanlarını, eğilimlerini bütünüyle ve hatta

istemese de dostlarını deĞiĞtirmesi gerekiyordu. Her gün birlikte olduĞu insanları bir

kenara bırakıp yeni insanlar, yeni yüzler edinmek... Her Çey serbestken, istediĞi zaman,

istediĞi Çeyi yapmak varken, hayatını birtakım kurallar içine sokmak, haramlar ve

helallerle sınırlandırmak kolay iĞ değildi...

-----1 347 I-----

Acaba Haluk yine viski isteyecek miydi? Çünkü o sadece viski içer ve eniĞtesinin

evinde içki olmadığı için onlara gelmezdi. Her geldiğinde de "Yahu eniÇte sende içilecek bir Çey yok! Çaydan baÇka bir Çey bilmiyor musunuz? Ot gibi yaÇıyorsunuz vallahi!" derdi... "Belki artık içki de içmiyordur." dedi kendi kendine. Tuhaf bir Çekilde ona acıdı, içinde bir çeliÇki yaÇıyordu. Evet biz birtakım Çeyleri iddia ediyoruz ama, acaba onların Çartlarında yetiÇseydik, biz de onlar gibi yaÇamaz mıydık? Muhsin Bey onun babası olsaydı, belki o da içerdi ve Haluk gibi düÇünürdü...

"Sen ne büyüsun Rabbim. Bu ne müthiÇ senaryo böyle? Kim niye inanır, kim niye inanmaz, senden baÇka bilen yok. Kim ne o-lacak, kimin sonu nasıl bitecek belli

değil...."

Düğündükçe Bilge'nin içinde, tersine bir düğünce gelişmeye bağlamıştı. Haluk'a gıpta ediyordu...

"O her şeyi deneyip sonunda gerçeğe geldi. Eminim onun inancı ve gerçek bilgisi benimkinden güçlü. Çünkü o, bütün yasak denilen sınırları aştıktan sonra dönüp sınırın bu tarafında karar kıldı... Sınırın öbür tarafında ne var biliyor."

Oysa kendisi asla sınırın öbür tarafına geçmemişti. Haluk ise sınırın öbür tarafından gelip yolunu belirlemişti. Kendisini nasıl bir sonuç bekliyordu acaba? Ömrünün ikinci yarısında hayatını tamamen değiştirmiş sayısız insan vardı. Kimisi inanmazlıktan, imanın limanlarını sığmıyor, kimisi yalancı bir inançlı hayattan inançsızlığın sorumsuzluğuna yelken açıyordu...

İstanbul'a ilk geldiği yıllarda sık sık buluştukları bir arkadaşının yeğenini hatırladı.

Henüz on üç, on dört yaşlarındaydı. Abdestsiz dolaşmaz, namazları hep camide kılar, en küçük bir hata yapını inançsızlıkla suçlar ve sıklıkla "Bilge abi, bu inancımı korumam için bana dua et. Yolunu çarşılarından olmayayım." derdi. Ve ne yazık ki, o genç daha sonraki yıllarda bütün bütün inançsızlığı seçmiş, inancın ve dinin bir aldatmaca olduğuna kanaat getirmiş ve bölücü bir terör örgütüne katılarak bir çatışmada öldürülmüştü...

Yirmi dört yıllık bir ömrün son üç beğ yılı inkar, önceki yılları ise aÇırı bir dindarlıkla geçmiÇti. Acaba Allah onu hangi yaÇam tercihiyle yargılayacaktı? En azından görünürde inanan bir genç olarak yaÇadığı on dokuz yılı mı, yoksa inanmayan ama kendine göre inandığı bir insanlık davasını gerçekleÇtirmek yolunda can vermesi erdemini mi?

Zaten tanrısına da adaletsizliklere engel olmadığı için kızmıÇ ve sonra da onu tamamen bırakmıÇtı... Derin bir acıma duygusu i-le irkildi Bilge. Kendisini yalnız, çaresiz ve nasıl bir akıbetin beklediğini bilmezliğin verdiği derin bir mutsuzluk içinde gördü...

Önünde belirsiz, sonsuz bir yaÇam olabilirdi ama ölüm korkunç bir olaydı... Bütün sevdiklerini arkada bırakarak ve hiç ölmek istemediği halde göçüp gitmek... Çinde hızlı bir düÇüÇ, derin bir boÇluk hissetti Bilge. Yoksa kendisinde de mi inanç eksikliği vardı? Gerçekten ölüm ötesi bir yaÇama inanıyorsa ve o yaÇamın daha güzel olduğuna yönelik inancı varsa neden ölmekten korkuyordu? Bu insansı bir korku muydu, yoksa inanç eksikliğinden kaynaklanan yaÇama hırsı mıydı?

"Belki ikisi de..." diye cevaplandırdı, sorduğu soruyu sesli olarak. Sonra art arda yeni sorular sıralandı düÇüncesinde; "Kim kendisini garantide bilebilir ki? Peygamber kendi kıзма bile, 'Bana güvenme.' demiÇse ve Ömer gibi bir insan, 'kendisinin de münafık olabileceğinden kuÇkulanmıÇ' ve 'Eğer bütün insanlar cennete gidecek, yalnız bir insan cehenneme girecek dense, korkarım ki o benim.' demiÇse ise bu iÇin garantisi yok..."

"Peki önemli olan ne? Hangi eylem ölüm ötesindeki yaÇamın garantisi olabilir?"

"Çnanç ve inançtaki samimiyet, içsellik." dedi bir ses. Bilge irkildi. Kısa sürede toparlandı:

"HoÇ geldin hocam." dedi. Sonra alıÇılageldik alıÇkanlıklarından olduğu için, bilinçsizce sordu:

"Çay içer mısınız?" sorusuna Bilge kendisi de güldü. Ama SinHa ona karşılık verdi:

-----1 349 i-----

"Beni kendinle karıştırdın Bilge. Bilirsin ben yemem ve içmem. Bizim gıdamız evrendeki temel enerjidir. Sizin dua ve zikir dediğiniz Geyle besleniriz. Yaratıcı'nın adını anmak ve onun evrene yayılmış varlığını hissetmek bizim bataryalarımızı doldurur."

"Siz pille mi çalışıyorsunuz hocam?"

"Siz farklı mısınız?"

"Yani biz de pillerle mi alııyoruz?"

"Hemen hemen. Sizin gıdanız yaratıldığınız nesnenin cinsin-dendir. Siz topraksı gıdalarla beslenirsiniz. Biz saf enerjiyle. Siz bizim gıdamızın semtine bile uğramadınız henüz. O sizin için karanlık bir enerjiden ibaret çünkü. Bizim yakıtımızın atığı yoktur, sizin ise yakıtınızın üçte ikisi atıktır."

"Peki pillerimizin ömrü değiir mi? Yani yarılanmığ bir pili şarj etme şansımız var mı?"

"Ne o, ölümden korkuyor musun?"

"tiraf edeyim ki evet."

"Neden, bu hayatı çok mu sevdin?"

"Sevilmeyecek gibi değil ki?"

"Bu güzel?"

"Nasıl güzel?"

"Hayatı sevmek inancın yürekte karar kıldığını gösterir. Çünkü sizi çevreleyen u güzellikten etkilenmeyen insanın yüreğinde arıza var demektir."

"O yüzden mi Peygamberimiz, 'Bir kere bile hayattan lezzet a-lamamığ insanın inancında zaaf vardır.' buyurdu..."

"Belki. Çünkü uzun veya kısa, bu yaçamınız da sayısız nimetler ve güzelliklerle bezenmiğtir Cennet veya cehennem dediğiniz ölüm sonrası hayatı da bu yağamı da yaratıp dizayn eden aynı kudrettir... Sadece bir farkla. Bu hayatın bütün oluğumları birbirinin ardı sıra gelir ve varlıklarını birbirine, yani nedenlere borçludurlar."

-----! 350 1-----

-

Daha sonraki yağamda ise zıtlıklar değil, kudretin kendisi esastır. O yüzden de burada sebeplere sarılmak zorundasınız."

"Peki hocam, daha önce de sormuştum ama bir kere daha tekrar edeyim; kıyamet dediğimiz olay bütün evrenin yok edilmesi mi yoksa bizim güneğ sistemimizin yok olması mı?"

"Bu sizce neyi değiştirir? Sizin içinde bulunduğunuz sistemin temeli güneğtir. Güneğ de evrendeki milyarlarca yıldızdan sadece biri, hatta en küçüklerinden biri. Onun da pili önünde sonunda bitecek ve kararacak. O zaman sizin buradaki varlığınızın bir anlamı kalır mı?"

"Tamam da hocam, bu bütün evrenin yok olması anlamına gelmez ki."

"Doğru ama siz yok olduktan sonra bu evrenin devam etmesi veya etmemesi sizi ne ilgilendirir?"

"Yani belki bu evren sonsuza kadar devam eder ve bütün yağamımız da bu yağadığımızdan ibaret kalır."

"Bu evrenin sonsuza kadar devam etmesi, neden yağamın bu yağadığınızdan ibaret olmasına sebep olsun? Yani evren devam e-derken, Yaratıcı size başka bir galaksiyi yeni bir formda bağlatamaz mı

"Peki o zaman, o da ölümlü bir mekan olmaz mı? Madem ki bu evren, kırılmalar, değişmeler ve ölümlerle sürekli yenileniyor ve madem ki değişen ve kırılan bir şey sonunda bir bitiğe varıyor, cennet ve cehennemin de sonlu olması gerekmez mi?"

"Siz tek zamanlı düşünmeye çartlanmığ varlıklarsınız. Dünden geliyor, yarma

gidiyorsunuz. Dünün de yarının da bir andan i-baret olduğu zaman türü de var dersem

buna ne dersin?"

"Böyle bir zaman türü nasıl olur? Ona nasıl zaman diyebiliriz? Zaman dediğimiz Gey,
eGyanın değışmesinden edindiğimiz bir inti-badan ibaret değil mi?"

"Doğru ama değışimin nedeni zıtların iç içeliğidir. Karanlık, aydınlığa müdahale eder.

Soğuk sıcağa, iyi kötüye, çirkin güzele.

-----1 351 i-----

yağlılık ise gençliğe müdahale etmese, siz de zamanın farkına varmazsınız.... Sizin

evreniniz, sizin zaman ölçülerinize göre kaç yaGında?"

"Yirmi sekiz veya yirmi dokuz milyar yıl!"

"Peki Yaratıcı otuz milyar yıl önce yok muydu? Yahut, sizin kıyamet dediğiniz evrensel reorganizasyon gerçekleşikten ve sizin türünüz varmak istediği yere vardıktan sonra Yaratıcı yaratma eyleminden vaz mı geçecek? Yine böyle bir evreni var etmesine engel ne?"

"Hocam benim aklım bütün bunları almıyor, ama ben gerçekten bu evrenin yıkılıp gideceğini aklıma sığdıramıyorum... Yani bu evren nasıl yok edilecek, yok edilmesine gerek var mı? Eğer varsa, bu evren gerçekten yeniden cennet ve cehennem olarak inÇa edilecek mi?"

"Bu aslında önemli bir soru ve biraz uzunca açıklamalar yapılmasını gerektiriyor..."

"Peki bu açıklamaları yapma yetkınız yok mu?" "Var, var ama sizin tahammülünüz olur mu bilmem." "Hocam inÇallah beni sabredenlerden bulacaksın." "Sana bunu örneklerle anlatayım... Örneğin bir sarayı veya bir Çehri düÇünelim. Biri çıkıp 'Bu Çehir yıkılacak ve yeniden daha sağlam ve daha güzel bir Çekilde inÇa edilecek.' diye iddia etse ona altı soru sormak gerekir?"

"Nedir bu sorular?"

"Sabırh ol ve dinle. Çddia sahibine önce Çu soruları sormak gerekir:

- 1- Neden, zaten kurulu bu Çehri yıkmak istiyorsun?
- 2- Buna ne gerek var?
- 3- Gerçekten Çehri yıkabilir misin?
- 4- Yıktığın Çehri yeniden yapabilecek misin?
- 5- Çehrin yıkılması mümkün mü?

6- Yıkıldıktan sonra tamir edilmesi mümkün mü? Eğer iddia sahibi bütün bu sorulara 'evet' der ve ispat ederse elbette ona inanmak gerekir."

"Hocam, bu soruların her birinin sende cevabı var mı?" "Olmasaydı soru da soramazdım."

"Doğru affedersınız. Hatam büyük. Buyurun hocam sizi dinliyorum."

"Bu soruların cevabından önce sizin 'Ruh' dediğiniz konu ü-zerinde durmak gerekir.

Ruh dediğiniz Çey, bizim türümüzün bir baĞka çeÇididir ve yine sizin deyiminizle ölümsüzdür. O enerji bütününü siz bu beden formatma bürünmeden önce de vardı, sonra da var olacaktır. Benim varlığım onun için yeterli kanıttır sanırım."

"Evet efendim." dedi Bilge... Bilge "efendim" sözcüğünü biraz da vurgulayarak söylemiÇti. SinHa:

"Niçin bu kelimeyi vurguladm?"

"Efendim, siz artık benim için bir "öğretici" olmaktan ötesınız. Beni sanki yeniden inÇa ettınız. Size yüksek bir saygı duyduğum için böyle deme zorunluluğu hissettim."

"Hatırlar mısın, 'Benim için kullanacağın sözcük, sadece senin, beni, nasıl algıladığını açığa vurur, o kadar.' demiÇtim." "Hatırladım!"

"Böylece bizim, niçin Yaratıcı nezdinde dilsiz, damaksız ve i-radesiz varlıklar olduğumuzu ve istiğrak halinde Yaratıcı'nın huzurda birtakım insanların niçin kendilerinden geçtiklerini de anlamıÇ olmalısın!"

"Hissedebiliyorum, diyebilirim."

"Güzel, öyleyse sohbetimiz kolay olacak. Önce Çu kadarını söyleyeyim, eğer gözlerinin eÇik alanlarını biraz geniÇlersem, hemen yanı baĞında binlerce ruhun o vaadedilen zamanda yeniden

bedenleÇmek için kafiye kafiye beklediklerini görürdün. Ama görme eÇikleriniz onları görmeyi imkansız kılıyor"

Bu sözlerden sonra SinHa, ani bir el hareketiyle Bilge'nin gözlerini kapatmasını sağladı...

Bilge, kendisini bilim kurgu filmlerinde seyrettiğine benzer bir enerji girdabının ortasında buldu. Asla düÇünemeyeceği bir hızla mesafeleri yarıp geçiyordu...

Sonsuz ıGıklar ve karanlıklar birbirini takip ediyordu. Kara delikleri andıran bir koridorun içinde adeta uğarak gidiyordu. Sonsuz bir ıGıkla kendine geldi. Adeta iğne deliği gibi dar bir imbikten süzölüp, bir sonsuzluk meydanına düğmüğtü.

Saçları dalgalı kumral, gözleri yanıp sönen otuzkırk yağlarında biri onu meydanın ortasında bekliyordu. Bilge korkular ve ürpertilerle etrafını görmeye, içinde bulunduğu alanı algılamaya ęalıęıyordu. Adam, elini havada kuğ uğuğunu taklit eder bir ęekilde dalgalandırınca Bilge, içini rahatlatan bir melodi iğitti. Sanki el hareketleri, görünmeyen bir piyanonun tuğlarına dokunmuç gibi hiç duymadığı bir müziğin yayılmasına neden olmuğtu...

Bilge bilinęsiz ve kendinden geçmiğ bir ęekilde ona doğru yürümek istedi. Adım atmaya bağlayınca, her bir adımının bir piyanonun tuğlarına dokunur gibi ses ęıkarıp muhteğem bir müziğe dönüğtüğünü fark etti. Her harekete müzikal bir ses eğlik ediyordu...

Bilge ürktü. Olduğu yerde ęakılıp kaldı. Adım atmaya cesaret edemiyordu. Adama dikkatle baktı ve bir ęeyi fark etti. Karęısında duran adam, kendisinin aynadaki yansıması gibiydi. Ama o biraz daha olgun gibi görünüyordu...

Adam yine bir el hareketiyle 'Yaklaç!' dedi. Bilge bir adım daha attı. Bu adımı da bir önceki adımı gibi bir tuğa basılmığçasına ses ęıkardı. Artık her hareketinin bir bestenin notasını seslendirmekten ibaret olduğunu anlamığtı. ęki adım ötesinde durdu:

"Sen kimsin?"

"Ben senin yedi göbek önceki deden Hasan'ini."

-----1 354 I-----

"Burada ne yapıyorsun?"

"Din gününü bekliyorum?"

"Din gününü mü?"

"Evet din gününü. Yani Yaratıcı'nın herkesten her yaptığıının hesabını soracağı günü."

"Yani kıyameti mi?"

"Hayır haÇrı. Benim kıyametim 261 yıl önce Sancak'ta koptu."

"Nasıl yani?"

"Ben Osmanlıların Sancak vilayetinde yaÇıyordum ve orada öldüm. O zamandan beri burada bekliyorum." Bilge atalarının Balkanlar'dan gelip Bursa civarına, daha sonra da Edremit'e gelip yerleÇtiklerini hatırladı...

"Peki daha ne kadar bekleyeceksin?"

"Onu ben bilemem..."

"Peki senin oğlun ve torunların da seninle beraber mi?"

"Yani diğeri dedelerini merak ediyorsun, öyle mi? Onlarla da zaman zaman görüşüyoruz ama benim oğlum ile onun torunu olan babanın dedesi burada değıl?"

"Neden?"

"Onların ikisi de farklı bir yol izlediğı için baÇka bir yerde?"

"Nasıl yani?"

"SavaÇlarda Çehit düÇtüler. Ėnançları da sağlam olduğı için, onlar ölümsüzlük vadisinde bekliyorlar."

"Yani onlar ölmediler mi?"

"Size göre onlar da öldüler. Ama onlar kendilerini ölmüÇ bilmiyorlar... Hatta oğlumla

zaman zaman karGılaGtığımızda bana hâlâ dünyayı, kardeGlerini ve ailesini soruyor. 'Biz burada bir süre dinleniyoruz, döneceğiz.' diyor.."

"Yani Çehitler öldüklerini bilmiyorlar öyle mi?"

-----1 355 I-----

"Evet öyle..."

"Peki sen burada ne yapıyorsun, böyle tek baGına sıkılmıyor musun?"

"Tek baGıma değilim ki. Hayat dereceleri benimle eşit olan milyonlarca insan var burada, hep beraber bekleÇiyoruz." "Peki sıkılmıyor musunuz?" "Neden sıkılalım?"

"Beklemenin kendisi sıkıntı verir.."

"Ama biz beklediğimizin farkında değiliz ki... Beklediğinin farkında olanlar diğerleri..."

"Diğerleri dediğin kim?"

"Dünyada görevlerini yapmamıŒ bazı Müslimler ile bazı Hris-tiyanlar. Örneğın benim komŒum Georgi de orada. Beni her gördüğünde, 'KomŒu beklemekten sıkılıyorum.' "

diyor.

"Yani Georgi de Müslümanlarla birlikte mi bekliyor?" "Evet!"

"Bu nasıl olur? Hani Hristiyanlar direk cehenneme gidecekti."

"Evladım, burada iŒler bizim bildiğımız gibi değil."

"Peki nasıl?"

"Önce yüreğinin içine bakıyorlar Œnanıp inanmadığına yani... Sonra da yararlı bir ömür sürüp sürmediğine bakıyorlar." "Yararlı dediğın Œeyler neler?"

"insanlara ve hayvanlara faydalı olmak... Aç bir köpeğे verdiğın bir lokma seni kurtarabiliyor Georgi, yolda rastladığı yaŒlı Müslüman bir kadının yükünü alıp evine kadar taŒıdığı için onu da iyiler arasına kattılar."

"Peki seninle birlikte kalanları ben niye göremiyorum." Adam, elini uzattı ve bir perde açıyormuŒ gibi hızla yana çekti... Bilge bir anda, bir aynaya yansıımıŒ milyonlarca yüzün kendisine baktığını hissetti...

Bilge çok etkilenmişti. Ona biraz daha yaklaştı. Ve elini uzattı. Dedesi de elini uzattı.

Elini tuttu ama elinde kalan boşluktan başka bir şey değildi."

"Neden elini tutamıyorum?"

"Tutabileceğin bir yapıda değilim de ondan..."

"Ama seni görebiliyorum!.."

"Doğru beni görüyorsun ama bu sanal bir beden. Yani harici vücut giymiş bir ruhum ben. Görürsün ama yakalayamazsın."

"Hep böyle mi olacaksınız?"

"Hayır hesap vereceğimiz gün geldiğinde hepimize asıl bedenlerimiz verilecek?"

"Asıl beden ne?"

"Kendisiyle sonsuza kadar beraber olacağımız beden."

"Bu nasıl olacak?"

"İnsanlar ömür boyunca sayısız biçimler, şekiller alırlar. Bunların hepsi hücrelerden oluşur. Her hücre beş altı sene vücudunda yaşar, sonra ölür. Sen onları farkedemezsin. Zaman içinde bu ölüm hızlanır ve yaşanır. Yetmiş beş yıl yaşayan bir adam en az on iki kere hücrelerinin tamamını değiştirmiştir. Ama bu hücrelerin hepsi kodlanmış gibidir."

"Nasıl bir kodlama?"

"Sen askerlik yaptın mı?"

"Yaptım."

"Peki eğitim alanında size hiç teneffüs vermediler mi?"

"Verdiler."

"Teneffüslerden sonra mangadaki yerini bulmakta zorluk çektin mi?"

"Hayır. Çünkü herkes bölüğünü, mangasını ve takımını bilir. Arkadaşlarını tanır.

Çavuşun düdüğünü çalması, herkesin uygun sıralar halinde yerini alması için yeterlidir."

"iÇte sur da böyle bir Çey."

-----1 357 i-----

"Ğsrafil'in suru mu?"

"Evet, Ğsrafil'in suru. O, sura üfleyince âlem sahnesine çıkmıÇ ne kadar hücre varsa toplanır ve her bir hücre senin manganı ve takımını bulduğun gibi gider, yer alacak

bünyede yerini alır."

Bilge bir anda, "yeniden dirilmenin göz açıp kapama süresinde gerçekleşeceği" anlamındaki ayeti hatırladı. "Allahuekber!" dedi...

"Peki dede, biz yetmiş yılda bu kadar hücre üretiyoruz. O zaman bizim bedenlerimizin dev cüsseler halinde olması gerekir..."

"Hayır, bu Yaratıcı'nın takdirine bağlı. O dilediğini imha eder, dilediğini bırakır..."

"Peki babam nerede?"

"Baban bir üst katta?"

Neden, orada?"

"O ahir zaman insanı olduğu için onları bir üst katta bekletiyorlar."

"Ahir zaman insanı ne demek?"

"Onların tabi tutulduğu sınav daha zor ve karmaşık olduğu için bizden daha farklı ilgi gördüler."

"Farklı mı?"

"Bizim zamanımızda inancı yaşamaya engel olacak hiçbir durum yoktu. Onun zamanında durum çok farklıymış. İnananlar ve inancını yaşamak isteyenler büyük sıkıntılara maruz kalıyorlarmış. Buna rağmen onlar inançlarını yaşıdıkları için bizden bir üst mertebede bulunuyorlar."

Bilge "Ben sendeki benim." diyen sesle yaptığı konuşmayı düşündü. "Nefsim haklıymış. Zorluklar aynı zamanda birer nimet oluyormuş demek ki..." diye geçirdi içinden. Adam Bilge'nin içindeki dalgalanmayı görmüş gibiydi:

"Eğer hayatları zor geçip de buna katlananlara burada neler verildiğini bilselerdi, hayatı rahatlık ve bolluk içinde geçenler, derilerinin makaslarla doğranmıŒ olmasını tercih ederlerdi."

"Sen de içimden geçenleri görebiliyor musun?"

"Buna engel yok ki. Peki Œu anda durumunuz nedir? Çünkü bildiğime göre inanların hayatı giderek daha da zor hal alacakmıŒ. Sizler ve sizden sonra gelenler, sahabelerle aynı mertebede yer alacakmıŒsınız. Hatta onlardan bazılarının sahabeler gibi muamele göreceklerini söylüyorlar."

"Kim söylüyor. Siz bu haberleri nasıl alıyorsunuz?"

"içimizden bazılarına zaman zaman çağrı geliyor ve onlar gidip, geliyorlar. Gördüklerini bize anlatıyorlar..."

Bu arada dünyada eŒini benzerini görmediğİ güzellikte bir kadının, dedesinin arkasında belirdiğini gördü Bilge. "Bu kim?" demeye fırsat kalmadan, dedesi "Bu senin nenen Hatça kadın?" dedi...

"Hangi nenem?"

"Benim karım ama Œimdilik ona yaklaŒamıyorum."

"Neden?"

"Onun yeniden bana verilip verilmeyeceğini bilemiyorum da ondan."

"Peki ben dokunabilir miyim?"

"Tabi ki sen onun evladısın. Dokunabilirsin." Bilge ani bir hareketle kendisini nenesinin önünde buldu. Güzelliğİ karŒısında baŒı döndü adeta. "Sen ne kadar güzelmiŒsin nene!.." demekten kendini alamadı Bilge.

"Bu, imanının güzelliğidir evladım. Senin hanımım gördüm. O bizden de güzel biri."

Bilge'nin Gönül'ü hatırlamasıyla kendini balkonda oturuyor bulması bir oldu...

"Efendim, ne oldu?" diyecekti ki, SinHa:

-----1 359 I-----

"Sus. Bu gördüklerin sadece sende kalsın." dedi ve sordu:

"Ruhlar baki midir?"

"Ne diyorsun hocam gözlerimle gördüm!"

"Hayır gözlerinle görmedin. Gözlerin kapalıydı."

"Peki nasıl gördüm?"

"Sanal gözlerinle, yani ölüm ötesindeki varlığınla."

"Aman Ya Rabbi!" dedi Bilge "Seni tenzih ederim Allah'ım!"

"Çoğunuz ölmüŒ babalarınızı, atalarınızı rüyada görürsünüz. Hatta hiç görmediğiniz hiç

tanımadığınız ölmüŒ bir yakınınızı görürsünüz. Sonra onun resmini kafanızda

korursunuz. Bir gün onun resmiyle karŒılaŒırsınız ve onu hemen tanırırsınız."

"Ama efendim, bu tür rüyaların baŒka açıklamaları var."

"Ne gibi?"

"Bilinçaltımızın oyunları gibi..."

"Bilinçaltınız, hiç görmediğı bir iŒi nasıl resmedebilir ki size?"

"Efendim ben sizin söylediklerinizin doğruluğuna inanıyorum. Hele birkaç dakika önce

yaŒadığım zihinsel yolculuktan sonra..."

"O zihinsel bir yolculuk değildi. Belki astral bedenle yaptığın kısa mesafeli bir

yolculuktan denilebilir. Aslında gittiğin mesafe burnunun ucundaki bir yer. Ancak bu

yere maddesel boyutta kaldığınız sürece varmanızın imkanı yoktur..."

"Tamam da efendim! Hadi ben inandım ve kesin bir kanıya ulaŒtım. Diğer insanlara

bunu nasıl ispat edebilirim? Onları nasıl ikna edebilirim? Önce benim aklımın bu iŒe

basması gerekir ki, sonra baŒkalarına da anlatabileyim..."

"Sen anlattıklarımı baŒkalarına aktarabilmek için mi dinliyorsun? Oysa ben bütün

bunları senin ihtiyacın olduğu için anlatıyorum. Bir sözü dinlerken, öncelikle senin ona

ihtiyacın olup olmadığına karar ver, ben bunu baŒkalarına nasıl anlatırım diye dü-

Çünürsen, sözün özünü kaçırırsın... Din yaÇansın diye indirilir, o-nunla baÇkasına taфра yapasin, bilgi sataÇın diye değıl." "Ama insan illa da akılcı bir açıklama istiyor..."

"Bu konu iman meselesi. Sen yüzde yüz inandığın ve akılcı bulduğun halde bir baÇkası onu asla kabullenmeyebilir ve akılcı bulmayabilir... Madem istiyorsun, sana akılcı bulabileceğin Çeyler de söyleyebilirim. Ama unutma ki inançla ilgili Çeylerin akla uygun olması yeterli değıl."

"Nasıl?"

"Söz geliÇi hiçbir insana Çu sandalyenin kendiliğinden meydana geldiğini kabul ettiremezsin. Ama aynı insanlar pekala evrenin yaratıcısız oluştuğunu ileri sürebiliyor ve buna inanıyorlar."

"Peki efendim, inanma yeteneğı olan bir insanla, inanamayan bir insan arasında fizyolojik fark var mı?"

"Bundan neyi amaçladığına bağılı."

"Yani beyinsel bir eksiklik falan."

"Hayır beyinsel bir eksiklik olmaz. Örneğın senin bilgisayarının kapasitesi ne kadar büyük olursa olsun, eğer ona çizim programları yüklenmemiÇse ondan çizim yapmasını bekleyemezsin."

"Peki neden herkese bu program yüklenmemiÇ?"

"Bu önemli bir soru. Ve açıklanması da zor, ama anlatmaya çalışayım. Yaratıcı'nın bilgileri bizimkisi gibi sonradan edinilme bilgiler değıldir. Onun bilgileri eÇyaya ait olan bilgilerdir. Eskiden buna 'Ğlim maluma tâbidir.' derlerdi. Yaratıcı'nın belleğinde, önce eÇya vardır, sonra onunla ilgili bilgiler gelir... O, sizin bu programı kullanmayacağınızı bildiğı için, onu size yüklemmez..."

"Ama efendim. Kur'anı Kerim'de, 'Biz onların kalplerine kılıf geçirdik. Artık duymazlar ve inanmazlar.' diyor. Demek ki program yüklendiği halde bunu kullanmayanlar da var..."

"Doğru. Aslında Giddetli azaba çarptırılacak olanlar da onlardır. Çünkü onlar iradelerini kötü yönde kullanmayı prensip edinmişlerdir."

-----i 361 i-----

"Peki Yaratıcı, o insanın iradesini bu yönde kullanacağını bilmiyor muydu?"

"Elbet biliyordu. Bunu sadece kendilerine program yüklenmemiŒ olanlara delil olarak sunar."

"Efendim ben yeterince anlayamıyorum."

"Doğrudur çünkü O'nun bütün iŒlerini kavramak için, en az O'nun kadar derin bilgiye sahip olmanız gerekir. Bu mümkün olmadığına göre ancak sizi ilgilendirdiği kadarını alıp onu hayatınıza uygulamanız yeter de artar bile..."

"Peki efendim, Œu ruhların ölümsüzlüğü olayını biraz daha açabilir mısınız?"

"Sen gerçekten Yaratıcı'nın sonsuz zamana sahip olduğuna inanıyor musun?"

"Farz edelim ki inanıyorum."

"Farz edelim olmaz. Ğnanmanın ve inanmamanın arası yoktur. Ya inanıyorsun ya inanmıyorsun. Bilemiyorum dediğın zaman inanmıyorsun demektir."

"Peki inanmıyorum dersem cevabın ne olur?"

"Ölümsüzün gölgeleri de ölümsüzdür derim. KarŒıdaki suya bak. GüneŒ ebedi olsaydı, onun o göldeki yansımaları da sonsuza kadar sürerdi."

"Yani?"

"Yani eğer Yaratıcı sonsuzluğun sahibi ise, güzelliğini seyreden ve onun yarattıklarını algılayabilen yaratıklarının da ebedi olmasını ister..."

Ebedi, sonsuz ve benzersiz bir güzellik, elbette güzelliğinin yüceliğini yansıtan ve ona karŒı hayranlık ve aŒık duyan seyircilerinin de ebedi ve sonsuz olmasını ister...

Kusursuz ve sonsuz bir mükemmelliğe sahip bir sanatkâr, eserlerinin kıymetini anlayan sanat severlerin de daim olmasını ister...

Nihayetsiz rahmet ve bağığ sahibi bir zat, daima verdiği nimetlerden yararlanıp onlara karĖı teğekkür edenlerin varlığını ister..

Yaratıcı'nın bu kudret ve ikramlarının, bu güzellik ve sanatlarının en iyi okuyucusu ve en iyi takdir edicisi insan ruhu olduğuna göre, Yaratıcı'nın, bu ruhları sonsuz hayatla ödüllendirmesi akıl dıÇı olmaz."

"Peki bu bir zaaf değil mi?"

"Neden zaaf olsun? Sonsuz kudret sahibinin kudretini açığa vurması ve açığa vurulan bu kudreti algılayan varlıkları yaratması neden zaaf olsun ki... Tam tersine biri diğferinin zorunlu neticesidir.

Eğer rızkı vermek varsa, o rızıktan yararlanması gerekenler de olur. Ortada bir güzellik varsa, birileri o güzelliğe tutulur... Eğer Ėıfa vermek varsa hasta da olmalı... Bunu arttırabilirsin. Yani ortada güneğ varsa, zorunlu olarak ığık da var demektir. Güneğ olduğu halde ortalığın karanlık olmasını nasıl hayal edebilirsin?

Üstelik sadece yaratılığı itibarıyla mükemmel olan insan ruhu değil, en basit yaratıklarda bile bir devamlılık vardır. Dikkatle bakıldığında o varlıkların bir daha hiç görünmemek üzere yok olmak için yaratılmadıkları görülür. Ruhu olmayan basit bir çiçeği düğün. O bile solup gittikten sonra sayısız Ėekillerde varlığını sürdürür Hem bu âlemin fanusunda hem onu gören insanların hafızasında sureti kalır.

Oluğum kanunları sayısız tohumlarda varlığını sürdürür Madem ruhun basit bir taklidi olan o oluğum kanunları, böyle bekaya ve sürgit bir hayata sahip oluyorlar, elbette âlemin en büyük kağifi ve Yaratıcı'nın en donanımlı eseri olan insan ruhu da ebedi olacaktır ve ebediyen yağayacaktır..

Tıpkı bir çiçeğin öldükten sonra ruhunu bağka bir baharda yeğeren tohumuna yüklediği

gibi insan ruhu da hair sabahında kendisini o âleme uygun ekilde yeniden inşa edilen
bedenine yükleyecek ve varlığını sürdürecektir.

Aslında ruh dediğiniz ey, harici vücut giymiş ilahî bir kanundur. Siz yerçekimi
kanununu ancak elmanın dalından kopup dü-

-----1 363 I-----

mesiyle anlayabiliyorsunuz. O elma dümeseydi yer çekimi kanunu yoktur diyebilir
miydınız? Ruh da öyle ama çok daha kapsamlı bir evrensel kanundur.."

"Efendim, harici vücut ne demek? Bir de dahili vücut mu var?"

"Vücudun kendisini biliyor musun?"

"Yani bedenimiz veya varlığımız..."

"O kadar da basit değil. Çünkü var olmak da bir 'vücüt'tur."

"O zaman evren de bir vücuttur"

"Elbette."

"Efendim bir de eski kitaplarda 'Vacibül'vücut' diye bir kavram var o ne anlama geliyor?"

"Vacip zorunluluk demektir, vücut ise varlık olduğuna göre 'Varlığı zorunlu olan' demektir Öyle bir varlık düşün ki onsuz hiçbir vücut, hiçbir varlık varlığını sürdüremez, onsuz yapamaz. O da Yaratıcı'nın kendisidir. Sadece O'dur. Onun dışındaki her varlık, ister evrenin kendisi olsun ister onun içinde yer alması başka bir varlık olsun ancak Yaratıcı'nın onun varlığına izin vermesiyle varlığını koruyabilir."

"Ama efendim, evrende bir enerji var ve bu enerji bütün varlıkların özüdür. Ve sanki sonsuz ve tükenmez bir enerjidir..."

"Doğru. O enerji dediğin Geyi, Guna benzetebilirsin: Senin evinde elektrik Şebekesi varsa her bir elektronik aletini onunla çalıştırabilirsin. Yapacağın tek Gey onun düğmesine dokunmaktan ibarettir Sen sanırsın ki o enerji kendi zatında mevcuttur Oysa o enerjiyi evine taşıyan hat kopsa aletlerin ne kadar güçlü olursa olsun bir kıymet ifade etmezler.. Evrendeki her oluşumun kaynağı olan o enerji, doğrudan Yaratıcı'nın zatından onun santralinden beslenir O, onun varlığına müsaade ettikçe o da var olmaya devam eder.. Fakat bu enerjinin kendisini açığa vurması değışiktin" "Nasıl?"

"Örneğin, o enerji, senin radyonda kendini ses olarak açığa vurur. Televizyonunda hem görüntü, hem sestir, fırınında hararettir, arabanda harekettir bunun gibi..."

"Vücudun mertebelerini de böyle mi anlamak gerekir." "Hemen hemen. Örneğin sen de o enerjiye bağlı bir aletsin. O enerji sende de insan olarak açığa çıkmış..."

Yani varlığı vücut haline getiren öz, ki o hayattır, içine girdiği eGyanın kabiliyetine göre kendisini açığa vurur... Bu da hayatın mertebelerini meydana getirir. O yüzden vücut âlemleri ayrı ayrıdır... Bir çekirdeği düşün, içinde onun türüne dair program yok mu;

"Var.

"Gökte o çekirdeğin, türünün bütün biçim ve formlarını koruyarak yeğermesi, o kanunun harici vücut giymesi anlamına gelir. Aslında her insan, bunu, biraz derin düşünce ile kendinde de fark eder."

"Nasıl fark edebilirim?"

"Şimdi kaç yaşındasın?"

"Yirmi sekiz"

"Demek ki seni sen yapan kanun, yani senin bedeninle kendini açığa vuran kanun, yani ruh, bugüne kadar en az yirmi yedi beden değiştirmiş. En azından dört kere senin üzerinde mevcut bütün hücrelerin tamamen ölmüş ve sen yeniden vücut giymişsin..."

"Bu nasıl mümkün olur?"

"Deden sana söylemedi mi? insan bedenini oluşturan hücreler her altı yılda bir tamamen tazelenir; yok olur yerine bağkaları gelir. Bu yavaş yavaş gerçekleştiği için siz farkına varmazsınız. Değişmeyen tek organ vardır, o da beyin dediğiniz bilgisayarlarınızı yapan hücreler."

"Neden onlar değişmiyor?"

-----i 365 I-----

"O sizin anlayacağınız ifadeyle hard diskınızdır. Ondaki bilgileri bir başka yere

aktarabilir,

tamamen

boşaltabilir

ve

yeniden

yükleyebilirsiniz

ama

ciplerini

değiştiremezsiniz. O zaman tamamen yok olur. Bu da sizin ölümünüz demektir..."

"Demek ki beyin hücreleri tazelenebilseydi daha uzun yaşayabilirdik?"

"Teorik olarak belki. O zaman da yaratıcı başka bir açmaz yaratırdı sizde. Ama şu

gerçek ki sizi canlı kılan, beyninizi canlı ve çalışır hale getiren, ruhtur. Sizin zaman

ölçünüzle altmış yıl yaşıyan bir insan, en az on kere vücudunu tamamen değıştirmiş olur ama siz hep aynı şahıs kalırsınız. Çünkü sizi siz yapan kanun aynıdır. Sadece harici vücudunu değıştirir o kadar."

"Ama efendim, bu yavaş yavaş oluyor dedınız. Yani tamamen beden yok olmuyor. Ama ölüm dediğimiz olayda beden tamamen ölüyor?"

"Beden yokken de o kanun vardı. Vücuda bürünmesi onu nasıl etkilemiyorsa vücut dediğiniz bedenden tamamen soyutlanması da ona zarar vermez. O, varlığım korur..."

"Efendim siz bu evrenin harap olması ve yeniden yapılması olayını anlatıyordunuz, konuyu ruha getirdınız. Neden?"

"şunu anlaman için. Beden gibi evren de küllî bir ruhun hanesi, evi ve bedenidir. Nasıl ruh kendi bedenini ikame ediyorsa, bu âlemin ruhu da; bu evren dağıldıktan sonra, yeniden bir beden giymeye elverişlidir. Onu anlatmaya çalışıyorum... Hiç sanal beden diye bir şey duydun mu?"

"Evet ruh çağırınlar öyle bir şeyden bahsederler...."

"İşte o sanal beden dediğimiz şey, bir tür ruh kanununun elbisesi gibidir. Topraktan olma bedenle fazla ilgisi yoktur ruhun... Ondan soyundu mu, misali yani sanal bedeni giyer ve varlığını yeniden sürdürür..."

Nasıl ki bu evrenin her bir cüzü, her bir parçası dağılmaya ve çözülmeye mahkum ise bu dünya da bu evren de çözülmeye ve da-

ğılmaya mahkumdur... Parçası bozulan bütün de bozulmaktan kurtulamaz."

"Efendim bunlar çok ağır konular ve ben anlayamıyorum. Daha doğrusu zihnim kuğatamıyor..."

"O zaman kendine bak. Sen bir çocuktun, büyüdün, geliştin olgunlaşırıyorsun. Sonra bedeninde girdi ve çıktı dengesi bozulacak ve yavaş yavaş yağılanacaksın. Bir gün gelecek, bedenin içindeki kanunu taşıyamayacak duruma gelecek ve sen de bu bedeni bırakmak zorunda kalacaksın..."

"Efendim, okuduğumuza göre bu evrenin kendi formatını korumasını sağlayan bir enerji var. Bu enerji bir gün tükenir mi?"

"Senin enerji dediğın şey de saf bir kanundur ve ilahî bir e-mirdir. Dilerse, ki dileyecek; o enerjiyi, bu evreni ayakta tutma görevinden terhis eder. O zaman her şey bir an kadar kısa bir zamanda kendi üstüne abanarak yok olur, ilk aslına dönüşür."

"Nasıl bir dönüşüm?"

"Varsay ki bir hayal kuruyorsun. Sen o hayali kurmaya devam ettikçe o hayal âleminin içindeki her nesne varlığını koruyacaktır. Ama sen hayal kurmayı bıraktığın an o âlem bütün varlığıyla yok olur gider. Alemi de Yaratıcı'nın bir hayali say. O, bu hayali sürdürmekten vazgeçtiği an o âlem de yok olur."

Bilge tam "Yaratıcı'nın hayal kurmaya ne ihtiyacı var?" diye soracaktı ki zil çaldı.

"Gönül gelmiş olmalı." dedi ve balkondan aşağıya baktı. Elinde torbalar vardı. Bilge kısa bir tereddütten sonra ona yardım etmesi gerektiğini düşündü... "Efendim..." dedi ama, SinHa gitmişti bile...

Bilge acele ile aşağı indi. Gönül niye yavaş davrandın diye sitem edecekti ama Bilge, SinHa'nın geldiğini onunla konuştukları için geciktiğini söyleyince Gönül:

"Ya!... Hâlâ duruyor mu?"

"Hayır gitti."

"Ne konuştunuz?"

-----1 367 !-----

"Doğrusunu istersen hiçbir şey anlamadım. Belki de bugüne kadar yaptığımız en ağır sohbetti."

Haluk da zilin sesine uyanmıştı. Doğruca sesin bulunduğu mutfığa yöneldi: "Selam

millet, epey uyumuÇum." dedi.

Gönül, zile basmak zorunda kaldığı için özür diledi. Ama Haluk uyanmıÇ olmaktan memnundu:

"Bilge bir ara biriyle konuÇuyordun, kimdi o?" "Sen duydun mu?"

"Duydum, tuhaf bir sestir. Metalık bir ses. Ben bir ara bilgisayarla konuÇuyorsun sandım ama uykulu halimle bir Çey de anlamadım."

"O kadar yüksek mi konuÇuyorduk?"

"Bilemiyorum ama bazı Çeyleri duydum. Beden ruh vesaire Çeyler. Kimdi o, gitti mi?"

Bilge ne diyeceğini bilemedi. Gönül:

"Sonra anlatırım, Çu anda anlayacağın bir Çey değıl."

"Ne saklıyorsunuz benden?"

"Bilge bazen böyle kendi kendine konuÇur." Haluk Çaçkm Çaçkın Bilge'ye baktı.

"Hiç de rahatsızmıÇsm gibi görünmüyorsun! Kafayı mı yedin eniÇte?" dedikten sonra

gölerek sözlerini sürdürdü: "Espri yaptım alınma. Esrarengiz insanlarsınız vesselam. Ne

ise ben kurt gibi a-cıkmıÇım. Buraların havasından galiba. Hadi Gönül bir Çeyler hazırla da yiyelim."

Bilge:

"Haluk sen bir Çeyler atıÇtır. ğimdi Harunlar gelir birlikte pikniğı çıkarız. Harun iyi mangal yapar..."

"Deme ya! Böyle imkanlarınız da var ha! Ğyi valla, harika! Çok da özledim doğrusu...

KeÇke bizim Ğngiliz'i de getirseydim..."

DÜĞÜM

Haluk'un Edremit'teki dokuzuncu günüydü. O sabah oldukça erken ve yorgun uyanmıştı. Oysa onu yoracak hiçbir şey yapmamıştı.

"insanlar dinlenmek için uyurlar, ben yorgun uyanıyorum, ne tuhaf!" diye mırıldandı...

Kalktı, balkona geçti. Kül tablaları akşam içilen sigara izmaritleriyle doluydu.

Gece çok geç uyuduklarını hatırladı. Saatine baktı. Saat 07.15'ti. "Topu topu dört buçuk saat uyumuşum. Demek ki yorgunluğum bundan..." dedi.

Sabahın serinliği, iyi gelmişti. Derin bir nefes çekti. gehir uykudan yeni uyanmış, esnemekte olan bir insan görünümündeydi...

Ufuk çizgisinin ötesinde büyük bir karaltı vardı. Siyah bir bulutu andırıyordu. Hızla yaklaşıyordu. Merak etti. Daha dikkatli baktı. Hiç de buluta benzemiyordu. Ürperdi.

Yaklaşan şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Rüzgar yoktu ama bulutun yaklaşması çok süratliydi. Karaltı yaklaştıkça Gekillenmeye de bağladı. Gördüğü, bulut kümesi değil, bir kuş sürüydü... Kalabalık kuş sürüsü, yaklaştı, yaklaştı ve Gehrini üzerini kuşattı. Haluk, bazı kuşların düştüğünü gördü.

Böyle bir şeyi hiç görmemişti. Milyonlarca belki milyarlarca sığırcığın çığlıkları kulaklarında çınlıyor, adeta dayanılmaz bir uğultu gibi beynini zorluyordu. Haluk kulaklarını kapattı. Öylece durup gökyüzüne baktı. Bir anda, ayaklarının dibinden gelen bir patırtıyla kendine geldi.

Kuşlardan birisi bulunduğu balkona düşmüştü. Onu eline aldı. Yüreği hâlâ çarpıyordu. Onunla göz göze geldiler. Haluk'un zihninde birtakım cümleler oluştu.

-----i 369 I-----

Sanki biri onunla konuşuyordu. Sesi duymuyordu ama "Bana yardım et!" diyordu.

Haluk bilinçsizce:

"Nasıl?" dedi.

"Sevdiğın bir Geyi feda et!"

"Neyi feda edeceğimi bilmiyorum?"

"Sevdiğın hiçbir Gey yok mu?"

"Annemi severim."

"Onu benim için feda edebilir misin?"

"Bunu neden yapayım?"

"Beni yaÇama döndürmek için?"

"Ama annem benim için, senden çok daha kıymetli."

"BaĞka sevdiğın Ğey yok mu?"

"Kız kardeĞimi severim, kız arkadaĞımı severim."

"Benim için bağıĞlayacağın bir Ğey yok mu?"

Haluk'un kafası allak bullak olmuĞtu... Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemiyordu. Sonra kendini toparladı:

"Senin için neden bir sevdiğimi feda edeyim?"

"Sana dünyada en çok istediğın Ğeyi vaadedebilirim..."

"Kendi varlığını koruyamazken bana vaadettiğın Ğeyi nasıl ya pacaksın?"

"Bunu ben yapmayacağım, senin tercihin yapacak."

"Nasıl?"

"Sen bana yaĞamımı bağıĞlayacak fedakârlığı yaparsan, Evrenin Kitabı da sana vaadedileni, zamanın halkasına takar."

"Bu ne demek?"

"Önünde sonunda sen ona kavuĞacaksın, demek."

"Ne isteyebilirim senden?"

"Ğstediğın Ğeyi."

"Ben öyle bir kitap yazmak isterim ki okuyan her insan ondan etkilensin. Ve her okuyan onu bir kere daha okumak istesin."

Ama her okuduğunda da daha önce hiç bilmediği Çeyler öğren-sın...

"öyle bir kitabı sana verebilirim. Fakat bedeli çok yüksek olur."

"Sen kendi ömründen bana otuz yıl ver, ben de sana o kitabın verilmesini sağlayayım..."

"Ben toplam ne kadar yaÇayacağım?"

"Sen bana söz verdikten sonra söylerim... Ama seni uyarıyorum, söz verirsen bunun dönüÇü olmaz..."

"Peki ben sana ömrümün otuz yılını nasıl vereceğim?"

"Gözlerini kapat. Kalbinin atıÇlarını duy ve içinden yüreğinden gelerek, 'Sana ömrümün otuz yılını verdim.' de, yeter."

Haluk gözlerini kapattı ve yüreğini dinledi. PeÇ peÇe vuruÇlar ve sonsuzluk içinde kıvranan bir girdabın eÇiğinde buldu kendini.

"Söz veriyorum." dedi. Gözlerini açtı. Balkonda, tırabzanlara yaslanmış, boÇluğa bakıyordu. Gök yüzüne baktı, ne bulut vardı, ne elinde kuÇ...

Uzakta gökyüzünde asılı duran bir bulut kümesi dikkatini çekti... Dikkatle baktı, güzel bir kadının yüzünü andırıyordu. Daha dikkatle baktı. Bu apaçık, bir kadının yüzüydü.

Bir anda gök yüzünü sayısız benzer bulutların kapladığını gördü...

Her bulut kümesini beyaz kanatlı kuÇlar taÇıyordu... Ta ötelere bir yerde, eski bir Çehrin; türlü türlü mabetlerin, camilerin, kiliselerin, çan kuleleriyle minarelerin iç içe geçtiği bir Çehrin görüntüsü vardı... Gördüğü, sayısız renklerden oluşmuş görüntülerinin üst üste bindirilerek tam bir resim oluşturmaları gibiydi. Görüntüler üst üste bindirilmişti ama net bir resim ortaya çıkmıyordu. En arka planda ise Arap harfleriyle yazılmış bir kelime dikkat çekiyordu. Sanki ufkun görünmez duvarına, eski unutulmuş bir Çehrin

gravürü çizilmişti.

-----1 371 I-----

Daldığı bir hayalden kurtulmak ister gibi bağımlı iki yana salladı Haluk. Bağımlı sallamasıyla yatağından fırlaması bir oldu.

Bütün gördüklerinin rüya olduğunu anladı. Aynı anda yanı bağımlı öylece durup ona izlemekte olan Betül'ü gördü. Öylece bakıyordu. Haluk bu gözlerin bütün yağımlıklarına tanık olduğunu hissetti.

Onu Gefkatle kucağına almak istedi. Betül gelmekte nazlandı. Uzanıp onu aldı ve yatak

zerinde kucağına oturttu. Betl öylece ona bakıyordu. Haluk saate bakma ihtiyaı duydı. Saat dokuz o-tuza geliyordu. Bilge de. Gnl de uyuyorlardı.

"Dayın tuhaf bir rüya gördü Betl!" dedi Haluk. Betl sadece "Kitap" dedi...

Haluk bu kelimedenden öyle etkilenmiğti ki adeta dehđete kapıldı ve elinde ateğ varmığ gibi Betl'den elini çekti. Betl usulca yataktan indi... Haluk uzun bir süre yatakta öylece kaldı, yağadıklarına bir anlam veremiyordu. Rüya mıydı, yoksa zihni ona bir oyun mu oynamığtı?

Kalkıp lavaboya geçti. Aynaya bakar bakmaz, öyle bir çığlık attı ki, bütün ev halkı uyandı. Sakalı bir gecede olabileceğinden fazla uzamığtı. Saçlarında ve sakalında beyazlar vardı.

Bilge de. Gnl de hızla yataktan uyanıp sesin geldiği tarafa yöneldi. Hızla banyodan çıkan Haluk, Bilge ve Gönül ile yüz yüze gelince ne yapacağını ĞaĞırdı. Gayrihtiyar yüzünü kapattı. Gnl:

"Haluk ne oldu?" diye ona sarıldı. Ama Haluk, hıçkıra hıkı-ra ağlıyordu. Gnl de. Bilge de yaĞananlara bir anlam veremediler. Haluk o yüzünü elleriyle kapatmığ ve öylece duruyordu.

Gnl'n sayısız kere "Ne oldu?" sorularına yanıt vermek için ellerini çekti:

"Bakın yüzüme bakın, ne olduğunu görürsünüz." dedi...

Bilge de. Gnl de hayretle ona baktılar ve yüzünde hiçbir Ğey olmadığını söylediler.

Haluk, "Nasıl olur?" diyerek, yeniden aynaya koğtu. Gerçekten yüzünde hiçbir Ğey yoktu...

Ellerine baktı, defalarca yüzüne baktı, gerçekten bir şey yoktu...

"Ben hastayım ve galiba deliriyorum Bilge!" dedi... Bilge:

"Hakikaten ne oldu sana niye çılgılık attın?"

"Anlatsam da anlayamazsınız!" dedi. Sonra birdenbire Be-tül'ü hatırladı;

"Sizin kız büyücü. Ben daha bir dakika burada kalamam." Gönül:

"Ne oldu Haluk, Betül sana ne yaptı?" Bu arada Bilge hızla Betül'ün odasına yöneldi.

Betül mıGıl mıGıl uyuyordu:

"Bak dayısı Betül, mıGıl mıGıl uyuyor. Sana ne yapmıG olabilir ki?"

Haluk inanmadı, o da Betül'ün yanı baGına geldi. Uyuduğundan emin olmak için onu hafifçe dürttü. Betül gerçekten uyuyordu.

"Olamaz! Olamaz! Daha iki dakika önce benim yanımdaydı! Yatağın üstünde kucağıma oturdu. Bu nasıl olur?"

"Rüya görmüG olmayasm?" dedi. Gönül... "Evet rüya gördüm. Ama Hayır, rüya değil sanki kabus gördüm ben..."

Tam anlatmaya baGlayacaktı ki Bilge: "Bize anlatma, ikimiz de rüyadan anlamayız ve tabir etmesini bilmeyiz. Rüyanı ehil olan bir tabirciye anlatsan daha iyi edersin." dedi. Sonra da ekledi:

"Gece çok fazla abur cubur Çey yedik. O seni rahatsız etmiG olabilir."

Haluk sessiz kaldı. Yeniden banyoya geçti. Yüzünü yıkayıp çıktı. Gönül kısa sürede kahvaltı masasını hazırladı ve birlikte sofraya geçtiler.

Tam o sırada Betül de uyanmıGtı. Bütün sevecenliğiyle doğruca dayısına yöneldi. Haluk, onun kucağına alıp almakta büyük te-

reddüt geçirdi. Ėçini titreten müthiğ ürpertiye rağmen onu yerden aldı ve kucağına oturttu.

Gönül'ün bütün ısrarlarına rağmen Betül, Haluk'un kucağından inmeye yanağmadı.

Sonunda Haluk kucağındaki Betül ile birlikte kahvaltı yapmak zorunda kaldı. Gönül bu tablodan etkilenmiğti:

"Haluk çocuk sana çok yakığıyor! Antrenman da yaptın sayılır. Seni artık evlendirelim."

dedi. Haluk tuhaf bir tepki verdi: "Ben çok yağamayacağım." Bilge: "O da nereden çıktı

Haluk?" "Hep siz kehanet gösterecek değilsiniz ya!" Gönül: "Keramet demek istiyorsun

herhalde?" "Ne ise keramet veya kehanet..." Bilge:

"Estağfirullah, biz keramet meramet göstermiyoruz. Alınma öylesine sordum."

Haluk incitmek niyetiyle söylememiştii ama Bilge'nin incindiğini sanarak:

"Seni incitmek için söylemedim. Öylesine bir sözdü." Gönül: "Öyle Geyler söyleme.

Evrenin kulağı var. insanın kalbinin katıldığı her söz, evrenin kitabına yazılır ve bir gün mutlaka karışısına çıkar. O yüzden öyle Geyler söyleme"

"Evrenin Kitabı! Evrenin Kitabı mı dedin sen?" Haluk'un Çağkınılığına Çağan Gönül, evet anlamında bağını salladı. Haluk bu sözü o sabah ikinci kere duyuyordu. O kuğ da öyle dememiğ miydi: "Sen söz verirsen, dileğin, evrenin kitabına yazılır ve gelir seni bulur."

Haluk:

"Evrenin kitabı nedir?" diye sordu. Gönül:

"Olmuğ ve olacak her Geyin içinde yazılı olduğu kitap."

"Böyle bir kitap mı var?" Bilge:

"Dinî metinlerde onun adı 'Levhi Mahfuz' yani 'Korunmuğ Levha' diye geçer.

Ğnancımıza göre âlemde olacak ve olmuğ ne var-

sa her ey orada yazılıdır ve her yazılan zamanı geldiğinde kaza haline gelir. Yani gerçekleşir."

"Peki, o kitapta yer alan bir ibare değiebilir mi?" "Değiip değimediğini biz bilemeyiz ki! Değiiyor olsa bile bunu ancak, onu yazan Allah bilir."

Gönöl söze girdi:

"Kuranı Kerim'de bir ayet okumuğtum. Hatırladığım kadarıyla 'Allah dilediğini siler, dilediğini sabitler.' diyordu. Ben o ayetten öyle anladım ki, o kitaptaki hükümlerden Allah dilediğini gerekleğtirir, dilediğini gerekleğtirmez, değiğtirir, yeniden yazar veya yazılanı olduğu gibi tatbik eder..." Bilge:

"Sana anlayacağın bir dil ile anlatayım. Bu evrenin tamamı bir hesap ve kitapla oluğmuğtur.. Yağadığımız günlük olaylar iğlenebilir bellekse; Levhi Mahfuz, bütün bunların harddiski gibidir."

"Peki söylediğin o harddiskte bir insanın ömrü belirlenmiğse onun uzayıp kısalması mümkün mü? Örneğin benim ömrüm farz edelim ki, altmığ yıl. Ben sana 'otuz yılımı feda ettim.' dersem bu otuz yıl benim ömrümden düçer mi?" Gönöl:

"Bu senin yoğun talebine bağlı. Eğer bir insan bir eyi yürekten ister ve bunda samimi olursa, bu gerekleğebilir. Ben bir menkıbe kitabında okumuğtum. Büyük bir zat çok hasta imiğ. Herkes onun ölümünü beklerken, onu çok seven bir müridi Allah'a nezretmiğ ve 'Ya Rabbi, eyhimi alma. Onu bize bağığla. Onun yerine benim canımı al.' diye öyle niyaz etmiğ ki, sonunda o şahıs orada düğüp ölmüğ. ėeyh, kendine gelmiğ. 'Bana filanı bulun. O ömrünü benimle takas etti.' demiğ. Evine gitmiğler ve onu ölü bulmuğlar. Yani bu iğler, inanma ve yürekten isteme meselesidir...

ėsan bu evrenin en güçlü varlığıdır. Kalbi ise olayların anahtarı. O kilidi iyi kullanırsa

insanın başaramayacağı Ėey yoktur."

"Öyleyse insan, eylemlerinin yaratıcısıdır." Bilge:

"Hayır. Tam öyle değil."

"Ya nasıl?"

-----1 375 I-----

"Bir fabrikatör olduğunu düşün. Fabrikana değişik özelliklerde iğçi alacaksın. Bunun için bir program hazırlattın. Programın a-macı, istediğin elemanları almanı sağlayacak.

ğartların, alınacak iğçilerin yirmi beğ yağından büyük olmaması. Eğer yirmi beğ yağından büyük iseler en az iki dil bilmeleri veya en az beğ yıllık iğ deneyimi olması gerekiyor. Eğer üniversite mezunu ise dil bilmesi gerekmiyor ama o iğ alanında eğitim yapan bir fakülteden mezun olması gerekiyor... Ama ailenden biri ise ona herhangi bir Çart koğmuyorsun fakat güvenilir olmasını bekliyorsun...

ğimdi düğün insanlar geliyor ve bağ vuruyorlar. Binlerce insan, her birisi vereceğı yanıtı göre kaderini tayin eder. Onları verecekleri yanıtta muhayyer bırakıyorsun. Herkes kendisindeki bilgi ile hareket ediyor. Alınıyor veya reddediliyor. Hepsi bu...

Ama var sayalım ki iğ bağvuru yapanların her birinin özelliklerini biliyorsun. Daha iğın bağından Çu, Çu, Çu kazanacak dersin, yanlığ olmaz. Ğğte Allah insanın her halini bildiğı için kaderi de o Çekilde yazmığ. Kiğinin nasıl bir eylem sergilediğini biliyor ve bunu yapacaksın diyor..."

"Peki bu bilginin pratikte ne değeri var?"

"ğü değeri var. Bir yenilgiye uğradığında veya büyük bir felaketle karğılağtığında bütün bütün koy vermemek ve Allah'a güvenip hayatı sürdürmek için mücadele vermek..."

"Ama toplum tam tersini yapıyor..."

Toplum bildiklerinin büyük çoğunluğunu yanlığ yapıyor..."

Sofrada bir sessizlik oldu. Sanki bir anda herkes kendi dünyasına dalmığ ve öylece kalmığtı.

Haluk, balkonun açık duran kapısından uzaklara baktı. Dağların ve ovaların ta ötelerinde ufkun ötesinde bir yerde o Çehrin silüetini gördü. Derin bir hasret içinde orasının, mutluluğun kayıp ülkesi olduğunu düğündü. Daha bir dikkatle baktı. Bulutların arasında gördüğü kadının yüzü ona Çehrin semasında gülümsüyordu. Haluk'un bu derin dalgınlığı Gönül'ün dikkatini çekti. Bir delinin sabit bakığlarını andırıyordu. Ürperdi:

"Ne oldu Haluk nereye bakıyorsun öyle?"

"Saadetimin sakli olduğu kent."

"Efendim?"

"Saadetimin saklı olduğu kent."

"Orası da neresi?"

"Bilemiyorum. Ama bir gün onu bulacağıma inanıyorum..."

Derin bir sessizlikten sonra eğilip kucağında oturan yeğeninin yüzüne baktı. Uzun zamandır tuttuğu nefesini bırakırken: "Ah Be-tül Ah!" dedi derinden gelen bir fısıltıyla...

Gönül ve Bilge birbirine bakıştılar.

Anı bir kanat çırpışı oldu.

Balkonun kapısından bir kumru uçup gitti.

...

Anı Defterim

"Karalamalar^^

Ayse Bulut

Hani söze bağlarız ya "Ah o eski bayramlar..." diye. Evet, ah o eski bayramlar...

Ailece her bayram Biga'ya giderdik. Biga'daki ev cumbalı, ahĖap, iki katlı, Ėirin mi Ėirin... Giriğ kapısı çok ilginç. Kapının kilidine bir ip bağlanmığ, ip kapının dığına bir delikten çıkıyor. Ėpi çekip rahatça eve girebiliyorsunuz. Kapı, ev sahipleri gezmeye giderken kilitleniyor, bir de geceleri... Ev halkından herhangi biri evde ise kapı her gelene açık...

Sabah herkes bayramlağtıktan sonra dedem yağlı olduğu için birçok misafir gelirdi. Umurumuzda değildi. Bizi ilgilendiren, ayağımızdaki rugan papuçlarımız, elimizdeki Ėekerli leblebilerimizdi.

Bayramın son günü Ėstanbul'a dönüğ ve özlemlerin yeniden bağlaması...

Artık her bayram Biga'ya gidemiyorum... Ne oldu bana bilmiyorum... Hislerimin adı ve sanı yok... Dedem yok, anneannem yok... Cumbalı ev yok... Velhasıl geçmiğin güzel hiçbir Ėeyi yok...

Dedim ya... Dedem vardı, anneannem vardı, sade gazoz vardı ve ben çocuktum..

ütopya Değil Gerçek

Fatma Zehra Fidan

Onda benim gördüklerime mukabil, görünen bir Çey daha vardı: Belli belirsiz dudaklarına oturmaya çalıÇan bir tebessüm... Ruhunun feryatlarından tebessümünün sesini iÇitmek pek mümkün görünmüyordu ama, yine de kırmızıya boyanmıÇ dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı iÇte. Kadının karÇısındaki medya mensubu:

- Hayat kadınlığından emekli olan ilk kadınsınız. Bize neler söyleyeceksiniz, neler hissediyorsunuz, dedi.

Kendisine sorulan soru karÇısında biraz afalladı kadın. Kırmızıya boyanmıÇ dudakları biraz daha aralandı. Dudaklarındaki bu aralanıÇ, tebessümden ziyade yoğun bir ÇaÇkınlığın, afallamanın ifadesiydi. "Bize neler söyleyeceksiniz, neler hissediyorsunuz." Böylesi bir soru belki de hayatında ilk defa sorulmuÇtu ona. Gözünü dünyaya açtığı günden beri adımlamaya baÇladığı hayat merdivenlerinin basamaklarında hoyratça ırgalanmıÇtı ve hiçbir zaman ne düÇündüğü, ne hissettiği, neyi umut ettiği hiç sorulmamıÇtı. Nasıl ve ne Çekilde olduğu önemli değildi ve tam da Çu anda birileri parlak ıÇıkların karÇısında ona ne hissettiğini soruyordu.

— BİGE —

AÇk Günlüğü

Özcan Ünîû

Geceye kaçmayı sevmiyorum biliyorsun, ama kaç-malıyım. Ççim ezik, yorgun, isyan sınırlarında oynaÇan ve fakat içimdeki kapıları kendime kapatma cesaretini göstersem de, bir gerçek dilenci gururuyla kaçmalıyım geceye... Ama ben bitmem gülüm... Sonsuzluk, kendine özgü rüzgarını ümitle üfle miÇtir kalbime... Bu maceranın

bilinmedik sonu yalnızlık da olsa, ben bitmem; biz bitmeyiz gülüm, öyle görünsek de...

Bir ümit var yarın için. Küçük bir ümit. Sessizliğinin, fırtına öncesi olduğunu kabul

ediyorum. Öyle bir sessizlik ki bu, beni belki de kendi içselliğine doğru çeken

kurtuluşum. Kaçtıkça, aslında bana doğru koşan biri gibi düşünüyorum seni. Düğlerden

çıkıp, hayatımın bir parçası olacağın günler için bir hazırlık olarak mı kabul etmeliyim

bugünleri? Söylesene bana gülüm, aslında ben sen miyim? Var mısın gerçekten de?..

m

içimizdeki Mevlana

Cihan Okuyucu

Her Çey sahibinden öğrenilir. AĞkın hocası da âÇıktır ancak. Pası kiri yakan kutsal alevi bulmuÇtu. Herkesi oraya, o kudsi ateÇe davet etti Mevlana. Mecusiyyi, Ermeniyyi, tevbesini bin kerre bozanı, doğruyu ve eğriyi... Onlar oraya farklı libaslarda girdiler, bir olup çıktılar. Bütün bu insanlar kendilerini ayıran dillerini unuttular, yeni ve ortak bir dil buldular. Üzüm demeyi yeniden öğrendiler.

Mevlana bir aÇ ustasıydı; kırk yumurtayı bir sahanda kaynatıp tek yumurta etmenin sanatını elde etmiÇti. Bir ney gibiydi; kendinden boÇalmıÇ sahibinin soluğuyula dolmuÇtu. Bir beÇer beÇeriyetinden ne kadar sıyrılabilirse o kadar sıyrılmıÇtı kendisinden. Demirdi ama ateÇte erimiÇti, Çekerdi ama suda yok olmuÇtu. Tevazuyu topraktan öğrenmiÇti, cömertliğı yağmurdan; insan seçmezliğı güneÇten bellemiÇti. Onun için rahmet gibi her tarlaya yağıyor, güneÇ gibi her bacadan giriyordu.. Biliyordu ki Tanrı katında alçak da birdi yüksek de; padiÇah da aynıydı kul da. O yüzden cümle cihana bir nazarla baktı.

Burası Dünya

siyah gözlüklerinizi çıkarın"

Niyazi Sanlı

Bazıları hayata bulanık bakarlar. Bazıları ÇaÇı. Bazıları da berrak bakarlar. Kimi insanlar hayatın olumsuzluklarını görmek ve dile getirmek için yaratılmıÇlar sanki. Bir kısmı ise sadece güzellikleri görmek, güzel düÇünmek, güzel yaÇamak ve bunları dile getirmek için... Her insanın kendine ait "özel bir dünya"sı vardır aslında. Ve hayata, bu özel dünyasından bakar hep...

iÇte bu, bakıÇ açısıdır aynı olaylar ve kiÇiler hakkında farklı yorumlara neden olan Çey... insanlar ne kadar tuhaf. Sevdikleri insanların hiçbir kusurunu görmezler. Adeta onları

meleklerle getirirler. Onların da insan olduklarını ve hata yapabileceklerini kabullenmek istemezler. ĞĞ bir de sevmedikleri insanlara gelince... ĞĞte onların her yaptığı davranığ, söylediği her söz; tabiri caizse "batar". Rahatsız eder. Görmek ve duymak istemezler.

Bir gün gelip de çok sevdikleri insanla araları bozulduğunda ise; onu artık hiç sevmezler. Kötüdür artık o. Kusurludur. Ğnsan değildir. Halbuki o insan aynıdır. Fakat bizim bakıÇ açımız değiğmiştir. Ve kusurlu yanlar göze görünmeye bağlamığtır bir kere...

Beni Affeder misin Sevgili ?..

Fatma Zehra Fidan

"Yoksa artık affa ihtiyacın mı kalmadı?" dedikten sonra telefonu kapatmıştı. Ne demek affa ihtiyacı kalmamak? Ben günlerdir çöllerini, aşmaya, daşları delmeye azmettim de, bana çöle düşme kapısı, dağı delme yolu bile açılmadı. Ben günahkar, ben merhametsiz, ben kalbi kin ve düşmanlık hisleriyle dolu bir bendeyim. Ėlahi, senin bendeliğini, sana köleliği bana çok görme. Biliyorsun ki. Sultana sultanlık yaraşır, gedaya da gedalık... Bana açtığın kapılara, bana verdiklerine karşın, ben başkalarına kapılan kapadım, verebileceklerimi sakındım. Bütün ihanetime, nankörlüğüme, bana rağmen, her Ėeye rağmen, beni affeder misin sevgili?..

Biliyorum affedebilirsin, ama affeder misin?

